МО ХЕЙДЪР
ПТИЧАРЯТ

Част 1 от „Джак Кафъри“

Превод от английски: Красимира Матева, 2007

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Дължа благодарности на всички от AMIP „Торнтън хийт“, особено на групов началник детектив Д. Рийв и полицай М. Литъл. Също така благодаря на Иейн Уест от отдела по съдебна медицина към „Гайс хоспитъл“, на д-р Елизабет Уилсън и Дъг Стаутън от Службите по научна криминалистика, на Зено Гератс и патолога Ед Фриндландър от Здравния университет, Мисури, които ми дадоха професионалната си подкрепа в много по-голяма степен, отколкото изискваше дългът им.

Държа да спомена специално името на Стив Гуилиям заради неговото търпение и помощ.

За приятелството и вярата им в мен благодаря на: Джими Брукс, Карън Катлинг, Рилке Д., Линда Даунинг, Джон Финк, Джоу Голдсуърти, Джейн Грегъри, Дейв и Дебора Хед, Патрик Джансън-Смит, Сю и Майкъл Лейдън, Дорийн Норман, Лизан Рейдис, Сам Серафи и Саймън Тейлър. Благодаря също така на Каролайн Шанкс, която спаси живота ми преди години, на Майри Хитоми, която продължава да го прави и досега, на моето наистина забележително и прекрасно семейство (най-образованата и находчива групичка от хора, която съм срещала някога) и, най-вече — на Кийт Куин.

1

Северен Гринич. Краят на май. Три часа преди изгрева на слънцето реката бе опустяла. Тъмните шлепове опъваха въжетата, които ги привързваха към местата им по пристана, а пролетният прилив леко избутваше малките платноходки извън тинята, в която дремеха. Над водата към брега се носеше лека мъглица — край потъналите в мрак бакалии, над безлюдния Милениум дом и над самотните, пусти, странни лунни пейзажи — докато се установеше на четвърт миля навътре в сушата, сред призрачната машинария на един полуизоставен ограден строеж.

Тъмнината внезапно бе разкъсана от фарове — една полицейска кола свърна по страничния път, а сините й светлини пулсираха яростно. Миг по-късно бе последвана от втори и после — от трети автомобил. През следващите двайсет минути още полицейски коли се събраха в ограденият терен на строежа — осем автомобила от районния полицейски участък, два обикновени „Форд Сиера“ и белият микробус „Форд транзит“ на криминалния фотографски екип. В началото на отбивката поставиха бариера и разпратиха местни полицаи да затворят достъпа откъм реката. Първият офицер от криминалния отдел се отби в Кройдънската телефонна централа, за да вземе номерата на пейджърите, на хората от Area Major Investigation Pool[1], а на пет мили от същото място детектив инспектор Джак Кафъри от екип „Б“ на AMIP беше събуден.

Той полежа в тъмното, като премигваше и се опитваше да събере мислите си, борейки се с естествения импулс да се потопи отново в съня. После си пое дълбоко въздух и направи нужното усилие — изтърколи се от леглото и се запъти към банята, наплиска лицето си с вода — *никакво „Гленморанджи“ през седмицата, когато си резерва, Джак, закълни се веднага, закълни се*. Умишлено не бързаше — по-добре беше да пристигне напълно разсънен и спокоен. Сега идваше ред на вратовръзката, нещо, което се подценяваше — *криминалният отдел не обича да сме по-изтупани от техните хора*. Пейджърът и

кафето, много нескафе, със захар, но без мляко, без никакво мляко, и най-вече *не яж — никога не знаеш какво ще ти се наложи да видиш*. Изпи две чаши кафе, намери ключовете на колата в джоба на джинсите си и, вече разсънен от кофеина, със свита от него самия цигара между зъбите, подкара из пустите улици на Гринич към местопрестъплението. Шефът му, детектив групов началник Стив Мадокс — дребен, преждевременно посивял мъж, безупречен както винаги в кафявия си костюм — го чакаше пред ограденият терен на строежа, крачейки под самотния стълб на уличното осветление, като въртеше около пръста си ключовете за колата и дъвчеше устната си.

Видя как Джак паркира колата си, приближи се до нея, подпря лакът на покрива й, надвеси се към отворения прозорец и рече:

— Надявам се, че не си ял току-що.

Кафъри дръпна ръчната спирачка и измъкна цигарите и тютюна от жабката.

— Супер. Точно каквото се надявах да чуя.

— Това тук има с какво да шашне и опитните. — Отстъпи, за да направи място на Джак да излезе от автомобила. — Жена, отчасти погребана. Зарита насред пустеещата земя.

— Беше ли вече там?

— Не. Дивизионният на криминалния отдел ме информира. И, ъъъ… — Погледна през рамо натам, където се бяха струпали полицаите от местния криминален отдел. Когато се обърна отново към своя събеседник, заговори по-тихо: — Правена й е аутопсия.

Джак застина за момент, поставил ръка върху вратата на колата.

— *Аутопсия* ли?

— Да.

— Значи трупът си е направил разходка дотук от някоя лаборатория по патология.

— Знам, че…

— Или става въпрос за лудория на студент по медицина…

— Знам, знам. — Мадокс вдигна ръце, за да го накара да замълчи. — Това не е точно наша територия, но виж… — Отново погледна през рамо и се надвеси още по-близо до прозореца. — Слушай, обикновено хората от гриничкия криминален отдел са много добри към нас. Нека не им скършваме хатъра. Няма да ни стане нищо, ако хвърлим един поглед. А?

— Окей.

— Добре. Да не отлагаме тогава. — Изправи гръб. — Сега си ти. Какво ще кажеш? Мислиш ли, че си готов?

— По дяволите, не. — Кафъри затръшна вратата, измъкна полицейската си карта от джоба и сви рамене. — Разбира се, че не съм готов. Ще бъда ли изобщо някога готов?

Тръгнаха към входа покрай оградата. Единственото осветление идваше от слабата жълтеникава светлина на редките улични лампи и от проблясващата от време на време светкавица на камерата на снимачния екип на криминалния отдел. Една миля по-нататък на север се издигаше светещият Милениум дом и червените му сигнални светлини премигваха насред звездите.

— Била е напъхана в нещо като чувал за боклук — обясни Мадокс. — Но там е толкова тъмно, че направилият първоначалната преценка не е сигурен… Това е първият му случай на нещо нередно и се е уплашил. — Кимна към групата спрели коли. — Виждаш ли мерцедеса?

— Да.

Кафъри крачеше все така равномерно. Видя широкия гръб на мъж в палто от камилска вълна, надвесен над предната седалка, който напрегнато говореше нещо на един от хората от криминалния отдел.

— Собственикът. Напоследък се стараят да спретнат района, покрай настъпващото ново хилядолетие. Той каза, че наел екип, за да разчисти и неговия терен. Сигурно са разровили импровизирания гроб, без да разберат, с цялата тази тежка машинария, и тогава, в един часа…

Спряха пред портала, за да покажат служебните си карти, наведоха се и се мушнаха под лентата, отделяща сцената на престъплението.

— И тогава, в, ъъъ, един часа тази сутрин, три момчета правели тук нещо хитроумно с голяма кутия „Евостик“[2], когато се спънали в нея. Тримата сега са в полицейския участък. Координаторката на местопрестъплението ще ни каже повече по въпроса. Тя е била там.

Координаторката на местопрестъплението, детектив сержант Фиона Куин от Скотланд Ярд, ги очакваше на заляна от светлина

полянка. Приличаше на призрак в белия си комбинезон и сериозно свали качулката си, щом наближиха.

Мадокс ги представи един на друг.

— Джак, запознай се с детектив сержант Куин. Фиона, това е новият ми детектив, инспектор Джак Кафъри.

Кафъри пристъпи с протегната ръка.

— Приятно ми е да се запознаем.

— И на мен, сър. — Координаторката свали гумените си ръкавици, за да се ръкува с него. — Първото ви е, нали?

— С АМІР — да.

— Е, бих искала да не беше чак толкова ужасно. Нещата тук никак не са приятни. Никак. Нещо е спукало черепа — вероятно машините. Тялото е по гръб. — Наклони се леко назад, за да покаже за какво става дума, разперила встрани ръце и отворила уста. Светлината беше достатъчна Кафъри да зърне блясъка на амалгамните й пломби. — От кръста надолу е погребана в бетон, настилка или нещо от този род.

— Дълго ли е била там?

— Не, не. По груби предположения… — сложи си отново ръкавицата и подаде на Мадокс памучна маска за лице, — … по-малко от седмица; но прекалено дълго, за да си заслужава да викаме по никое време някой от „специалните“. Мисля, че е по-добре да изчакате до сутринта, преди да измъкнете от леглото патолозите. Те ще ви дадат повече информация, когато я видят на място и се ориентират за активността на насекомите. Тя е полупогребана, полуувита в найлонова торба за боклук: това несъмнено променя нещата.

— Патолог — повтори Кафъри. — Сигурна ли сте, че имаме нужда от патолог? От криминалния отдел мислят, че е била аутопсирана.

— Така е.

— И въпреки това искате да я видим?

— Да. — Лицето на Куин не потрепна. — Да, все още мисля, че е нужно да я видите. Не става дума за професионална аутопсия.

Мадокс и Кафъри се спогледаха. Миг мълчание и Джак кимна.

— Добре. Добре тогава. — Той се изкашля, пое ръкавиците и маската за лице от Куин и бързо напъха вратовръзката в ризата си. — Да вървим. Да хвърлим един поглед.

Макар да беше с ръкавици, заради създадения си от криминалния отдел навик, Кафъри се движеше с ръце в джобовете. От време на време губеше от погледа си слабата светлина на фенерчето на сержант Куин, което го притесни за момент — толкова навътре в строежа беше много тъмно: снимачният екип бе приключил работата си и се бе затворил в белия си микробус, за да копира лентата-майка. Сега единственият източник на светлина беше мъждивото химическо сияние на флуоресцентната лента, с която координаторката на местопрестъплението бе обозначила двете страни на пътеката, за да запази веществените доказателства до идването на отговарящия за тях полицай от AMIP, който щеше да постави етикетите и да събере всичко в торбички. А те се носеха в мъглата като любопитни призраци — зеленеещи се очертания на бутилки, смачкани кутии от бира, нещо безформено, което можеше да бъде тениска или парцал. Конвейерни ленти и кулокранове се издигаха на двайсет и пет метра и повече в нощното небе край тях, сиви и притихнали като изоставен лунапарк.

Куин вдигна ръка, за да ги спре.

— Ето там — обърна се тя към Кафъри. — Виждаш ли я? Лежи по гръб.

— Къде?

— Виждаш ли бидона за бензин?

Тя плъзна лъча на фенерчето по него.

— Да.

— И двата подпорни стълба вдясно?

— Да.

— Спусни поглед надолу по тях.

„Божичко.“

— Видя ли?

— Да. — Пое си дълбоко въздух. — Окей. Виждам я.

„Онова там? Онова там трябва да е тяло?“ Беше го помислил за втвърдена аерозолна пяна, толкова разтеглено, жълто и лъскаво беше. Тогава видя коса и зъби и различи ръка. И най-сетне, като наклони глава на една страна, разбра какво вижда всъщност.

— О, за бога — рече уморено Мадокс. — Някой да я покрие с нещо.

[1] Съкратено АМІР — Главен районен следствен пул. — Б.пр. ↑
[2] Марка лепило. — Б.пр. ↑

2

Щом слънцето изгря и разпръсна речната мъгла, всички, които видяха тялото на дневна светлина, вече бяха сигурни, че не става въпрос за лудория на студенти по медицина. Дежурният патолог на Министерството на вътрешните работи Харша Кришнамурти пристигна и изчезна за един час в бялата палатка. Докараха и инструктираха екипа за вземане на пръстови отпечатъци и до обяд тялото беше освободено от бетона.

Кафъри откри Мадокс на предната седалка на сиерата на екип „Б“.

— Добре ли си?

— Не можем да направим нищо повече, приятел. Ще оставим Кришнамурти да поеме в свои ръце нещата оттук нататък.

— Прибери се вкъщи, дремни два-три часа.

— Ти също.

— Не. Аз оставам.

— Не, Джак. Ти също се прибери. Ако много искаш да се поупражняваш в безсъние, ще имаш чудесната възможност да го направиш през следващите няколко дни. Вярвай ми.

Кафъри вдигна отбранително ръка.

— Окей, окей. Както кажете. Сър.

— Както кажа.

— Но няма да спя.

— Чудесно. Чудесно. Прибирай се вкъщи. — Махна към очукания стар ягуар на Кафъри. — Прибери се вкъщи и се *направи*, че спиш.

Образът на жълтото тяло в палатката се движеше в синхрон с Кафъри и не го изостави дори след като се прибра вкъщи. На белезникавата дневна светлина тя му се стори по-реална, отколкото през нощта. Ноктите й, изпогризани и боядисани в небесносиньо, бяха впити в подутите й длани.

Той си взе душ и се обръсна. Лицето, което видя в огледалото, бе хванало лек тен от прекараното на слънце близо до реката утро. Около очите си съзря нови слънчеви бръчици. Знаеше, че няма да заспи.

Форсираното повишение на свежи попълнения за AMIP — по-млади, по-неуморни, в по-добра форма — бе причинило недоволството на по-нисшите чинове, затова разбираше мрачното, дребнаво задоволство, което ги обземаше, когато осемседмичният резервен график се завъртя отново до екип „Б“, съвпадайки точно и неприятно с първото му дежурство.

Седем дни, двайсет и четири часов резерв, безсънни нощи и хоп!, право в престъплението, така че да не може да си поеме дъх. Нямаше да бъде в най-добрата си форма.

А случаят изглеждаше доста заплетен.

Не само заради мястото и липсата на свидетели; на утринната светлина бяха видели черните възпалени следи от игла.

И престъпникът бе направил с гърдите на жертвата нещо, за което Кафъри не желаеше да се сеща тук, в облицованата си с бели плочки баня. Попи с хавлия влагата от косата си и разтърси глава, за да изкара водата от ушите си. „Престани да мислиш за това, веднага. Престани. Не му позволявай да се впие в мозъка ти.“ Мадокс беше прав — нуждаеше се от почивка.

Беше в кухнята и тъкмо си наливаше „Гленморанджи“, когато на вратата се позвъни.

— Аз съм — провикна се Вероника през отвора на пощенската кутия. — Щях да се обадя, ама си забравих мобилния телефон вкъщи.

Отвори вратата. Тя беше в кремав ленен костюм и слънчеви очила на „Армани“, вдигнати на темето и задържани в косите. Около глезените й висяха чанти с марките на бутиците в Челси. Ръждивочервеният й „Опел Тигра“ с подвижен покрив беше паркиран от другата страна на градинската порта, огряна от късното следобедно слънце. Кафъри видя, че Вероника държеше ключа за входната му врата, сякаш бе имала намерение да си отключи.

— Здравей, секси.

Тя се наклони към него за целувка.

Той я целуна и усети аромата на червило и ментолов спрей за освежаване на дъха.

— Ммм! — Тя го хвана за китката и се отдръпна леко назад, за да огледа слънчевия му загар от тази сутрин, джинсите, босите му стъпала. Полюляващата се между пръстите му бутилка уиски. — Релаксираше ли?

— Бях в градината.

— За да гледаш Пендерецки?

— Мислиш, че не мога да изляза в градината, без да гледам Пендерецки ли?

— Разбира се, че не можеш. — Вероника се засмя, после зърна лицето му. — О, Джак, хайде де. *Шегувам се.* Заповядай. — Избра сред торбите една с надпис „Уейтроуз“ и му я подаде. — Пазарувах — скариди, пресен копър, пресен кориандър и, о, *най-хубавия* мускат. И това… — Измъкна някаква тъмнозелена кутия. — От нас с татко. — Повдигна дългия си крак като екзотична птица и подпря кутията на коляното си, за да я отвори. Върху щампована фина хартия бе сгънато кафяво кожено яке. — Една от линиите, които внасяме.

— Имам кожено яке.

— О! — Усмивката й помръкна. — О! Няма причина за тревога. — Затвори кутията. И двамата помълчаха за момент. — Мога да го върна.

— Не. — Джак се засрами начаса. — Недей.

— Наистина. Мога да го заменя.

— Не, честно. Ето, дай ми го.

„Това — помисли си той, като затвори с коляно входната врата и последва Вероника навътре в къщата — е нейният модел.“ Тя правеше променящо живота предложение, той го отхвърляше, тя издаваше напред долната си устна, свиваше храбро рамене, и той се чувстваше незабавно виновен, падаше по гръб и капитулираше. Заради миналото й. „Просто, но ефективно, Вероника.“ През шестте кратки месеца, откакто се познаваха, поовехтелият му удобен дом бе превърнат в нещо непознато, натъпкано с ухаещи растения и спестяващи усилията джунджурии, гардеробът му заплашваше да се пръсне от дрехи, които Джак никога нямаше да облече: дизайнерски костюми, ръчно шити якета, копринени вратовръзки, спортни панталони от молескин — все

проява на внимание от занимаващата се с внос компания на баща й, намираща се на „Мортимър стрийт“.

И сега, докато Вероника се разпореждаше в кухнята му като у дома си — прозорците бяха широко отворени, миксерът „Гудзини“ бръмчеше, в яркозелен тиган цвъртеше фъстъчено масло — Джак изнесе уискито на терасата.

Градината. Ето тук, мислеше си той, докато отваряше гленморанджито, тук се намираше абсолютното доказателство, че връзката им не беше стабилна. Засадена дълго преди родителите му да купят къщата, тя беше цялата в хибискус, ръселова лупина и чепат стар повет. За него беше удоволствие да я оставя всяко лято да расте на воля, докато почти закрие прозорците му със зеленина. Но Вероника искаше да подкастря и да тори, да отглежда лимонова трева и каперси в боядисани сандъчета по первазите на прозорците, да прави планове за градината, да се разхожда по посипани с чакъл пътеки покрай лаврови дървета. Но в крайна сметка, щом приключеше с реформите, както на къщата, така и на него самия, искаше той да продаде и да напусне малкия тухлен викториански дом в Южен Лондон, в който бе роден, с разделени от вертикални колони прозорци, гъсто обраснала градина, недалеч от която се носеше дрънченето на влаковете. Вероника искаше да се откаже от символичната си работа в семейния бизнес, да се отдели от родителите си и да започне да му изгражда дом.

Но той не можеше. Историята му беше прекалено дълбоко свързана с този четвърт акър глинеста почва, за да може да я изтръгне току-така от сърцето си. А след шестмесечното познанство с Вероника беше сигурен в едно: не я обичаше.

Сега наблюдаваше през прозореца как тя търка картофите, как разтопява маслото. В края на миналата година станаха четири години откакто работеше в криминалния отдел и се чувстваше като в застояла вода, отегчен, в очакване на следващото, което ще се случи. Докато, по време на излязлото от контрол парти на криминалния отдел в чест на Хелоуин, забеляза, че накъдето и да се обърнеше, едно момиче с минижуп и сандали със златни каишки не го изпуска от погледа си с многозначителна усмивка на лицето.

Вероника предизвика в Джак нещо като обсебване на хормонална основа, продължило два месеца. Тя не му отстъпваше по

сексуално желание. Събуждаше го всяка сутрин в шест часа за секс, а през уикенда се разхождаше из къщата само с обувки с високи токове и ярко като шербет червило на устните.

Изпълни го с нова енергия и други области в живота му също започнаха да се променят. През април беше преместен в AMIP. Отделът, който се занимаваше с убийствата.

Но през пролетта, точно когато желанието му към нея започна да спада, намеренията на Вероника станаха сериозни и тя започна кампания, чиято цел беше да го завърже за себе си. Една нощ го накара да седне насреща й и със сериозен тон му разказа за голямата несправедливост в живота й, извършена дълго преди да се запознаят: борбата с рака бе отнела две от юношеските й години.

Номерът свърши работа. Озовал се внезапно пред тази ситуация, той вече не знаеше как да сложи край на връзката си с нея.

„Каква арогантност, Джак — осъзна той. — Сякаш като не я оставиш, би могъл да компенсираш нещо. Колко арогантен можеш да бъдеш само.“

В това време в кухнята тя заби острата си асиметрична брадичка в гръдния кош и, прехапала език, започна да къса клонка мента на парченца. Джак си наля уиски и го изгълта на един дъх.

Щеше да го направи днес. Може би по време на вечерята…

Час по-късно вечерята беше готова. Вероника запали всички светлини в къщата и няколко лимоненожълти свещи във вътрешния двор.

— Салата от едър боб с ерука, скариди в мед и соев сос, последвани от сладолед от клементини[1]. Все пак съм перфектната жена, а? — Разтърси коса и показа за миг зъбите си, за които полагаше скъпоструващи грижи. — Реших първо да опитам върху теб, за да видя дали да го правя за партито.

— Партито.

Беше забравил. Решиха да го организират, когато мислеха, че десет дни след седмичното дежурство е подходящ, спокоен момент за парти.

— За щастие аз не съм забравила, нали? — Тя мина покрай него, носейки елегантна купа, пълна с пресни картофки. Френските

прозорци на дневната бяха отворени към градината. — Тази вечер ще се храним тук, няма смисъл да се отваря трапезарията. — Тя спря и огледа смачканата му тениска, тъмната му своенравна коса. — Какво ще кажеш да се облечеш по-официално за вечеря?

— Шегуваш се.

— Ами, аз… — Тя разгъна салфетка върху коленете си. — Аз мисля, че ще бъде мило.

— Не. — Джак седна. — Костюмът ми трябва. Имам случай.

„Хайде, Вероника, попитай ме за случая, прояви интерес към нещо друго, освен гардероба и покривките ми за маса.“

Но тя започна да сипва картофи в чинията му.

— Имаш повече от един костюм, нали? Татко ти изпрати онзи сив костюм.

— Другите са на химическо чистене.

— О, Джак, трябваше да кажеш. Можех да ги взема на идване.

— Вероника…

— Добре. — Тя вдигна ръка. — Съжалявам. Няма да говоря повече за това… — Не довърши мисълта си. Телефонът звънеше. — Кой ли може да е? — Заби един картоф. — Сякаш не знам. — Кафъри остави чашата и бутна назад стола си. — Боже! — въздъхна раздразнено младата жена и пусна вилицата си в чинията. — Те имат шесто чувство, наистина имат. Не можеш ли да го оставиш просто да си звъни?

— Не. — Вдигна телефона в коридора. — Ало?

— Не ми казвай. Беше заспал.

— Казах ти, че няма да спя.

— Съжалявам, че трябва да ти причиня това, приятел.

— Какво става?

— Върнах се тук. Чорбаджията се съгласи да донесем нужното оборудване. Един от претърсващите терена екипи откри нещо.

— Оборудване ли каза?

— СПР.

— СПР ли? Това…

Кафъри не довърши мисълта си. Вероника мина покрай него и заизкачва целеустремено стълбите, като затвори вратата на спалнята зад себе си. Младият мъж стоеше в тесния коридор, вперил поглед подире ѝ, подпрян с една ръка на стената.

— Там ли си, Джак?

— Да, извинявай. Какво казваше? СПР сондиращ почвата нещо си ли означаваше?

— Сондиращ почвата радар.

— Аха. И искаш да кажеш… — Кафъри издълба в стената резчица с тъмния нокът на палеца си. — Казваш, че сте научили още нещо?

— Научихме — отвърна сериозно Мадокс. — Още четири неща.

— По дяволите! — Кафъри започна да масажира врата си. — Значи работата загрубя още повече, а?

— Започнаха да възстановяват.

— Окей. Къде ще бъдеш?

— На строежа. Можем да ги следваме до „Девъншир драйв“.

— Моргата? Гринич?

— Аха. Кришнамурти вече се зае с първия. Съгласи се да работи цяла нощ за нас.

— Добре. Ще се видим там след трийсет минути.

Вероника беше на горния етаж, зад затворената врата на спалнята. Кафъри се облече в стаята на Юан, хвърли поглед през прозореца, за да провери дали няма някаква активност от другата страна на жп линията в дома на Пендерецки — нищо — и, докато си слагаше вратовръзката, надникна в спалнята.

— Добре. Ще разговаряме. Като се върна…

Спря насред думите си. Тя стоеше в леглото, завита до брадичката с одеялото, стиснала шишенце с хапчета.

— Какво е това?

Вероника го погледна. Подути, зачервени очи.

— „Ибупрофен“. Защо?

— Какво правиш?

— Нищо.

— Какво правиш, Вероника?

— Гърлото ми се обади отново.

Джак спря, стиснал вратовръзката в протегнатата си лява ръка.

— *Гърлото ти се е обадило ли!*

— Точно така казах.

— Откога?

— Не знам.

— Е, или се е обадило, или не.

Тя измърмори нещо под носа си, отвори шишенцето, изтърси две таблетки в дланта си и вдигна поглед към него.

— На някое приятно местенце ли отиваш?

— Защо не ми каза, че гърлото ти се е обадило? Не е ли редно да си направиш тест?

— Не се тревожи за това. Имаш да мислиш за по-важни неща.

— Вероника…

— Какво има пък *сега*?

Той помълча малко.

— Нищо.

Приключи със завързването на вратовръзката и се обърна към вратата.

— Нали няма да се тревожиш за мен? — подвикна след него младата жена. — Няма да стоя до късно.

---

[1] Сорт мандарини. — Б.пр. ↑

3

В два и половина сутринта Кафъри и Мадокс се взираха мълчаливо в белите плочки на комплекса за аутопсия: пет алуминиеви поставки за дисекция, пет тела, срязани от срамната кост до раменете, с отметната настрани кожа, под която се виждаха ребра, нашарени с мазнини и мускули. В съдовете под тях капеха някакви течности.

На Кафъри всичко това му беше добре познато: миризмата на дезинфектант, смесваща се на студения въздух с вонята на вътрешности, която не можеше да бъде объркана с нищо друго. Но чак пет. *Пет тела.* Всичките открити в един ден. Никога не беше виждал нещо от подобен мащаб. Работещите в моргата, които се движеха безшумно в ментовозелените си галоши и престилки, явно не намираха ставащото за нещо необичайно. Една от тях се усмихна, като му подаде маска за лицето.

— Само момент, господа.

Харша Кришнамурти се намираше до най-далечната маса за аутопсия. Скалпът на трупа беше обелен до цепката на носа и навит така, че косата и лицето висяха като мокра гумена маска, обърната с вътрешността навън, покривайки устата и шията и падайки до едната ключица. Кришнамурти вдигна червата и ги постави в купа от неръждаема стомана.

— Кой отговаря за документирането?

— Аз.

Към него се приближи дребен мъж с кръгли очила.

— Добре, Мартин. Претегли ги, документирай ги, приготви мостри. Пола, тук приключих, можете да довършите. Шевовете да не затварят раните. Така, господа. — Бутна встрани халогенното осветление, повдигна пластмасовия предпазител пред очите си и се обърна към Мадокс и Кафъри, които държаха вдървено отпред скритите си в ръкавици ръце. Той беше красив, слаб мъж в началото на петдесетте, с дълбоки, лъскави очи с цвят на дърво, леко насълзени от

възрастта, сивата му брада беше грижливо подстригана. — Голяма обиколка, нали?

Мадокс кимна.

— Имаме ли вече причината за смъртта?

— Така смятам. И, ако не греша, доста интересна. Ще стигна и дотам. — Той посочи нещо в стаята. — Ентомологията ще ви даде повече информация, но аз мога да ви кажа приблизителни факти за всичките. Първото тяло, което открихте, е умряло последно. Да я наречем „номер пет“. Смъртта е настъпила преди по-малко от седмица. След това прескачаме почти един месец, после още пет седмици и после — още месец и половина. Първата вероятно е умряла през декември, но интервалите между отделните случаи стават все по-малки. Имаме късмет: последствията от действията на третата страна са почти непокътнати — те са се запазили доста добре.

Той посочи към тъжната отпусната купчина почерняла плът на втората маса за дисекция.

— Първата от умрелите. Дългите кости показват, че даже не е имала осемнайсет години. На лявата й ръка има нещо, което прилича на татуировка. Може би това ще се окаже единственият начин да открием самоличността и. Това или одонтологията. Така… — Той повдигна извития си като кука пръст. — Вид при пристигането. Не знам какво сте видели на местопрестъплението, но всички са били гримирани. *Силно* гримирани. Вижда се ясно. Дори след като са прекарали толкова време под земята. Сенки за очи, червило. Фотографът е заснел всичко.

— Грим, татуировка…

— Да, мистър Мадокс. И, в същия ред на мисли, две от тях имаха възпаление в малкия таз, едната имаше кератиниран анус — предостатъчно доказателства за употреба на наркотици; ендокардит на трикрилните клапи. Не искам да правя прибързани заключения…

— Да, да, да — прошепна Мадокс. — Значи са проститутки. Мисля, че вече се бяхме досетили за това. Какво можете да ни кажете за нанесените увреждания?

— А! Това е интересно. — Кришнамурти пристъпи към единия труп, като им даде знак да го последват. Кафъри си помисли, не за първи път, колко прилича на окачен за сушене животински труп одраното човешко тяло. — Както виждате, направил съм разреза така,

че да запазя направения от извършителя разрез, като избегна гърдите, после да направя биопсия на разрезите и да хвърля поглед вътре, за да се ориентирам какво става.

— И?

— Отнета е тъкан.

Мадокс и Кафъри се спогледаха.

— Да. Разрезът отговаря приблизително на процедура за намаляване на гърдата. И после е зашит. Предполагам е от значение фактът, че извършителят не си е направил труда да осъществи тази декорация при жертвите с по-малки гърди.

— Кои?

— Втората и третата. И искам да ви покажа нещо интересно. — Той приближи до масата, край която човек от екипа на моргата зашиваше сбръчкания торс, от който беше извадил червата. — Изваденото изпод ноктите е доста нерадостно… но най-странното е, че не откривам никакви следи от съпротива. Освен тук — при жертва номер три.

Те се скупчиха около трупа. Беше дребен, като на дете. Кафъри знаеше, че поради тази случайна прилика, рационална или не, екипът щеше да има по-специално отношение към жертвата.

— Тежала е около четирийсет килограма. — Сякаш прочел мислите на Кафъри, Кришнамурти добави: — Но не е била подрастваща — просто много дребна. Може би именно това е причината да не осакатят гърдите й.

— Цветът на косата…

— Боядисана е. Цветът на косата избелява много бавно. Този патладжанов цвят не може да се е променил кой знае колко след настъпването на смъртта. А сега гледайте. — Посочи мокрия черен пръст, притиснат някак неестествено към китката. — Трудно е да се отличи от нормалните за разлагането разрушителни процеси, но това са следи от въже. Отпреди настъпването на смъртта. И превръзка на лицето, ето тук. На глезените също — ожулвания, протриване до кръв. Другите са умрели безстрастни като лед. Те просто… — Кришнамурти повдигна плавно длан и я спря малко по-нависоко, сякаш на някакъв връх. — Просто са преминали границата там горе. Като падане от дърво. Но този случай… този случай е по-различен.

— Различен ли? — Кафъри вдигна поглед. — Защо е по-различен?

— Това момиче се е борило, господа. Борило се е за живота си.

— А другите не са ли?

— Не. — Патологът вдигна длани. — Ще стигна и дотам. Просто бъдете търпеливи с мен, окей? — Приближи се до подутото тяло на първата открита жертва. — Така. — Вдигна очи и изчака двамата си събеседници да се приближат. — Така. Ще я наричаме „номер пет“. Ужасно състояние, наистина. Няма съмнение, че нараняването на главата е направено след смъртта от някоя тежка машина. Предположението ви за булдозера звучи правдоподобно. Това ще затрудни сериозно идентифицирането й. Надеждата ни е в отпечатъците от пръстите, но тук също се натъкваме на проблеми. — Повдигна едната длан на мъртвата и леко побутна кожата назад-напред. Тя се движеше, сякаш беше желирана, напомняше ципицата, която се образува върху пудинг. — Виждате ли как се плъзга? Никакъв шанс да вземем както трябва отпечатъците на мъртвата. Ще се наложи да обеля кожата, за да го направя. — Върна ръката до тялото. — Използвала е наркотици, но смъртта й е била моментална, не от предозиране, не открихме обичайното съдържание в хранопровода и трахеята, нямаше и белодробен едем. — Побутна внимателно тялото на една страна и посочи някакъв позеленял участък на задните й части. — Това е предимно резултат от гниенето. Но отдолу има почернели от кръв дупчици. Виждате ли ги?

— Да.

Кришнамурти върна тялото в първоначалното му положение.

— Разпръсната хипостаза. Била е местена след смъртта. По ръцете й има още… дори по глезените й, което е доста необичайно.

— Необичайно ли?

— Наблюдава се при висяща жертва. Кръвта се оттича надолу в стъпалата и глезените.

Кафъри се намръщи.

— Казахте, че подезичната кост е цяла?

— Точно така. И според това, което е останало от врата, мога да гарантирам, че не става дума за обесване.

— Тогава?

— Стояла е права известно време. След смъртта.

— Права? — повтори Кафъри. — *Права?*

Тази картина го смути. Обърна се към Мадокс в очакване на обяснение… по-скоро на успокоение. Но не намери това, което търсеше. Мадокс присви очи и поклати глава. „Не знам — казваше погледът му. — Не гледай към мен в очакване да ти отговоря на всичко.“

— Може да е била изправена — продължи Кришнамурти. — Не мога да видя белезникави участъци, показващи как — гниенето е прекалено напреднало — но може и да е била увесена под мишниците или закрепена така, че да стои права. Скоро след смъртта, преди кръвта да се е сгъстила. — Той замълча. — Дааа. Пропуснал съм това.

— Какво?

Патологът се приведе и внимателно взе с пинсети нещо от скалпа.

— Добре.

— Какво е това?

— Косъм.

Кафъри се наведе до него.

— Лонен?

— Може би. — Кришнамурти го вдигна към светлината. — Не. Косъм от глава. Негроиден. Няма да свърши никаква работа за ДНК-анализа, освен за митохондриалния — по него няма достатъчно фоликул. — Постави косъма грижливо в торбичка и го подаде на отговарящия за документацията и поставянето на етикетите. — Вече взех някакви руси косми от три от жертвите. Те са на път към Ламбет. — Той премина към следващата маса. — Номер две. Умряла е преди четиринайсет-петнайсет седмици. Метър и седемдесет, може би трийсетгодишна. Пръстите са изсъхнали, но пак успяхме да вземем добри отпечатъци от тях. На пазара се продава превъзходно средство за изграждане на тъканта посредством хелатния ефект. Желатин. Подува връхчетата. Обикновено за тази цел режем дланите и го правим при Ламбет, но… — Приведе се към Мадокс. — След суматохата около *Маркизата* престанах да отделям дланите. Правя всичко тук, на място, колкото и да е затрудняващо.

Той премина към следващата маса, където лежеше едра бяла форма, срязана през средата и разтворена. Между синкавите ребра проблясваше подобна на паяжина сребристобяла фасция. Изрусената

коса беше намокрена и прибрана назад от чистото чело. Гърлото също беше разрязано и разкриваше части от нещо като млечнобяло въже.

— Жертва номер четири, господа.

Кафъри докосна глезена.

— Добре.

Татуировка, изненадващо ясна, на сантиметри над задноходилната кост. Бъгс Бъни. Характерният морков, обърнат с листата нагоре.

— Казвате, че няма следи от предозиране?

— Точно така. Нито от травма.

— Как тогава са умрели?

Кришнамурти вдигна пръст и на лицето му бавно се появи усмивка.

— Имам идея за това. Погледнете. — Внимателно пъхна пръсти във вратната кухина, отвори предпазливо гърлото по-широко, побутна лекичко встрани трахеята и хранопровода, докато разкри хлъзгавия сив гръбначен стълб. — Този човек е много умен, но не толкова, колкото съм аз. Ако оставите да изтече достатъчно цереброспинална течност оттук… — Той потупа долната част на гърба. — Настъпва незабавна смърт, почти без никакви следи. Дори пункциите в лумбалната област трябва да се правят много, много внимателно. Ако изтеглиш прекалено много от тази материя пациентът ти ще опъне петалата. Тези жертви имат почти нужното количество цереброспинална течност в гръбначния стълб и никакви прободни рани на гърба. Затова се питам дали не е прерязал междинната част и не е отишъл директно… — Мушна градуирания скалпел в отвора между прешлените и внимателно отряза малко от бялата миелинова ципа. — Директно до мозъчния ствол.

— Мозъчния ствол ли?

— Точно така. — Кришнамурти направи втори разрез и се надвеси, за да го огледа. — Хммм. — Движеше внимателно скалпела, като си мърмореше нещо. — Не, не съм прав. — Намръщи се и вдигна поглед. — Не е направено чрез *отстраняване* на цереброспинална течност.

— Така ли?

— Не. Но тук *трябва* да е имало някаква агресия. Нали разбирате, началник Мадокс, мозъчният ствол е изключително

деликатна структура. Достатъчно е да вкараш игла в продълговатия мозък, да я размърдаш, и всички физиологични функции ще се сгромолясат и ще се преустановят… точно каквото виждаме при тези жертви.

— Незабавна смърт.

— Точно така. Действително не виждам масивните увреждания, които се очакват при подобно действие, но това не означава, че тук не е било инжектирано нещо. Няма значение какво — дори вода би свършила работа. Сърцето и белите дробове на жертвата просто спират да функционират. Моментално.

— И казвате, че с изключение на жертва номер три, никоя от тях не се е съпротивлявала?

— Точно така.

— Как тогава? — Кафъри потърка слепоочията си. — *Как* ги е накарал да стоят мирно?

— Вероятно след като получите от токсикологията резултатите от анализа на стомаха, кръвта и дълбоко разположените тъкани, ще разберете, че са били упоени с нещо. — Патологът наклони глава на една страна. — Предполага се, че са били в полусъзнание, когато иглата е влязла.

— Така. — Кафъри скръсти ръце и прехвърли тежестта на тялото си назад върху петите. — Ламбет ще трябва да ги тества за алкохол, „Рохипнол“, успокоителни и упойващи вещества. А тези… — Кимна към челото на една от жертвите. На около сантиметър под линията на косата различи едва забележими охрови хоризонтални следи. — Тези неща на главата й.

— Да, странни са, нали?

— Всички ли ги имат?

— Всички, освен номер четири. Простират се около цялата глава. Образуват почти съвършен кръг. И имат характерна структура — няколко точки, след това — линия.

Кафъри се приведе още по-близо. „Точка точка чертичка. Нима някой си прави шега?“

— Как са направени?

— Нямам представа… ще помисля по въпроса.

— А материалът, с който са шити?

— Да. — Кришнамурти помълча за момент. — Професионален.

Джак се изправи. Мадокс го наблюдаваше над маската със светлосивите си очи. Кафъри повдигна вежди.

— О, става интересно.

— Не бих казал, че *техниката* е професионална, господа. — Патологът свали ръкавиците си, хвърли ги в жълтото кошче за опасни за живота отпадъци и се запъти към една от мивките. — Само материалът. Коприна. Разрезът обаче не стига до мечовидния израстък. Доста грубо изпълнение. Бета-срязването на гърдите е класическа хирургична техника, която се изучава в медицинските учебни заведения. — Взе жълтия сапун и насапуниса ръцете си до лактите. — Отстранил е мазнините почти откъдето трябва, разрезът е много чист, направен е със скалпел. Но шевовете не са професионално изпълнени. Изобщо не са изпълнени професионално.

— Но доколкото разбирам, нашият извършител е имал някои основни познания, какво ще кажете…?

— Ще кажа, че имате основание да смятате така. Успял е да намери мозъчния ствол, което е забележително. — Изплакна ръцете си и свали предпазното стъкло пред очите си. — Така. Искате ли да видите какво е направил, преди да ги зашие?

— Да.

— Насам.

Докато бършеше ръцете си, той ги поведе към преддверието, където дребният служител в моргата дъвчеше дъвка и почистваше червата в порцеланова мивка: поставяше ги под крана и изпразваше съдържанието им в една купа. Оглеждаше грижливо вътрешната и външната лигавица, проверяваше дали не е разядена някъде. Щом видя Кришнамурти, остави червата на една страна и изплакна ръце.

— Покажи им какво намерихме в гръдната кухина, Мартин.

— Разбира се.

Мъжът напъха с език дъвката в едната си буза и вдигна голям съд от неръждаема стомана, покрит с четвъртито парче кафява хартия. Вдигна хартията и протегна купата напред.

Мадокс се приведе и отметна рязко глава назад, сякаш му бяха ударили плесница.

— Божичко!

Обърна се и извади чиста носна кърпа с монограм от джоба на костюма си.

— Ще ми покажеш ли?

— Разбира се.

Асистентът протегна отново купата и Кафъри надникна предпазливо.

Сред вонящата каша на дъното на опръсканата с кръв купа пет миниатюрни мъртви форми се бяха притиснали една в друга, сякаш опитвайки се да се стоплят. Той вдигна поглед към Кришнамурти.

— Това, което си мисля ли е?

Патологът от моргата кимна.

— О, да. Те са това, на което ни приличат.

4

Кафъри си легна в четири сутринта. Вероника спеше до него дълбоко и несмущавана, като деликатно похъркваше. „Гърлото ми се обади“ означаваше, че жлезите й се бяха подули. Подутите жлези означаваха връщане на болестта на Ходжкин, смъртоносният лимфом.

„Моментът, Вероника, съвършеният момент; почти като че ли си знаела.“

В четири и трийсет най-после заспа, леко и неспокойно, за да се събуди отново в пет и половина.

Лежеше, загледан в тавана, като мислеше за петте трупа в „Девъншир драйв“.

Нещо в техните наранявания беше от значение за убиеца: следите по главите — *може би от нещо, което ги е карал да носят, например робски атрибути* — липсваха само при жертва номер четири. Никоя от жертвите не беше изнасилена — липсваха признаци за насилствено проникване — анално, орално или вагинално — но с помощта на специална синя светлина Кришнамурти им бе показал следи от сперма по коремите им. Съчетанието с обезобразяването на гърдите на три от жените и липсата на дрехи бе достатъчно доказателство за Кафъри, че търсеха кошмара на силите на реда — сексуално мотивиран сериен убиец, някой, който вече беше достатъчно сериозно болен, за да може да бъде спрян. А онова, което се бе загнездило най-безжалостно в главата му и отказваше да излезе оттам, бяха петте окървавени форми на дъното на купата от неръждаема стомана. Те го следваха, накъдето и да се обърнеше.

Щом разбра, че няма да заспи отново, Джак си взе душ, облече се и, без да събужда Вероника, се запъти през започващия да се пробужда Лондон към щабквартирата на екип „Б“.

Екип „Б“, наричан понякога „Шрайвмур“ заради улицата, на която се помещаваше, поделяше една функционална червена тухлена постройка с Териториалната група за поддръжка. Никъде не бе обозначено кой се помещава вътре, но статистиката за жертвите на

автомобилното движение, разлепена в една неосветена будка отвън, създаваше впечатлението, че това е функциониращ полицейски участък. В крайна сметка пред входа на гаража се бе появил знак, предупреждаващ хората да не се обръщат към служителите за ежедневните си проблеми. „Вървете в някой обикновен полицейски участък, има такъв по-нататък на същата улица“ — гласеше той.

Когато Кафъри пристигна, слънцето се бе изкатерило над терасовидно разположените къщи и родителите припряно качваха децата си във волвата, за да ги закарат за училище. Той паркира ягуара — още едно от нещата, които Вероника искаше да смени с по-нов и лъскав вариант.

„Би могъл да го продадеш и да си вземеш нещо наистина хубаво.“

„Не искам нещо наистина хубаво. Искам колата, която имам.“

„Тогава поне ме остави да я изчистя.“

Джак мушна магнитната си карта в устройството и изкачи стълбите, минавайки покрай петнайсетте бронирани „Форд Шерп“-а на ТГП, паркирани в разлетия от тях самите бензин. В стаите на АМІР бяха запалени луминесцентни светлини; четирите организаторки на база данни, все цивилни, седяха по бюрата си и пишеха на компютрите.

Завари Мадокс в кабинета, току-що се бе върнал от закуската си с главния групов началник. Двамата бяха съставили план на чаша чай „Ърл Грей“ и кифлички от овесени трици в голф клуб „Чизълхърст“.

— Той сервира мораториум на пресата. — Мадокс имаше уморен вид, явно не беше спал. — Всички полицаи от женски род или цивилни служители, на които случаят им се струва особено опечаляващ, могат да подадат молба за преместване и… — Оправи един молив, така че да се присъедини към останалите неща върху бюрото му, които бяха безупречно подредени. Устните му бяха пребледнели. — И ни дава подкрепление — целият екип „Е“ се друсна тук от Елтам.

— Два екипа за един случай?

— Да. Шефът се тревожи. Наистина се тревожи. Не му харесват непрекъснато намаляващите периоди на Кришнамурти. И…

— Да?

Мадокс въздъхна.

— Косъмът, който Кришнамурти измъкна от онова момиче? *Черният* косъм?

— Беше намерил също така и руси косми. Дребните улики при проститутките заблуждават.

— Така е, Джак, така е. Но шефът е прихванал треската на Стивън Лорънс — вече не вижда нищо друго, освен борещи се за човешки права групи в мрака и ножчета за бръснене в пощата си. — Почука се и Мадокс се запъти към вратата с мрачна физиономия. — Той определено не желае мишената ни да бъде черна.

— Добро утро, сър. — Детектив сержант Пол Есекс с обичайния си добродушен, неособено спретнат вид — разхлабена вратовръзка, навити ръкави, оголили огромните му червени ръце — стоеше на прага с характерните оранжеви листа на Националното бюро по идентифициране. — НБИ.

— Отпечатъците?

— Да. — Прибра оредяващите руси коси от голямото си зачервено чело. — Жертва номер пет е била достатъчно любезна да се регистрира в указателя на проститутките. Някоя си Шелин Кро.

Кафъри отвори справката.

— Присъствали са в регистъра с проститутките? Странно, че така и не е докладвана липсата на нито една от тях.

— Което означава, че някой от обкръжението на Кро има да дава обяснения.

— По-точно някой си Харисън. — Подаде му справката. — Бари Харисън. „Степни грийн“.

— Смяташ ли да го сложиш най-горе в пазарския си списък за днес? — рече Мадокс.

— На всяка цена.

— И, Есекс, приятелю, мисля, че ти отговаряш за роднините по този случай. Прав ли съм?

— Прав сте, сър. Специално съм избран заради нежността си.

— В такъв случай по-добре върви с Кафъри. Някой може да има нужда от нежното ти рамо, за да поплаче на него.

— Ще го направим. И, сър, пристигна това. — Подаде на Кафъри част от навита на руло хартия за принтер. — От Скотланд Ярд. Име на операцията — „Операция Алкатраз“.

Джак пое хартията и се намръщи.

— Това някаква шега ли е?

— Не.

— Окей. Свържи се с тях и им кажи да го променят. Не е подходящо.

— Защо?

— Птичаря. Птичаря от Алкатраз. Не си ли видял вечерната сводка?

— Току-що пристигам.

Мадокс въздъхна.

— Нашият извършител е оставил малък подарък на жертвите.

— *Вътре* в жертвите — поправи го Кафъри, като кръстоса ръце. — В гръдния кош, зашит до сърцето.

Физиономията на Есекс се промени.

— Гадост.

Започна да мести погледа си от лицето на единия към лицето на другия в очакване да чуе продължението.

Мадокс се изкашля и погледна към Джак. Никой не проговаряше.

— Е, и? — разтвори ръце Есекс. — Какво? За какво говорите? Какво е оставил?

— Птичка — отвърна най-сетне Кафъри. — Малка птичка. Декоративна, отглеждана в кафез. Вероятно сипка. Но тази информация да не излиза навън от екипа. Чу ли?

5

Към десет часа НБИ идентифицира друга двойка отпечатъци. Жертва номер две беше някоя си Мишел Уилкокс, проститутка от Детфорт. Справката за нея беше прехвърлена от Бермъндзи в Шрайвмур тази сутрин, докато Кафъри и Есекс пътуваха през тунела „Родърхайд“, за да се срещнат с приятеля на Шелин Кро. Беше искрящ от свежест и слънце ден. Дори преминаващата покрай прозорците на колата панорама на Ийст Енд изглеждаше жива. Нещастните мръсни лондонски дървета имаха съвсем друг вид в зелената си премяна.

— Този Харисън. — Пол Есекс гледаше през стъклото редящите се дъбове на „Степни грийн“, образуващи шпалир от двете страни на улицата с прясно боядисани къщи от светли тухли, гордостта на своите собственици, докато стигнаха до жилището от червени тухли в съвсем друг стил, на Харисън — почерняло от многогодишната мръсотия, забравено от „марша на облагородяването“. — Нали не смяташ, че той е нашият извършител?

Джак спря колата и дръпна ръчната спирачка.

— Не, разбира се.

— А какво мислиш в такъв случай?

— Нямам ник’ва представа. — Затвори прозореца, излезе от колата и тъкмо щеше да бутне вратата, когато се поколеба и пъхна отново глава вътре. — Нашият извършител има автомобил, това е сигурно.

— Имал автомобил. Това ли е? — Есекс се измъкна от ягуара и тръшна вратата след себе си. — Нямаш ли някаква по-добра теория от „има автомобил“?

— Не. — Кафъри завъртя ключовете около пръста си и ги пъхна в джоба си. — Още не.

Асансьорът в сградата на Харисън беше развален, така че изкачиха пеша четирите етажа. Кафъри спираше от време на време, за да даде възможност на Есекс да го настигне.

Мадокс му беше обяснил неговия случай в самото начало.

„Всеки екип трябва да има своя «образ». В екип «Б» си имаме Есекс. Обича да шашва момчетата. Разправя все глупости, не им обръщай внимание, но все пак го приемай сериозно. Истината е, че е стабилен, крайъгълният камък…“

И Кафъри бавно започваше да вярва във вродената доброта на този „товарен кон“. Ориентираше се от начина, по който се отнасяха жените към него: като към ранена стара мечка — флиртуваха с него и го дразнеха, сядаха в скута му и леко го плясваха за шегите му. Но може би тайно бяха наясно, че емоционалната основа на действията му беше по-дълбока, отколкото собствените им способности. На трийсет и седем годишна възраст сержант Есекс все още живееше сам. Тази мисъл изпълваше от време на време Кафъри с чувство на вина заради лекотата и светлината на собствения му живот в сравнение с живота на Есекс. Дори сега физическите различия се проявиха: Джак стигна до апартамента на Харисън без да се задъха, а Есекс изкачи с тътрене последните няколко стъпала, застана на стълбищната площадка задъхан, потен и зачервен, разкопча яката на ризата и подръпна панталоните, които се бяха прилепили към краката му. Бяха му необходими няколко минути, докато дойде на себе си.

— Готов ли си?

— Да — кимна и избърса чело. — Давай.

Кафъри почука на вратата на Харисън.

— Какво? — прозвуча от другата страна сънен глас.

Джак се приведе към отвора на пощенската кутия.

— Мистър Харисън? Бари Харисън?

— Кой се интересува?

— Детектив инспектор Кафъри. — Хвърли поглед към Есекс. Усещаше се миризма на марихуана. — Бихме искали да разменим няколко думи с вас.

Последва подсвирване и звук от изтъркулващо се от леглото тяло. После се чу течаща вода, сифон на тоалетна и най-накрая вратата се отвори; предпазната верига разделяше надве лицето — изпъкнали сини очи и неравна брада.

— Мистър Харисън?

Джак показа картата си.

— Какво има?

— Може ли да влезем с детектив сержант Есекс?

— Ако ми кажете защо.

Беше слаб и луничав, гол от кръста нагоре.

— Бихме искали да разговаряме за Шелин Кро.

— Тя не е тук, приятел. Не се е вясвала от дни.

И понечи да затвори вратата, но Кафъри му попречи, като напъха рамо в отвора.

— Искам да говоря *за* нея, не *с* нея.

Харисън огледа поред Джак и след това — Есекс, сякаш опитваше да определи кой би взел надмощие при едно счепкване.

— Слушай, между нас двамата е свършено. Ако има неприятности, съжалявам, но не сме женени, тъй че не съм отговорен за нея.

— Няма да ви задържаме, сър.

— Не се предаваш, а?

— Не, сър.

— О, дяволите да го вземат. — Вратата се затвори и чуха откачването на веригата. — Тогава да сложим край на тази работа. Хайде, влизайте.

Дневната на Харисън беше малка и разтурена, вратата в единия край водеше към балкон, а другата — към кухнята, осеяна с бледи хлорофитуми и кутии от „Кей Еф Си“.

Кафъри седна без покана на един син пластмасов стол до прозореца и кръстоса ръце.

— Кога видяхте за последен път Шелин, мистър Харисън?

— Не знам. Преди две-три седмици.

— Нещо по-точно?

— В к’во се е забъркала пък сега?

— Две-три седмици по-скоро една седмица или един месец означава?

— Не мога да си спомня. — Харисън навлече някаква тениска и извади пакет цигари от джинсите си. Пъхна една между зъбите си и вдигна от пода някаква евтина запалка еднодневка. — Беше след рождения ми ден.

— Който е на?

— Десети май.

— Тя живееше тук, нали?

— Дяволски добър си.

— Какво стана?

— Отде да знам? Реши да офейка. Една нощ просто излезе и не се върна повече. — Сви ръка и я стовари върху другата си длан, като я накара да отскочи към прозореца. — Но такава си е Шелин. Остави си половината боклук в спалнята.

— Пазите ли го още?

— Не. Толкова ме доядя, че го изхвърлих, заедно със стриптийзьорските й неща.

— Тя стриптийзьорка ли беше?

— В добрите си дни. Но Шелин винаги е била крайна в проституирането. Сигурно сте я хванали да чука араби на „Портланд плейс“, а?

— Съобщили ли сте за липсата й?

Харисън цъкна саркастично с език.

— Липсата й ли? Липса на какво? На съвест?

— Оставила си е нещата тук. Това не ви ли учуди?

— И защо? Като дойде тук, носеше само грима си, повей от гетото, няколко спринцовки, обичайните неща, нали се сещате.

— Не сте ли се питали дали не й се е случило нещо лошо?

— Не. — Той поклати глава. — Не. Така или иначе бяхме пред скъсване. Не се изненадах особено, когато тя не се прибра през онази нощ… — Млъкна и погледна от Есекс към Кафъри и обратно. — Хей — възкликна той, внезапно обзет от видима нервност, — к’во значи т’ва? — Когато никой не отговори, в очите му проблесна някаква мисъл. Той запали припряно цигарата и вдиша дълбоко дима й. — Няма да искам да го чуя, нали? Давайте. По-добре го кажете по-бързо. К’во е станало? Да не е мъртва или нещо друго?

— Да.

— „Да“ какво?

— Мъртва е.

— Боже. — Кръвта се оттече от лицето му. Харисън се отпусна върху дивана. — Трябваше да се досетя. Трябваше да се досетя още щом ви видях. Предозирала се е.

— Вероятно не се е предозирала. Вероятно става дума за противозаконно убийство.

Харисън гледаше Кафъри, без да мигне. После дланите му политнаха към ушите, сякаш така можеше да се предпази от думите.

По бялата кожа на ръцете му се виждаха бледорозови дупчици от игла.

— Божичко! — изрече с усилие той. — Божичко, не мога… — Смукна яростно от цигарата си, очите му се навлажниха. — Почакайте тук — обяви внезапно Харисън, скочи и изчезна в коридора.

Двамата детективи се спогледаха. Чуваха тътренето му из спалнята, отварянето на чекмеджета. Есекс заговори пръв.

— Не е знаел. Нали?

— Не.

Помълчаха още малко. Някой отдолу явно се беше събудил и наду стереото. Загърмя транс-музика, която Кафъри бе чувал хиляди пъти, докато обикаляше из клубовете да събира информация, когато беше в криминалния отдел. Размърда се на стола си.

— Какво прави той там, по дяволите?

— Не знам… — Есекс не довърши мисълта си. — Боже, нали не мислиш…

— По дяволите! — Джак скочи и, вече в коридора, стовари юмрука си върху вратата на спалнята. — Не се ебавай с мен, Бари — извика той. — Чуваш ли ме? Не смей да го правиш. Няма да ти се размине.

Вратата се отвори и лицето на Харисън се появи, замръзнало.

— Не можеш да ми направиш нищо за бонбонки. По рецепта са. Преди забраната.

Като притискаше вътрешната страна на левия си лакът, той се върна в дневната, последван от Кафъри, който ругаеше под носа си.

— Трябва да поговорим с теб. Не можем да го направим, ако си в това състояние.

— Ще ви бъда по-полезен така, отколкото чист. Мисълта ми ще бъде по-ясна.

— По-ясна — измърмори под носа си Есекс и поклати глава.

Харисън се стовари върху дивана, вдигна свитите си в коленете крака и обви прасците си с ръце по странно момичешки начин.

— Повечето си време съм прекарал с Шелин, когато е била надрусана. — Отметна назад глава. За момент Кафъри помисли, че ще се разплаче. Но Бари сви устни и рече: — Окей. Кажи ми. Къде беше тя?

— На югоизток.

— Гринич?

Джак вдигна поглед.

— Да. Как разбра?

Харисън отпусна ръце и поклати глава.

— Все там се навърташе. Повечето й работа беше там. И кога? Кога се е случило?

— Открихме я вчера сутринта.

— Да, но… знаете к’во… — Закашля се. — Кога е…

— Горе-долу по времето, когато си я видял за последен път.

— По дяволите! — Харисън въздъхна. Запали друга цигара и дръпна от нея, отпусна глава назад, изпусна дима към тавана. — Давай в такъв случай, нека да приключим с т’ва. К’во искате да знайте?

Джак приседна на страничната облегалка на дивана и измъкна бележника от джоба си.

— Това е свидетелско показание, затова ми кажи, ако се чувстваш прекалено не във форма, за да го направиш. — Тъй като Бари не отговори, Кафъри кимна. — Добре, приемам го като съгласие да продължим. Стоящият тук детектив сержант Есекс отговаря за близките на жертвите от нашите случаи. С него ще се свързваш, когато имаш вземане-даване с нас. Той ще остане с теб след като си тръгна, ще прегледа свидетелските ти показания, ще те помоли да ни помогнеш да се свържем със семейството на Шелин. Искаме подробности, докато започнат да излизат през ушите ни: как се е обличала, какви гримове е използвала, какво бельо е носела, какви клиенти е предпочитала. — Спря да говори за момент. — Предполагам ще бъде пълна загуба на време, ако те заведем да се видиш с психолог, помагащ на желаещите да се откажат от зависимостта от наркотиците? Да те спре да си дупчиш вените.

Харисън се хвана за главата си.

— Божичко!

— Така си и мислех. — Джак въздъхна. — Така, знаеш ли къде е щяла да ходи Шелин през онази нощ?

— В някой от нейните пъбове. Имаше уговорка.

— Име?

— Не знам. Питайте агента й.

— Който е?

— Който е „Литъл дарлингс“.

— „Литъл дарлингс“[1]?

— Името не му подхожда, можете да ми вярвате. В Ърлс корт.

— Добре. Други имена? Някой, с когото общуваше?

— Да. — Харисън пъхна цигарата между зъбите си. — Имаше една Джули Дарлинг, агент. — Започна да брои имената на пръстите си. — И момичетата. Пуси… Странно, но винаги има някоя Пуси[2], нали? И Пинки, и Трейси или Лейси или нещо друго от този род, и Петра, и Бети, и онова… — Стовари ръце върху коленете си, внезапно ядосан. — Правят общо шест и това е всичко, което знам за живота на Шелин, а вий ми говорите, че сте изненадани задето не съм съобщил за липсата й, сякаш съм *знаел*, глутница скапаняци такива.

— Окей, окей. Само се успокой.

— Да бе, да. — Беше видимо раздразнен. — Ей сега ше са успокоя. Как само ше са успокоя. — Обърна се и се загледа през прозореца. Известно време никой не проговори. Харисън се взираше над покривите на сградите по „Майл енд роуд“; зеленикавите куполи на търговски център „Шпигелхалтер“ се издигаха високо сред синевата. На балкона кацна един гълъб и Бари отпусна рамене, въздъхна и се обърна към Кафъри. — Добре.

— Какво?

— По-добре ми кажи веднага.

— Какво да ти кажа?

— Знаеш какво. Мръсникът изнасилил ли я е?

Слънцето беше подобрило настроението на Кафъри, когато се озова на „Макълсън мюз“, Ърлс корт. Откри лесно агенцията: на вратата с белещи се златни залепващи се букви пишеше „Литъл дарлингс“.

Джули Дарлинг беше дребна жена някъде в средата на четирийсетте, с лъскава, боядисана в черно коса, спретнато подстригана на каре, и с невероятно малко носле на опънатото й лице. Беше облечена в ягодоворозов велурен анцуг за джогинг и чехли без пети с високи токове. Държеше главата си вдигната нагоре и леко назад, сякаш балансираше невидима стъклена чаша, докато водеше Кафъри през облицования с корково дърво коридор. Бяла персийска котка, смутена от присъствието на Джак, се спусна пред тях към една

отворена врата. Кафъри чу как някакъв мъжки глас започна да й говори от дъното на помещението.

— Съпругът ми — обясни безизразно Джули. — Запознахме се в Япония преди двайсет години. — Затвори вратата. Джак зърна за миг огромен мъж с жилетка, седнал на ръба на някакво легло, който се чешеше по корема с вид на печален морж. Стаята бе слабо осветена от слънцето, промъкващо се през един процеп между завесите. — Американските военновъздушни сили — додаде шепнешком тя, сякаш това обясняваше защо той нямаше да се присъедини към тях.

Кафъри я последва в кабинета: помещение с нисък таван, окъпано в ярката светлина, влизаща през два малки прозореца. В сандъчетата с цветя по прозорците жужеше пчела, а по-нататък на слънцето се припичаше червен „Ягуар“. Във въздуха се носеха звуци на арпежи; очевидно някой в съседство се упражняваше да свири на пиано.

— Е. — Джули се настани зад бюрото си, кръстоса крака и го погледна замислено. — *Кафъри*. Ето това се казва име. Ирландец ли сте?

Той се усмихна.

— Вероятно. Поколения назад. Графство Тирон през Ливърпул.

— Тъмна коса, тъмносини очи. Типичен ирландец. Майка ми все ме предупреждаваше да внимавам с ирландските момчета. „Ако не са глупави, са опасни, Джули.“

— Надявам се, че сте се вслушали в съвета й, мис, ъъъ, *Дарлинг*.

— Това е истинското ми име.

— Да. — Джак пъхна ръце в джобовете си и погледна към ниския таван. Беше покрит с лъскави рекламни снимки, от който го гледаха безброй лица. — Бих искал да чуя това, което можете да ми кажете за…

Спря.

Името беше написано под едно усмихнато русокосо лице. Шелин Кро.

„Значи така си изглеждала.“

— Шелин Кро беше ли във вашата документация?

— А, значи се интересувате от Шелин Кро. Това не ме изненадва особено, инспекторе. Тя ми дължи комисиони за два месеца. Двеста

лири стерлинги. А сега води и вас до вратата ми, за да питате… за какво? Наркотици, предполагам?

— Не мисля, че ще си получите парите. — Кафъри седна и постави длани върху бюрото. — Тя е мъртва.

Джули не изгуби самообладание нито за миг.

— Виждах, че нещата вървят натам — рано или късно щеше да се предозира. Клиентите се оплакваха. Казваха, че имала следи от игли по вътрешната страна на бедрата си. Това ги смущаваше. Значи така, двеста лири. Нека отгатна — не ми ги е оставила в завещанието си.

— Кога се видяхте за последен път?

— По̀ миналата седмица. А миналата седмица не се появи за една уговорка, не се обади. — Направи пауза, като барабанеше с нокти по бюрото. — Изгубих това място.

— Къде?

— „Нагс хед“. Арчуей.

— А кое е последното място, на което се е появила?

— Ъъъ… — Джули се приведе напред на стола си, наплюнчи пръст и запрехвърля листовете в голяма папка. Джак зърна сиво в корените на косата й, под които скалпът й изглеждаше съвсем розов. — Ето. — Тя тупна по някаква страница. — Трябва да е ходила в „Дог енд бел“, защото не са се обаждали. Беше обедна среща, миналия понеделник.

— „Дог енд бел“?

— „Трафалгар роуд“. Намира се на…

— Да, знам. — Усети как кожата му настръхва. — В Източен Гринич. — Теренът на строежа се намираше на по-малко от миля оттам. Започна нова страница в бележника си. — Сама ли работи Шелин през онзи ден?

— Не. — Джули наклони глава на една страна и го погледна внимателно. — Ще ми кажете ли? От свръхдоза ли е *станало*?

— Участваше ли и друго момиче в този ангажимент?

Домакинята му го гледа известно време, а устата й потрепваше леко.

— Пуси Уилоу. Тя ходи на ангажименти само в Гринич.

— Тя има ли истинско име?

— Всички имаме истински имена, мистър Кафъри. Само най-тъжните ни клиенти вярват, че нашите майки и татковци наистина са

ни кръстили Тути Фрути или Бевърли Хилс. Джони Марш. При мен е от години.

— Имате ли адреса й?

— Няма да й хареса, ако ви го дам. Особено пък на чен… — Джули спря рязко и се усмихна бавно. — Особено пък на детектив.

— Тя няма да разбере.

Джули го изгледа съсредоточено и надраска някакъв адрес на гърба на една визитка.

— Дели едно жилище с Пинки. Преди Пинки също беше в моите книжа. Сега, след като спря, се нарича Беки.

— Благодаря. — Джак пое визитката. Съпругът от военновъздушните сили кашляше и храчеше в спалнята. — Имате ли в книгите си момиче на име Лейси?

— Не.

— Бети?

Джули поклати глава.

— А името… — Погледна записките си. — Името Трейси говори ли ви нещо?

— Не.

— Петра?

— Петра? Да.

Кафъри вдигна глава.

— Да ли?

— Да, аз… Петра. Странно мъниче.

Джак повдигна вежди.

— Мъниче ли?

— Дребна, искам да кажа. — Изгледа го злобно. — Ние не се занимаваме с детска порнография, мистър Кафъри. Говоря за една от стриптийзьорките. Тя също ме мина, а аз мислех, че съм добра в преценките си за хората.

— Тя изчезна ли?

— От лицето на планетата. Писах до общежитието й. Така и не получих отговор, разбира се. — Сви рамене. — Не ми дължеше много, затова я оставих. Така пък човек трупа опит, нали?

— Кога стана това?

— По Коледа. Не, в началото на февруари, защото тъкмо се бяхме върнали от Майорка.

— Наркотици?

— Тя ли? Не. Не ги докосваше. Другите — да. Но не и Петра.

— Като казахте, че била дребна…

— Дребна кост. Като на птиче. При това беше и слаба, кожа и кости.

Джак се размърда неудобно на мястото си.

— Можете ли да си спомните последния ангажимент, на който е отишла?

Джули го изгледа продължително и замислено, после бавно и вдървено се обърна към книгата.

— Ето. — Прокара пръст по страницата. — Двайсет и пети януари. „Кингс хед“. Уембли.

— Имала ли е някога ангажимент в „Дог енд бел“?

— Непрекъснато. Общежитието й беше в „Елефант енд касъл“. Джони я познава. — Наплюнчи пръст и прелисти страницата. — Странно — промълви едва чуто тя. — Била е в „Дог енд бел“ в деня преди „Кингс хед“. Денят, преди да изчезне.

— Добре. Нужен ми е адресът й.

— Слушайте. — Джули се облегна назад и постави длани върху бюрото. — Кажете ми какво става.

— И една снимка на Петра.

— *Попитах* какво става?

Джак кимна към тавана.

— И онази на Шелин.

Домакинята му изсумтя звучно и измъкна една папка изпод бюрото. Прелисти я и извади оттам две снимки на Шелин до раменете и една зле осветена цветна снимка в цял ръст на брюнетка в мрежесто трико, и му ги подаде, без да го погледне.

Петра не беше хубава. Имаше много дребни черти, тъмни очи и решителната триъгълна брадичка на улична хлапачка. Единственият й грим беше тъмният контур около устните. Кафъри държеше снимката така, че слънчевата светлина да я освети, и я разглежда дълго време.

— Какво е това? — Той вдигна поглед. — Боядисала ли си е косата?

— Всички го правят.

— Изглежда…

— Пурпурна. Да, ужасно е, нали? Казах й да не го прави.

Джак пусна снимката в своя „Самсонайт“, мислейки за детинския труп в моргата на Гринич; единствената, която се бе съпротивлявала срещу смъртта, единствената, която е трябвало да бъде завързана. Затвори куфарчето, смутен от внезапната буря от чувства към бедната жена, страдаща от анорексия, завързана, със запушена уста, бореща се за живота си.

— Благодаря ви за помощта, мисис Дарлинг.

— Ще ми кажете ли какво общо имат Петра и Шелин?

— Все още не знаем.

— Тя също е мъртва, нали? — заяви внезапно Джули. — Малката Петра.

Двамата се спогледаха продължително през масата. Кафъри се изкашля и се изправи.

— Мисис Дарлинг, моля ви, не говорете с никого за това. Разследването е в самото си начало. Благодарни сме за помощта ви.

Подаде й ръка, но тя не я пое.

— Ще ми кажете ли повече, когато можете? — Изглеждаше много бледа на фона на синьо-черната си коса. — Бих искала да чуя какво се е случило с бедната малка Петра.

— Веднага щом разберем — обеща Джак. — Веднага щом разберем.

---

[1] Малките сладурани. — Б.пр. ↑

[2] Маца. — Б.пр. ↑

6

AMIP разчита в голяма степен на HOLMES[1] — базата данни, позволяваща да се правят щателни проверки и сравнения. Оста на всеки екип бе полицаят, който подбираше, извличаше и тълкуваше фактите. Този човек в Шрайвмур беше Мерилин Криотос.

Кафъри я хареса мигновено. Закръглена и замечтана, тя по цял ден говореше с ниския си особен глас за своите деца, за техните домашни любимци, болести, дребни триумфи и ожулени колене. Символ на универсалната майка, Криотос като че ли се справяше с убийството по същия примирен начин, както и с мръсните пелени — сякаш ставаше въпрос за нещо донякъде неприятно, но поправимо, като факт от живота. Хареса му, че първият й избор за сътрудник в екипа беше Пол Есекс: като че ли приятелството им подкрепяше собствената преценка на Кафъри за двамата.

Джак се натъкна на Мерилин същата вечер, когато се върна в Шрайвмур със записките си. Тя носеше „екшън“-справки от стаята на главния следовател и той разбра незабавно, че нещо я беше развълнувало.

— Мерилин. — Кафъри се приведе към нея. — Какво има? Децата ли?

— Не — прошепна тя. — Проклетият екип „Е“. Преместват се тук и ме влудяват. Искат това, не искат онова. Последният хит е, че искат отделен офис, сякаш са нещо повече от нас. — Отметна тъмните коси от очите си. — Този случай нещо не допада на шефа им и сега той си го изкарва на *нас*. Би ли *огледал* това място, Джак — то не е достатъчно дори за един следствен екип, камо ли за нас *и* за тях.

Кафъри разбра какво имаше предвид тя — за да отнесе записките си за сверка, тя трябваше да си проправя път покрай непознати лица. Всички от екип „Е“ бяха с колосани ризи и вратовръзки, а по гънчиците на много от тях ставаше ясно, че ги обличат за първи път, откакто са купени. Но той пък знаеше от опит, че тази гордост от

облеклото щеше да се изпари като дим след петнайсетчасовите дежурства.

— Извинявай, приятел. — Някой го хвана за ръката. Остролик мъж, по-нисък от Джак, със слънчев загар, светлосини очи и малък, тънък, никога нечупен нос. Жълтата му коса беше пригладена като лъскав щит върху главата. Беше с колосан, бутилковозелен костюм, а през рамо бе преметнал още два костюма в торби от химическо чистене. — Има ли къде да окача тези неща?

Кафъри откри Мадокс да подписва със закъснение натрупалата се върху бюрото му документация.

— „Дог енд бел“ — обяви той.

— Моля?

— „Дог енд бел“. Кръчма в Източен Гринич.

Мадокс се облегна назад на стола си и го изгледа внимателно.

— Е? — Разпери ръце. — Какво мислиш?

— Ще ми се да прегледам всичките й редовни посетители, свързани по един или друг начин с медицината.

— Това ще накара пресата да подскочи. Тя няма да се придържа повече към мораториума, ако си отворим устата на публично място. Ще предам на шефа, но няма да излезе нищо. — Поклати бавно глава. — Мисля, че той няма да се съгласи. Засега. Трябва да си намерил и други следи?

— Имена. Евентуалната самоличност на жертва номер три.

— Добре. Остави тази задача на Мерилин. Коя е най-обещаващата?

— Джони Марш. Работила в „Дог енд бел“ в деня, в който е изчезнала Кро.

— Добре, ще се заемеш с този въпрос утре. Но вземи някой със себе си, за бога. Знаеш какво става около тези жени. — На вратата се почука и Мадокс въздъхна. — Да? Какво?

— Мел Дайъмънд. Детектив инспектор Дайъмънд, сър.

— Влезте, мистър Дайъмънд. Влезте.

Жълтокосият инспектор влезе, подръпвайки ръкавите на костюма си, за да покрият маншетите.

— Добър вечер, сър. — Протегна загорялата си от слънцето ръка към Мадокс, без да обръща внимание на Кафъри, като откри за момент свръхтънкия си ръчен часовник. — Вие не ме познавате, но аз ви знам. От платноходния клуб „Мет боут“, сър.

Мадокс не отговори веднага; дребното му лице беше напълно безизразно.

— Чипстед — напомни му Дайъмънд.

— Боже мили. — Мадокс заобиколи, за да излезе иззад бюрото си, и се ръкува със своя посетител. — Разбира се, разбира се. Познах лицето. Значи… — Кръстоса ръце пред гърди и изпъна гръбнак леко назад, оглеждайки Дайъмънд от главата до петите. — Значи вие сте щастливият детектив инспектор, който се присъединява към нас. Добре дошли в Шрайвмур.

— Благодаря, сър. — Гласът му беше малко по-силен, отколкото трябваше за малкия кабинет, сякаш беше свикнал да го слушат. — След като изминахме цялото това разстояние от спокойния Елтам.

— Направо на въпроса: с хората си започвате още от утре. Отговаряте за диаметър от три мили. Добре ли е така?

— Трябва да бъде добре, нали? Шефът иска да си вършим работата, да подкрепим истинския екип.

Мадокс направи пауза.

— Да, не е много — произнесе предпазливо той. — Не е много това, което можем да направим по въпроса, мистър Дайъмънд. Сигурен съм, че сте наясно.

— Е, разбира се. Разбира се, че съм наясно. И от моя страна няма *никакви проблеми*. Абсолютно никакви. Ако това устройва шефа, значи устройва и мен… не е нужно да го казвам. — Дайъмънд кимна. После, сякаш за да тегли черта на темата, се усмихна, махна с ръка към снимките по стените и рече: — Хубава лодка. Ваша ли е?

— Да — отвърна колебливо Мадокс.

— „Велиънт“.

— Да, точно така — „Велиънт“.

— Хубави лодки са „Велиънт“. Според някои са малко тантурести, но аз ги харесвам. И са много бързи.

— Да, така е.

Ледът като че ли започваше да се разтапя.

— Тази година един скутер спечели надпреварата с „Фростбайт“ на „Мет“. — Дайъмънд прекара няколко пъти езика в устата си. — Не беше ли случайно…?

— Да. — Мадокс кимна скромно. — Да.

Застанал с кръстосани ръце до стената, Кафъри установи с изненада, че тази размяна на реплики го ядосва. Сякаш подкрепата и вежливостта на Мадокс бяха негово изключително право и не можеха да бъдат насочени и към някой друг детектив инспектор. Колкото и необяснимо да беше това — *той не ти е баща, Джак, ти нямаш никакви права над него* — той се дразнеше да гледа колко уязвим на ласкателствата е той и особено когато детектив инспектор Дайъмънд се ухили щастливо:

— Боже мили, боже мили! Почакайте само да кажа на приятелите си с кого работя.

Джак се обърна и излезе безмълвно от стаята.

---

[1] Home Office Large Major Enquiry System, в превод Главна система за събиране на сведения към Министерство на вътрешните работи. — Б.пр. ↑

7

Същата вечер Джак седеше на бюрото в стаята на Юан, загледан в облачетата на „Уиндоус 98“ на екрана. Горните клони на старата бреза в градината образуваха непрекъснато движещи се медни сенки по стената над него. Не беше нужно да се обърне и да погледне, за да разбере как новите листа почти скриваха ръждавеещите гвоздеи, забити дълбоко в дънера на дървото, и няколко обрасли с мъх дъски, останките от дървесната къщичка, в която с Юан бяха клечали с часове, викайки по преминаващите с грохот в далечината влакове.

Понякога в самотата си Джак опитваше да си спомни какво е било тогава, какъв е бил *той*. Преди. Пред вътрешния му взор изникваше образът на дете, по-леко от дъх, така че нямаше какво да го спре да не полети над покривите в синия въздух.

И тогава… през онзи ден. Спомняше си го като поредица от отривисти сцени, снадени небрежно, грубовато, сякаш бе послъгал и бе взел спомените не от реалния живот, а от някой осеммилиметров филм, забравен сред натурията в таванското помещение на родителите му.

Беше средата на септември, ветровито и слънчево, и сухите дъски на дървесната къщичка поскърцваха, когато брезата, все още мека и зелена от летните сокове, се поклащаше на вятъра. Джак и Юан бяха в конфликт. Бяха открили четири дъски от под в една вагонетка и Юан искаше да направят платформа за наблюдение в най-южните клони на дървото, за да вижда пристигащите влакове на гара „Брокли“. Джак искаше платформата да бъде в северния край, за да може да гледа към потъналите в мъгла мостове на Ню крос, да вижда лицата на работещите в града, когато се прибираха у дома със своя „Лъндън ивнинг нюз“.

Джак, ожесточен и нетърпелив осемгодишен малчуган, силно блъсна по-големия си брат към дънера на дървото. Реакцията на Юан беше свирепа и изненадваща: той възвърна равновесието си, протегна силните си ръце и се спусна с вик към него.

— Ще кажа, ще кажа. — От устата му полетя слюнка. — Ще кажа на татко.

Джак изгуби равновесие, политна към ръба на къщичката, спря, когато бе вече наполовина извън пода й, с разкъсани от някакъв пирон шорти, с висящи крака, с притиснат между две дъски палец на лявата ръка. Болката го вбеси.

— Кажи тогава, копеле такова! Върви. Проклет издайник.

— Ще му кажа. — Юан бе обзет от изпълнено с недоволство разкаяние. Събра вежди, издаде долната си устна. — Мразя те, отрепка такава. Проклета, проклета, *шибана* отрепка.

Той се обърна и заслиза по въжената стълба с непроницаемо изражение, издаващо гневна концентрация. Псувайки на глас, Джак освободи палеца си, върна се в дървесната къщичка и легна там, като дишаше бавно, поставил между голите си колене пулсиращата си от болка ръка, ядосан и гневен.

Под дървесната къщичка, сред гъстата растителност, братята бяха създали мрежа от пътеки за своите игри, всяка една от които беше изследвана грижливо, картирана, получила име — истинска паяжина. Докато Джак наблюдаваше от къщичката, Юан избра южната пътека, наречена „пътеката на смъртта“, защото минаваше покрай ръждясал бойлер. „Виждаш ли това, Юан? Това е неизбухнала бомба. Вероятно V2.“ Чистата му тъмнокоса глава се показа неколкократно над растителността, охровата му тениска се мярна два-три пъти. Стигна до полянката, която бяха нарекли „лагер 1“; зад нея се намираше ДМЗ — демилитаризираната зона, смъртоносната V2 и земята на филипинците.

Джак изгуби интерес. Юан се сърдеше прекалено лесно. Това го изморяваше. Ядосан и измъчван от болката в палеца си, той се смъкна от дървото и отиде да се оплаче от черно-жълтия полумесец, който се бе появил под нокътя на палеца му.

По-късно нищо не разстройваше майка им така, както дървесната къщичка. Кафъри можеше да я види и сега, как някаква мисъл или спомен я бе накарал да преустанови чистенето или миенето на чиниите, да излезе вдървено в градината и да се загледа нагоре към

дървото, докато от розовите й гумени ръкавици в тревата капеше сапунена вода. Последното място, където беше видяла сина си.

Както и полуистеричните й безпомощни изблици към съпруга й: „Обясни ми за тази дървесна къщичка, Франк, след като тя е още там, защо него го няма? Обясни ми, Франк! Кажи ми“.

Бащата на Джак запушваше ушите си и потъваше във фотьойла със спортните страници на вестника в скута си, неспособен да понесе мъката на своята съпруга. Докато един ден грабна един чук и излезе навън, в калта и дъжда, с карираните си домашни пантофи.

Кафъри се бе промъкнал в същата тази стая и се бе изправил, поклащайки се, върху леглото, за да стигне до прозореца и да види как дървото се пропуква, как към земята летят трески и парченца кал и полепват по бедрата на майка му, която стои на поляната и ридае.

И тогава, през голите клони на дърветата, от другата страна на железопътната линия, Джак видя още някой.

Иван Пендерецки. Бледите му месести ръце бяха опрени върху разпадащата се ограда на задния двор, а по измокреното му от дъжда лице се виждаше някаква дистанцирана усмивка.

Пендерецки стоя двайсетина минути, силуетът на къщата зад гърба му се издигаше на фона на дъждовните облаци. И тогава, сякаш преизпълнен със задоволство, той се обърна и се отдалечи безмълвно.

За осемгодишния Кафъри, притиснал нос в запотеното стъкло, това бе доказателството, от което се нуждаеше, за немислимото и неизречимото. Казаното от полицията беше невъзможно, „претърсихме всички къщи наоколо, мисис Кафъри, ще разширим района на търсенията си и от другата страна на жп линията, покрай моста «Ню крос»…“.

Джак разбра по естествения, инстинктивен начин, по който децата узнават за никога неизречени неща, че Пендерецки може да покаже на полицията точно къде да намери Юан.

Семейство Кафъри се отказа от битката, когато Джак караше двайсет и първата си година. Родителите му се върнаха в Ливърпул, като му продадоха къщата за номинална сума. В замяна на това, както беше подразбрал, не трябваше да го виждат никога повече. Трудният Джак, антагонистът, който не слушаше, не мълчеше, не стоеше мирен.

Този, когото предпочитаха да бяха изгубили. Те никога не изрекоха тези думи, но той ги виждаше ясно в лицето на майка си, когато я уловеше, загледана в нокътя на палеца му. Рубиненочерната синина бе отказала да изчезне — доказателство в очите на майка му за намерението на втория й син да й напомня вечно за онзи фатален ден. Изчезването на Юан не само беше смалило Джак в очите на майка им. Той знаеше, че дори и сега тя чакаше, някъде в разпръснатите на всички страни предградия на Ливърпул, но какво? Той да открие Юан? Или също да *умре*? Кафъри нямаше представа какво очаква от него тя, от какво се нуждае… каква компенсация искаше, задето бе останал жив. От време на време, въпреки Вероника и жените преди нея, се усещаше почти смазан от чувството на загуба и самота.

Затова вложи цялата си енергия в бързото изкачване в йерархията на Лондонската полиция. Пендерецки бе първото име, което вкара в националния компютър на полицията. И там откри истината.

Джон (Иван) Пендерецки, осъден педофил, бе излежал две присъди през шейсетте години на XX век, преди да дойде да живее в квартала, където бяха израснали Джак и Юан Кафъри.

По полиците на кабинета, все още „стаята на Юан“, подредени и кодирани с различни цветове, бяха подредени дванайсет кутии, пълни с изрезки от вестници, един ръждясал пирон, останка от изгорена сметка за газ, тривиални факти от живота на Пендерецки, събирани през последните двайсет и шест години от Кафъри — обзетото от своята фиксидея момче-детектив. А сега прехвърляше фактите от събрания материал върху дигиталната памет.

Сложи очилата си и отвори базата данни.

— Пак ли това?

Младият мъж трепна. Вероника бе застанала на прага на стаята, кръстосала ръце, наклонила на една страна глава. Усмихната.

— Наблюдавах те.

— Ясно. — Той свали очилата. — Отключила си си.

— Исках да те изненадам.

— Направи ли си изследванията?

— Не.

— Понеделник е. Защо не ги направи?

— Цял ден бях в офиса.

— И баща ти не те пусна?

Тя се намръщи и замасажира гърлото си. Минзухареножълтото й сако бе изрязано достатъчно ниско, за да открие татуираната част на гръдната й кост. Спомен от лъчетерапията през юношеските й години.

— Няма нужда да се ядосваш.

— Не съм ядосан. Загрижен съм. Защо не го направиш? Веднага.

— Успокой се. Ще се обадя на д-р Кавендиш утре. Окей?

Джак се обърна отново към екрана, прехапал устна, като опитваше да се съсредоточи върху работата си, съжалявайки за стотен път, че беше дал на Вероника ключа от входната врата. Тя продължи да го гледа още малко от прага, въздъхна едва чуто, прибра косата зад ушите си и прокара нокти по рамката на вратата. Дискретните скъпи гривни и пръстени, най-добрият начин, по който един баща знаеше да демонстрира любовта си към своята дъщеря, издрънчаха леко. Кафъри разбра, че тя искаше да я погледне. Направи се, че не забелязва.

— Джак — рече най-сетне Вероника, като се приближи до стола му, повдигна кичур от тъмната му коса, прокара палеца си по оголения му скалп, — исках да поговорим за партито. Остават само няколко дни. — Намести се на стола и се прилепи към него като масло, завря устни в шията му, сплете пръсти в косата му, вдигнала левия си крак върху страничната облегалка на стола. Косата й го гъделичкаше по врата. — Джаки? Ехо-о. Чуваш ли ме?

Притисна пръстите си към лицето му, пръсти, които винаги миришеха на ментол и скъп парфюм, и се размърда върху слабините му.

— Вероника…

Усети, че, макар и неохотно, получава ерекция.

— Какво?

Кафъри се освободи от нея.

— Искам да поработя един час тук.

— О, боже! — изпъшка тя и се изправи. — Ти си болен, знаеш ли?

— Вероятно.

— Натрапчива мания. Ще умреш на това място, ако не внимаваш.

— Вече сме го обсъждали.

— Двайсет и първи век сме, Джак. Нали се сещаш — ново начало, нагоре и напред. — Застана до прозореца и се взря към

градината. — В моето семейство ни възпитаваха да се отдалечаваме от корените си, да се усъвършенстваме.

— Твоето семейство е по-амбициозно *от мен*.

— По-амбициозно, отколкото съм аз — поправи го тя.

— Да. Божичко!

— Какво?

Той остави очилата и разтърка очи. На екрана плуваше ярка тропическа риба. Беше станал на трийсет и четири години и все още не можеше да се принуди да каже на тази жена, че не я обича. След изследванията и след партито — *страхливец си ти, Джак, истински страхливец* — ако изследванията бяха добри, нямаше да бъде трудно. Тогава щеше да й каже. Да й каже, че всичко между тях е свършило. Щеше да й каже да му върне ключовете.

— Какво има? — попита Вероника. — Какво казах пък сега?

— Нищо — отвърна той и се върна към работата си.

8

Слънцето грееше точно над главите, като причиняваше главоболие и смаляваше сенките до плътни очертания около предметите. Кафъри държеше прозорците отворени, докато пътуваха, но Есекс толкова се оплакваше от горещината и направи такова шоу, прокарвайки пръстите под яката си и издувайки предницата на ризата си, че най-накрая Джак се предаде. Когато паркираха, и двамата заключиха саката си в багажника на ягуара и тръгнаха по „Гринич саут стрийт“ с навити ръкави.

Номер осем се оказа двуетажна къща в стил Джордж V, разположена върху магазин за вещи втора ръка.

— Харисън си спомни какво е носила Кро — рече Есекс, щом минаха през малкия вход вляво. — Прозрачни найлонови сандали с розова позлата, черни чорапогащи, минижуп и мисли, че е била с тениска. — Надвеси се над интеркома. — Прилича на моя тип жени.

— Как са го приели родителите й?

— Сякаш не дават пет пари. Няма да дойдат в Лондон, не могат да намерят пари за билет за влака. „Тя си беше чисто и просто проститутка, сержант, ако това може да бъде от някаква помощ.“ Това е представата на майката за начина, по който може да помогне на полицията.

Металната кутия на интеркома внезапно изпука и накара и двамата да подскочат.

— Кой е?

Кафъри свали слънчевите си очила и се приведе напред.

— Детектив инспектор Джак Кафъри. Търся Джони Марш.

Малко по-късно вратата се отвори и на прага й се появи слабо момиче с кестеняви коси. Изглеждаше на двайсет и седем-осем години, но дългата коса, разумните ниски кожени обувки на загорените й на слънцето крака и късата, небесносиня престилка от рипсено кадифе й придаваха колежанска свежест.

Той протегна служебната си карта.

— Джони?

— Не. — От два джоба на престилката се подаваха четки; по всичко личеше, че са прекъснали заниманията й по рисуване. Часове по рисуване в скъпо девическо училище. — Джони е горе. Мога ли да ви помогна с нещо?

— А вие сте?

Момичето се усмихна леко и подаде ръка.

— Беки. Ребека. Двете с Джони живеем заедно.

Кафъри се ръкува с нея.

— Може ли да влезем?

— Аз, тоест, ние… — Изглеждаше смутена. — Ами, не. Всъщност не. Съжалявам.

— Искаме да зададем няколко въпроса за един познат на мис Марш човек.

Ребека прибра бретона от зелените си очи и се загледа покрай тях към улицата, сякаш очакваше да дойдат с насочени към вратата снайпери.

— Малко е… малко е неудобно. — Имаше много тих глас, начетен, който караше другите да се заслушват, глас, който можеше да спре другите разговори дори с шепот. — Не може ли да поговорим тук отвън?

— Тревата не ни интересува.

— Какво?

— Подушвам я оттук.

— О!

Младата жена сведе смутено поглед.

— Не сме тук заради това. Имате думата ми.

— Хмм! — Тя прехапа долната си устна и разкри много бели зъби. — Добре, добре. — Обърна се. — По-добре влезте.

Последваха я в прохладните дълбини на къщата покрай един маунтинбайк, подпрян на парапета. Есекс се беше вторачил в полюляващата се коса и дългите загорели крака на стълбите пред себе си.

Щом влязоха в апартамента, младата жена ги поведе през малък коридор. В спалнята вдясно Джак зърна захвърлени памучни гащички, окъпани в слънчева светлина, преди Ребека да успее да затвори вратата и да ги покани в една голяма стая.

— Моето студио — обясни тя.

Светлината струеше през два големи прозореца и образуваше еднакви бели триъгълници по голия дъсчен под. По стените бяха окачени пет огромни акварела в бляскави цветове. В средата на помещението момиче с лимоновозелена блузка с гол гръб и презрамка зад врата и черни широки панталони припряно пръскаше с дезодорант наоколо и махаше с ръце, за да раздвижи въздуха, а гривните му подрънкваха. Щом ги чу, то изтърва дезодоранта, грабна от масата пакет, обвит с фолио и се обърна към тях, скрило ръце зад гърба си като виновно дете. Косите му бяха боядисани във викинговорусо, лицето му наподобяваше изрисувана порцеланова кукла с комично големи сини очи и миниатюрно носле. Кафъри веднага разбра, че е надрусана.

— Джони? — Отвори служебната си карта. — Джони Марш?

— Ъъъ… да. — Момичето се взря в картата. — Кои сте вие?

— Полиция.

Очите й се разшириха.

— *Полиция?* Беки, какво по дя…?

— Всичко е наред. Те не се интересуват от стоката.

— Така ли?

Джони беше изпълнена със съмнения, неспокойна, пристъпваше от крак на крак.

— Така — отвърна Кафъри.

Младата жена прибра косата си зад ушите и го подложи на инспекция — нерешителните й сини очи проблясваха подозрително, устата бе плътно затворена; погледът й премина по ръкавите на ризата му, по тъмната несресана коса, по стегнатия корем. И внезапно се изхили силно.

— Не, почакайте. — Закри устата си с ръка. — Сериозно ли говорите? *Сигурни* ли сте?

— Знаеш ли какво, Джони. — Джак прибра служебната карта в джоба на ризата си. — Защо не вземеш да се освободиш от това нещо? И да можем да продължим?

Тя премигна неразбиращо, поглеждайки подред него, Есекс и Ребека и накрая върна погледа си отново върху него. Гримът й му напомняше снимките от аутопсията — ярки морскосини сенки и устни, изрисувани като силно опънат лък на Купидон.

— Сигурен ли си, че си този, за който се представяш?

— Джони? — повтори той. — Тревата. Искаш ли да отидеш да я изхвърлиш някъде?

— Джони. — Ребека я хвана за ръката. — Ела.

Поведе я към кухнята, откъдето я чуха да й говори с тих, спокоен глас. През пролуките на вратата Кафъри успяваше да види голяма дъбова маса, репродукции на Матис по стените и фризерен шкаф в една ниша. После чуха стъпките на Джони по стълбите, затръшване на врата, звуци от слизане и отново гласовете на двете жени от кухнята — смееха се и правеха нещо край хладилника.

Джак пъхна ръце в джобовете си и се заразхожда из стаята, разглеждайки скиците, пръснати върху ниска масичка. Много от тях представляваха неясни голи тела, нарисувани с въглен. Успяваше да различи ръка или отметната назад глава. На един голям акварел бе изобразена жена в полупрофил към художника, която събуваше найлонов чорап.

— Хей. — Есекс се бе вгледал в недовършена картина, подпряна на дървен статив. — Джак. Ела да хвърлиш един поглед на това.

Пред бургундскочервени завеси с пискюли стоеше жена, вдигнала ръце с подчертано безгрижие. Публиката й, състояща се от трима мъже, бе скицирана с въглен с едри щрихи на заден план.

— Така си и мислех — че ще я видите — прошепна от прага Джони. — Това съм аз.

Полицаите се обърнаха.

— Тя е стриптийзьорка.

Ребека застана до нея. В ръцете си държеше кофичка, пълна с лед и бири.

— Знаем — отговори Есекс.

— Да. — Джони издаде единия си хълбок, пъхнала ръце в джобовете. — Така си и мислех.

Ребека се приближи и застана зад тях пред статива.

— Тук ли правиш това? — попита Кафъри. — В студиото?

— Не, не. Започнах я в пъба. Сега довършвам последните щрихи.

— Май рисуваш доста момичетата? Знаеш ли много за тях?

— Те не са чудовища, знаете ли. — Тя му се усмихна, наклонила глава на една страна, сякаш я забавляваше. — Известно време и аз го

правех. Това ми помогна да вляза в училището по изобразителни изкуства. „Голдсмитс“.

— Може би ще е добре да… ъъъ. — Кафъри се огледа. — Слушайте, защо не седнем всички? Да поговорим.

— Ааа. — Ребека остави кофичката с леда и избърса длани. Влажният съд бе оставил тъмна диря по дрехата от рипсено кадифе. — *Това* вече звучи заплашително.

— И още как — съгласи се Джони.

— Може да е така. А може и да не е.

— Е, ако разговорът ще бъде тежък, ще имам нужда от нещо за пиене — обяви Ребека и започна да вади бирите от кофичката. Постави едната от тях пред Есекс. — Ще мога ли да ви изкуся и после да продам историята на вестниците?

Есекс не се поколеба нито за миг.

— Ами да, давай.

Следващата бира подаде на Кафъри, който я пое без да каже дума, после се приближи до прозореца и седна на широкия му перваз, повдигнала голите си колене и притисна своята бутилка към тънките си глезени. Есекс стоеше до вратата за кухнята, пристъпвайки от крак на крак, играеше си с капачката на бирата и хвърляше крадешком погледи към гърдите на Джони.

— Така. — Джак се изкашля и застана в средата на стаята. — На работа.

Представи им набързо фактите — изчистени, без украса: петте жени, намиращи се в моргата само на няколко улици оттук, и връзката им с пъба. Когато приключи, Джони поклати невярващо глава. Вече не се хилеше глуповато. От веселието й не бе останала и следа.

— О, боже! Ама че гадория.

Ребека стоеше неподвижно, загледана в него с ужас в светлите си котешки очи.

— Имате ли нужда от малко време?

— Не, не. — Сви се още по-плътно на топка, обгърна гръдния си кош с ръце, все така подпряла брадичка на коленете си. — Не, продължавайте.

Кафъри и Есекс търпеливо изчакаха шокът на двете жени да премине. Те говориха почти час, в началото с недоверие.

— Повторете пак — Шелин, Мишел и *Петра* ли?

След това станаха по-конструктивни, въртяха сухите факти в ръцете си, превърнаха се в детективи.

„Дог енд бел“ бързо се очерта като пробен камък за местната общност от наркомани и проститутки. Както изглежда, всичко, ставащо в Източен Гринич, имаше връзка с разнебитения малък пъб на „Трафалгар роуд“. Именно там Ребека и Джони се бяха запознали с Петра Спасек, Шелин Кро и Мишел Уилкокс. Струваше им се също така, че познават и жертва номер четири.

— Силно изрусена коса, почти до бяло, нали? — Джони хвана кичур от собствената си коса. Сега вече беше трезва, с ясна мисъл. — Като моята. И татуировка на Бъгс Бъни, ето тук?

— Точно така.

— Това е Кейли.

— Кейли ли?

— Да, Кейли Хач. Тя е, нали се сещате… — Имитира правене на инжекция от вътрешната страна на лакътя. — Използва ги *сериозно*.

— Адрес?

— Не знам. Живее с майка си, струва ми се. Западен Лондон.

Кафъри записа името. Вече седеше до стената на малка дървена пейка край статива. След като донесе още бири от кухнята, Ребека придърпа един стол и седна на по-малко от две крачки от него — приведена напред, скръстила свободно слабите си ръце върху коленете. Невинна. Но Джак установи, че близостта й го изнервя.

Той погледна към Джони.

— Още нещо.

— Да?

— Миналата седмица си работила с Шелин Кро.

— Аха. Работих.

— Опитай да си спомниш — тя тръгна ли си с някой през този ден? Дойде ли някой да я вземе?

— Ммм…

Джони облиза устни и се загледа в мандариновия лак на ноктите на краката си, които се подаваха от сандалите с коркови подметки.

— Ехо?

— Да, мисля. — Младата жена вдигна поглед. — Бекс?

Ребека сви рамене, но Кафъри улови беглия поглед, който бе хвърлила към нея Джони. Той изчезна за по-малко от секунда, като спукан сапунен мехур, и на него не му оставаше друго, освен да се пита дали това не беше плод на въображението му.

— Не — каза Ребека. — Не си тръгна с никого.

— Ти беше ли там?

— Рисувах.

И посочи скиците върху масичката.

— Добре. Искам…

Спря. Напълно неподготвен, забеляза настръхналата кожа на краката на Ребека. Това внезапно, близко, микроскопично усещане за кожата й го смути и младата жена долови промяната. Сведе очи натам, накъдето гледаше той, разбра и вдигна очи към лицето му.

— Да? — произнесе бавно тя. — Какво друго искате от нас? Какво още можем да направим?

Джак оправи вратовръзката си — *тя е свидетелка, за бога*.

— Имам нужда от някой, който да идентифицира Петра Спасек.

— Не мога да го направя — обяви простичко Джони. — Ще повърна.

— Ребека? — Волята му се разпростря до нея. — Ти ще го направиш ли?

След малко тя затвори уста и кимна безмълвно.

— Благодаря. — Кафъри изгълта остатъка от бирата си. — И сте напълно сигурни, че не сте видели Шелин Кро да излиза от пъба с някого?

— Да. Щяхме да ви кажем, ако я бяхме видели.

Върнаха се при колата. Есекс изглеждаше изстискан.

— Добре ли си?

— Да — изграчи той, като се държеше за гърдите и се усмихваше. — Ще го преживея. Ще го преживея. Мислиш ли, че са обратни?

— Това би ти допаднало, нали?

— Не, питам те сериозно. Как смяташ?

— Имат отделни спални. — Вгледа се в лицето на своя колега, като едва се сдържаше да не се разсмее. — Те не бяха истински, да знаеш.

Есекс спря, сложил ръка на вратата на автомобила.

— За какво говориш?

— Джони. Силикон. Не бяха истински.

Есекс подпря лакти на покрива на колата и го погледна.

— И откъде си станал такъв експерт?

Джак се усмихна.

— Опит? Три десетилетия смяна на формите в „Само за мъже“? Просто го виждам. Не е ли така и с теб?

— Не. — Есекс го съзерцаваше с отворена уста. — Не, аз не видях нищо такова. — Влезе обидено в колата и закопча предпазния колан. Бяха пътували известно време, когато се обърна отново към Кафъри. — Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен.

Есекс въздъхна уморено и погледна през прозореца.

— Накъде е тръгнал този свят?

Беше все още светло, когато Джак се прибра вкъщи и завари Вероника, отпусната на удобен стол във вътрешния двор, навъсена и мълчалива, да наблюдава удължаването на сенките в градината. На раменете си беше наметнала мохерна жилетка с прасковен цвят, а до стола й стоеше полупразна бутилка бяло френско вино.

— Добър вечер — приветства я неангажиращо той.

Искаше да я пита какво прави отново в дома му, но скованата й стойка показваше, че има намерение да използва всеки повод, за да го въвлече в спор. Джак я отмина и отиде в края на градината, постави длани върху телената ограда и се загледа в далечината.

От другата страна на железопътната линия към розовото небе се издигаше тънка струйка дим. Джак притисна лице към мрежата. Пендерецки.

Понякога вечер го наблюдаваше в неговия двор как се движи напред-назад, как пуши и се чеше разсеяно като подготвяща се за сън стара горила. Дворът се състоеше почти само от парче сива земя между къщата и железопътната линия, осеяна със стари двигатели,

един хладилник и ръждясала ос от ремарке. Областта от онази страна на железопътната линия някога бе използвана за правене на тухли и градинарите от редицата къщи, строени през петдесетте години на XX век, виждаха доста зор, докато обработят градинките си.

Тази почва се копаеше много трудно. Кафъри не смяташе, че Юан е погребан тук.

Пендерецки бе с гръб към Джак, с обичайната си долна фланела в тютюневокафяв цвят. Едната му ръка беше върху търмъка, а до него очуканата малка пещ храчеше дим във въздуха. Преди седемнайсет години той бе открил навика на Кафъри да събира разни неща от боклука му, като вземаше всичко, което би могло да му даде някаква информация за Юан. И това се беше превърнало в ритуал: той изгаряше боклука си в задната градина, така че да се вижда и най-вече — така че Кафъри да разбере за това.

Докато Джак наблюдаваше, Пендерецки се изкашля, изплю голяма храчка на земята и застина абсолютно неподвижно с едната ръка върху капака на малката пещ, отговаряйки с острата си чувствителност на присъствието на младия мъж. Познатата хитра поза, женственият ханш, сивата коса, пригладена върху яркорозовия скалп… Кафъри усещаше как познатият стар гняв плъзва в него, сякаш Пендерецки можеше да го събужда и развива през стотината метра вечерен въздух, които ги деляха.

Пендерецки се обърна бавно с лице към него, и се усмихна.

Кръвта нахлу в лицето на Джак. Той се отдръпна рязко от оградата, ядосан, че са го хванали, и закрачи решително нататък из градината.

Вероника го гледаше неотклонно от вътрешния двор.

— Какво? — спря се той. — Какво гледаш?

В отговор тя издиша шумно въздуха през носа си и притвори очи.

— Какво има?

Младата жена въздъхна тежко.

Кафъри разтвори ръце.

— *Какво?*

И тогава си спомни. Изследванията.

— Божичко! — Поклати глава, сразен. — Научи ли?

— Да.

— И?

— Страхувам се, че се е върнала. Болестта на Ходжкин се е върнала.

Кафъри стоеше неподвижно и я гледаше. Значи това било.

— Д-р Кавендиш се обади. Трябва да започна отново химиотерапия. — Вероника се загърна по-плътно с жилетката. — Но, слушай, няма да правим трагедия от това. Окей?

Джак отпусна глава и се загледа с невиждащ поглед в бетона.

— Съжалявам.

— Не съжалявай. — Тя протегна ръка и го потупа по дланта. — Вината не е твоя.

— Анулираме партито — обяви той.

— Не! Не, няма да позволя никой да ме съжалява. Няма да анулираме партито.

9

Когато сутрешното събрание започна, Кафъри вече бе разговарял с „Вирго“, агенция от Западен Лондон, която представяше двайсет и две годишната Кейли Хач, стриптийзьорка, понякога проститутка, заклета наркоманка. Те помнеха татуировката с Бъгс Бъни и когато научи, че последният осъществен ангажимент на Кейли е бил в „Дог енд бел“, Кафъри помоли „Вирго“ да му изпратят снимка.

Закрепи я на дъската, до фотографиите на Петра Спасек, Шелин Кро и Мишел Уилкокс.

— Този пъб ще бъде стартовата ни точка. — Той подпря лакти на бюрото и погледна събралите се следователски екипи. — От 0 часа започва наблюдението му, но главният групов началник даде да се разбере, че преди да нахлуем вътре иска да установим самоличността на жертвите. Затова днес работим по този въпрос. — Кимна към новата снимка. — А сега — Хач. Поне имаме име. Мисля, че гледаме жертва номер четири. И единствената, според протокола на патолога, която не е имала рани по главата. Във всяко друго отношение тя отговаря на модела: употреба на наркотици, проституция. И, също като другите, не е била изнасилена. Ако е имало полов акт, е бил по взаимно съгласие и е използван презерватив. — Направи пауза, за да даде възможност информацията да бъде възприета. — Майката на Хач е дала името й за издирване преди две седмици. Тя живее в Брентфорд, така че, Есекс, би могъл да включиш тази задача към сутрешните си задължения. Забележете, че единственото друго момиче, за чието изчезване е докладвано, е била Уилкокс. За всички останали е било подозрително лесно просто „да се стопят във въздуха“, нали? Заслужава си да помислим върху това. Логан — обърна се той към полицая, отговарящ за веществените доказателства по случая. — Как върви работата с ДНК?

— Почти безполезна освен за определяне на кръвната група, сър. Прекалено разложена дори за полимеразна верига.

— А кръвната група е?

— АБ отрицателна. Не е на Харисън.

— Нещо от токсикологията?

— Нищо до този момент.

— Значи все още не знаем как ги е упоявал?

— Все още никакви предположения.

— Добре. — Джак свали очилата си и потърка очи. Беше уморен. Снощи Вероника бе заспала без усилие до него, докато той лежа дълго с широко отворени очи, неспособен да намери покой, загледан в гърба й, сякаш можеше да види как призракът на рака ще пропълзи през меките мускули и вени. — Добре, Логан, извести ни веднага щом научиш нещо. — Остави химикалката и кимна към Мадокс. — Да. Това е всичко.

— Добре. — Мадокс се приведе напред на стола си. — Сега… знам, че така пикая срещу вятъра, но ще ви помоля любезно, много любезно, никой от екипа да не слага прякор на този случай. Ще говорим за него като „мишената“ или „извършителя“. Никакви „Птичари“ и тем подобни глупости, които дочувам. И не искам като дойда да видя жалузите вдигнати, не ме интересува колко висока е температурата. Засега пресата се сдържа, но колко още ще продължи това положение никой не знае. И така, ще повторя пак, защото колкото и пъти да го кажа, няма да бъде достатъчно: бъдете *предпазливи*.

Той огледа напрегнато лицата със сивите си очи, опитвайки да открие евентуалното слабо място. Всеки от присъстващите срещна погледа му. Той кимна доволно.

— Добре. Мъмренето свърши. — Сложи писалката си в джоба. — Това е всичко засега, господа. Свършете си задълженията за днес, телефонирайте на всеки два часа и ще се видим отново в седем. Бъдете внимателни навън, работата е гадна.

Вече беше станал от бюрото си и си събираше книжата, когато от задната част на помещението прозвуча глас.

— Да, сър, съжалявам, има още нещо.

Всички глави се обърнаха. Детектив инспектор Дайъмънд, безупречно избръснат и с тъмносив костюм на „Пиер Карден“, седеше, потупвайки с пръсти по коляното си. Всички присъстващи се приведоха леко напред.

— Инспектор Дайъмънд.

Мадокс седна отново.

— Резултат от направеното проучване. Мишена.

— *Мишена* ли? — Мадокс се намръщи. — И защо тогава…?

— Работата е деликатна, сър.

— В смисъл?

— Чернокож мъж, сър. Седи в червен автомобил пред оградения терен на строежа. Седи там часове наред, без да прави нищо, колата му е паркирана, включени са само аварийните светлини.

— Добре. — Мадокс отвори папката си и свали капачката на писалката. — Някаква информация? Регистрационен номер?

— Не. Помислих, че ще определите въпроса като деликатен, след като е чернокож. Другото е това.

Той се наведе и измъкна изпод стола си торба. Беше найлонов плик за веществени доказателства с етикети. Вдигна го, вътре се раздвижиха няколко бутилки със спечена пръст.

— Нещо не разбирам — каза Мадокс.

— Ром „Рей & Невю“ — Лицето на Дайъмънд беше бледо, сдържано, сякаш в мускулите на бузите му стоеше в очакване самодоволна усмивка. — Намерени са в радиус от метър и половина от първото тяло. Край другите са открити още. — Мадокс гледаше безизразно. — Ром „Рей & Невю“, сър. Ямайски е само на книга.

Кафъри и Криотос се спогледаха. Мадокс остави писалката си.

— Не е необходимо или конструктивно, мистър Дайъмънд. — Изражението му беше напрегнато. — И имате нужда от моето разрешение, за да изнасяте каквото и да било от помещението с веществените доказателства.

— Това е улика.

— *Улика*, как не? — промърмори Джак.

Дайъмънд го изгледа, внезапно придобил студено изражение.

— А вие имате ли по-добра идея?

— Няколко.

— Добре — намеси се Мадокс и почука нетърпеливо с писалката си по бюрото. — Ще добавим тази тенденция към всичките си интервюта. Ако изплува някакво име, разберете *деликатно* с какъв цвят на кожата е неговият притежател. Деликатно, подчертавам. — Постави капачката на писалката си. — Ще поискаме разрешение за втори оглед на терена на строежа. Дори това да не е мишената, пак е нужно да поговорим с него. И, Дайъмънд…

— Да?
— Край на расистките глупости. — Изправи се. — Окей?

10

Кафъри си тръгна от събранието, без да размени и дума с Мадокс. Смяната на вятъра не му харесваше. Не мислеше, че убиецът е чернокож. Дори само откритията на Кришнамурти го караха да смята, че следите на Птичаря щяха да бъдат уловени някъде между пъба на „Трафалгар роуд“ и някоя местна болница. Не беше лекар, вероятно не беше и някой неумел представител на помощния персонал, но все пак бе свързан с медицинската професия. Може би администратор или лаборант. Дори медицинска сестра.

Паркира пред магазина за стоки втора ръка и се готвеше да излезе, когато някаква врата се затръшна и към колата се забърза Ребека. Беше с къса памучна рокля, а дългата й коса с цвят на канела падаше по права линия до кръста. Младата жена се намести на задната седалка и парфюмът й изпълни внезапно очукания стар „Ягуар“.

Джак се изви назад.

— Това, което ще направиш, не те ли притеснява?

— И защо да ме притеснява?

— Не знам — отвърна искрено той и включи двигателя. — Не знам.

Изминаха късото разстояние до моргата в мълчание; Кафъри я наблюдаваше в огледалото за обратно виждане. Тя гледаше през прозореца със спокойно отпуснати рамене, поставила едната си ръка в скута, докато сенките на уличните лампи и сградите пробягваха по лицето й. Сътрудничеството на Ребека беше необяснима за него крехка странност и не беше сигурен, че знае как да го запази.

— Имаш ли нещо против да ти задам личен въпрос? — попита Кафъри, докато прекосяваха мемориалната градина, водеща към приемната.

— За това, с което се занимава Джони ли? И с което се *занимавах* и аз самата? — Тя не се обърна към него. Държеше главата си изправена със странна тържественост, характерна за Първа дама. — Или ще ме питаш как приключих с това?

— Не. — Той потупа джобовете си, за да намери тютюна. — Щях да те питам защо живееш заедно с Джони.

— Не трябва ли?

— Вие сте много различни като хора.

— Имаш предвид, защото тя е от по-ниска класа ли?

— Не. Аз… — Не довърши мисълта си. Може би *все пак* точно това имаше предвид. — Тя изглежда много по-млада от теб.

— Влюбени сме. Не е ли очевидно?

Джак се усмихна и поклати глава.

— Не мисля така.

— Но искаше да го чуеш, нали? Това е първото, което искат да разберат повечето мъже: дали двете се чукаме?

— Да — кимна той. — Аз съм човек и това беше първото, за което се запитах. Но мисля за нещо друго. Ти имаш твоето рисуване, имаш цел. Джони просто…

— Се носи по течението?

— Да.

— И защото взема наркотици?

— Не мисля, че *ти* го правиш.

— Правя го, ако пожелая. — Ребека се усмихна за секунда. — Аз съм човек на изкуството, мистър Кафъри. От мен се очаква да бъда разпусната. А Джони скоро ще намери своята цел. На мен ми беше нужно доста време, докато го направя.

— И ти ще стоиш и ще чакаш?

Тя се замисли над думите му, наклонила глава на една страна.

— Ами, да — промълви бавно, като се облегна назад. — Задължена съм й, така ми се струва… — Замълча, обмисляйки как да се изрази по-ясно. — Звучи глупаво, като се замислиш, глупава причина да бъдеш с някого, но Джони… — Срещна погледа му и прекъсна изречението си с усмивка. — Не. Прекалено улеснявам нещата за теб.

— О, хайде де.

— Казах ти вече — прекалено улеснявам нещата за теб. — Спря пред приемната и се обърна към него. — Така или иначе сега ти трябва да ми кажеш нещо.

— Питай тогава.

— Ще успея ли да забравя някога това, което ще видя днес?

— При различните хора е различно.

— Как беше при теб?

— Искаш ли да знаеш наистина?

— Затова те попитах.

Джак се вгледа през опушеното стъкло на вратата към приемната.

— Мисля, че да свършиш тук, разпознат, е една степен по-добре, отколкото да изчезнеш безследно завинаги. Можеше и никога да не бъдат намерени.

Ребека го изгледа продължително, изпънала устни в мека, права линия, докато той не беше в състояние да издържа повече изучаващия й поглед.

— Достатъчно — обяви Кафъри и отвори вратата пред нея. — Влизаме ли?

Пурпурната завеса в кабината за оглед на телата помръдваше, доказателство за присъствието на някой от служителите на моргата край трупа на Спасек. Ребека стоеше с леко извърната настрани глава, допряла пръсти в стъклото.

— Мирише като в болница — промълви тя. — А тя ще мирише ли?

— Няма да се доближаваш толкова.

— Добре — отвърна напрегнато. — Готова съм.

Електрическите завеси се разтвориха бавно. Очите и устата на Петра Спасек бяха затворени. Шевовете, където Кришнамурти беше отделил скалпа от черепа й и след това го беше зашил отново, бяха прикрити от пурпурен сатен. Тялото беше подготвено за този оглед — под клепачите бяха поставени малки памучни тампони, за да заместят липсващите очни ябълки. Но Кафъри осъзна прекалено късно колко насинено и обезобразено беше лицето на Спасек. В ужаса при откриването на останките от цялата касапница беше забравил колко се е разложило тялото през месеците, през които бе престояло на строежа. Като го видя сега, се смути.

— Ребека, виж, може би идеята не е добра…

Но тя вече се беше обърнала. Очите й се спряха върху лицето на Петра за по-малко от пет секунди. После от гърлото й се отрони неопределен тих звук и тя се обърна отново.

— Добре ли си?

— Да.

Каза го на стената.

— Не трябваше да те водя тук. Тя е неузнаваема.

— Напротив.

— Мислиш, че е тя?

— Да. Искам да кажа — може би. Не знам. Дай ми малко време.

— Имаш време колкото поискаш.

Ребека си пое дълбоко въздух и изправи рамене.

— Добре — промълви тя. Прибра косите си на топка и ги притисна към тила, а с другата ръка прикри устата си. Бавно се обърна отново към тялото. Този път погледът й се задържа повече върху лицето; очевидно полагаше усилия да не го отмести. — Какви са тези следи по челото й?

— Не знаем.

Младата жена пусна косите си и се обърна към него. Макар да се стараеше да придаде на това непринуденост, Кафъри усети, че целта на движението бе да й попречи да зърне отново Спасек.

— Мисля, че е тя.

Говореше шепнешком, хвърляйки погледи встрани, сякаш се страхуваше, че Спасек може да я чуе.

— Мислиш ли?

— Не. Сигурна съм, че е тя.

— Лицето й е изгубило в голяма степен чертите си.

Ребека затвори очи и поклати глава.

— Тя без това беше слаба. Костите й се виждаха и тогава. — Отвори бавно очи и го погледна. Едва сега Джак си даде сметка, че тя трепери. — Може ли вече да тръгваме?

— Хайде. — Постави длан върху ръката й, усетил внезапната студенина на кожата й. — Ще попълним документацията в приемната.

Донесе й вода в картонена чаша.

— Благодаря.

— Искам да подпишеш тук.

Седна до нея и отвори дипломатическото си куфарче, за да извади формулярите. Ребека постави студената си длан върху китката му и посочи към самсонайта.

— Какво е това?

Погледът й бе привлечен от направените след смъртта на Спасек снимки, прибрани в найлонов плик. Кафъри затвори куфарчето.

— Съжалявам, че ги видя.

— Когато са я донесли ли са ги направили? Така ли е изглеждала?

— Не трябваше да позволявам да ги виждаш.

— О, боже! — Младата жена смачка картонената чаша. — Не са по-ужасни от кошмарите, които имам, откакто идвахте двамата.

— Стараем се да бъдем максимално кратки.

— Ако това е извинение, приемам го.

Джак постави куфарчето върху коленете си и разположи формулярите върху него.

— Ето. — Отвори със зъби капачето на една химикалка и започна да нанася отметки по тях. — Имам нужда от подписа ти тук и тук. Те показват, че си видяла тялото и…

Не довърши мисълта си. Някой се беше изкашлял изкуствено. Недвусмислено предупреждение „млъкни за момент“.

И двамата вдигнаха поглед.

Детектив сержант Есекс бе застанал на входа на приемната, полуотворил вратата, за да даде път на две жени, облечени почти еднакво с джинси и кожени якета. Те влязоха безропотно и заеха местата, които той им посочи безмълвно.

— Само ще проверя дали всичко е готово. — Есекс докосна ръката на по-възрастната жена. — Кажете на сестра си, ако имате нужда от нещо. Окей?

Тя кимна безжизнено и притисна кърпичка към устата си. Лицето й беше безизразно. Джинсите прилепваха плътно по краката й, а по глезените й се виждаха корички там, където кожата бе претъркана от каишките на сандалите.

Ребека се взираше глуповато в двете жени, разбрала, без да знае откъде, че бяха роднини на друга жертва. Кафъри мълчеше. Той знаеше повече. Беше запознат с подробностите. Знаеше, че това са майката и лелята на Кейли Хач.

Лелята, която гледаше покрай саксията с палма към заляната от слънце мемориална градина, се размърда на мястото си, въздъхна и прегърна сестра си. Меката кожа изскърца.

— Може и да не е тя. Това трябва да си казваш, Дор.

— Но, както казваш сама, „може“, нали? О, боже! — Жената обърна безжизнения си поглед към прозореца. — Човек би помислил, че ще му разрешат да пуши тук, а?

Стъклената врата се отвори и един от членовете на екип „Е“ влезе в прохладната приемна с полуусмивка на лицето. Последва го смеещият се детектив инспектор Дайъмънд, който си свали слънчевите очила. Погледна към Ребека и смехът му бе заменен от лека, хитра усмивка. Двамата прекосиха рецепцията и се запътиха към кабинета на съдебния лекар. Щом завиха зад ъгъла, смеховете им отекнаха отново.

— А какво ще кажеш за този, а? — рече Дайъмънд. — Слушаш ли?

— Да.

— Добре. Каква е разликата между лука и проститутката?

— Казвай. Каква?

— Хайде де, проститутката и лука.

— Кажи де. Предавам се.

— Добре. — Направи пауза и по скърцането на кожените обувки по балатума Кафъри разбра, че Дайъмънд бе спрял да върви и се бе обърнал към своя колега. — Можеш да накълцаш проститутката, без да се разплачеш.

Четиримата в приемната не отделяха погледите си от пода. Джак скочи и се устреми към ъгъла.

— Хей.

Дайъмънд обърна леко изненадания си поглед към него.

— Какво има?

— Не можеш ли да се държиш малко по-благоприлично, по дяволите? — изсъска той. — Знаеш къде се намираш.

— Съжалявам, приятел. — Дайъмънд вдигна ръка. — Няма да се повтори.

Обърна се и двамата продължиха към кабинета на съдебния лекар, като се подхилваха тихичко и се побутваха с рамене, сякаш намесата на Кафъри беше направила шегата дори още по-пикантна. Но бяха успели да наранят чакащите. Лицето на майката на Кейли отново бе плувнало в сълзи.

— О, Дорийн, о, Дор! — Лелята завря лице в яката на сестра си. — Не плачи, Дорийн.

— Ами ако там все пак е моето момиченце, дъщеричката ми? Ами ако е тя?

11

Кейли Хач беше идентифицирана от леля си. „Отрязала си е косата, но е тя. Сигурна съм.“

И AMIP вече беше наясно със самоличността на четири от петте открити трупа. Същата вечер главният детектив реши да вдигне мораториума на пресата, затова Мадокс се съгласи да рискуват да посетят пъба.

Депресиращият дъжд се беше превърнал в ежедневие за Лондон. Беше свеж, киселинен, пролетно ярък в сравнение с обичайното сивкаво ръмене, но пак си беше дъжд. Седмина мъже с шлифери бяха насядали в две коли, Дайъмънд возеше двама от екип „Е“ в своя „Форд Сиера“. Кафъри взе в ягуара си Мадокс, Есекс и Логан.

„Дог енд бел“, мръсен и с олющена боя, се намираше на задушаващия се претъпкан „Трафалгар роуд“ между разнебитената кантора на една пътническа агенция и пералня „Клийнизи“. Вътре миришеше на застоял тютюнев дим и дезинфектант. Всички разговори спряха и потъналите в синкав пушек клиенти на проститутки, стиснали безценните си чаши с бира, обърнаха безизразните си лица към седмината детективи. Детектив инспектор Дайъмънд тръгна към далечния изход, Логан запречи голямото извито стълбище с полирани викториански перила. Барманката, жена над шейсетте, жилава като кожена каишка, с яркосини сенки и боядисана в черно коса, стоеше и пушеше зад бара, без да се изненада ни най-малко, и ги наблюдаваше с изпъкналите си очи.

— Добре, господа. — Мадокс показа служебната си карта. — Това е напълно рутинна проверка. Няма причина за паника.

Кафъри се отдели от бара и след десет минути вече знаеше на кого принадлежат две от имената в списъка на Харисън. Барманката се наричаше Бети, а танцьорката през този ден, висока сприхава

блондинка някъде от Севера, с близко разположени очи и стъпала и длани като на юноша, се казваше Лейси.

Носеше дълги чорапи под висяща червена рубашка, стигаща до бедрата, и беше в тоалетната на горния етаж, където си слагаше сребрист прашец по скулите, когато Кафъри почука на вратата с двойна водка и портокалов сок в ръка. Основните правила на занаята.

— Затвори вратата — възнегодува тя, като пое напитката. — Тук е дяволски студено. А уж трябва да е лято.

Джак затвори вратата и се настани на една табуретка в ъгъла. Лейси дръпна от цигарата си, издуха дима през ноздрите, облегна се на мивката и се загледа в своя събеседник, докато той я запознаваше с новината.

Тя я прие философски.

— Винаги е така с тези типове — присви рамене Лейси и се обърна към огледалото. — Няма да ме накарате да се тревожа заради това. Достатъчно съм предпазлива.

— Знаем, че сте познавали Шелин.

— Всичките ги познавах. Което не означава, че им имах доверие. Или дори, че ги харесвах. — Остави цигарата да дими на ръба на мивката, където тя направи поредната следа насред безбройните оранжеви никотинови дири. — Човек не можеше да си остави гримовете в гримьорната, когато тя беше наоколо. Такъв е проблемът с наркоманите. Ако питате мен, те са се нуждаели дотолкова от поредната доза, че са отишли да обслужат някой побъркан.

— А Петра?

— Тя не беше наркоманка, така че никога не би го направила заради наркотици. Но това не означава, че не би го направила заради нещо друго, нали?

— Познавате ли клиентите тук?

— Не идвам често. — Дръпна отново от цигарата и хвърли угарката под кранчето. — Питайте Пуси Уилоу — тя участва почти във всяко шоу. Днес е празно, но когато тя е тук, заведението е препълнено. Всички са влюбени в нея и в скандалните й цици.

— Някой от клиентите да работи в болница?

— Адвокати, чиновници, студента. Това място не е изключително за утайката на планетата. — Отпи от водката. — А

двама-трима типа идват с костюми и обувки, мисля, че са лекари или нещо от този род.

Джак извади тютюн от джоба си и го поръси върху хартия за цигари.

— Откъде са? Докторите?

— От другата страна на „Сейнт Дънстан“.

— Спомняш ли си някакви имена?

— Не.

— Долу ли е сега някой от тях?

Тя се замисли за момент.

— Не. Не и когато погледнах за последен път.

Кафъри приведе глава, за да запали саморъчно направената си цигара.

— Благодаря ти за помощта, Лейси, много ти благодаря.

Кафъри спря в подножието на викторианското стълбище, подпрял леко ръка върху излъсканото перило.

Мадокс беше около една стъпка пред него и наблюдаваше помещението, кръстосал ръце. Полицаите бяха пръснати наоколо, захвърлили шлиферите си по съседните столове. На всяка маса четирите снимки на момичетата се бореха за място с пепелниците и чашите, по някои от тях вече се бяха образували мокри петна от разлятата бира. Дайъмънд седеше с разкопчано яке, крачолите на панталоните му се бяха повдигнали и разкриваха мъничко от новото творение на „Уорнър брадърс“, Тасманийският дявол. Двама работници срещу него се мръщеха на бирите си.

Вратата се отвори и влезе млад двайсетинагодишен чернокож мъж. Носеше сива бейзболна шапка „Томи Хилфигър“ и високи маратонки „Найк“, беше дребен, но мускулест. Левият му кучешки зъб имаше златна коронка. Почти беше стигнал до бара, когато осъзна, че всички го наблюдават.

Детектив инспектор Дайъмънд беше до него след секунди, видимо възбуден от преследването. Постави длан леко, но решително върху рамото му, и го завъртя към една маса.

— Не можете да го оставите да го интервюира — прошепна Кафъри на ухото на Мадокс. — Не като свидетел. Той ще го превърне в

интервю със заподозрян.

— Не се меси — рече Мадокс.

— Той вече е решил вътрешно кого търси.

— Това беше заповед — отвърна Мадокс.

Джери Хенри, известен из детфортските улици като Близнака, никога не беше имал вземане-даване с полицията. Отдаваше го просто на факта, че работеше на дребно. В това беше силата му. И полицията смяташе, че не си заслужава да хаби усилията си за него. Гледаше на себе си като на припичаща се на слънце акула, която се влачи в покрайнините на Детфорт и хваща онова, което бе останало от двете големи банди, кръстосващи района. Той не вредеше на никого.

Обратната страна на медала обаче беше, че „малък“ означаваше „беззащитен“. Ченгетата не бяха глупави; те знаеха, че стоката трябва да идва отнякъде. Понякога се захващаха с такива като него, просто за да им окажат натиск и да стигнат до някоя от по-едрите риби. Ченгетата изобщо нямаше да се замислят дали да не пожертват човек като него, ако по този начин щяха да се доберат до някоя от големите банди на Южен Лондон.

„Каквото и да искат — мислеше си той, докато следваше ченгето към една от масите, — запази хладнокръвие, отричай, остави ги да го докажат.“ Това, което имаше в инвентара си днес, можеше да мине спокойно като запас за лична употреба. Но Дог от Ню крос му беше задигнал малко кокаин от една лаборатория, кокаин, който Близнака беше разделил на малки части. „Дръж си го в устата, човече. И го изгълтай, ако нещата не тръгнат на добре.“ Но Близнака не беше пожелал да го направи и сега щеше да си плати за това.

— Отричай. Не се поддавай.

— Какво каза? — попита ченгето.

— Нищо — измънка Близнака.

И буквално потъна в стола.

— Добре, това е най-рутинно запитване.

Ченгето разтвори краищата на якето си, яхна табуретката с лице към него, постави лакти върху кръглата маса, малкият му заоблен корем се подпря върху бедрата. Близнака се отпусна назад, пъхна

едната си ръка в колана на джинсите, наклони глава на една страна, нацупил устни.

— Не губи хладнокръвие. Отричай. Нека го докажат. Не се поддавай — измънка под носа си той.

Това вбеси ченгето. То се наведе към него, така че очите им се озоваха на не повече от десетина сантиметра разстояние.

— Какво? Да не би да се опитваш да *ко-му-ни-ки-раш* с мен?

— Не са засягай. — Близнака не трепна от горчивия му дъх. Отвори непринудено дланта, която бе облегнал на стола. — А кой си ти, човече?

Ченгето преглътна с усилие и се отдръпна. Тупна с химикалката си по масата.

— Детектив инспектор Дайъмънд. — Произнесе грижливо думите „детектив инспектор“ — Ти редовен посетител ли си тук?

— К’во та засяга?

— Познаваш ли някое от момичетата, които работят тук?

— Не. — Близнака цъкна пренебрежително с език. — Не познавам момичетата.

— Никога ли не си се запознавал с някое от тях? Изненадваш ме. — Ченгето го изгледа продължително с арогантните си уморени очи и бутна някаква снимка към него върху масата. — Това ще ти бъде ли от помощ?

Близнака ги позна веднага. Особено русата. Шелин. Продаваше й дрога от месеци и я возеше като такси. Преди две седмици му беше направила свирка на задната седалка на спортния му „Фолксваген“ в замяна на наркотика. Интересно какво бяха казали момичетата на ченгето за операциите му.

— Не съм ги виждал. Може би тази, май е танцьорка тук, а? Но това е всичко.

— Знаеш, че е танцьорка тук.

— Виждал съм я.

— Кога я видя за *последен* път?

Близнака сви рамене.

— Май мина доста време.

— Виждал ли си някога някой да излиза оттук с което и да е от тези момичета?

Близнака се изсмя иронично. Усещаше уловката във въпроса.

— И защо ми задаваш този смешен въпрос? А казват, че английската полиция била умна!

— Ще ми отговориш ли?

— Знам какво представлявате.

Ченгето застина неподвижно. Взираше се в ръцете си. Близнака виждаше как гневът се разлива под гладката му бяла кожа. Когато той най-после вдигна очи, зениците му се бяха смалили като главички на карфици.

— Мистър… ъъъ?

— Мистър Никой за теб.

— А, да, разбира се. Мистър Никой. — Вдигна длани; под тях на масата останаха потни следи. — Е, мистър Никой, мистър *Да ти го начукам*, не разбрах последния ти коментар. Да не би случайно… — Приведе се напред, устните оголиха зъбите му, гласът му беше тих — това да беше *обида* за защитаващите закона сили в тази страна, страната, която те поддържа великодушно и ще поддържа *черните копеленца*, които ще произведеш, приютява те, храни те и събира парчетата, след като ограбиш пенсията на някоя злочеста стара дама? Така ли е?

— Ти си расист — заяви Близнака, а лицето му бавно се разтегна в усмивка. — За теб може да съм глупаво негро, но си знам правата. Чел съм доклада на Макферсън.

Ченгето не трепна.

— Ако *наистина* си чел доклада на Макферсън, щеше да знаеш, че в него няма нищо, на което да се опреш. Никой не може да чуе думите ми. Мога да ти кажа истината право в лицето, негро такова, да те очерня както ми харесва. — Усмихна се. Това му доставяше удоволствие. — Мога да хвърля цялата вина върху теб. И знаеш ли какво? Накрая ще остане твоята дума срещу моята. Но дори всички зайчета в джунглата да заподскачат нагоре-надолу, викайки „расист“, мислиш ли, че някой ще повярва на теб, долнопробна отрепка?

Самоувереността напусна Близнака.

— Не съм длъжен да слушам това. — Изправи се. — Ако искаш да ти помогна, ела да ме намериш.

Ченгето се изправи светкавично и му препречи пътя към вратата.

— Къде, по дяволите, мислиш, че отиваш? — попита любезно той. Думите се лееха като мед от устата му. — Негърска путка.

И Близнака изгуби напълно самоконтрол. Грабна една халба от съседната маса и ливна бирата в лицето на ченгето. То не беше достатъчно бързо, за да затвори очи. Бирата влезе в очите му и ръцете му политнаха нагоре.

— Лайно такова!

Близнака излетя през вратата, преди някой да успее да реагира.

За Кафъри, седнал на най-долното стъпало на стълбището, цялата тази сцена беше изпълнена със сюрреализма на бавните движения на немите филми. Двамата мъже се усмихваха, разговаряха почти непринудено и изведнъж, миг по-късно, Дайъмънд се преви на две и се хвана за лицето, сякаш го бяха срязали с нож. Джак очакваше да види кръв, но той изплакна бързо очи и изхвърча през вратата с развяващо се яке. Двамина от екип „Е“ скочиха, забравили за провежданите интервюта, и застанаха на прага, където дъждът бързо измокри ризите им, докато се взираха нататък по улицата след своя детектив инспектор.

Не се наложи да чакат дълго. Мел Дайъмънд се появи, задъхан, с потъмняло от дъжда и бирата яке.

— Всичко е наред. — Приведе се и се изплю на тротоара. — Взех му номера. Гадно копеленце.

По обратния път към Шрайвмур караше Кафъри. Мадокс седеше до него, поставил сгънатия мокър шлифер в скута си с подплатата навън. Есекс и Логан се бяха отпуснали на задната седалка и миришеха леко на бира. Джак мълчеше. В страничното огледало виждаше следващия ги „Форд Сиера“, каран от Дайъмънд. Кафъри успяваше да го зърне как говори и се смее всеки път, когато чистачките забърсваха предното стъкло, замъглено от конденза; затова пък прозорците на ягуара изобщо не бяха влажни.

— Уговорихме се да вземем проба от устата. — Мадокс въздъхна и се загледа навън, докато минаваха покрай двата еднакви, наподобяващи яйчени черупки куполи на Военноморския колеж. — На всичките до последния, освен новооткрития приятел на Дайъмънд. Той

кара спортен червен „Фолксваген“ и според показанията на двама свидетели Кро излязла с него…

— Бели — прошепна Кафъри. — Бели от първата до последната.

— Моля?

— Серийните убийци изключително рядко избират жертвите си от средата на другите раси. По-точно изобщо не го правят. Принципът е толкова солиден, че подобно предположение е просто смехотворно.

За момент никой не проговори. Най-сетне Мадокс се изкашля и рече:

— Джак, нека да ти обясня: нищо, ама *абсолютно нищо* на този свят не може да наежи така гарантирано шефа, както правенето на профили. Мисля, че го обсъдихме, когато се премести при нас.

— Да. — Младият мъж кимна. — И мисля, че е време двамата с теб да поговорим за това.

— Давай тогава, говори.

Кафъри погледна в огледалото към седящите отзад Есекс и Логан.

— На четири очи.

— Нима? Добре. Тогава да го направим. Веднага. Хайде. Спри колата.

— Сега ли? Чудесно.

Сви вляво към парка, спря на края на улицата, включи аварийните светлини. Двамата изскочиха почти моментално навън.

— Така. — Дъждът капеше от древния дъб над главите им и, падайки върху тротоара, отскачаше към глезените им. Мадокс вдигна шлифера върху главата си като монашески капюшон. — Какво става с теб?

— Добре. — Кафъри също вдигна якето върху главата си и двамата се доближиха още един към друг. Останалите в автомобила Есекс и Логан тактично намериха нещо друго, в което да се загледат. — Струва ми се, Стив, струва ми се, че двамата с теб вървим в различни посоки.

— Продължавай. Кажи какво те мъчи.

— Наистина мисля това, което казах. Престъплението не е извършено от чернокож.

Мадокс завъртя очи към небето.

— Колко пъти трябва да… — Спря. Поклати глава. — Вече говорихме — обясних ти позицията на шефа.

— И ако той знаеше, че сме гледали няколко очукани бутилки от ром, за бога, *бутилки от ром*, донесени от нацисткия ръководител на помощния екип, и въз основа на тях сме решили, че имаме работа с черна мишена, каква ли тогава ще е позицията му? Помисли. — Вдигна юмрук, ноктите му бяха побелели, толкова силно беше стиснал пръстите си. — Помисли за птицата. Наистина ли можеш да си представиш, че онзи безполезен нехранимайко от пъба ще има уменията или дори *въображението*, за бога, за да направи нещо подобно?

— Джак, Джак, Джак. Може и да си прав. Но погледни от моята гледна точка. Не само ти — нито аз, нито шефът искаме в тази история да е намесен чернокож извършител, и точно поради това ще трябва да елиминираме убедителните доказателства.

— *Убедителните доказателства* ли каза? — Джак не вярваше на ушите си. — Наричаш това „убедителни доказателства“?

— От скалпа на Кро беше изваден косъм с афро-карибски произход, видян е да се навърта около строежа… да не говорим за цялата гадост, която събрахме през последния час. Предостатъчно, за да се притесня. Не се засягай, Джак, но в екип „Б“ отговорността пада върху мен, а не върху теб. И ако трябва да избирам дали да слушам един нов детектив инспектор, когото познавам от пет минути и който се подмазва на гражданските служби, с цялото ми уважение, Джак… — Направи пауза, пое си дъх. — Е, *ти* какво би направил?

Кафъри го изгледа продължително.

— В такъв случай искам това да бъде отбелязано.

— Давай нататък.

— Движим се в погрешна посока. Някой се мисли за лекар. Би трябвало да търсим болничен служител. *Бял* болничен служител.

Мадокс повдигна вежди.

— Базирайки се на какво?

— Базирайки се на казаното от Кришнамурти, че мишената има начални медицински познания. Стив, днес не беше обичаен ден в пъба — не го направихме както трябва. В обичайните дни заведението е пълно и някои от редовните клиенти са болнични работници.

— Добре, добре, успокой се. Запази огъня за утрешното събрание, какво ще кажеш? Тогава ще можем да огледаме въпроса на студената дневна светлина.

— Искам да започна веднага.

— И какво смяташ да предприемеш? Да заградиш всички болници в четвърти район?

— Започвам от най-близката до пъба — „Сейнт Дънстан“. Ще разговарям с персонала. По този начин ще стесня броя на заподозрените. Ако оттам не излезе нищо, ще повторя процедурата в Луишам, може би и в Катфорд.

Мадокс поклати глава.

— Нищо няма да излезе. Човек трябва да измъква с ченгел всяка дума от устата на въпросните хора от персонала.

— Нека опитам.

Мадокс свали шлифера си и вдигна лице към небето, затворил очи заради дъжда. Когато сведе поглед, лицето му изглеждаше умиротворено.

— Добре. Ти спечели. Можеш да вземеш Есекс, ако го искаш, и имаш четири дни от понеделник, за да стигнеш до нещо.

— Четири дни?

— Четири дни.

— Но…

— Но какво? Ще намериш време. И да не си пропуснал нито една от срещите на екипа, а ако ми се налага, ще те викам спешно без предварително предупреждение. Нещо друго?

— Да.

— Какво?

— Нали ще дойдете на нашето парти, сър?

— Попитай ме, когато не съм ти ядосан.

12

Момичето на задната седалка на фолксвагена му беше с лимоненозелен, прилепнал към тялото минижуп и сандали на висока платформа. Косата му, отрязана на нивото на челюстта, беше напръскана със златист спрей. Беше тъмнооко, кожата му имаше цвят на кафе и Близнака разбра, че носеше Африка в гените си.

Бяха се запознали вчера в „Дог енд бел“ преди онази неприятност, преди появата на полицията, и то го бе помолило да се срещнат тази вечер на северната страна на тунела „Блекуол“, за да го закара до „Крумс хил“. Имало някаква работа там. Тогава не си беше помислил нищо, но след случката в пъба днес следобед се чувстваше нервен.

Близнака не беше нищо повече от най-обикновен член на ямайските банди за трафик на наркотици, роден в Детфорт. Не беше имал с Ямайка по-близък контакт от рома, който лелите му носеха при всяко свое посещение в Лондон. Дог, главната му връзка, знаеше това и се възползваше, като търсеше Близнака за всяко вещество, което беше прекалено бяло за собствения му вкус: хероин, екстази, таблетки LSD. Миналата седмица пък бяха шейсет грама „Специалното К“ или кеталар, конски анестетик. Близнака, отвратен и засрамен, нямаше друг избор освен да го разпространи и сега, както изглеждаше, едно от момичетата, за които разпитваха ченгетата, се беше раздрънкало. Или — от тази мисъл кръвта му се смразяваше — на някое му беше станало зле от нещо, което му беше продал. Кокаинът трябваше да е чист като утринна роса. Колкото до хероина — всички в Детфорт очакваха местният хероин да е от отрязани пакетчета, в които се добавяше нещо по-евтино. Но какво? Слабително за бебета? Сухо мляко? *Амоняк?* Или дори нещо още по-смъртоносно. Ако се беше случило нещо подобно, притесненията му нямаше да бъдат свързани само с полицията — хората щяха да организират истински лов на вещици и тогава стоящите по-горе в йерархията щяха да се поинтересуват кой е привлякъл вниманието към тях.

И сега му мина през ума, че момичето в колата му може би е част от някакъв план. Не изпускаше отражението му в огледалото за обратно виждане, докато шофираше. Минаваха покрай „Сейнт Дънстан“, когато то се приведе напред и го тупна по рамото.

— Както разбрах в пъба, ти може би ще си в състояние да ми помогнеш?

— Да?

— Като кокаин, хероин или нещо друго от този род.

Той се взираше в отражението на спътницата си в огледалото. Каквото и да беше надушила полицията, той не можеше да си позволи да се откаже от възможността да осъществи сделка. Това бе кръвта, която му даваше живот, така да се каже.

— Тук има нещо — отвърна най-сетне Близнака.

Дъждът беше спрял към пет часа следобед. Отпред, на фона на оранжевото небе виждаше четирите кули на Лондонската транспортна електростанция и издигащата се струйка дим от бунищата в близост до жп линията. Угаси двигателя. Момичето пушеше мълчаливо и гледаше през прозореца със студено безразличие. Близнака беше сигурен — трябваше да е сигурен — че не беше от полицията. Изви се на седалката и обгърна с дясната си ръка облегалката за главата.

— Та с какво мога да ти помогна?

Момичето не го погледна, просто продължи да се взира навън през прозореца.

— Какво имаш?

— Не съм глупак, ако знаеш какво имам предвид? Когато разбера откъде пълзят насреща ми ченгетата, решавам как да не стъпя право в капана им.

— Искам Х. Хероин, конско… както го наричаш там, по дяволите. Дрога, окей? Аз не съм ченге.

Близнака се поотпусна.

— Добре, добре. Имам нещичко. Занимавам се главно с кокаин.

— Една доза.

— Една?

— Да. Имам и други харчове.

Беше се надявал за нещо по-солидно, но усмивката му не трепна.

— Добре, сладуранке. Ще ти струва десетарка.

— И след това да тръгваме.

— Добре, добре.

Измъкна от джоба на синята си шапка сгънато пликче. Хвана го между показалеца и средния си пръст и протегна ръка към задната седалка. „По-добре да не изтърва нищо“ — помисли си той. В края на нощта смяташе да отиде право на „Крийк роуд“, за да му почистят колата отвътре и отвън. Беше чувал, че ченгетата разполагали с техника, с чиято помощ можели да оберат всичко от автомобила като с прахосмукачка и да установят наличието дори на най-микроскопичното зрънце наркотик.

Момичето провери съдържанието на пликчето, после го затвори отново и му плати.

— Да вървим.

Близнака даде на задна скорост.

— „Крумс хил“?

— Да. Краят на „Блекхийт“.

Спряха на пешеходния светофар.

— Направи тук десен завой и после можеш да ме оставиш.

— Тук ли живееш?

— Приятелката ми живее тук.

— Така ли? — Той забарабани с пръсти по кормилото и се вгледа в спътницата си в огледалото за обратно виждане. През последните няколко месеца бе оставял тук няколко момичета и всичките бяха казвали същото. Може би някъде тук живееше постоянен клиент на проститутки. — Коя е приятелката ти, момиче?

— Просто една приятелка.

Младата жена се загледа през прозореца и продължи да пуши. Имаше малка бенка над лявото ъгълче на устата си.

— И преди съм оставял момичета тук.

— Така ли?

Това явно не я интересуваше.

— Две бели момичета.

— О?

Светлината на светофара се смени. Близнака зави надясно; приятно му беше да усеща колата.

— Те влязоха в една от онези големи къщи. Нали разбираш к’во имам предвид?

Ухили й се в огледалото, но тя не му обърна внимание.

— Можеш да спреш тук.

Близнака спря и заяви с неутрален тон:

— Четири лири.

Момичето излезе от автомобила и затръшна вратата след себе си. Пусна петарка през петсантиметровия отвор на стъклото.

— И, хей…

— Да?

Той вдигна усмихнат поглед.

— Би трябвало да престанеш с ямайските глупости. — Изпъна деликатно пръст във въздуха и изви саркастично веждите си в дъги. — ’Щото, знайш ли, така си пъден идиот.

Момичето се обърна и тръгна. Близнака вдигна банкнотата от скута си и се загледа в краката й, докато се изгубиха в полумрака. Не се беше обидил.

— Имаш сладко негърско задниче под тази поличка, малката — прошепна той, все така ухилен. — Тази нощ някой ще извади късмет.

Младата жена зави по „Крумс хил“. Близнака остави автомобила си да се придвижи няколко метра по-напред, но тя беше изчезнала. Той изчака няколко минути, за да види дали ще се появи отново от другата страна на извивката на улицата, но момичето не излезе оттам. Комари се носеха мързеливо под охранителните светлини на една тухлена къща — улицата оставаше празна. Близнака зацъка с език и поклати глава, после потегли към Източен Гринич.

Едва след като се върна в пъба, си спомни кога точно бе видял за последен път Шелин, за която го бяха питали ченгетата. Миналата седмица. В понеделник. След като му бе направила свирката, я беше оставил точно на същото място.

13

Къщата.

Несиметрично построена вила от началото на XIX век, заобиколена от групичка приведени кедри. Някога бе собственост на богат покровител на групата „Блумсбъри“, който беше поръчал издържани в сиви тонове стенописи, създаващи впечатление за релеф. Имаше дори оранжерия с площ от двеста квадратни фута, за която се говореше, че е дело на архитекта Лютиенс. Ако ги помолеха да си припомнят, последните посетители на това място щяха да се сетят за градини, много по-мащабни, отколкото беше обичайно за повечето градски домове. Човек можеше да се загуби сред подрязаните сливови дървета. Бели рози бяха разцъфтели сред увиващата се около специалните решетки растителност, пчели прелитаха по прави линии по коридори от тисови дървета, търсейки обички и огнен трън.

Сега обаче имаше само килим от гниещи листа, струпани около стените, а от лятото, отчасти скрити зад входа на гаража, лежаха останките на куче. Завесите оставаха дръпнати дори и денем. Поради възникналия проблем, чистачът беше уволнен преди месеци, и постепенно околностите на къщата бяха загубили чара си. Хартвълд се движеше из тези части само нощем, тътрейки крака сред бъркотията. Но през деня тежката дъбова врата, водеща към тази част, беше заключена. Не можеше да рискува неочаквани посетители случайно да видят нещата му. *Притежанията* му…

Тази вечер беше заключил вратата и се намираше в „обществената зона“ — частта, която можеше да си позволи да покаже на външни хора, включваща коридора, кухнята, гардеробната, малкия кабинет и дневната, където стоеше сега, край камината пред портрета на родителите си.

Прекара следобеда в чистене, за да обезопаси мястото за вечерта, окачи маркуч на мивката в главната кухня и обля с дезинфектант обширното място за боклука. Миризмата обаче го порази. Идваше от… но тук той се поколеба, както бе поставил длан върху старата врата.

Дълго се взира в инкрустираните върху дърво със слонова кост изображения на издължени мостове, върху които стояха гейши с чадъри, пазещи ги от слънцето. Не. Обърна се. Не можеше да направи нищо за бъркотията там.

Изгълта два бупренорфина с пастис и вода. После отвори кутийка от лапис лазули и с дългия изострен нокът на кутрето си загреба малко кокаин и го поднесе към лявата си ноздра. Втри остатъка във венците си и затвори за момент очи.

Струваше му се, че ще се пръсне, ако тя не дойде по-скоро.

Прехапа устна и се загледа в портрета на родителите си: Лусила и Хенрик.

Не, осъзна той, не, нямаше да *експлодира*. Вместо това щеше да се качи върху полицата на камината, да изчака, докато възстанови равновесието си, после да се приведе внимателно напред и много точно, с минимум суетня, да отхапе лицето на Лусила от платното.

14

„Убийствени полета.“

Думите се набиваха в очите на Кафъри, докато минаваше покрай вестникарски будки на път към „Сейнт Дънстан“. Снощи новината беше потвърдена от бюрото и сега представителите на пресата бяха заприщили улиците на Гринич, преследваха жителите му, образуваха истински лагер пред оградата на строежа. Заглавието на „Сън“ гласеше „Терор на новото хилядолетие“ и представяше цветни снимки на Шелин, Петра, Уилкокс и Кейли, разположени върху черно-бяла фотография на двора. „Мирър“ бе публикувал само снимката на Кейли: тя носеше розова сатенена рокля с гол гръб и бе вдигнала чашата си за наздравица пред обектива на камерата. Следваха предсказуеми сравнения, снимки на „Кромуел стрийт“ №25; „Как можа да се случи отново“ — питаше „Сън“. „Мирър“ бе кръстил убиеца „Изкормвача на хилядолетието“. Кафъри се бе хванал на бас с Есекс, че това щеше да бъде предпочетеният от всички възможни прякори.

Останалите от AMIP се бяха свързали с разузнаването в Дълич — за да насочат вниманието към Близнака, да проверят дали вече не е бил търсен от някоя друга част на лондонската полиция. Затова Кафъри, който си даваше много добре сметка, че хронометърът отчита безмилостно времето, караше сам към болница „Сейнт Дънстан“. Паркира в подножието на Мейз хил, където свършваха дърветата и червените стени на Гринич Парк.

„Човек трябва да измъква с ченгел всяка дума от устата на хората от персонала, Джак. Нито един съдия в страната няма да ти даде разрешително да отвориш документацията за служителите на цялата болница, само защото някакъв детектив инспектор с жълто около устата имал някакво «усещане».“

Вече беше повече от усещане, повече от чувство — сега вече вярваше, че търсеният от него човек познава тази сграда. Каквато и форма да придобиеше улицата, той беше сигурен, че ще свърши тук. Постоя за момент извън болницата, с чувството, че вижда нещо не

наред в сивите бараки под ярката слънчева светлина. Небето над комина за пещта имаше същия наситен, сюрреалистичен син цвят като сенките за очи на Джони, изравнявайки перспективата към блоковете в стила на Мондриан. Но тогава си даде сметка, че всъщност той самият прекрояваше небето и света, така че да отговарят на собствената му представа за мястото, и че линиите на сградите бяха прави, а прозорците — абсолютно незабележителни. Оправи вратовръзката си и мина през вратата, доволен да даде почивка на очите си.

Вътре болницата беше занемарена; в коридорите беше горещо от парата, излизаща от невидими кухни и стерилизационни, една повредена флуоресцентна лампа премигваше. Беше сам — единствената му компания бяха стъпките, отекващи иззад ъгъла на коридора, и един скорец, който пърхаше с криле сред тръбите на тавана. Птичето пусна бяла курешка само на сантиметри пред Кафъри тъкмо когато отваряше вратата с надпис „Персонал“.

„Действай бавно. Прибързаш ли, ще разберат, че си отчаян.“

Офисът беше голям, разделен от паравани, единствените звуци идваха от несигурното почукване по клавишите на компютърна клавиатура.

Кафъри надникна зад паравана. Дребен, оплешивяващ чиновник със закръглени рамене и сивкава найлонова риза, пишеше на компютър.

Не беше обещаващо.

Джак се изкашля.

Чиновникът вдигна глава.

— Добро утро, сър. За комитета, нали?

— Не… не за комитета, мистър… ъъъ. — Погледна към табелката с името върху бюрото. — Мистър Блис. Детектив инспектор Кафъри. Шефът на персонала дали…

— Жена е. — Чиновникът се поизправи. — Тя председателства комитета. Няма да свършат преди единайсет. — Подаде ръка на Джак, който я пое и се ръкува с него. — Може би аз ще бъда в състояние да помогна, детектив… съжалявам.

— Кафъри.

— Детектив инспектор Кафъри.

— Бих искал да получа достъп до файловете за вашия персонал.

— О! — Чиновникът се облегна назад и впери късогледите си очи в него. — Ако откажа, ще вземете ли разрешително за претърсване?

— Точно така. — Избърса дискретно длан в панталона си. Ръката на чиновника, както и самата болница, беше влажна. — Точно така, разрешително за обиск.

— И тогава пак ще се сдобиете с необходимата ви информация?

— Абсолютно вярно.

— Ще бъде ли много неучтиво, ако поискам да ми покажете служебната си карта?

— Разбира се, че ще ви я покажа.

Джак стоеше прав пред бюрото с ръце в джобовете и наблюдаваше как чиновникът записва методично данните.

— Благодаря ви, детектив инспектор Кафъри. — Постави картата на края на бюрото и се приведе напред. — Ще съгласувам с шефката, като се върне от събранието, но за кого искате да се осведомите? За някой конкретно ли?

— За никой специално. Лекари, медицински сестри, санитари. Всеки с някакъв опит в областта на хирургията.

— Мммм. — Чиновникът почеса розовото си ухо. — Какво искате? Домашните адреси?

— Възраст, домашен адрес, телефонни номера за контакт.

— Ще отнеме известно време. Може ли да ви го изпратя по факс? Мисля, че факсът ни все още работи.

Джак надраска един номер на гърба на картата си. По една щастлива случайност беше попаднал където трябва.

— А има ли стая за персонала? Някое спокойно местенце, където бих могъл да проведа интервютата, след като отсея информацията?

— Ммм. Ще помисля… Уенди, една от нашите секретарки, се е скрила в библиотеката. Може би ще отвори за вас задното помещение за справки. Да отидем да хвърлим един поглед. — Излезе иззад бюрото си и спря, за да заключи, щом излязоха от стаята. — Надявам се, че сте паркирали на някое разумно място. Това е странен стар квартал.

— Нагоре по хълма, край парка.

— Днес човек трябва да води истинска борба, за да намери място, покрай всички тези членове на комитети и големите им коли, и разрешителните им за паркиране. Аз нямах избор. Не оставям

автомобила си у дома, прекалено много строежи има наоколо, а винаги може да се случи някой работник да ти разбие предното стъкло със случайно излетял от ръцете му инструмент. Затова идвам с него и водя война за място с важните особи. Те ще бъдат тук цялата тази седмица, не можеш да избягаш от тях. — Спря. — Ето я библиотеката. — Отвори вратата. — Уенди?

Надникнаха в малък вестибюл с ламперия. Седящата зад плъзгащата се стъклена врата жена с перленосива жилетка и напомнящи криле на прилеп очила вдигна поглед от „Рийдърс дайджест“ на бюрото си. Щом видя Кафъри, тя се изчерви и пъхна в ръкава си свитата на топка салфетка, която стискаше.

— Здравейте.

— Това е Уенди. Обикновено е с мен в нашия офис.

Уенди се усмихна унило на Джак и протегна ръка.

— Здравейте, Уенди.

Тя се изчерви още по-силно, когато той пое ръката й. Беше също толкова влажна и отпусната, както и дланта на нейния колега.

— Чудим се дали можем да помогнем на инспектор Кафъри. Той има нужда от някое дискретно място за интервюта. Задната ти стаичка на разположение ли е?

Уенди се изправи и придърпа жилетката върху гърдите си. Джак видя, че беше по-млада, отколкото беше сметнал. Просто носеше дрехи, подходящи за по-възрастна жена.

— Не виждам защо да не е. Тук сме много старомодни, когато става дума за полицията. Искаме да ви осигурим цялата подкрепа, която можем.

— В такъв случай аз тръгвам.

Чиновникът протегна отново ръка и Кафъри се ръкува с него.

— Благодарен съм ви за помощта. Ще чакам факса.

Щом останаха сами, Уенди се взря в Джак със свенливо страхопочитание, очаквайки да я заговори, докато той се раздразни от мълчанието й.

— Стаята?

Магията се наруши.

— Съжалявам! — Тя се изчерви и се потупа по носа. — Колко глупаво от моя страна. Тук не идват често полицаи. Много ви се възхищавам, възхищавам се на работата, която вършите… всъщност

мисля, че сте прекрасни. Брат ми искаше да се присъедини към силите на реда, но не беше достатъчно висок. Е, елате, елате насам. — Извади някаква оранжева карта от компютъра и я закрепи на една верижка около врата си. — Става дума за малката огледална стая отзад. Ще ви я отворя… да видите дали е подходяща.

В библиотеката беше изключително тихо. Слънчевата светлина влизаше през немитите прозорци и образуваше по-светли и по-тъмни ивици по прашния под. Няколко лекари седяха в малки сепарета, потънали в четивата си. Хубава индийка в бяла престилка вдигна поглед и му се усмихна. Списанието пред нея беше отворено на страница, озаглавена „Последователност на разкъсване на амниона“ и под него се виждаше голяма цветна снимка на родова злополука — безглавото бебе бе изпънато покрай рулетка като обезкостено пиле. Кафъри не отговори на усмивката.

Уенди спря край малка стая със стъклени стени. Спуснатите по стъклата щори я изолираха от библиотеката.

— Това е спокойното помещение. — Тя отвори вратата. — О, мистър Кук.

В полумрака в задната част на стаята иззад едно бюро се надигна някаква фигура. Мъжът носеше зелена престилка, която бе разкопчана и под нея се виждаше тениска. Очите му бяха налети с кръв, странно безцветни, а бледо червеникавата му коса беше достатъчно дълга, за да бъде хваната на тила. Когато очите му свикнаха с мрака, Джак видя, че косата му е отчасти посивяла.

Кук улови погледа му.

— Толкова ли е зле? — Изгледа тъжно тениската си; лицето му все така тънеше в сянка. — Аз съм далтонист. Безпомощен съм като бебе, когато стане въпрос за избора на дрехи.

— Много е… младежка.

Кук вдигна очи към тавана.

— Помислих си го. Продавачите лъжат, без да им мигне окото. Това е като игра за тях. — Той заобиколи бюрото, влачейки крака, и чак сега Кафъри забеляза някаква книга върху него. Успя да зърне само черно-бяла снимка на трион за кости, преди Кук да я затвори, да я пъхне под мишницата си и да се затътри към вратата. — В такъв случай няма да ви преча. — Извади от джоба на престилката си слънчеви очила и потърка очи. — Цялото помещение е ваше.

Измъкна се навън и затвори безшумно вратата след себе си.

Кафъри и Уенди постояха мълчаливо няколко секунди, докато Уенди поклати глава и издаде някакъв неодобрителен гърлен звук.

— Ама някои от хората, които работят при нас… Наистина е жалко. — Попи носа си със салфетката, която държеше в ръкава, и оправи очилата си. — Така, инспектор Кафъри, мога ли да ви предложа чаша чай? От машината е, страхувам се, но в бюрото си имам кондензирано „Нестле“, което съм щастлива, че мога да ви предложа…

В офиса на Кафъри и Мадокс щорите бяха вдигнати и свободно влизащото през прашните прозорци следобедно слънце буквално бе изпекло всичко върху бюрото. Джак усети миризмата на сгорещената пластмаса на телефона, затова отвори един от прозорците, дръпна щорите, облегна се на лакът и набра номера на Пендерецки. Остави го да звъни, като наблюдаваше стрелките на часовника. Знаеше, че няма да му отговорят.

Един ден миналата година бе опитал да се обади на Пендерецки в средата на следобеда. Беше дотолкова добре запознат с всяко негово движение, че се озадачи, когато той не вдигна телефона. Остави го да звъни, като се взираше през прозореца и се питаше дали се бе случило немислимото и Пендерецки лежи мъртъв на пода в къщата си.

Но тогава набитата му фигура се появи на задната врата, тирантите му бяха преметнати върху мръсна фланела. Дърветата бяха напълно раззеленени, но Джак успя да различи лицето му и лепкавата бяла дъга на ръката му, която се размахваше сред листата. Беше му нужно известно време, докато разбере, че маха на него, вдигнал палци нагоре, като се хилеше насреща му с беззъбата си усмивка. Искаше да му каже, че знае кой звъни.

От този ден нататък, независимо дали Кафъри звънеше от офиса или дома си, Пендерецки оставяше телефона да звъни. В редките случаи, когато отговаряше, казваше едно сухо „Здравей, Джак“. Кафъри предполагаше, че беше купил дигитален апарат, който изписва номера на обаждащия се. Сега единственото му удоволствие беше мисълта, че само от него зависеше колко време звукът от звънящия телефон ще изпълва къщата. „Дребно, детинско удоволствие, Джак.

Може би мнението на Вероника за теб е правилно.“ Понякога се обаждаше по няколко пъти на ден.

Остави телефона да звъни десет минути, после го затвори и отиде да види дали факсът от чиновника в „Сейнт Дънстан“ вече не беше пристигнал.

15

Лусила беше половин италианка, половин германка, най-вулканичната личност в къщата на Хартвълдови. С едра кост и тъмна кожа, висока и широка като рамките на вратите, нямаше как да бъде разубедена да не пее на партитата, подпряна на рояла „Стейнуей“, докато по лицето й се стичаха черни вадички от спиралата, когато някоя ария я трогнеше до сълзи. На Тоби Хартвълд, усамотен зад високомерието си на красиво английско момче, му беше невъзможно да повярва, че тази жена с лъскава черна коса и пристъпи на ревност му беше наистина майка. Отрано се научи да я мрази.

Едно лято, когато беше на дванайсет години, той влезе в незаключената баня и я завари гола, вдигнала единия си крак на шкафчето, да бръсне гъстите черни косми, покриващи срамната кост и пълзящи надолу по вътрешната страна на бедрата й.

Тя се усмихна.

— Здравей, кутренце. Ето… — Подаде му бръснача. — Можеш да ми помогнеш.

— Не, майко.

Беше спокоен. Сякаш винаги беше знаел, че това ще се случи.

— Не ли? — Тя се разсмя. — „Не, майко“? — Сведе глава. — Да не би да си обратен? Кажи ми. Да не си от онези, дето се чукат отзад? Ммм?

— Не, майко.

— Ще кажа на баща ти, че си опитал да ме опипаш.

— Не, майко.

— „Не, майко“ ли? Мислиш, че няма да го направя? — Огледа го изучаващо с блестящите си черни очи, наклонила главата си на една страна, сякаш за да реши кой край да погълне първо. После тръсна нетърпеливо тъмната си коса, отвори прозореца и се надвеси над застлания с чакъл двор долу, а меките й гърди се разляха по перваза му. — Хенрик! Хенрик! Моля те, ела за сина си.

Тоби се възползва от възможността да се измъкне през вратата. Препусна надолу по стълбите, без да обръща внимание на възмутените викове от банята, покрай вибриращите полилеи и шокирания персонал, през покритите с ламперия безкрайни коридори и излезе навън. Намери пън от бряст край езерото, сви се край него и се кри така до вечерта.

Когато се върна, къщата тънеше в тишина, сякаш не се беше случило нищо особено. Баща му сипваше гъста супа от омари, тънките му устни бяха леко по-бледи от обикновено, и за случилото се не се спомена никога повече.

През следващите месеци Тоби започна да се затваря в себе си. Помоли да сложат ключалка на стаята му и следобед лежеше, скръстил леко бледите си длани върху корема, заслушан в емоционалните изблици на Лусила из коридорите. Самото й съществуване бе достатъчно да накара вътрешните му органи да се свиват мъчително; понякога си мислеше, че тя беше отделила потайно калъфките на спалното му бельо от прането и ги бе отрила в себе си, за да попият телесните й сокове. Струваше му се, че усеща миризмата й навсякъде, където отиде. Научи се да спи по корем, притиснат здраво в матрака, в случай че тя намери начин да влезе в стаята му. Никога, никога повече не заспиваше, преди да се увери със сигурност, че майка му си е легнала в леглото от другата страна на къщата.

Две години по-късно, в семейната библиотека, след първия си лов, Тоби срещна Софи, дъщерята на местен адвокат. Висока, слаба и сдържана като мрамор, тя стоеше с изправен гръбнак, бяла на фона на пищната ламперия. Олицетворяваше всичко онова, което Лусила не беше. Четиринайсетгодишният Тоби й подаде чаша шампанско и установи с изненада и приятно вълнение, че пръстите, които го поеха, бяха по-студени дори от хладната дръжка на чашата.

Лусила усети незабавно привличането и избра точно това лято за ритуала, отбелязващ навлизането му в юношеството. Изпрати бащата и сина в чужбина. Те пътуваха из Югоизточна Азия, по-точно — Лусон, и Хенрик, преизпълнен със собствените си разбирания как да възпитава сина си, го заведе в дом за проститутки в Макати. Там му представиха петнайсет момичета, намиращи се зад стъклена стена.

Тоби избра най-слабото и най-светлото от тях. В леглото му нареди да не говори, да не мърда, да не се мята и да не стене. На другата сутрин, докато отпиваше кафе и ядеше пържен *синангаг* на балкона, с изглед към залятия от слънце Пасай, той бе обзет от непреодолимото усещане, че в него се ражда нещо ненормално.

Месец по-късно майка му го хвана сред подрязаните в различни форми тисови дървета със Софи. Той със свалени до коленете бричове, тя със затворени очи и спокойно издължено лице, застанала неподвижно, сякаш щяха да й правят рентгенова снимка. Само докато Тоби се облече и се върне в къщата, Лусила вече бе създала пълен хаос. Персоналът се бе събрал навън на слънцето, а Тоби за малко не беше отнесен от Хенрик, който с мрачно лице даде заден с ланд ровъра и сред градушка от чакъл изхвърча по алеята извън двора.

Посланието беше ясно — Тоби трябваше да остане на четири очи с Лусила.

Под погледите на всички момчето изкачи стъпалата и постави бледата си длан върху тежката дъбова врата с притворени очи, в очакване да усети леките вибрации, по които щеше да разбере в коя част на къщата се намира майка му.

Тя беше в официалната трапезария, крачеше напред-назад покрай стената, по която бяха окачени антверпенски гоблени, и дишаше шумно през носа си. Синята светлина, влизаща през прозореца, подчертаваше деликатните следи от сълзи по долната част на лицето й. За първи път оставаха сами след инцидента в банята.

— Майко.

— Седни.

Той седна на челното място на масата, мястото на баща си. През синия прозорец вляво се виждаше смътно полегатата поляна и хвърлящите сянка кипариси, но покритата с ламперия трапезария беше тъмна, сякаш бе събирала многогодишното напрежение, трупано в нея. Лусила се отпусна на обичайния си махагонов стол, затвори очи, постави длани върху горещата си шия и поклати глава.

— Това анемично създание. Баща й е скапан педераст, тя е грешка на природата.

Тоби запази спокойствие.

— Нямам време за подобни сцени, Лусила. Просто ми кажи какво да правя сега.

При тези думи тя отвори очи; ръцете върху шията й трепереха.

— Какво направих, за да заслужа син като теб?

— Кажи ми какво да правя сега.

— Ще живееш в пансион в Шерборн, докато стане време да влезеш в университета.

— Това ли е?

— След като се държиш така презрително към мен, ваканциите ще прекарваш в Кънектикът. Ще ти дадем някаква издръжка.

— Не искаш ли да ме видиш повече?

Лусила се прекръсти, жест, който той си спомняше да я е виждал да прави само веднъж досега.

— Не искам да те виждам повече.

Тоби се върна в Шерборн и не се видя повече със Софи. Три години по-късно тя се омъжи за един бюджетен координатор и отиде да живее в Уолтън-он-Темс. Тоби се адаптира добре. И видя, че Софи не беше причината, а симптом на нещо по-голямо. Имаше усещане за нещо събиращо се вътре в него, тъмно и деформирано, с буреносен заряд.

През последната си година в Шерборн се фокусира върху влизането си в медицинско училище. Той беше умен и го приеха в наскоро сформираното Обединено медицинско и стоматологично училище (ОМСУ) „Гайс енд Сейнт Томас“.

Именно в ОМСУ Птичаря започна да развива и изследва своите криле.

16

В девет вечерта осветлението на „Шрайвмур стрийт“ се включи. Сградата тънеше в тишина и беше тъмна, с изключение на тънката ивица флуоресцентна светлина, която се процеждаше през щорите на една стая на втория етаж. В стаята Кафъри и Есекс, свалили вратовръзките си и разхлабили яките, седяха един срещу друг около едно бюро и се справяха успешно с две шишета тъмно пиво и семейно меню от „Кентъки фрайд чикън“.

Когато се върна същия следобед, Кафъри реши да не осведомява Мадокс за напредъка си. Факсът пристигна в четири часа, точно когато детектив инспектор Дайъмънд тръгна, за да вземе разрешително за обиск на червения „Фолксваген“ на Близнака, и Джак привика Есекс.

— Имаш ли планове за тази вечер? — попита той и му показа дългото руло хартия. — Това ме извежда една стъпка напред, но е едва началото.

Сега бяха разстлали факса върху бюрото, а краищата му се валяха на вълнички по пода.

— Сто шейсет и осем жени — заяви Есекс с пълната си с пилешко месо уста. — Извадени от триста и двайсет прави…

— Сто петдесет и две.

— Благодаря. — Надраска цифрите най-долу в списъка, оставяйки сребристи мазни петна от пръстите си. — Да елиминираме ли всички над, да речем, петдесет?

— Които няма да са много.

— Да предположим, че са — колко — още двайсет? В такъв случай ни остават сто и…

— Трийсет и двама. Прекарай ги през HOLMES и ако не излезе нищо, ще интервюираме. Не можем да направим нищо през уикенда, но като започнем от понеделник, средно по двайсет минути за интервю, двамата заедно бихме могли да отмятаме по петдесетина на ден и до сряда ще стесним броя на вероятностите… Така ще се поберем в дадения ни срок. На косъм.

— Пикня — рече Есекс, като надигна бирата си.

— Лъжеш. — Кафъри вдигна на свой ред питието си. — И за това ще бъда вечно благодарен.

Докоснаха бирените си кутии и пиха.

— Странно. — Есекс избърса уста и се облегна назад на стола си. — Странно как не можеш да го видиш.

— Какво?

— Доверието на Мадокс в теб.

— *Доверие ли?* — Джак поклати глава и се усмихна на иронията на казаното. — Това ли е доверие? Даде ми само *четири* дни.

— Това прави четири дни повече, отколкото е дал на който и да било друг детектив инспектор. Той винаги играе, придържайки се строго към правилника, Джак. Прави всичко по книга. И ти… — Принтерът в другия край на стаята се оживи. — Е, опитай се да видиш нещата през неговите очи. — Есекс стана, приближи се до принтера и вдигна капака му. — Колкото и да се страхува да не преобърнеш каруцата, пак ти дава юздите. Помисли за това. — Взря се в листа, докато принтерът продължаваше да печата. — А, от нашия специален съветник в Ламбет.

— Лабораторията ли?

Кафъри бе доволен от възможността да смени темата.

— Да. — Есекс се усмихна. — Това е Джейн Еймдюр. Джейн Еймдюр — малкият дух от бутилката. Тя ми показа въжетата, когато отговарях за веществените доказателства при операция „Амбълсайд“.

— „Амбълсайд“ ли?

— Миналата година. — Есекс не вдигна очи. — Някакъв алжирец заклал благоверната си и я оставил във фризера в един общински апартамент на „Олд кент роуд“. Шест месеца преди да я открият. — Отпи от бирата си. — Електричеството било изключено от три.

— Нищо шокиращо. Ти шокиран ли беше?

— Не. После дойде ред на нашия приятел Колин Айрланд. Убил котката на своята жертва и поставил устата й около…

— Да. Чух. — Джак се почувства внезапно уморен. Потри очи. — Кажи, каква информация изпраща Джейн?

— Хм. — Есекс прегледа доклада. — Така: токсикология и хистология, анализ на косми. Така, ето какво пише. Токсикология:

нашата неидентифицирана жертва, първата умряла, е използвала наркотици. В дълбоките тъкани са открили бензоилекгонин и диаморфин.

— Бензоилекгонин и диаморфин… това кокаин и хероин ли означава?

— Десет от десет. Сега за Шелин Кро. Е, ние всъщност не се нуждаем от потвърждение, но ето резултатите: положителни за хероин, кокаин, екстази. За Уилкокс също е потвърдено — пак хероин. Хач, както си и мислехме, е позитивна, и — изненада, изненада. — Той вдигна поглед. — Отрицателна за Спасек. Дори за кокаин. Чиста.

— Причина за смъртта?

— Ъъъ, да. — Прегледа доклада и подсвирна тихичко. — Този Кришнамурти е истински Айнщайн! Дяволски точен. — Погледна развълнувано Кафъри. — Хероин. Инжектиран право в мозъчния ствол. Всичко трябва да е спряло моментално: сърце, бели дробове, всичко. Трябва да не са усетили нищо.

— Виждаш ли? — възкликна Джак. — Сега виждаш ли какво имам предвид?

— Да… болницата.

— *Мозъчния ствол*, за бога. Как си представяш някой неук наркодилър да знае къде да намери мозъчния ствол? Искам да кажа, боже…

— Проповядваш пред покръстил се — измърмори Есекс, зачетен в доклада. — Знаеш го добре. — Вдигна хартията. — Това също ще ти хареса, Джак. Птичаря… може ли да го наричам така?

— Стига да го правиш само в тази стая.

— Птичаря определено е особняк. Или пък знае достатъчно за съвременните методи, използвани в съдебната медицина, за да се избави от уликите. — Отнесе доклада до бюрото, като го сгъна внимателно по перфорираните линии, отделящи страниците. — Като че ли са правили секс по взаимно съгласие, но той е използвал кондом и според Еймдюр карал момичетата след това да се измият. Или пък ги е измивал сам, след смъртта им. Всички момичета имат следи от сапун във влагалището си. И концентрацията натриев стеарат-мазнини е еднаква във всички взети образци. Производител: добрият стар катранен сапун „Райт“.

— След като е толкова предпазлив, как ще обясниш спермата по корема?

— Може да се е изляло малко, когато е свалял презерватива? — Есекс сви рамене. — Или пък се отдръпва, маха кондома и довършва акта — извинявай, но се налага да навлезем в технически подробности — като мастурбира на корема й. Кара я да се почисти или свършва тази работа сам по-късно, след като я убие. Но — вдигна длан, — не е толкова внимателен, колкото си мисли, защото оставя следа. — Довърши бирата си и смачка кутията. — Ето и хематологията, спектралният анализ на торбата за боклук, на космите. Онзи черен косъм нямаше фоликул, така че не е имало как да направят ДНК анализ, но е косъм от глава с афро-карибски произход. И, хей, виж какво пише тук. — Вдигна поглед. — Мишената носи перука.

— *Перука* ли?

— Да. Гледай — русите косми, които Кришнамурти е взел от жертвите?

— Да?

— Еймдюр казва: „Космите са боядисани, с азиатски произход, никой от тях няма корени и двата края са отрязани. Не са откъснати или паднали от само себе си. Подобно нещо се наблюдава при косми от перука“.

— Това бяха дълги косми — рече Кафъри. — Женска перука.

Есекс повдигна вежди.

— Майкъл Кейн.

— Какво?

— „Облечен да убива“. Не си ли го гледал?

— Пол… — въздъхна Джак.

— Добре, добре. — Есекс вдигна ръка. — Все забравям, че аз съм комикът в нашата партньорска двойка, а ти си лишеният от хумор сериозен персонаж.

— И съм горд с това.

— Да, и тъжен също. — Насочи отново вниманието си към доклада, като гризеше нокътя на палеца си. — А, и лишен от приятелски чувства, да не забравим това. — Направи пауза. — Ъъ, виж теста с пресипитин.

— Пресипитиновия тест ли? Той за какво е? Проверка за човешка кръв?

— Да. Отличава я от животинската.

— За птиците ли говорим?

— За птиците. — Есекс движеше поглед по листа, а устните му мърдаха беззвучно. — Според него тъканта във въздушните мехурчета на птиците била човешка.

— Какво?

Джак вдигна очи.

— Точно каквото казах. Човешка.

— Знаеш ли какво означава това?

— Не.

— Ами, как според теб е влязла в белите им дробове?

— *Вдишали* ли са я?

— Да. В смисъл…

— В смисъл… о… — Есекс проумя внезапно. — *По дяволите*, да. — Седна на бюрото на Криотос, от приповдигнатото му настроение не беше останала и следа. — Искаш да кажеш, че птиците са били все още *живи?* Че са умрели там вътре?

Кафъри кимна.

— Изненадан ли си?

— Ами, може да се каже. Да.

Помълчаха известно време, всеки потънал в размисъл върху току-що наученото. Температурата в стаята като че ли падна с един-два градуса. Джак се изправи, довърши бирата си и посочи доклада.

— Давай. Давай.

— Да, добре. — Есекс се изкашля, взе отново доклада. — Добре. Какво искаш?

— Как ги е упоил?

— Ъъъ… — Прокара пръстите си надолу по хартията. — Хематологията казва, ъъъ… ооо…

— Какво?

— Казва, че не ги е упоявал.

— Какво?

— Не ги е упоявал.

— Невъзможно.

— Така пише тук. Нищо, освен, освен алкохол, малко кокаин, но не достатъчно, за да увреди нещо, никакви феноли, никакви бензоли, никакви успокоителни, освен при Уилкокс и младата Кейли. Хмм… —

Погледът му препускаше по страниците. — Нищо. Освен може би нашата анонимна жертва номер едно, която е натъпкана с хероин. Но хероинът е винаги странен; толерантността към него е различна при всеки.

— Все трябва да е използвал *нещо*.

— Не, Джак. Не е използвал. Във всичките има по нещичко, но недостатъчно, за да свърши работа.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Така казва Джейн Еймдюр. Трябва да е вярно.

Кафъри изгуби търпение.

— Но как тогава ги е накарал да стоят достатъчно мирно, за да напъха проклетата голяма игла във врата им?

— Те не са магьосници, както знаеш — заяви сериозно Есекс и вдигна поглед от доклада. — Тези типове, които измъкват любимите хора изпод носовете ни, не са особено умни. В повечето случаи, като се обърна назад, се уверявам колко са глупави.

— Глупави ли? — повтори Кафъри, загледан с невиждащ поглед в нокътя на палеца си.

Питаше се колко *глупав* беше Птичаря. Колко *глупав* беше Пендерецки. Колко *глупав* трябваше да бъде човек.

— Просто са имали късмет — доуточни Есекс.

— Не. Птичаря не е късметлия. Той *знае*. — Изправи се и се приближи към снимките. — Нали? — После се обърна към мъртвите жени, които гледаха безизразно от стените. — Е? Как го направи?

— Джак — обади се зад гърба му Есекс. — Виж това.

Жените отвърнаха на погледа на Кафъри: Петра, със слаби ръце, сияйна усмивка и трико; бедната безинтересна Мишел Уилкокс, притиснала чорлавата си дъщеря…

— Джак.

Едрата зъбата Шелин. Кейли в розовата рокля за парти, вдигнала чаша пред обектива. „Ами ако там все пак е моето момиченце, ако е дъщеричката ми? Ами ако е тя?“

— Как го е направил?

— Джак!

— Какво? — Той се обърна. — Какво има?

— Ентомология. — Есекс клатеше глава. — Знам защо изглежда, че не ги изнасилва. Отвратително копеле.

— Защо?

— Знаеш ли с какъв човек си имаме работа, Джак?

— Не, с какъв?

— С некрофил. С пълен некрофил. — Потупа с ръка доклада и му го подаде. — Всичко е тук. Черно на бяло.

17

Началото на осемдесетте години на XX век. ОМСУ. Обща анатомия, въртене на потоците в лабораторията.

Застанал заедно с останалите от групата от десет човека сред покритите със зелени чаршафи форми върху носилки от неръждаема стомана на колела и острата сладникава миризма на формалдехид, деветнайсетгодишният Хартвълд разбра, че става нещо, което ще промени живота му.

Беше разпределен заедно с една състудентка да се обучава върху тялото на жена на средна възраст. През следващата година трупът щеше да се съхранява нощем в специално предназначен за тази цел резервоар от неръждаема стомана, а денем да се закарва с носилката, завит със зелен памучен чаршаф, за да му правят дисекция, да го оглеждат и да го връщат в първоначален вид с треперещите си пръсти, скрити под ръкавиците.

Мъртвата беше с остри черти и малки жълти торбички вместо гърди, рядко окосмяване по срамната кост, остри като бръсначи кости на ханша, изскочили изпод подобната на хартия кожа. Тъмнорусата коса беше пригладена назад по главата.

— Дорис будна и готова ли е? — питаше бодро техническия персонал студентката, щом влезеше в лабораторията, слагайки ръкавиците си.

— Тази сутрин се успа. Гледай, дума не можеш да я накараш да каже. — Докарваха я с носилката. — Хей, Дорис, събуди се. Започва се.

Откарваха я при Хартвълд, който стоеше, треперещ и мълчалив, без да се присъединява към шегата, като се потеше при мисълта за вдъхновяващото ледено спокойствие, което го очакваше под зеления чаршаф. Понякога се разтреперваше толкова силно край разположеното по гръб тяло, че скалпелът падаше от пръстите му.

— Не си за тази работа — промърмори неговата състудентка и го сръга в ребрата при топологията на горната част на стомашно-чревния

тракт и на перинеума. — Разбра ли? Не си за… о, забрави.

Беше пестил издръжката, която му изпращаха родителите, и си купи апартамент в Луишам — на партера, с квадратна градина и тухлена стена отпред. След часовете лежеше в спалнята, дръпнал пердетата, и фантазираше за трупа толкова често, че сигурно на част от главния му мозък вече се беше образувал мазол. В съзнанието му мъртвата придобиваше измерения на богиня: восъчно, неподвижно, бяло лице, спокойна и студена, мраморна муза с показващи се по устните й сини вени, с разпръснати върху възглавницата руси коси. Чакаше го сред безкрайно спокойствие и неподвижност. Привличаха го именно неподвижността и бледността; това нямаше нищо общо с пълната, вечно шаваща Лусила.

Обзет от паника, той правеше непохватни опити да се излекува чрез налагано от самия него отвращение. Писа на изследователи в Щатите, молейки ги за „Депо-провера“. След като му отказаха, опита да си бие диаморфин преди часовете по анатомия. Но от това започваше да му се гади така, че не можеше да стои на крака. И, дори още по-зле, не облекчаваше натрапчивите фантазии.

Само шест седмици по-късно, почти в края на първия семестър, непосредствено преди Коледа, нещастието наистина връхлетя.

Техническият персонал от лабораторията се беше застоял повече, отколкото трябва в съседния пъб и все още не беше върнал труповете по местата им в резервоарите. Хартвълд, който трепереше и чувстваше, че му премалява от разкриващата се пред него възможност, остана след последния час по анатомия за семестъра, коленичил в ъгъла, а очите му бяха на нивото на лъскавите пневматични клапани, използвани за вдигането и свалянето на масите за дисекция.

Беше два следобед и гранитносивата зимна светлина вече започваше да си отива. Старата отоплителна система в тръбуха на сградата пукаше и се тресеше, но въздухът в лабораторията беше леденостуден и застоял. Хартвълд обви колене с ръце и започна да се клати лекичко. Телата лежаха безмълвно на немощната зимна светлина, с обелена на правилни ленти кожа по ръцете, а скоби, хемостати, ретрактори се издигаха като игли от коремната тъкан. Тя беше в средата на помещението. Виждаше от мястото си сиво-кафявия водопад на косите й.

Изведнъж голямата врата в далечния край на лабораторията се отвори.

Охраната.

Сърцето на Хартвълд спря да бие. Не трябваше да го откриват тук. Трябваше да стане и нехайно да се престори, че взема нещо. И да действа бързо. Но краката му трепереха и бяха безполезни. По скалпа му изби студена пот. Беше се озовал в капан.

И тогава се случи нещо, което промени всичко. Охраната заключи вратата от вътрешната страна и дръпна щорите.

18

В десет и трийсет вечерта, когато Кафъри си тръгна от Шрайвмур, беше все още топло. Не включи радиото — предпочиташе да шофира в тишина. Обеща си, като се прибере, да си вземе вана и да си налее солидна доза малцово уиски. Усети, че под покривалото на ежеминутните му грижи — умората, следенето на светофарите, прекалено ярките фарове по пътя — в мислите му се е появил нов обитател, като неопределен образ на дъното на движещо се езеро, като начало на изображение, истинско изображение на Птичаря.

Некрофил. Как бяха пропуснали този момент?

На „Хонър оук“ сви вляво, право през „Пекам рай“. Призрачните бели петна на надгробните камъни в гробището „Нън хед“ се носеха между дърветата. Кървавата дъга на кариерата на Птичаря се стрелкаше в главата му. Някакъв мъж — *висок? нисък?*, настанил се неправомерно като зъл дух, черен гарван, с възбудено бягащ поглед, който опипва труп. Мъртвата и немъртвият. Сатанинска връзка.

А на заден план продължаваха да изплуват въпроси, на които не можеше да отговори: жива птица, зашита в телесна кухина дълго след смъртта. Защо? *И защо не можеш да забравиш тази картина?* Странните, подредени разрези в посока към скалпа, освен на Кейли, напомняше упорито подсъзнанието му. *Защо ги нямаше при Кейли?* И как Птичаря успяваше да задържи жертвите си неподвижни за инжекцията? Този въпрос имаше свой собствен дъх, всяващ смут в душата. Той нашепваше за контрол над съзнанието… по-лошо, нашепваше за отрова, която съвременната научна криминалистика не можеше да установи.

Паркира колата под лющещия се чинар на съседа и излезе от нея уморено, с усещането, че някой удря с чук по главата му. Единственото, което искаше в този момент, беше тишина и спокойствие. Наметна якето върху раменете си. Чаша „Гленморанджи“ и вана.

Но на потъналите в мрак стъпала към входа зърна нещо неестествено бледо.

Спря, поставил ръка върху портата, докато очите му свикнат с тъмнината. Щом разбра за какво става дума, се сети, че това е дело на Пендерецки.

Две кукли, голи, с цвят на безжизнени бебета, с преплетени пластмасови крайници, поставени така, че лицето на всяка да бъде пред гениталиите на другата. А на стъпалото пред тях бе залепена розова бележчица, която гласеше: „Като ми звъниш, все едно си извиваш врата“.

Кафъри разкопча маншета на ризата си, така че да покрие дланта си с него, и внимателно обърна предметите. Кукла за малко момиченце, с руси найлонови коси, невиждащите очи бяха обърнати нагоре, ръцете бяха вдигнати, сякаш готови да хванат топка. Барби или Синди. Равни гърди без зърна, кръст с дебелина на пръст, а по извитата пластмаса между краката бе изрисувал с червено мастило прекалено голямо, като че ли възпалено влагалище.

Напълно в стила на Пендерецки.

Опипа другата кукла и я обърна по гръб. Екшън мен или войник, със същия невиждащ поглед и надраскани допълнително гениталии, същите застинали в умоляващ жест ръце. На гърба беше щампован малък надпис „Хазбро“.

Нея Кафъри позна. Беше играчка на Юан.

Ясно помнеше мистерията около изчезването й. Един слънчев следобед в началото на седемдесетте години. Преди обяд куклата бе лежала по лице на тревата в задната градина, притисната от оловната тежест на миниатюрни гранати и манерки за вода. След като обядваха, не я намериха. Сякаш се беше изпарила. „Е, Юан — бе казала майка им, също толкова озадачена, колкото бяха и момчетата, като вдигна подозрително поглед към небето, — може да е била откраднатa от някой гарван.“ На другия ден тя купи нов Екшън мен от „Улуърт“ в Луишам. „Виж му ръцете, Юан — могат да хващат. Така не е ли по-добре?“

Всичко това не беше нещо ново от страна на Пендерецки, цялото това изтънчено мъчение. Джак взе куклите, намери ключовете си и уморено бутна входната врата.

Кухнята светеше и той видя купчина от своите ризи, сгънати върху дъската за гладене.

Вероника.

В умората си не беше забелязал колата й отвън.

„Бъди добър с нея, Джак. Тя е болна. Не забравяй, бъди добър.“

Хвърли якето си на един стол в кухнята, взе руло прилепващо прозрачно фолио и внимателно уви с него куклите поотделно, за да ги сложи след това в някоя от кутиите с доказателствен материал в стаята на Юан. Тенджерата „Льо Крьозе“ беше върху котлона и носещите се от дневната звуци от „Рапсодия в синьо“ на Гершуин се смесваха с приятния аромат на джинджифил и кориандър. Той взе от полицата една чаша и бутилката „Гленморанджи“ и си наля щедро. Цялото тяло го болеше от умора. Искаше тишина, уискито си, ваната и после — леглото. Нищо повече. И в никакъв случай Вероника.

— Джак?

— Да, здравей — провикна се безрадостно той.

— Отключих си и влязох. Надявам се, нямаш нищо против.

„Е, Вероника, ако имам нещо против, какво ще ми помогне това?“

— Ела тук.

В стаята на Юан. Защо тази жена вечно гравитираше около стаята на Юан? Той взе куклите и уискито и заизкачва бавно стълбището.

Тя седеше на пода. Беше с грижливо ушит морскосин костюм — пола, бели колосани маншети и малки златни брошки. Беше изритала обувките от краката си, така че той видя бледите луни на пръстите на стъпалата й през чорапогащите с телесен цвят. Около нея бе пръснато съдържанието от всички кутии, свързани по някакъв начин с Пендерецки.

— Вероника?

— Какво?

— *Какво* правиш?

— Подреждам ти нещата. Сетих се, че гостите на партито могат да пожелаят да разгледат къщата, затова се заех да подредя нещата ти вместо теб.

— Е, недей. — Кафъри остави уискито и увитите кукли на бюрото и започна да събира нещата. — Просто не го прави.

Вероника се взря в него.

— Само се опитвах да помогна…

— Помолих те да не влизаш тук. — Той се обърна. — Ще го кажа отново: не идвай тук. И не пипай тези неща.

Тя набърчи чело, издаде леко устни.

— Съжалявам. Остави на мен да ги върна по местата им…

— Не. — Той я отмести внимателно. — *Просто ги остави!*

Вероника трепна и той спря. „Крещиш, Джак. Недей да й крещиш.“

— Слушай. — Пое си дълбоко въздух. — Извинявай. Наистина съм… Вероника…

Прекалено късно. Лицето й вече се бе сгърчило, клепачите потрепваха, устата се движеше. Младата жена скочи на крака и очите й се напълниха със сълзи.

— О, боже! — Той затвори очи и си наложи да се притисне в нея, да прокара длани по треперещите й рамене. — Вероника, съжалявам, съжалявам… имах тежък ден.

— Заради рака е, нали? Искаш да ме напуснеш заради рака?

— Разбира се, че не искам да те напускам. Никъде не отивам. — Притисна я към гърдите си и постави брадичка върху темето й. — Виж, дал съм вече не знам колко допълнителни дежурства. Ако искаш, мога да взема отпуск… да идвам на химиотерапията с теб.

— Взел си си отпуск?

Тя спря да подсмърча и вдигна поглед към него.

— Искам да бъда с теб.

— Наистина ли?

— Да, наистина. А сега хайде да седнеш. — Натисна рамото й с ръка и двамата седнаха на пода, подпряха гърбовете си в стената. — Не искам да слушам повече за това, окей? — Сплете пръстите си с нейните. — Не се страхувам от болестта на Ходжкин.

— Извинявай, Джак. — Вероника избърса очи с опакото на дланта си. — Извинявай, че това се случи с мен. Иска ми се да можех да го променя, наистина ми се иска.

— Вината не е твоя. — Кафъри завря лице в косите й. — Така, и не забравяй… — Изкашля се. — Не забравяй, че сме в това заедно.

— Няма.

Двамата стояха мълчаливо, наблюдавайки как кафявите като гъби нощни пеперуди навън се блъскат в стъклото на осветения прозорец. Той вдигна ръката й към устата си, целуна я лекичко и я обърна, за да се вгледа в дланта й.

— Добре ли си?

— Да — прошепна тя.

Той я целуна по косата и се вгледа в дланта й полуусмихнат.

— Как така този път не си си направила теста с боята?

— Хмм?

— Онзи, за който ми разказа. Който си правила последния път.

— Направих го — отвърна замечтано Вероника.

Джак вдигна ръката й близо до лицето си. Кожата беше бледа, леко зацапана, като риба. Но нямаше и следа от линии, никаква подкожна мрежа, потънала дълбоко в плътта.

— Мислех, че след това боята се вижда.

— Не точно. Избледнява доста бързо. — Тя прибра косите зад ушите си и го погледна. Полукръгове от спирала подчертаваха очите й. — Джак?

— Мммм?

— Може би ще бъде добре да ходя сама. Иска ми се да покажа на д-р Кавендиш, че не е нужно някой да ме държи за ръката.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Добре, добре. — Подръпна леко края на полата надолу по бедрото й и се вгледа в закръгленото й коляно. Никога досега не беше виждал Вероника да плаче. Странно, но това го беше възбудило. — В такъв случай имаш ли право на едно питие? — Прокара длан надолу по вътрешната страна на бедрото й. — В хладилника има „Гордън“, ако искаш от него.

19

През 1984 г. Лусила Хартвълд, петдесет и пет годишна, тежка сто и петнайсет килограма, беше приета в болницата „Крал Едуард VII“ на улица „Ню Кавендиш“ с болки в гърдите. Електрокардиограмата й показа, че е претърпяла лек инфаркт на миокарда. Натъпкаха я с анистреплаза и дизопирамид. Хенрик Хартвълд се свърза незабавно със сина си.

След предпазливата среща между майка и син — от болничното легло се носеше такава миризма, сякаш Лусила бе направила тайничко нещо под завивките и сега се наслаждаваше на дискомфорта, който причиняваше това на посетителите й — Тоби и Хенрик тръгнаха със сериозен вид по „Мейфеър“ с намерение да вечерят в „Оксфорд енд Кеймбридж клъб“. Останали сами, за първи път без надзора на Лусила, двамата мъже разговаряха до полунощ. Хенрик, който очакваше, че ще изгуби съпругата си, седеше с изправен гръбнак на стола, и поръча „Перие-Жуе“. Тоби призна, че е напуснал медицинското училище и прекарва дните си в безполезно седене в малкия си апартамент в Югоизточен Лондон.

На другия ден Хенрик запретна ръкави.

Без да се посъветва с Лусила, той пусна фармацевтичната си компания „Хартвълд кемикълс“ на борсата, задържа контролния пакет акции и прехвърли 1 500 000 лири от печалбата на сина си. Правеше го без съгласието на Лусила и трепереше, сам в кабинета си с богата ламперия, направо се тресеше от страх и вълнение при мисълта за реакцията й, като разбере за това, което бе направил. За да придаде на събитието известно благоприличие, той назначи Тоби за заместник-директор по маркетинга, една напълно пантомимна длъжност, която изискваше от него само да облича костюм веднъж на всеки няколко дни и да се появява в административната сграда на компанията край Севъноукс, цялата от хром и опушено стъкло.

И така, Тоби Хартвълд забогатя.

Той изостави временно миниатюрния апартамент в Луишам, с възрастните съседи и спящите покрай стените котки, и се сдоби с къщата на „Крумс хил“, като нае озеленители и строители, чистачи и градинари. Използвайки реномето, което имаше името Хартвълд сред фармацевтичните среди, бе назначен в управителния съвет на частния сектор на Тръста на болница „Сейнт Дънстан“. Уреждаше партита, пълнеше вилата с височайши особи: сърдечни хирурзи и наследници, търговски магнати и актриси, жени, които знаеха как да носят естествена коприна, и мъже, които знаеха как да извикат келнера само с един поглед. Разговорът скачаше от бъдещи сделки към експерименталния и алтернативния театър, платноходството в Кенебункпорт. Опитваше да вкара в живота си форма и значимост и успя за кратко да поддържа илюзията за собствената си нормалност.

Но докато външно се стремеше към съвършенство, докато животът му се покриваше с лустрото на успеха, вътре в него отчаянието и отчуждаването нарастваха. Тайната му болест се задълбочаваше.

Никой от неговите познати не знаеше за момичетата, на които плащаше, за да се срещнат на улицата и да ги доведе в „Крумс хил“, които след това изпращаше да стоят голи в градината, докато посинеят от студ, за да се пъхнат после трепереща в двойното му легло. Или за изискването му да лежат неподвижно и без да реагират по никакъв начин, завъртели очи навътре към главата си…

„Не мога, от това ме заболява главата.“

„Млъквай, не можеш ли, просто млъкни и лежи неподвижно.“

Все още можеше да получава оргазъм, стига да държеше очите си плътно затворени и да се концентрираше с всички сили върху фантазиите си.

Един ден, докато седеше в офиса си в Севъноукс, чиято температура се контролираше от климатик, с поставен край лакътя аперитив преди обяда, загледан как канадските гъски се приземяват в изкуствените езерца наоколо, внезапно видя тежестта на този товар в нова светлина. Може би състоянието му беше нелечимо. Възможно ли беше, запита се той, всяко човешко същество да е осъдено цял живот да изпълнява някакво упражнение за волята, като дългът му е да го приема благопристойно и с проява на сила? И възможно ли беше тук, в своята мания, да се бе срещнал със своята пожизнена битка?

Пое си дълбоко въздух и се облегна на стола си. Чудесно тогава. Щеше да приеме битката. Щеше да живее рамо до рамо с вечното въздържание и компромис.

Но се нуждаеше от помощ.

* * *

Плъзна пръст надолу по високата млечнобяла чаша с пастис. Имаше нужда от прекратяване на осъзнаването си и за тази цел щеше да му бъде необходимо нещо по-добро от питието.

Две седмици по-късно откри предпазния клапан, от който се нуждаеше, докато вечеряше със стар приятел от Шерборн, току-що върнал се от тропическите гори на „Танджунг Путинг“[1], където бе правил проучвания за докторската си дисертация. След вечерята приятелят му вдигна малка чанта и я постави на масата срещу Хартвълд.

— Кокаин, Тоби? Или нещо, позволяващо още по-успешно бягство? Ето ти опиум. Сладък, кадифен опиум, просто ммм. — Потри пръсти. — Малайзийците го берат наистина *гальовно*.

Хартвълд се поколеба за миг, после отпусна клепачи. Разтвори ръце върху масата, с дланите нагоре в жест на благодарност и облекчение. Точно това, което търсеше. Добрият, чаканият бряг на бягството.

---

[1] Резерват на о-в Калимантан, Индонезия. — Б.пр. ↑

20

— Мистър Хенри, тук е детектив инспектор Дайъмънд. Запознахме се онзи ден в „Дог енд бел“. — Чу се шум като от драскане и капачето, закриващо отвора на пощенската кутия, се повдигна, за миг се появи служебна карта, малкият загорял на слънцето нос беше разпознат. — Пускам няколко снимки през пощенската кутия. Мисля, че сте ги виждали преди. — На пода се посипа водопад от фотографии с размери двайсет на двайсет и пет сантиметра. Близнака, облегнал гръб на стената, се взираше безмълвно в лицата на пода на коридора си. — Разполагаме с потвърждаващи се изявления, че са ви виждали в компанията на поне три от тези момичета. Да имате да кажете нещо?

Близнака мълчеше. От другата страна на вратата Дайъмънд се изкашля.

— Може би ще размислите и ще дойдете в участъка да си побъбрим? — Изчака за момент. Близнака продължаваше да мълчи, загледан в пощенската кутия, заслушан в шума от сгъването на тънката хартия. Майка му все още спеше в спалнята в дъното на коридора; не искаше тя да се събужда, не искаше да бъде обезпокоена. — Пускам също така копие от разрешително за обиск. В съответствие със Закона за полицейските и криминалните доказателства съм длъжен да попитам дали ще се съгласите да претърся колата ви, регистрационен номер C966HCY, и ви давам възможност да ми предадете ключовете за нея. — Близнака се отпусна безсилно на пода. — Приемам това за „не“ — На пода се приземи копие на разрешителното. — Разрешителното, мистър Хенри. Ще се върнем с документацията за всичко задържано, което за целите на това разследване означава автомобила и неговото съдържание.

— Ник’ва кола няма да вземате.

— Ало? — В отвора на пощенската кутия се появи едно светлосиньо око и премигна. — Ало?

— Вземате колата ми, така ли?

— Точно така.

— ’Щот мислите, че момичетата са били в мойта кола?

— Знаете защо се интересуваме от тях, нали? — Дори оттук Близнака долавяше възкиселия дъх на своя събеседник. — Нали?

— Може би — прошепна Близнака. — Може би.

— Не е Близнака — каза Кафъри. — Не може да е той.

Мадокс вдигна яката на шлифера си, за да се предпази от затихващите пориви на бурята, и го изгледа със зачервените си очи. Стояха в подножието на висока жилищна сграда, част от проект за жилищен комплекс „Пийнс“, Детфорт, докато техническият персонал, в зелени комбинезони, закрепваше червения „Фолксваген“ на Близнака на лекотоварния камион на лабораторията. Невидими ветрове високо над тях дърпаха облаците извън Детфорт, по-далеч от Темза. Беше събота, определиха интервютата в „Сейнт Дънстан“ за понеделник и Кафъри беше в „принудителен престой“. Беше предпочел да прекара времето си с екипа.

— Чувал ли си за серотонин? За свободни хистамини? Първи и втори стадий от развитието на ларвата?

— Не съм учен.

— Раните са направени след смъртта — обясни Кафъри. — Искам да кажа, *много* след смъртта.

Мадокс пъхна ръце в джобовете си.

— Разбрахме го от аутопсията.

— Не. Помислихме, че са били нанесени в разгара на момента, веднага след смъртта им, като част от акта на убийство. — Погледна към техника, който прикрепяше бяла табелка „Задържана собственост“ към чистачката на предното стъкло на фолксвагена. — Стив, гледай. Жените *са били* изнасилени. Използвал е презерватив, защото е съвсем откачен или има фобия от СПИН, и го е направил след смъртта им.

— След смъртта им ли?

— Затова не е имало следи от насилие, никакви синини по гениталиите. Мъртвата тъкан не реагира на неагресивното насилие.

— И как го измисли?

— От лабораторията казаха, че раните са нанесени до *три* дни след смъртта.

— *Три* дни?

— Все се питахме защо не са били изнасилени. И ето ти обяснението. Той не се е разделял веднага с телата. Изнасилването вероятно е ставало по същото време като обезобразяването, вероятно многократно. — Кафъри забеляза, че лицето на Мадокс лекичко се изопна. — Той е некрофил, Стив. Това не обяснява лекотата, с която ги е убил, но обяснява защо така се стреми към убийството, защо няма синини.

— Не мисля, че искам да слушам това.

— Смъртта трябва да бъде бърза, без усложнения. Самото убийство не го интересува. Не там е забавното. Интересното и привлекателното е трупът. Освобождава се от тях едва когато започнат да гният прекалено. — Мадокс потрепери, сякаш слънцето се бе скрило зад някаква планина. Дъждът все още не беше спрял напълно, въпреки че вече беше съвсем слаб. Джак пъхна ръце в джобовете си и направи крачка към него, главите им почти се допряха. — Птича… *извършителят* пази телата три дни и после, когато убийството се превърне просто в спомен, после ги обезобразява. Нали знаеш какво имам предвид?

— Само дето се оказва, че е дори още по-чалнат, отколкото си мислехме?

— И не само това.

Мадокс прехапа устна. Нова, измита от дъжда слънчева светлина потрепна по бетонните сгради и той му се стори внезапно остарял. Вдигна поглед по високата сграда към най-близкия апартамент до този на Близнака.

— Значи има условия за усамотяване?

— Да, и живее сам. — Кафъри проследи погледа на Мадокс, насочен към апартамента. Завесите бяха спуснати. — Най-вероятно има фризер.

Мадокс се изкашля.

— Не можем да се сдобием с разрешително за обиск на апартамента.

— Добре.

Кафъри тръгна към входа.

— Къде мислиш, че отиваш?

— Искам да ти покажа нещо.

— Хей. — Мадокс го настигна. — Не искам да го стряскаш, Джак.

— Няма.

В коридора някакво момиче на около десет години с дълга мръсна руса коса и бебе със сополив нос в ръцете, се взираше през стъклото в тях. Беше с мърлява розова тениска и одрани боси крака. Кафъри почука по стъклото. Момичето отвори вратата, отстъпи назад и ги загледа безмълвно.

— Благодаря. — Джак стовари ръката си върху бутона за асансьора и вратите му се отвориха. Пристъпи вътре и се обърна към Мадокс. — На кой етаж е?

— Седемнайсети. Няма да говорим с него, приятел. Още не.

— Не. — Джак натисна бутона за седемнайсетия етаж. — Влез и нека видим колко пъти ще се отворят вратите оттук догоре. Нека видим доколко осъществима е идеята на Мел Дайъмънд.

Двамата мъже стояха с ръце в джобовете, обърнали лица нагоре към червената светлинка, движеща се зад тясната стъклена ивица над вратата.

— Представи си, че си извършителят, Стив. Имаш тяло в торба за боклук ей тук, на пода. Говорим за тяло на жена. Насечено. Смърдящо.

Асансьорът се изкачваше: девет, десет, единайсет. Мадокс наблюдаваше мълчаливо пълзенето на червената светлинка. Дванайсет, тринайсет, четиринайсет. Асансьорът спря и вратите се отвориха. Срещу тях стоеше възрастна жена с водонепромокаема пазарска чанта и миниатюрно кученце на каишка.

— Надолу ли слизате?

— Качваме се.

— Е, все пак ще се кача с вас. — Тя влезе усмихнато и завърза найлонова качулка върху ситно накъдрената си коса. — Човек никога не знае кога ще спре дъждът, като гледа как невъзмутимо си ръми.

Кафъри погледна Мадокс и прошепна:

— Сега си припомни — на пода.

На петнайсетия етаж се качи майка с две мъничета между една и три години и, след като спря на седемнайсетия, асансьорът продължи към най-високия, двайсети етаж. Сега вътре се бяха събрали шестима човека и едно куче. Мадокс пристъпваше от крак на крак, явно не се

чувстваше комфортно. На слизане спряха още три пъти. Когато стигнаха партера, асансьорът беше препълнен.

— Сега е ден — заяви Мадокс, когато излязоха навън, и потри уморено лице. Момичето с бебето притисна нос към стъклото, щом отминаха. — Той ги е пренасял нощем.

— Да, но можеш ли да си представиш да изминеш всичките тези етажи, независимо дали е ден или нощ? Да се взираш в цифрите, както го правихме току-що ние с теб и най-накрая, след всичко това, да издърпаш товара от асансьора. — Тръгна към паркинга. Зад него хидравличната рампа на лекотоварния камион се затвори и фолксвагенът потрепери на мястото си. — Целият този път от входа на блока до паркинга. — Спря, разтвори длани. — Погледни нагоре. Колко прозорци виждаш?

— Джак, това все пак е комплекс „Пийнс“. Определено няма да е бил първият път, когато пред този блок посред нощ някой е мъкнал подозрителен пакет, бъди уверен.

— Ти видя труповете. — Кафъри понижи глас. — Недей да твърдиш, че не си усетил миризмата им. Трупът мирише дори три дни след смъртта, Стив, направо *смърди*. Знаеш го много добре. Тази миризма не се забравя никога, не може да се отмие.

— Може да има и друго място.

— Разбира се. — Джак кимна и пое шумно въздух през носа. — Да, разбира се. Значи ти просто си се вкопчил в това, ясно. Просто си се вкопчил в тази навежда.

При тези думи изражението на Мадокс се промени. Една синя веничка на слепоочието му изпъкна, а когато заговори, гласът му беше много тих, почти недоловим.

— Тази сутрин се обади шефът: чул, че подготвяме някакъв профил. Така че сега имам задачата да те покривам.

— Главният детектив предпочита почиващи върху случайността огледи и улики? — Кафъри поклати глава. — Стив, погледни фактите в очите — екип „Е“ вероятно е почукал на вратата на всички расисти в Източен Гринич и всички ще бъдат на седмото небе, ако им се удаде да натрият носа на някакъв нещастен местен дилър на наркотици. Закарай го някъде, по-далеч от тях за няколко дни. На детектив инспектор Дайъмънд това просто му харесва, то му е в кръвта, а аз започвам да се питам, Стив, дали не го прави, защото знае, че може, защото… — Той

пъхна ръце в джобовете си и срещна сивия поглед на Мадокс с тъмносините си очи, изпълнени с предизвикателство. — Защото *ти му позволяваш*.

— Все още си на тримесечен изпитателен срок при нас, Джак. Не го забравяй.

— Не съм.

— Ще те върна в Шрайвмур. Пожелай на Вероника късмет за химиотерапията от мое име.

— Стив, почакай…

Но той вече бе тръгнал и се наложи Кафъри да надвика рева на лекотоварния камион.

— *Старши детектив Мадокс!* — Гласът му рикошираше между високите етажи. Децата на входа пододоха глави, стреснати от вика. — *Ще докажа, че сте насочили подозренията си не към когото трябва, старши детектив Мадокс… Ще докажа, че той дори не е черен!*

Но Мадокс не спираше да върви. Лекотоварният камион мина на втора и фолксвагенът на Близнака, покрит с бяла мушама, бе понесен из улиците на Детфорт на нещо като парад, наподобяващ индийска сватба.

Пъбът беше празен. Куче вълча порода спеше край газовата отоплителна печка, подпряло глава на предните си лапи. То отвори едното си око, когато Кафъри влезе и се запъти към бара. Бети, барманката, с дантелена блуза с дълбоко деколте и чифт очила с големи стъкла и рамки, увесени на верижка около врата й, не си направи труда да го поздрави. Извади цигарата от устата си и просто го зачака да заговори, поставила леко лакираните си нокти върху кранчето за наливна бира.

Кафъри показа служебната си карта.

— Добрата стара полиция.

— Да, помня. Искате ли нещо за пиене, или не искате?

— Давайте, след като сте почнали. Една… — В този пъб нямаше никакво уиски. — „Белс“. — Потърси дребни в джоба си. — Как върви работата?

— Ами, вижте как изглежда заведението. Репортерите се появиха отникъде, нахлуха вътре и изплашиха половината ни редовни клиенти.

— Вие разговаряхте ли с тях?

Бети изсумтя и висящите й тюркоазени обеци затрептяха.

— Не бих се докоснала до мръсните им пари. Казвам ви, ще ми се нищо от това да не се беше случвало.

— Такова е желанието на всички ни. — Джак отдели стъпала от лепкавия мокет и седна на една табуретка. — Бети, помниш ли младия мъж, когото интервюирахме тук?

— Цветнокожото момче ли? Дето офейка?

— Да.

— Това е Близнака. Тези хора дават толкова странни имена на децата си, нали? Приближете се. — Даде му знак да се доближи с осеяната си с изпъкнали вени ръка. В пъба нямаше никой друг, но тя заговори едва когато Кафъри се надвеси достатъчно близо, за да може да чуе шепота й. — Този Близнак. — Обхвана китката му с ръката си. — Вестниците пишат, че момичетата го използвали. Нали се сещате — наркотици.

— Да.

— Е, те трябва да ги вземат отнякъде, нали? — Бети се потупа заговорнически по носа. — Това е всичко, което казвам. — Тя избърса една чаша с кърпа на „Джей Клоф“ и я постави пред него. — Той се преструва, че просто ги вози като таксиметров шофьор, но аз не съм сляпа. Знам, че това им дава възможност да вършат дребните си трансакции.

— Джони познава ли го?

— Разбира се. — Бети премигна насреща му и Кафъри бе възнаграден с пълния изглед на богатите сенки по клепачите й. — Близнака винаги я откарва. Нея и Пинки, ако не дойде с колелото си.

— Нея и кого?

— Наричаха я „Пинки“, когато работеше.

— Ребека — прошепна той, странно смутен заради нея самата.

— Точно тя. Сега е художничка. Седи в онзи ъгъл на бара с четките си и не обелва и дума по цял следобед.

Внезапно кучето стана и изръмжа. Кафъри се обърна навреме, за да види как вратата се затвори и сянката на някакъв мъж се оттегли зад матираното стъкло.

— Влизай, скъпи, отворено е — провикна се Бети, преметна кърпата през рамо и излезе иззад бара. Отвори вратата и остана там

известно време, като гризеше ноктите си и се взираше по улицата, преди да се предаде и да я затвори. — Един от редовните ни клиенти. Трябва да ви е видял и да си е помислил, че сте от някой вестник. — Взе чашата му, избърса бара и я постави на чиста подложка. — Или пък знае, че сте полицай.

Кучето се настани отново край газовата печка и се почеса по ухото със сивкавата си задна лапа, примижало от удоволствие.

Когато Кафъри си тръгна, улиците бяха пусти. Тротоарите бяха изсъхнали, но от дърветата все още капеше вода, а в процепите между плочите пълзяха земни червеи. Внезапно забеляза очертанията на сянка, която се движеше с неговото темпо, и тихото поскърцване на велосипед. Обърна се.

— Добър ден, детектив.

Ребека спря и се подпря с дългия си крак на бордюра на тротоара, за да запази равновесие. Беше с кафяви шорти, широка сивкавобяла блуза и хваната на опашка дълга коса. Към задното колело с изтъркани каишки беше прикрепена кожена папка.

Джак пъхна ръце в джобовете си.

— Това случайна среща ли е?

— Не съвсем. — От люляка над тях се стичаха капки, които оставяха тъмни петънца по блузата й. — Продължавам да ходя в пъба, знаете ли, и се питам… видях ви, като си тръгнахте.

— Разбирам. — Очевидно тя имаше да му каже нещо. — Сетили сте се нещо ли?

— Ами, да. — Тя присви извинително уста. — Вероятно не е важно. Вероятно само ви губя времето.

Докато я гледаше, си помисли, че беше забравил колко е хубава.

— Все пак го кажете, по-добре е от нищо.

— Добре. — Говореше предпазливо, сякаш очакваше да й се присмее всеки момент. — Спомних си нещо за Петра.

— Какво?

— Понякога докато заспивам, нали се сещате, онзи момент преди да се унесеш напълно, когато всичките ти сънища от предишната нощ се връщат?

— Да.

Моментът му беше много добре познат. Именно там срещаше често Юан и Пендерецки.

— Сигурна съм, че не е важно, но снощи, вече в полусън си спомних следното: Петра ми беше казала, че е алергична към грима. Никога не се гримираше. Вижда се по картините ми. Беше винаги бледа. — Слънцето си проби дупка през облачната покривка и сянката на миглите й падна върху златистозелените ириси на очите й. — На снимката в дипломатическото ви куфарче… тя прилича на кукла. Виждала съм и преди мъртъвци, но изглеждаха по-реални от нея.

— Съжалявам, че видяхте това.

— Не съжалявайте.

— Ребека.

— Да? — Младата жена наклони глава на една страна и го погледна. Една дъждовна капка падна от люляковото дърво върху бузата й. — Какво има?

— Защо не ми казвате нищо за Близнака?

— Какво за него?

— Той е тръгнал с Шелин през онзи ден. Защо не го казахте?

Тя кръстоса ръце под малките си гърди и се вгледа в пръстите на краката си.

— Защо според вас не съм казала?

— Нямам представа.

— Не бъдете наивен. Той търгува с наркотици, продава на Джони, ето защо.

— О, боже! — Кафъри поклати обезсърчено глава. — Ребека, нали *знаеш* колко сериозно е това?

— Разбира се, че знам. Нима мислите, че съм мислила за нещо друго? — Младата жена прехапа устна. — Близнака няма нищо общо със случилото се.

— Добре, добре. — Джак потри челото си. — Мисля, че сте права. Проблемът е, че май съм единственият. Според всички играчи, които са от значение, засега Близнака е най-вероятният извършител. Той го е загазил, Ребека, ама съвсем истински го е загазил.

— *Не* е той. Не знам как можете дори да си помислите…

— *Аз не го мисля!* Казвам ти — *аз не мисля, че е той*!

— Боже мили! — Ребека изви кормилото на велосипеда встрани от него, внезапно притихнала. — Не е необходимо да ставаме гадни по

този въпрос.

— Ребека… виж. — Кафъри направи пауза, почувствал се изведнъж глупаво. — Съжалявам. Просто… имам нужда от помощ в това отношение. Имам нужда от някой, който да бъде напълно откровен с мен, за да мога да си поема дъх, за разнообразие.

— О, за бога! — прошепна тя. — Всички имаме нужда да си поемем дъх. А на вас ви плащат, за да разкривате нещата.

— Ребека…

Но тя не се обърна. Продължи да върти педалите, блузата се плъзна надолу по едното й кафяво рамо. Кафъри остана сам и стоя така няколко минути насред тротоара, ядосан и объркан, загледан натам, където я бе погълнал градът.

21

Тъй като не успя да свали препоръчваните от лекарите четирийсет килограма, през 1985 г. Лусила Хартвълд получи втори инфаркт на миокарда. Той предизвика неконтролируема аритмия и завърши фатално след трийсет минути. След погребението Хенрик се върна в Гринич с Тоби и двамата тръгнаха из парка.

Хенрик спря под сянката на „Права фигура“ на Хенри Мур. Обърна се спонтанно към сина си и тихо, с богатия си хелдерландски акцент започна да разказва историята, която бе пазил за себе си близо шейсет години. Тя била холандска медицинска сестра, обясни той, и за последен път я видял на 20 септември 1944 г. в Гинкел Хийт. По-късно му казали, че загинала в хаоса на Арнемската битка заедно с войниците от Южностафордската бригада, за които се грижела. Беше вярвал на това, докато двайсет и пет години по-късно тя се бе появила, наскоро останала вдовица на богат белгийски хирург, работеща в едно сиропиталище на остров Сулавеси.

Тоби се взираше някъде встрани от говорещия Хенрик, надолу към долината, където розовите колонади на дома на кралицата сияеха като вътрешност на раковина. Бавно започваше да осъзнава, че през по-голямата част от брака на родителите му баща му беше чакал.

Месец след разговора Хенрик продаде имението в Съри, преведе още 2 000 000 лири на сина си и се премести да живее в Индонезия.

Сега, когато баща му беше в чужбина и разполагаше с допълнителните пари, Тоби се отдалечи още повече от централния житейски поток. Рядко се появяваше в офиса в Севъноукс. Вече слагаше костюм единствено за срещите на комитета в „Сейнт Дънстан“. През останалото време престана да се бръсне; и се обличаше така, сякаш беше в перманентна ваканция — с ленени костюми, скъпи ризи с навити ръкави, еспадрили или обувки от телешки бокс на бос крак. Опиумът и по-късно кокаинът вършеха своето. Те попиваха най-лошите му импулси, трамбоваха и заглушаваха, без да оставят доказателства, че са му навредили

физически. Умишлено не държеше големи количества от тях на „Крумс хил“ и използваше самотния малък апартамент в Луишам като склад. Никой от неговите контакти не знаеше адреса и можеше да попълва запасите си безнаказано.

В продължение на повече от едно десетилетие успяваше да контролира, макар и несигурно, живота си.

В края на деветдесетте години обаче, партитата започнаха да придобиват нов нюанс, нова непринуденост. Сега, заедно с леденостудените чаши „Кристал“ и „Столичная“, поднасяха кокаин, сервиран в японски купички за *мисо*, изрисувани с върби. Момичета, които бе срещал на „Мейфеър“, стояха отпуснато край стените, пушеха цигари „Сейнт Мориц“ и подръпваха минижупите си. Сега вече се снабдяваше със стоката по-близо до дома си, използвайки дискретна мрежа от контакти, за да го заведат до източника. Някои от познатите му останаха, но скоро бяха безнадеждно удавени от новата порода гости: момичетата и техните „опашки“.

— Диво е, нали? — обърна се едно от тях към Хартвълд, който само секунди след като бе взел хероин, се отпускаше на дъбов стол с висока облегалка в библиотеката.

— Моля? — Той вдигна замъгления си поглед. — Моля за извинение, не ви чух.

— Казах, че е диво. Нали?

Беше високо, спокойно момиче на около двайсет и пет, с фини кости, с кестенява коса и дълги, гъвкави крака. Никога досега не го беше виждал. Изглеждаше странно не на място тук с пестеливия си грим, сивата вълнена рокля с копчета и ниските обувки.

„Наистина ли това е едно от момичетата? Наистина ли?“

— Да — успя да отвърне той. — Да, струва ми се, така ми се струва.

— Никога не съм виждала нещо подобно. Очевидно човекът, който го организира, осигурява наркотици на хората, които искат. Достатъчно е да отидеш в тоалетната и той е там, направо ти го подава като бонбони. Дори ти бие инжекцията, ако си новак в тази област.

Хартвълд я гледаше невярващо.

— Знаете ли кой съм аз?

— Не. Трябва ли?

— Името ми е Тоби Хартвълд. Това е моята къща.

— Ааа. — Младата жена се усмихна, без да се смути ни най-малко. — Значи *ти си* Тоби. Е, Тоби, приятно ми е да се запознаем най-сетне. Имаш прекрасна къща. Онзи Патрик Херън на стълбищната площадка оригинал ли е?

— Да.

— Превъзходен е.

— Благодаря. А сега… — Надигна се с усилие от стола и подаде треперещата си ръка. — Относно хероина. Доколкото разбрах, поканата да го опиташ няма да бъде отхвърлена?

— Не. — Тя поклати глава, все още усмихната. — Благодаря, но аз не съм ценител на наркотиците. Само ще повърна или ще направя нещо друго покъртително.

— Чудесно тогава. В такъв случай може би шнапс? В зимната градина. Там има, чакай да се сетя, а, творба на Фрида Кало. Мисля, че ще те заинтригува.

— Фрида Кало? Шегуваш ли се? *Разбира се*, че ме интересува.

В зимната градина, която се намираше в задната част на къщата, беше много студено. Ивици светлина с цвят на манго от партито падаха върху саксиите с дървета и образуваха сиви сенки върху каменния под. Миришеше на храна и студена пръст, гласовете на гостите звучаха приглушено. Хартвълд се чешеше по ръцете, мислите му криволичеха. Така, защо бяха дошли тук? Какво искаше да направи?

„Определената синина на вените й, Тоби, релефни и замръзнали. Косата й, мокра и прибрана от челото.“

Момичето се обърна и го погледна.

— Е?

— Моля?

— Картината? Къде е?

— Картината — повтори като ехо той.

— Да. Кало, нали?

— О, това ли било… — Хартвълд се почеса по корема и сведе поглед към нежните контури на лицето й. — Не, объркал съм се. Не е в зимната градина. В кабинета е.

— О, за бога.

Младата жена се обърна да си върви, но той я стисна за ръката.

— Виж, има нещо, което ми е необходимо да направиш. Обикновено… — В главата му жужеше цял рояк мисли. —

Обикновено давам две стотачки, но за теб ще ги направя три.

Тя го изгледа невярващо.

— Аз не съм в *играта*. Дойдох със съквартирантката си. Това е всичко.

— Хайде! — подкани я той, внезапно притеснен от отказа й. — Четиристотин. И изобщо не съм труден. Единственото, което трябва да правиш, е да стоиш неподвижно, това е всичко. Аз не…

— Казах, че не работя.

— Няма да ти отнема много време. — Стисна ръката й по-силно. — Ако стоиш съвсем неподвижно, ще свърша за няколко минути. Хайде…

— Казах „не“. — Младата жена тръсна ръка, за да разхлаби хватката му. — Да вървим или ще започна да викам.

— Моля те…

— Не!

Шокиран от новопоявилата се императивна интонация в гласа й, Хартвълд изпусна ръката на момичето и отстъпи крачка назад. Но то беше възмутено и не смяташе да остави нещата дотук. Пристъпи към него, видимо ядосано.

— Не ми пука… — Посегна рязко към него, чистите му розови нокти го одраха по брадичката. Появиха се капки кръв. — … кой си, дяволите да те вземат.

— Проклятие! — Той се хвана за врата, зашеметен от внезапното й ожесточение. — По дяволите, защо… *защо направи това*?

— За да се научиш да приемаш, като ти кажат „не“. — Младата жена се завъртя на пети. — Разбра ли?

— *Ти!* — извика той след нея, стиснал врата си. — *Ти. Слушай, малка кучко.* Не си желана в тази къща. Ясно? — Но меките й черни обувки вече се отдалечаваха по каменния под. Самодоволно. — Ти идваш тук и приемаш моето гостоприемство, моето вино, моите наркотици… крава такава. Вече си *нежелана тук*!

Но непознатата си беше отишла и той разбра, след като свали ръце и огледа тъмните петънца по дланите си, че започва да губи контрол, че проблемите всеки момент ще изплуват на повърхността.

Не се върна на партито. Чистачката го откри на другия ден, свит на един диван, където бе пропълзял в малките часове, обвил с ръце глава, с обляно със сълзи лице, със засъхнала кръв по яката. Тя не каза нищо, но започна да отваря прозорците и да почиства шумно пепелниците.

По-късно му донесе кафе, нарязани плодове и чаша „Перие“, постави подноса върху мраморната маса и го изгледа със съжаление. Хартвълд се завъртя на леглото и подуши свежия въздух, влизащ през прозорците. Носеше обещание за зима, за облаци и сняг. И за още нещо. Нещо лошо наближаваше към града. И на него то му миришеше на криза.

* * *

Беше четвърти декември, трийсет и седмият му рожден ден. И тя дойде.

Откри момичето под пианото малко преди три сутринта, когато партито започваше да приключва. Беше завъртяла очи нагоре, обхванала с ръце раменете си. От време на време изохкваше и се извиваше леко, като дебела какавида. Беше доста пълна и носеше къса бебешкосиня рокля. На бицепсите й имаше татуировка, която сякаш се процеждаше от кожата. Белезникави нишки от някакво вещество образуваха нещо като паяжина по и около устата й.

Развеселен от тази гледка, той подпря лакът на пианото и се приведе, за да я види.

— Хей, ти. Как се казваш?

Очите й се завъртяха, опитвайки да се концентрират върху източника на шума. Устата й се отвори и затвори на два пъти, преди да успее да излезе някакъв звук.

— Шарън Дон Маккейб.

От тези три думи стана ясно, че е дете на Горбълз, бедняшкия квартал на Глазгоу.

— Знаеш, че не си с всичкия си, нали?

Момичето изхълца и кимна със затворени очи.

— Знам.

И така, той отнесе бедната дебела Шарън в спалнята си, съблече я в тъмното и я сложи в леглото. Изчука я много бързо и безмълвно, като я стискаше изотзад за студените гърди. Тя не помръдна, нито издаде звук. Долу партито приключваше, чуваше как кетъринговата фирма прибира чашите. Отвън пред тъмния прозорец западаха снежни парцали.

Лежащата до него Шарън Дон Маккейб започна да хърка много силно. Той я изчука отново — смяташе, че е прекалено пияна, за да разбере какво се е случило — и заспа.

Сънува, че се намира в лабораторията по анатомия през онзи зимен следобед, клекнал на пода, и наблюдава, едновременно ужасен и възбуден, как дебелият охранител си помогна с меката си бяла длан да получи пълна ерекция и, като се надигна на пръсти до масата за дисекция, видимо намирайки се в дълбока концентрация, издърпа безжизнената жена към себе си, така че ханшовете им се срещнаха.

Хартвълд не беше в състояние да издържа повече. Изпусна дъха си във вид на лека въздишка.

Охранителят спря и завъртя очи, опитвайки се да види кой го шпионира. Не беше висок, но на клекналия на пода Хартвълд му се стори, че закрива хоризонта. Очите му бяха влажни и студени.

Все трябва да имаше някаква възможност да се изправи, да протестира, да се отдели от тази сцена, но Тоби се беше парализирал от страх. И в мига, в който избра да не помръдне, охранителят, по чието чело бе избила пот, разбра, че слабият студент по медицина чакаше тук сам в мрака, за да направи същото, което правеше в момента той самият.

Мигът се проточи. И после охранителят се усмихна.

Хартвълд се събуди, години по-късно, в къщата си в Гринич, скимтейки като животно. Отпечатъкът от усмивката беше все така ярък в спомените му. В стаята още беше тъмно, измежду завесите се прокрадваше тънка ивица лунна светлина. Той лежеше, плувнал в пот, загледан в тавана, заслушан в емоциите на сърцето си, които забавяха темпото, очаквайки мислите му да улегнат.

„Разбирам — беше казала усмивката. — Аз съм като теб; изродите и болните не могат да стоят дълго далече едни от други. Те рано или късно се сблъскват.“

Хартвълд прокара пръсти през косите си и простена. Завъртя се на една страна, видя какво лежи на възглавницата до него и трябваше да затисне с длан уста, за да възпре напиращия вик.

22

Шарън Дон Маккейб беше на по-малко от двайсетина сантиметра от него, по гръб, с отворени очи. Кървава пяна излизаше от носа и устата й и оставяше слузести следи надолу по врата и брадичката й.

— О… боже! — прошепна ужасено Хартвълд. — О, милостиви Исусе Христе, какво, по дяволите, си направила със себе си?

Пъхна ръка под чаршафите и потърси пулса й. Часовникът на нощната масичка показваше 4:46.

С бясно тупкащо сърце той се устреми към банята и напълни мивката със студена вода. Потопи лицето си в нея, докато водата стигна до врата му.

Преброи до двайсет.

Въздържанието, продължителният зов на желанието, дните, които се превръщаха в седмици, преливащи се от своя страна в години, и сега, след всичко това, *тази*, тази бомба със закъснител на съдбата лежеше неподвижна и бледа в леглото му. Точно каквото беше искал през всичките тези години — единственото, което не можеше да получи от момичетата, каквото и да им плащаше.

Изправи се, задъхан, със стичаща се по главата му вода.

Лицето му премигваше насреща от огледалото. Изглеждаше изпит на слабата светлина, трийсет и седемте му години личаха; сякаш беше *изсмукан* отвътре, с пресъхнали от напрежението сокове. Ощипа се силно по бузите, с надеждата болката да проясни мислите му. Но в отговор усети само тъпото, познато опъване в корема.

— Помогни ми, помогни ми, моля те!

Гласът му прозвуча кухо, почти шепнешком. Нищо нямаше да му помогне. Знаеше го. Избърса лице и се върна в спалнята.

Стаята беше заляна от пурпурното сияние, предшестващо зазоряването. Момичето лежеше, вперило невиждащия си поглед в тавана, с отворена уста, със скромно придърпани върху ключиците завивки, сякаш бе искало да умре подобаващо. Хартвълд прекоси с

несигурна стъпка стаята и отвори прозореца. Нощният въздух беше студен и сладък, оцветен от падащия сняг. Ливанският кедър стърчеше на фона на изпъстреното със звезди небе.

„Ако искаше, ако наистина искаше… тя не можеше да ти каже да спреш. Никой нямаше да разбере. Не е нужно никой да разбира.“

Приближи се треперещ до леглото и бавно започна да дърпа чаршафа, откривайки торса. Беше разперила ръце встрани. Той ги намести до тялото така, че все още розовите й длани да бъдат обърнати навътре. Охлювената диря от слуз по брадичката й проблясваше на слабата светлина. Едем. На белите дробове. Донесе мокра кърпа от банята и внимателно почисти наоколо, в това число и неволно изпуснатите в момента на смъртта изпражнения. Смени мръсните чаршафи. Още не беше се вдървила, затова не беше проблем да я премести: неподвижна купчина от бели кръгове на синкавосивата светлина — закръглени гърди, кръгъл корем, дебели, едри колене, дълги овални бедра; линиите на тялото й се плъзгаха леко, за да се срещнат в тъмното петно на срамната й кост.

Вътрешната страна на дясната й ръка беше осеяна с дупчици. Вероятно беше взела от качествения хероин, който Тоби предлагаше на гостите си. Сигурно беше свикнала с продаваната по улиците на Горбълз некачествена стока. Тялото й не беше понесло чистото вещество, което се сервираше в къщата. Чистотата я беше сразила. Той не остана сляп за иронията на случилото се.

Коленичи, за да застане на едно ниво с малките бели стъпала. Кожата по извивката им приличаше на осолена риба. Невиждащите й очи проблясваха на пурпурната светлина. Хартвълд прокара внимателно пръсти по глезените, пулсът му се ускори, щом усети студенината на кожата. Момичето имаше нежна кожа. Студена и нежна кожа. И *не помръдваше*.

Къщата тънеше в тъмнина и тишина. Той отпусна юмруци и се намести в леглото.

След това се изпълни до такава степен с отвращение към самия себе си, че изпи наведнъж цяла бутилка пастис. Повърна по-голямата част и се вбеси, когато на сутринта установи, че е все още жив. И сивият използван труп беше до него.

Заключи голямата дъбова врата в долния край на стълбището и се върна в леглото. Лежа цял ден до нея, с опънати край тялото си вдървени ръце, вперил поглед през прозореца в шпила на съседната църква, който абсорбираше променящия се цвят на зимния въздух: от студено сиво, като кост, той се затопли до кораловочервено, премина през синьото и бялото, за да посивее отново. Чистачката пристигна и почука на дъбовата врата. Тъй като той не отговори, тя се отказа и не след дълго дочу обичайните ежедневни звуци: прахосмукачката бръмчеше нагоре-надолу по коридора, ледът се топеше и капеше от кедъра, чашите подрънкваха, когато ги поставяше по местата им.

Хартвълд продължаваше да се взира в църквата.

Чувстваше се странно спокоен. Мостът беше прекосен, някакво дълбоко ниво беше разбутано и никога вече нямаше да може да се върне на предишното си място. Знаеше, че светът му се затваря все повече и повече вътре в себе си.

Обърна се и погали нежно вдървените зърна.

Когато чистачката се върна по-късно същата седмица, Хартвълд я посрещна на входната врата с бял плик, в който имаше двеста и петдесет лири и бележка, с която я уведомяваше, че я освобождава. Нямаше как — знаеше какво щеше да се случи през следващите седмици. Не можеше да си позволи да има свидетели.

Технологията на умъртвяване беше проста работа за човек с неговото обучение. Премина лесно към убийствата. През следващите шест месеца си осигуряваше често жертви, някъде на всеки пет седмици. Хартвълд мислеше, че умира, че нещо го поглъща отвътре. Чувстваше облекчение само през часовете, които прекарваше с жените.

В края на май телата бяха вече пет, и той беше отговорен за всяко едно от тях.

* * *

Двайсетгодишната Пийс Нбиди Джаксън, втората прелестна дъщеря на Кловър Джаксън, се появи в къщата в четвъртък вечерта, точно когато главният детектив в Елтам правеше изявление за пресата.

Така че, когато на вратата се позвъни, Хартвълд все още не знаеше нищо за откритието на полицията: петте разядени трупа, открити на едно полуизоставено място в Източен Гринич.

Той сложи чашата си върху полицата над камината, докосна леко покритото с лак лице на Лусила, и се запъти към вратата.

— Значи дойде. Колко мило.

Тя стоеше на прага, голите й ръце бяха придобили меден оттенък в полумрака. Хартвълд я съзерцава продължително, знаейки, че е последният човек на света, който щеше да види това момиче живо.

— Може ли да вляза?

— Да, да, разбира се. Извинявай. — Отстъпи, за да направи път на младата жена, чиито очи се разшириха при вида на наподобяващия катедрала интериор. Но дори да беше усетила миризмата, която го безпокоеше, тя явно не я притесни. — Влизай, сега ще ти донеса нещо за пиене. — Последва я в дневната, включи осветлението и отвори барчето. — Би ли искала нещо оттук? Или вино?

Пийс седеше с изправен гръбнак сред копринените възглавници в стила на кубистите.

— Имате ли „Бейлис“?

— Да. Разбира се. — Хартвълд бръкна в дъното на барчето. Трябваше да се досети. Момичетата винаги искаха нещо сладко. Наля й „Бейлис“ в тежка кристална чаша. — Предполагам, че имаш име. — Протегна чашата към светлината в дългите си пръсти. — Нали?

— Пийс.

— Много хубаво.

Не се усмихна.

Младата жена го оглеждаше косо.

— Защо от мен се очаква да не казвам нищо за това?

Хартвълд постави чашата с ликьора на масата и се върна до барчето, за да си налее пастис.

— Пийс, аз съм в щастливата позиция, която ми позволява да се тревожа по-малко за парите, отколкото за дискретността. Заповядай. — Отвори портфейла си от телешки бокс и извади десет банкноти по двайсет лири, сгъна ги с опитен жест и й ги подаде с малко женствено отмятане на пръстите. — Аз ще удържа своята част от уговорката. И, повярвай ми, ще разбера, ако ти не удържиш твоята.

Пийс се огледа към рояла, към портрета на Лусила и Хенрик над камината, към кристалните шишета, и това, която видя, явно я задоволи. Взе бейлиса си и се облегна назад върху възглавниците.

— Не съм казала на никой.

— Добре. Така… — Той приседна на страничната облегалка на дивана. — Ако погледнеш към онази маса, ще видиш малка кутийка от слонова кост. Виждаш ли я?

Върху лакираната китайска масичка лежеше прекрасна кутия, изработена от дърво и слонова кост. Пийс се приведе напред и я огледа.

— Да.

— Отвори я.

Тя вдигна капачето. Сребърната лъжичка за кокаин лежеше върху белия прашец.

— Най-хубавият е. Най-чистият. Или може би… — Отпи от чашата си. — Може би предпочиташ хероин.

— Хероин ли?

— Да.

Младата жена вдигна очи и на лицето й се появи ослепително бяла усмивка.

— Ако е хубав, разбира се, че искам.

— Най-хубавият, най-хубавият. — Хартвълд стана, отражението на ризата му в тъмния прозорец беше с метален отблясък. Подаде ръка. — В такъв случай ела с мен. Ще отидем да го намерим.

Пийс пожела да разбере какво има зад дъбовата врата.

— Мирише лошо — поясни тя. — Никога ли не чистите там?

— Не се притеснявай за това.

Хартвълд я поведе встрани от вратата, нататък по главния коридор.

— Но какво има там? Това останалата част на къщата ли е?

— Ще те заведа там по-късно — обеща той, като притисна рамото й с дланта си. — Няма защо да се тревожиш за това сега.

В кухнята бързо затопли малко хероин в миниатюрна тенджерка. Пийс наблюдаваше усмихнало надигащите се мехурчета по очевидно сребърната тенджерка.

— Хубаво приспособление — рече тя.

— Всичко е съвсем чисто. Ще ти го бия аз. Мога да го направя безболезнено.

— Така ли?

— Бях лекар.

— Но не в ръката ми, окей? Мама ми проверява ръцете.

— Добре.

Сложи я да седне на една табуретка и завърза кърпа точно под изпъкналата част на прасеца й, а когато синята вена се появи между меката кожа с цвят на кафе и белезникавата кост на глезена, той проби кожата и стената й с иглата и изпразни съдържанието на спринцовката в нея.

— Оу! — изписка лекичко тя, като се усмихна, и постави длани върху глезена си. — Оу! Касапин такъв. — Усмихна се, усетила незабавното въздействие, което я накара да се отпусне върху кожения диван. — Ти не си лекар, а касапин — измънка тя, усмихвайки се дистанцирано. Главата й се отпусна, очите й се изцъклиха и тъмният прозорец се отрази в тях. — О, боже… хубаво е, обаче… хубаво.

Хартвълд взе пастиса и застана до хладилника, без да я изпуска от поглед. Мислеше си за всичко, което можеше да направи с нея тази нощ, всичко, което тя можеше да направи за него, и някаква дълбока, твърда сила изпълни корема му. Тя можеше да му помогне да забрави по начин, по който не беше в състояние дори хероинът. Безценно, сладко средство за забрава беше това момиче.

— Ако искаш нещо още по-силно, мога да ти предложа. — Отпи от напитката си. — Искаш ли?

— Да, искам. — Засмя се мързеливо и стана от дивана. — Но първо май ще повърна.

— Мивката е там.

Тя се усмихна, хвана косите си и повърна върху купчината чинии и чаши.

— *Ууф!* — Усмихна му се и избърса мокрия си нос. — *Пфу! Мразя* това. А ти?

— Искаш ли от бързодействащото?

— Да, да, да. — Обърна се към мивката. Главата й се поклащаше съвсем лекичко. — Искам го, искам го. *Искам* го. — Започна да се смее на собствения си напевен глас. — Пийс го иска, дай го на Пийс. — Докато той пълнеше втора спринцовка, тя се тръшна отново на дивана

и отпусна глава назад, загледана в тавана, а краката й правеха резки движения. — Дай го на Пийс.

Поклащаше рамене, отваряше уста, друсаше се на място, танцувайки на някаква вътрешна мелодия, отпускаше тежко длани върху дивана и се смееше безсилно, сякаш на света никога не беше имало нещо толкова забавно.

Хартвълд я наблюдаваше, докато действаше. Дори в паническата си възбуда запазваше достатъчно хладнокръвие, за да поспре и да види момента такъв, какъвто беше в действителност. Последните минути от нейния живот. Дъхът на смъртта подчертаваше живота: беше изглеждала толкова красива — както сега, когато бе грохнала върху дивана и си пееше нещо тихичко — само веднъж преди това — при своето раждане. Този миг, осветен от меката светлина на кухненската лампа, представляваше нейната есенция, уловена в кехлибар.

— Вдигни си косите, Пийс. — Трябваше да произнася думите с усилие, за да не позволи на гласа си да трепери. — Вдигни ги, а аз ще мина ей тук, зад теб. Няма да усетиш нищо.

Тя се подчини, изцъклените й очи се насочиха към прозореца, за да вижда отражението си.

— К’во й туй?

— Хероин. Съвсем малко. Но ако бъде инжектиран по този начин, ефектът от него не може да се сравни с *нищо*, което си изпитвала преди.

— Су-у-у-пе-е-ер — измърка тя и сведе напред глава.

Капка пот падна от студеното лице на Хартвълд върху кожената облегалка, но той не трепна. Веднъж, само веднъж не се беше получило както трябва. Момичето не се беше съгласило и се наложи да му запуши устата с една кърпа от банята и да му върже ръцете и краката с две от ризите си. Беше се борило като животно, но беше много дребно и Хартвълд успя да го събори на пода, без да обръща внимание на горещата й урина, която обля прасците му, и да мушне иглата между цервикалните прешлени…

Сфинктерът на седящата на дивана Пийс се отвори и главата й отскочи веднъж. Това беше единственото движение.

Хартвълд се подпря назад на стената и затрепери неконтролируемо.

Това се беше случило преди две нощи. Сега седеше тук в тъмното с Пийс, увита в найлоново фолио на пода. Беше останала при него достатъчно дълго. Беше време да направи каквото трябва: да й каже „довиждане“, да свърши необходимото.

Намери ключовете за кобрата и отвори вратата към зимната градина.

23

Сънува Ребека, застанала на улицата, с падащи върху косите дъждовни капки от люляковото дърво, и се събуди внезапно в шест и петнайсет сутринта. Вероника вече беше слязла в кухнята — режеше хляб и дърпаше щорите, за да пусне вътре слънцето. Носеше копринена аквамаринова тайландска рокля без ръкави. Джак зърна два тъмни полумесеца върху плата под мишниците й, когато тя вдигна тигана от котлона, за да добави нормандско масло към пушената сьомга. Откъсна магданоз от пръстеното гърне на прозореца и застаналият сънено на прага Кафъри си даде сметка, че всъщност няма представа кога се бе появило това гърне и как изобщо бе стигнало дотук.

— Добро утро.

Тя изви глава на една страна и го погледна. От вниманието й не убягнаха нито рошавите му коси, нито тениската и боксерките, които беше започнал да носи в леглото. Не беше казала нищо за тях преди и очевидно нямаше да направи коментар и сега. С чаена лъжичка извади пръчица ванилия от кафеварката, напълни една чаша с кафе и му я подаде.

— Добро утро.

— Как се чувстваш?

— Няма да ходя в офиса днес, да кажем така. — Разклати тигана и хвърли вътре шепа накълцани пресни подправки. — Това не е за мен. Не съм в състояние да сложа нищо в уста.

— След снощи ли?

— Чувствам се ужасно. Тази сутрин пишках червено, а пушената риба ми мирише на петрол.

— Не исках да те будя. — Той постави длан върху рамото й. Съвсем неутрално. — Как мина?

— Според очакванията, струва ми се. — Прибра косите от очите си. — За какво става дума?

— Хмм?

— Онова *нещо* в коридора?

— О, аз, ъъъ… — Куклата Барби на Пендерецки, увита в найлоновото фолио, лежеше върху дипломатическото му куфарче край вратата. Образът й го беше преследвал цяла нощ. Беше се събудил в два сутринта, сигурен, че това е от значение за Птичаря, беше станал от леглото, бе извадил куклата от стаята на Юан и я бе оставил в коридора, за да му напомня. — Нищо — промърмори Кафъри. — Просто една идея. — Лениво взе парче зеленчук от дъската за рязане. — Какво е това? Женшен?

— *Джинджифил*, глупчо такъв. Приготвям моята *дал кофта* за партито.

— Сигурна ли си за това парти?

— Разбира се, че съм сигурна. Искам да знам дали всички те изглеждат като Дейвид Карузо.

— *Недей* да храниш големи надежди. — Джак подаде глава през прозореца, огледа задната градина на Пендерецки. — Мълчи си след историята с куклите.

— Не бъди толкова любопитен. — Вероника изстиска един лимон върху рибата и след това я извади в чиния. — Ето. Сядай и яж.

* * *

Към седем вече беше закусил, избръснат и облечен. — „Вероника, мога да си гладя сам нещата. Всъщност предпочитам да си ги гладя аз.“ — И отиде в офиса. Есекс имаше да му казва нещо ново.

Най-сетне беше изнамерил семейството на Петра Спасек и Ребека се беше оказала права. Петра действително беше алергична към козметиката и никога не се бе гримирала. Липсата на алергична реакция означаваше, че гримът е бил нанесен или непосредствено преди убийството или след настъпването на смъртта.

След всичко, което вече знаеше за Птичаря, Кафъри се съмняваше, че гримът беше нанесен приживе.

Оттегли се в офиса, за да изпуши една цигара, преди с Есекс да потеглят за „Сейнт Дънстан“. Куклата, мумифицирана в найлонов

саван, лежеше като сребриста какавида на бюрото. До нея бе оставена синя папка с пружинка и копие на писмо от специалния пълномощник на „Спанър“ — групата за защита правата на садомазохистите, залепено отпред вместо коментар от анонимен полицай, отговарящ за съхранението на доказателствения материал. Вътре бяха подредени ламинирани снимки на всички примери за садомазохистично оборудване, използвани през последните десет години. Джак беше научил повече, отколкото искаше, за пръчки за увесване и разкрачване, маски за пенис, подплънки за скоби, всевъзможни халки, хирургически ножици със завити краища и гумени маски за запушване на устата и тръбички за ноздрите, позволяващи на носещия ги да диша.

Все още мислеше за белезите по челото на жертвите. Напразно претърси папката за нещо, масово използвано за пробиване на кожата. Но разрезите на жертвите бяха прекалено малки, прекалено изчистени, за да са били направени с което и да е от нещата, изобразени на тези снимки. Ако Птичаря беше поставил някоя от маските с шипчета на жертвите си, кожата им щеше да бъде разранена, обелена, а диаметрите на прободните ранички — най-различни. Докато в техния случай раничките бяха равни и равномерно разположени като дупки по главата на кукла за поставяне на косата.

Кукла.

Джак разви куклата Барби и я хвана между белия си и черния си палец.

„Също като шотландските териери на уискито «Блек енд уайт»“ — казваше майка му.

Спомни си отново за Ребека, подпряна на седалката на велосипеда. Загорелите й на слънцето пръсти опипваха ръбовете на закачената за рамката му платнена чанта; хубавите й тъмни очи бяха осветени от слънцето, докато му разказваше за Петра.

„Тя приличаше на кукла с всичкия този грим.“

Ето! Усети нещо като изтръпване на дланите. *Това беше връзката.* Грим. Дупчици. Грим. Прободни дупчици. Не изпускай нишката. *Хайде, Джак, мисли!*

„Защо не го е направил на Кейли? Защо с нея е било по-различно?“

Единствено тя нямаше въпросните следи. Някой, горе-долу по времето на смъртта й, бе отрязал дългите й коси така, че да стигат до

раменете. Косата й беше руса, същият почти бял рус цвят като на мострите от космите от перуката. Перука. Грим, дупчици. *Загорелите на слънце пръсти на Ребека. Бели нокти, които си играеха с шевовете на платнената торба.* „Като кукла с всичкия този грим.“ Отрязаната от Кейли коса беше почти толкова дълга, колкото беше и дължината на перуката.

Постави куклата да легне по лице, прокара ноктите си надолу по перфорациите в скалпа, от които излизаха найлоновите й коси, и отговорът изплува в съзнанието му.

Шевове.

— Мерилин. — Отвори вратата към стаята й. — Мерилин.

Тя вдигна стреснато очи.

— Какво има?

— Къде е Есекс?

— При веществените доказателства.

— Добре. — Кафъри усещаше как сухожилията на дланите му се свиват. — Трябва да огледам снимките, направени след смъртта. Мисля, че знам от какво са тези следи.

На полиците в миниатюрното помещение с веществените доказателства имаше място за материалите само от настоящата операция. Материалите от предишните случаи се пазеха в шкафчета в закусвалнята.

— Есекс. Трябва ми…

Беше прекъснал разговор с влизането си. Есекс седеше зад малкото бюрце, с уморено и безизразно лице. Зад него Дайъмънд се беше навел непринудено над един от рафтовете с навити ръкави и почти незабележима усмивка. Логан, отговарящият за доказателствения материал, седеше пред някаква жълта кутия с компютърна разпечатка в едната ръка и списък в другата. Щом видя, че влезлият е Кафъри, той се изправи така припряно, че хартиените торбички с доказателствен материал в скута му се плъзнаха на пода.

— А! — Грабна непохватно торбичките. — Добро утро, шефе.

— Посмъртните снимки, Логан.

— Разбира се, разбира се, няма проблеми, сър.

Движейки се все така припряно, той струпа торбичките обратно на бюрото и се зае с някаква синя кутия в ъгъла. Есекс срещна погледа на Джак за момент, после го премести встрани. Това беше достатъчно. Кафъри затвори вратата след себе си и се облегна на нея, скръстил ръце пред гърди.

— Е? — попита той. — Какво има?

— Екипът в Ламбет е направил огледа на колата на Близнака — отвърна спокойно детектив инспектор Дайъмънд.

— Разбирам. И какво имаше там за нас?

— Открити са четири косъма. — Размитият син цвят на очите му беше индигов към центъра. — Не са на нито една от жертвите.

— Да?

— Но това няма значение. — В ъгъла Логан се изкашля смутено, а Есекс не вдигаше поглед от ръцете си. Дайъмънд прокара длан по твърдия шлем, на който бе заприличала третираната му с гел коса. Изсумтя, изправи се и взе доклада от бюрото с фигуративен жест на китката. — Многобройни частични отпечатъци, а някой бе обработил интериора на колата с „Кодиан-С“.

— Промишлен клас почистваща течност — поясни Логан.

— Което ми се струва доста подозрително. — Дайъмънд премигна бавно като застанал на припек гущер. — После момчетата в Ламбет открили три отпечатъка, достатъчно пълни, за да могат да бъдат сравнени.

— Разбирам.

— Единият е на Кро, а другият — на Уилкокс.

— Той ги е возел като такси.

— Той казва, че дори не ги *познава*.

— Добре. — Кафъри отлепи гръб от вратата. — Старшият знае ли?

— О, да. Хванахме го на път към кабинета на главния детектив. — Дайъмънд се усмихна, като разви ръкавите си и ги закопча. — Изяснява въпроса с Гринич. Ще дадем на онзи миризлив задник възможност да дойде и да отговори доброволно на няколко въпроса. А ако не ще, ще го арестуваме. Не искам да реши да се върне у дома и да изчезне някъде из Сините планини.

— Можеш да видиш какво има предвид, предполагам — обади се Есекс. Кафъри усети ясно съчувствието му.

— Предполагам — отвърна студено Джак. Обърна се да излезе, но спря рязко, с ръка на дръжката на вратата. — Есекс.

— Сър?

— Все пак искам посмъртните снимки на бюрото си.

24

Мисис Фробишър свали палтото си и го окачи внимателно на закачалката в гриничкия офис на детектив инспектор Басет. Но остана с шапката и ръкавиците си.

— Чаша чай, мисис Фробишър?

Тя се усмихна.

— *Би* било чудесно.

Басет я наблюдаваше дискретно, докато отваряше жалузите и включи електрическия чайник. Не се чувстваше особено спокоен. Мисис Фробишър беше добре известна сред персонала на полицейския участък на Гринич: през последните шест месеца тя го посещаваше методично, за да се оплаква от всичко: от сбиванията в блока срещу общината, през мръсотията и шума от строителните работи в района, до антисоциалното поведение на обитателя на апартамента на долния етаж. Дежурният екип беше започнал да гледа на нея като на част от неприятните задължения в понеделник сутрин.

До този понеделник. Същата сутрин в десет часа тя влезе тържествено, както обикновено, сложила най-хубавата си шапка и палто през горещия летен ден, и даде изявление пред дежурния полицай, което го накара да посегне към телефона. Детектив инспектор Басет, един от първите, придружили следователите от криминалния отдел в оградения терен на строежа предишния уикенд, отложи утринната си среща с офицера, отговарящ за връзките с местното население, и покани мисис Фробишър в кабинета си.

Тя седна, подобна на врабче, на крайчеца на стола, загледана през огрения от слънцето прозорец към „Ройъл хил“.

— Прекрасно е тук — въздъхна тя. — Наистина е прекрасно.

— Благодаря — отвърна Басет. — Аз също мисля така. А сега… — Вдигна пакетчетата чай с една чаена лъжичка и ги пусна в кошчето за боклук. — Сега, мисис Фробишър, сержантът в приемната ми каза, че сте имали някакви неприятности. Какво ще кажете да поговорим за това?

— О, за това ли? Така, е вече от месеци, но никой не обръща никакво внимание. — Тя свали ръкавиците си, постави ги в пазарската чанта от изкуствена кожа в същия бежов цвят и затвори ципа й. Шапката остана на мястото си. — Идвам тук като по часовник всяка седмица и без никакъв резултат до този момент. Не искат да ме чуят. Може да съм стара, но не съм глупава. Знам какво си казват — „побъркана стара вещица“ — чувала съм ги.

— Да, да. — Басет й подаде едната чаша. — Съжалявам за това, мисис Фробишър. Искрено съжалявам. Само че преди изпратихме едно-две от нашите момчета при вас и мисля, че те чувстват…

— Само когато става дума за секси мадами! По това време на годината те настояват да изкарат своите малки романси и тем подобни. Какъв шум вдигат само! Ще речеш, че някаква жена крещи, а човек никога не може да е прекалено предпазлив, особено в наши дни. — Взе чашата чай, постави я върху коленете си. — Когато беше жив, моят Джордж хвърляше тухли по тях. *Той* знаеше каква е разликата между крещяща лисица и жена. — Приведе се напред, доволна, че има слушател. — Аз съм родена в Луишам, господин офицер, и живея на улица „Бразилия“ вече петдесет години. И изпитвам специална привързаност към този район въпреки всичко. Видях как немците бомбардираха това място, как градският съвет сложи ръце върху него, после чужденците и сега — строителите. Те събориха всичко, което ми беше мило, и непрекъснато издигат нови сгради. Многоетажни постройки, преобразуване на тавански помещения и не знам си какво още.

— Мисис Фробишър — Басет постави чая си до бележника и седна срещу своята посетителка, — в изявлението, което сте направили пред дежурния сержант в приемната, сте говорили за някакъв свой съсед, нали така?

— За него! — Тя наклони глава назад и присви устни. — Да. Сякаш си нямах достатъчно тревоги и без него.

— Разкажете ми за този човек. Той притежава ли апартамента на долния етаж?

— Притежава го. Но това не означава, че дава пет пари за него, нали? Изобщо не прилича на дом.

— Отдавна ли живее там?

— От години. Откакто умря моят Джордж. Още не го бях положила в земята, а синът ми реши, че домът ми е прекалено голям за мен, включи в кампанията си градския съвет, плановиците, борда на директорите на газифицирането и не знам кой още. Те зазидаха стълбището, поставиха врата отстрани и един от онези ужасно изглеждащи навеси, които имат типичен американски вид, каквито никога не бих си сложила. Преди да разбера какво става, продадоха долния етаж на *него*, и ние с котката трябваше да останем горе като прокажени в собствения си дом.

— Входът му отстрани ли е?

— Отзад, под навеса… така че той получи градината, както виждате. Не че се грижи за нея. Ууф, ни най-малко. — Тя си пое шумно въздух и поклати глава. — Не, не, не. А и как, след като все го няма. Както я кара, през юли всичко ще се покрие с поветица. Но дори да я поддържаше както трябва, кой би пожелал да поседне там при целия този шум, прах и чукане във всеки миг от деня? И сякаш това не стига, ами онези отсреща на улицата крещят с цяло гърло… няма как да победи човек, господин офицер, няма как.

— Сигурен съм — кимна Басет. — Сигурен съм, че не можете да го направите. А сега нека се концентрираме върху онова, което сте казали на дежурния сержант в приемната за вашия съсед?

— Казах на вашия сержант, че според мен отново е изключил фризера си. Мирише ужасно. Миризма, която не може да бъде сравнена с нищо, господин офицер. Не знам от какво е, но със сигурност не е здравословна. Този човек беше наред, когато се пресели при нас — поддържаше прилично мястото, доколкото разбирах. Но сега е стигнал дотам, че не се вясва там дни наред, без изобщо да провери какво става. И това… — Тя почука с изкривения си от артрита пръст по бюрото, за да подчертае думите си. — И при това положение *подобно нещо* просто няма как да не се случи. Човек ще рече, че ще постъпи като професионалист, че ще прояви някакво уважение. — Постави чашата си върху бюрото на Басет и започна да сваля иглата на шапката си, сякаш най-сетне се беше почувствала комфортно. — Жал ми е за неговите пациенти.

— Той лекар ли е?

— Може би не е точно лекар, но има нещо общо с медицинската професия, така казва синът ми. Трябва да е нещо важно за него и

хубавата му кола, и двата му имота. Но не му пречи да си остава странна птица. Начинът, по който е изоставил апартамента…

— Но е имало нещо по-особено, което ви е притеснило — настоя Басет. — Нали така, мисис Фробишър? Не сте ли казали на дежурния сержант в приемната за… за някакви *животни*? — Той замълча. Посетителката му премигна насреща. За момент той се зачуди дали дежурният не беше чул неправилно. И всичко това беше грешка. — Не сте ли споменали за някакви животни? За лошо отношение към тях?

— О, това ли. — Лампичката просветна. — Да. Това също. Той не се грижи както трябва за тях. Намерих две мъртви в кофата отвън. Изглежда са умрели от глад. — Отпи от чая си и въздъхна. — Да, хубав чай. Казват, че от пликчетата не може да се направи хубав чай, но аз не съм съгласна в този случай.

— Мисис Фробишър. — Басет пое въздух, за да се успокои. — Мисис Фробишър, за *птици* ли става дума? *Птици* ли сте видели в кофата за боклук?

— Точно това казах. — Изгледа го така, сякаш беше бавноразвиващ се. — Точно така казах. Птици.

— И какви птици? Големи? Гълъби? Врани?

— О, не, не. Не, не. Малки. — Раздалечи артритните си пръсти на около пет сантиметра. — Мънички, съвсем мънички — човек може да си ги гледа в клетка, ако няма котка, за която да мисли. С червени пера. Червеникави.

— Възможно ли е да са сипки?

Тя направи пауза, завъртя замислено очи.

— Да, точно така. Точно така. Сипки. Готова съм да се обзаложа на каквато сума искате.

— Добре. — Басет избърса чело. — Добре. — Приведе се напред и постави ръце върху бюрото. — Питам се дали бихте се съгласили да разкажете тази история на един колега?

— Той ще направи ли нещо по въпроса?

— Със сигурност ще му бъде много интересно.

Мисис Фробишър се намести назад на стола си, доволна от вниманието.

— Ще се почувствам по-добре. — Скръсти длани върху скута си. — Той ще дойде ли да поговори с мен?

— Ще му се обадя още сега.

Басет приседна на ръба на бюрото и набра номера на Кройдънската телефонна станция, за да го свърже с Шрайвмур. Наблюдаваше как мисис Фробишър отпива от чая си, когато се чу щракане и го свързаха. Усети, че му се гади леко.

Есекс потрепери, когато видя вперените в него непремигващи очи на куклата с цвят на незабравка.

— Не оставяй прозорците затворени, иначе това нещо ще оживее. Не си ли гледал „Доктор Ху“?

Кафъри обгърна глава с дланите си. Умората бе проникнала дълбоко в мускулите му.

— Близнака излъга.

— Да. Лоша новина. — Огледа офиса. — Къде искаш да сложа снимките?

— Можеше да обърне всичко с една дума. Да. Да, познавах Шелин. Да, беше в колата ми. Да, снабдявах я с дрога, правил съм секс с нея или каквото друго е правил. Така или иначе знаем, че е бил такси на момичетата, трябваше просто да го каже. — Кафъри се облегна назад на стола си и разпери ръце. — Единственото, на което можем да разчитаме, е кръвната група на образеца; но като знам какъв ни е късметът, ще съвпадне. — Телефонът на бюрото му звънна. Той го изгледа безучастно. — Имаме ли заповед за обиск на апартамента му?

— Дайъмънд тръгна току-що да го вземе. После ще го отведат за разпит.

— Божичко! — Кафъри забарабани нетърпеливо по бюрото. — Опциите ни свършват дотук. Дано да излезе нещо от тези интервюта в „Сейнт Дънстан“. — Посегна към телефона, който в този момент престана да звъни. — По дяволите!

Облегна се отново назад на стола си и потърка лице.

— Искаш ли снимките, или не?

Джак кимна и протегна ръка.

— Мисля, че знам какви са раните по главата. — Извади снимките от плика и ги пъсна по бюрото. — Ето. Виждаш ли? Тези разрези са съвсем точни. Кришнамурти все още не е сигурен с какво са направени.

— Но ти си?

— Да.

— Е, и?

— Дупките са от шевове.

— *Шевове ли?* — Есекс взе снимката на Шелин, вдигна я край прозореца и примижа насреща й. — Добре. С теб съм. И какво е шил?

— Помниш ли какво каза лелята на Кейли?

— Какво?

— Каза, че Кейли си сменила прическата.

— Да.

— Кейли нямаше тези прободни ранички. Косата й беше почти същия цвят като перуката. Косата на Шелин беше по-тъмноруса. Златиста, не пепелява.

— И?

— Не е зашил нищо на главата на Кейли, защото не е било необходимо. Отрязал я е така, както е искал да изглежда. Перуката, която мислехме, че е носил извършителят? Твоята перука от „Облечен да убива“?

— Да?

— Не я е носил той. Била е за момичетата. Зашивал я е за тях, за да не пада, докато си е играел с телата им. А когато е издърпвал перуката, кожата се е разкъсвала между шевовете. Очевидно се е опитвал да им придаде идентичен вид. — Кафъри напъха снимките обратно в плика. — Ето това е целта и на грима и на рязането на гърдите. Той клонира някакъв образ. Вероятно ги държи в леглото си дни наред. — Изправи се и си облече якето. — И сега, ако открием на кого е искал да приличат жертвите, ще сме свършили половината работа. — Извади ключовете си. — Е, тръгваме ли?

— Къде?

— Към „Сейнт Дънстан“, струва ми се.

Стаята на Мерилин беше пълна с народ. Полицаи, облечени с ризи с къси ръкави поради ранното настъпване на лятото, разнасяха напред-назад разни списъци. Щорите бяха спуснати, осветлението — запалено. Криотос беше събула обувките си под бюрото и бавно ядеше парче фонданов кекс, докато подготвяше необходимата справка за интервютата на Джак в болница „Сейнт Дънстан“. Налагаше й се да

направи повече от сто и осемдесет именника, за да покрие всички необходими справки.

— Джак, Джак, Джак — промърмори тя. — Какво се мъти в главата ти?

Въздействието, което Кафъри оказваше върху жените, не беше убягнало от Криотос, земната майка, от наблюдателния й майчински поглед. Наблюдаваше работещите зад мониторите момичета, когато той минаваше през стаята, как докосваха косите си, кръстосваха или разкръстосваха крака, посягаха разсеяно надолу, за да потрият прасци и да прокарат пръсти под каишките на обувките си по глезените. А той преминаваше със спокойно нехаен вид, понякога с леко порязана при бръсненето буза… Мерилин не се съмняваше какво биха искали да направят момичетата с тези резки в резултат на бръсненето. Но Кафъри изглеждаше някак си *дистанциран* от всичко това, сякаш в неговия свят имаше много по-важни неща, за които да мисли. Криотос беше любопитна да се запознае с Вероника, пословично смелата Вероника, която не се бе отказала да организира парти тази седмица, въпреки че бе тръгнала на химиотерапия.

След като никой не отговори на позвъняването на телефона в офиса на старшия детектив, сигналът на детектив инспектор Басет бе прехвърлен автоматично в стаята на Криотос, на съседния до нейното бюро телефон. Детектив инспектор Дайъмънд, който тъкмо обличаше якето си на път към вратата, за да вземе заповедта за обиск за Близнака, спря да отговори.

— Слушам ви. — След кратка пауза додаде: — Детектив инспектор Кафъри не е тук. Кой го търси?

Криотос вдигна поглед.

„В стаята си е“ — изрече беззвучно, само с устни тя.

— В момента е по други задачи. Мога ли да помогна с нещо? — Дайъмънд слуша известно време и рече: — Ако разполагате с улики, какво ще кажете да вземете свидетелските показания, да ни ги изпратите и ако ни харесат, да ги използваме? — Последва нова пауза. — Добре, приятел, както кажеш. — Извади химикалка, свали й капачето и се разположи така, че да може да пише. — Какво имате да ми кажете в такъв случай?

Нахвърли някакви бележки, хвърли гладен поглед към фондановия кекс на Мерилин, изслуша това, което му казаха от

другата страна, затвори капачето на химикалката, намести телефона под брадичката си, погледна отново към кекса и мързеливо се почеса по глезена, непосредствено над чорапа. „Пак тематични чорапи“ — отбеляза си Криотос. Този път — „Уолас енд Громит“. Горе-долу това, което беше очаквала. Мерилин се обърна отново към монитора.

— Вижте, мистър Басет… *Басет!* Ако е възможно все пак и аз да вметна една-две думи. Благодаря. Така, кажете ми, за бял мъж ли става дума? Да? Добре. А тази жена има навика да ви навестява, нали? — Заслуша се и се усмихна. — Ясно. Не, не, не. Отнасяме се към всяка информация сериозно. Благодаря ви за насоката. Ще се постарая да стигне до екипа. Окей?

Върна слушалката върху телефонния апарат, откъсна страницата от тетрадката, стана, протегна се и се почеса по корема.

— Боже! — Прозя се. — Какви ли не мръсотии започват да летят към нас, веднъж щом се разчуе за ставащото. — Облиза устни. — Къде ти е папка тринайсет, кукло?

Мерилин вдигна поглед.

— Моля?

— Къде е боклукът?

Тя побутна с босия си крак торбата с надпис „Поверителна документация“.

— Устройството за рязане на хартия е в лошо състояние. Ще трябва да използваш това.

— Добро момиче. Знаеш ли какво? — Той смачка хартията на топка, отстъпи няколко крачки назад и я хвърли в торбата. — Проклети жени.

— Проклети детективи — процеди през зъби Криотос.

Отстрани деликатно от пръстите си една троха от кекса, избърса ръце с хартиена салфетка и се върна към работата си.

25

Докато Дайъмънд, напращелият от самоувереност самоназначил се предводител на мисията по арестуването на Близнака, караше победоносно към Детфорт, целта на Кафъри и Есекс беше „Сейнт Дънстан“ в Гринич. Беше хубав слънчев ден и по улиците, където кестеновите дървета бяха провесили клоните си над стената на парка, жени с рокли на цветчета бутаха бебешки колички, като от време на време спираха, за да изчакат търпеливо някой пълен малчуган да ги настигне. От двете страни на шосето бяха наредени автомобили и те намериха място за паркиране почти половин миля по-нататък.

— Питам се какво ли прави в един такъв ден — рече Есекс, като погледна към небето, докато паркираха. — Птичаря имам предвид. Питам се дали вече мисли за следващата.

— Мисли за русокоса жена.

— Първообразът за клонирането. Някой, който познава?

— Или мисли, че познава.

Кафъри отвори съвсем малко прозорците, заключи колата и си облече якето.

— Значи търсим мъж, който шофира, оправя се в човешката анатомия и си пада по блондинка с малки цици.

— Поетично.

— Благодаря. — Разделиха се, за да направят път на една жена, която беше излязла да бяга, облечена в черно-бял анцуг на „Найк“. Есекс се обърна и я проследи с поглед. Цинковорусата й опашка се люлееше на слънцето. — Може би вече се е докопал до следващата. — Погледна Кафъри. — Може би го прави сега с нея.

Джак си представи тази възможност, докато вървяха мълчаливо към болницата. Известно време никой не проговори. Тишината беше нарушена от Есекс, който внезапно спря, залюля се на пети и подсвирна продължително.

— Гледай ти. Какво виждат очите ми.

Покрай болничните порти, на място за паркиране на персонала, на слънцето проблясваше зелена „Кобра“ с подвижен гюрук, млечнобяла тапицерия и орехово кормило. Есекс се приближи до нея с благоговение, със същото изцъклено изражение, което бе имал в присъствието на Джони и Ребека.

— О, скъпа, мамма миа, извини ме, докато еякулирам.

Кафъри погледна към небето и въздъхна.

— За бога… щом непременно трябва да го направиш, поне го направи дискретно. И бързо, детектив сержант Есекс. Този почтен град разчита на теб.

Библиотекарката Уенди с обичайната си жилетка, закопчана догоре, се изчерви, щом видя Кафъри. Беше подготвила помещението.

— За малко да го изгубите, обаче. Един от комитетите заседава днес. За момент си помислих, че ще поискат тази стая. Вероятно сте имали проблеми с паркирането, нали?

Щорите бяха вдигнати, върху бюрото бяха поставени бележник, който той нямаше да използва, и две пластмасови чаши, от които вдигаше пара приготвеният чай с кондензирано мляко. Есекс отмъкна дискретно чая, изля го в писоара, и купи кафе и два десертни блока „Туикс“ от барчето. После се отдалечи със списъка, за да доведе част от хората за интервюиране.

Беше дванайсет и половина на обяд и Кафъри бе интервюирал трима професионални терапевти и един представител на техническия персонал от отделението по офталмология, когато вратата се отвори и влезе Кук. Рунтавата му коса с цвят на мед беше напъхана в мрежичка, беше сменил неугледното си облекло с плътно прилепваща блуза без ръкави на линии с цветовете на дъгата и брезентова апликация на гърдите във формата на лист марихуана. Носеше огромни тъмни очила, които махна едва след като вратата се затвори. И Джак бе поразен отново от възпалените му сълзящи очи.

— Вече сме се виждали — каза Кафъри.

— Томас Кук.

— Лесно за запомняне име.

— Свързано е с онези момичета, нали? — Не пое подадената му от Джак ръка и придърпа един стол, без да чака да го поканят. —

Очаквам посещение откакто ви видях тук последния път.

Кафъри сплете пръсти.

— Значи знаете за случилото се?

— Всички вестници пишат за него, а Кришнамурти направо го разгласява. Казват, че бил копие на Джак Изкормвача. — Имаше мек, носов, женствен глас. — От това стигам до извода, че онзи ги е рязал по някакъв начин. Прав ли съм?

— Познавате ли Кришнамурти?

— Аз съм от техническия персонал. Помагал съм му при аутопсии преди работата му да порасне и да започне да работи за полицията.

— Вие помощник към моргата ли сте?

— Исках да стана лекар. — Лицето му беше безизразно. — Тази работа беше на дъното на стълбицата, но благодарение на нея си плащам сметките.

— Мистър Кук, това са рутинни запитвания. Както, надявам се, ви е обяснил моят детектив сержант, вие не сте задължен да отговаряте. Приемам, че сте тук по своя свободна воля?

— Затова съм тук.

— Вие живеете… — Кафъри сложи очилата и провери адреса в списъка. — Къде? В Луишам?

— Откъм Гринич. Близо до Рейвънсборн.

— Познат ли ви е един пъб на „Трафалгар роуд“? „Дог енд бел“?

— Не пия.

— Не го ли знаете?

Кук кръстоса белите си неокосмени ръце върху масата пред себе си.

— Не пия.

Джак свали очилата си.

— Знаете ли го?

— Да, знам го. Не, не ходя в него.

— Благодаря. — Сложи отново очилата. — Виждали ли сте някога тази жена?

Извади снимката на Шелин на масата.

— Нейното лице ли беше смазано от булдозер?

— Доста сте чули.

— Хората говорят. — Наклони глава на една страна и се вгледа във фотографията. — Не, не ми е позната.

Кафъри извади снимките на Петра, Кейли и Мишел. Кук постави пръст върху усмихнатото лице на Кейли и я придърпа към себе си.

— Познавате ли я?

Той върна снимката при другите и погледна към своя събеседник с безцветните си възпалени очи.

— Не, щях да си я спомня.

— Ако това ще помогне на нашето разследване, бихте ли ни дали слюнка за ДНК анализ?

— Няма проблем.

Джак го изгледа внимателно.

— Нямате нищо против това?

— Мислите, че понеже приличам на хипи, живея в съгласие с библията за гражданските права? Е, не е вярно. Вярвам в науката и съм учен. Нещо като учен.

— Можете ли да ми кажете какво сте правили през нощта на шестнайсети април? И през нощта на деветнайсети май, тоест преди две седмици?

— Нямам представа. Ще попитам, като се прибера вкъщи. Тя ще си спомни. Моя север, моя юг, моя изток, моя запад. — Изражението му не се променяше. — Моята светска секретарка, моята памет.

Кафъри извади визитка от джоба на костюма си.

— Обадете ми се, когато си спомните.

— Очевидно не разполагате с кой знае какъв доказателствен материал.

— Имаме ДНК улики.

— Разбира се, че имате. — Кук се изправи. Не беше висок. Крайниците му бяха закръглени, а дланите — големи. — Ще поддържам връзка с вас.

Бръкна в задния джоб на панталона си, извади слънчевите очила и, след като ги сложи, мина в изпълнената със светлина библиотека.

В тъмната стая Кафъри изсумтя. След Кук бе останал едва забележим, възкисел мирис. Наподобяваше нещо средно между вкиснато мляко и олио от пачули. Почука замислено с химикалката си по масата.

След малко написа: „Кук казва, че е женен/живее с някого. Да му вярвам ли???“. След кратък размисъл добави отдолу: „Не“.

За обяд двамата с Есекс ядоха *pasta funghi* и бира „Спитфайър“ в „Ашбърнам армс“. Когато се върнаха в болницата, за да продължат работата си, в библиотеката беше по-спокойно. Есекс отиде да доведе екипа от радиологията, а Кафъри се настани край прозореца, за да прегледа направените сутринта записки. Постепенно усети присъствието на сивокоса фигура в бяла престилка, седнала в едно сепаре в далечния край с периодичните издания, привела глава и погълната от заниманията си. Нещо в нея му се стори познато.

Джак се приближи.

— Добър ден.

Мъжът свали очилата си със стоманени рамки и погледна меко нагоре.

— Добър ден.

— Извинявам се, че ви прекъсвам.

— Няма проблем. Мога ли да помогна с нещо?

— Да. — Кафъри седна и постави лакти върху бюрото. — Вие сте д-р Кавендиш.

— Точно така.

— Преместили сте се от „Гай“?

— Не, не. — Лекарят затвори книгата и пъхна очилата в джоба си. — Тук съм за една сателитна клиника. Сърповидно-клетъчна анемия. Среща се необичайно често в Югоизточен Лондон.

— Ние се познаваме.

Кавендиш го погледна смутено.

— Простете ми. Ако имам някакъв дефект в характера, това е неспособността ми да запомням лица. Не съм от хората, управлявани предимно от визуални стимули, нещо, което мисис Кавендиш започва да цени все повече с годините.

Кафъри се усмихна.

— Срещнахме се преди около четири месеца. При вас беше една приятелка, която наблюдавате след като е лекувана от болестта на Ходжкин. Направихте й ултразвук.

— Възможно е, възможно е. За да проверя състоянието на далака.

— Много сме ви благодарни.

— Благодаря. Как е тя?

— Не е добре. Получи рецидив. Беше при вас за процедура вчера следобед в „Гай“.

Кавендиш присви очи.

— А, да, разбирам. Вероятно ме бъркате с д-р Бостол.

— Не. Вероника Маркс. Видели сте я вчера.

— Да, името ми е познато, но аз не… — Не довърши мисълта си и сплете и разплете краката си под масата. — Както знаете, професионалната етика не ми позволява да обсъждам отделните случаи, дори с риск да обидя някого.

— Но нали все пак я видяхте снощи?

— Хммм. — Лекарят отвори книгата и си сложи очилата. — Струва ми се, че е добре, вече да приключим този разговор, мистър…?

— Кафъри. — Джак седна срещу него, сърцето му биеше силно. — Д-р Кавендиш. Трябва да ви питам нещо.

— По-добре не го правете. Всичко това ме смущава.

— Не е свързано с конкретен случай. Просто… интересуват ме някои от новите диагностични тестове за болестта на Ходжкин.

Кавендиш вдигна очи.

— Интересът е здравословно и силно желателно нещо. Особено при младите хора.

— Тестът с боята.

— И не е свързано с конкретен случай?

— Не.

— Галиевия или лимфангиограмата?

— Онзи, който минава през стъпалото. Който може да се види.

— Лимфангиограмата. Показва дали ракът се е разпространил до долната част на тялото. От пациентите си съм останал с впечатление, че процедурата причинява дискомфорт.

— Не сте ли променяли теста наскоро? Не използвате ли различна боя? Която избледнява по-бързо?

— Не, не. Все още работим с олио от ленено семе. Нужни са няколко дни, понякога няколко седмици, докато излезе напълно от организма. — Прокара пръсти по сухите си устни. — Мистър Кафъри, ако смятате, че наистина се интересувате от това, препоръчвам ви да обърнете внимание на една статия за винбластина в „Британ медикъл

джърнъл“ от този месец. Много интересна, написана от един колега наистина, но ви я препоръчвам в духа на безпристрастността.

— Благодаря. — Джак подаде ръка. — Мисля, че ми казахте всичко, което исках да знам.

26

Към седем вечерта задуха вятър и струпа ниски кафяви облаци по небето. Шофьорите свалиха сенниците на предните си стъкла, за да се предпазят от резките проблясъци на появяващото се от време на време иззад облаците слънце.

Кафъри не искаше да се прибира. Вероника щеше да е там, престорено уморена и бледа, и той се страхуваше от онова, което щеше да й каже… или направи. Нито пък му се ходеше в офиса, защото знаеше, че разговорите щяха да замрат при появата му; всички знаеха, че поддържа някакъв неудачник в разрез със здравия разум, че подкрепя Близнака, който в този момент пътуваше към полицейския участък на Гринич. Истинското му желание беше да види Ребека. Дори си намери извинение, което го успокои.

Остави Есекс в полицейския участък, насред внезапно рукналия дъжд, направи обратен завой и се върна по стъпките си по натовареното в пиковия час движение по „Трафалгар роуд“. На „Бъгсби уей“ дъждът спря така ненадейно, както бе и започнал, и вечерното слънце се появи отново, за да направи последен опит да изсуши света, проблясвайки по тинестата Темза, а край пътя легнаха дългите сенки на лющещите се билбордове. Единственото, което се движеше, бяха разнесените от вятъра найлонови торби, въртящи се край пустите пътища, и Джак бе поразен за пореден път от странната, достойна за края на света самота на този пейзаж.

Огражденият терен на строежа се бе променил драстично. Мястото все още не беше освободено, но екипът най-сетне беше привършил търсенето на отпечатъци, специалното оборудване беше прибрано, конвейерната лента и ситата стояха изоставени, бариерите, предназначени да спират представителите на пресата, се издигаха необезпокоявани, и от една от тях се вееше лениво полицейска лента.

Детектив Бетс седеше ненатрапчиво в служебната кола, паркирана в края на разклонението, и спокойно топлеше лицето си на вечерното слънце. Кафъри му кимна и се наведе, за да мине под

ограждащата лента. От последното му идване по земята се бе появила тънка покривка от нова растителност, мокра от дъжда. Тръгна обратно към „Бъгсби уей“, вървейки по стъпките, които бяха направили заедно с Фиона Куин през първата нощ. Ходеше се трудно, странни дълги треви с цвят на кал се лепяха по глезените му, а когато стигна до другия край на оградения участък, сенките бяха по-дълги, а чорапите му — подгизнали, целите в полепнали по тях треви.

Застана неподвижно и вдигна лице нагоре, полузатворил очи, вдъхвайки неприятния, горчив аромат на мак, примесен с миризмите на реката. При претърсването бяха открили само една по-голяма дупка от тази страна на оградата. Дупките по обслужващия път нямаха брой. Беше възприета теорията, че Птичаря е паркирал на страничния път и е носел телата почти четвърт миля по трудния терен, после се е връщал при колата за градинарската лопата, с която според тях беше изкопал гробовете. Джак смяташе, че той е имал причина да идва тук преди убийствата или да минава пътьом край строежа. За работещия в „Сейнт Дънстан“ това можеше да бъде част от пътуването към много места: Кент или Есекс, дори части от „Блекхийт“.

В краката си видя нишка от флуоресцентната лента на координаторката на местопрестъплението Куин, откъсната при издирването на отпечатъци от пръсти. Кафъри я вдигна и я огледа замислено, като я въртеше в ръцете си. Всички намерени тук бутилки и кутии бяха поръсени с прах за откриване на отпечатъци от пръсти и се съхраняваха в торбички в стаята за доказателствения материал в Шрайвмур: „Хайнекен“, „Тенентс“, „Ред страйп“, „Рей & Невю“.

„Рей & Невю“. Близнака… наркотици. Нещо в тази връзка му се стори особено значимо. Наркотиците и следите от завързване по китките и глезените на Спасек.

Само Спасек се беше борила. Връзка, погребана някъде тук. Две чайки се спуснаха към двора, огледаха го. Мислите на Кафъри се движеха бавно, като облаци.

Четири от момичетата бяха използвали наркотици. Изключение правеше само Спасек. Тук *имаше* връзка. Пусна лентата и я обърна с крака си.

Нещо… *лента?*… за да бъде вързана Спасек. Наркотици.

И тогава внезапно разбра. Отметна глава назад и си пое дълбоко въздух, толкова изненадан от откритието, че сърцето му затуптя

ускорено.

Извършителят е трябвало да завърже Спасек, защото само тя не е стояла мирно. Тя не е използвала наркотици, нямало е как да я *уговори* да се съгласи да й забие иглата във врата. Мишената не упояваше момичетата, за да ги държи мирни, нито ги заплашваше. Истината беше далеч по-проста, далеч по-трагична.

Жертвите го правеха доброволно. Привеждаха напред глава, може би дори повдигаха косите си, за да улеснят достъпа му до уязвимия възел от кости, сухожилия и течност, където се намира денонощно действащият нервен превключвателен център на тялото. Мозъчният ствол. Беше ги убедил, че искат точно това, бърз начин да се почувстват „супер“ — *най-бързият достъп до кръвния поток* — а те го желаеха достатъчно отчаяно, за да го опитат. Той притежаваше доста зачатъчни медицински познания, увереност, нужния професионален жаргон. Тази възможност беше напълно реална, особено ако момичетата, с разядена от многогодишната употреба на хероин воля, вече познаваха своя убиец и му вярваха.

— Ей. Ти!

Кафъри се обърна. Идващият към него мъж беше висок, с гръден кош като бъчва, облечен в костюм на тънко райе. Сакото му беше разкопчано и откриваше притиснатата му от тиранти тъмносиня риза и синя вратовръзка. Оредяващата му коса беше зализана с гел назад, почти по същия начин като на Дайъмънд. По врата и китките му проблясваше злато.

— Бил трябваше да те спре. Писна ми от такива като теб, как не се уморихте да пъплите тук.

Джак показа картата си и мъжът спря няколко крачки пред него.

— Не, приятел. Съжалявам. Нещо толкова мъничко не е достатъчно. Подай го насам. Ненужна журналистическа карта, нали?

Кафъри се наведе напред и му показа по-отблизо картата си.

— Окей?

Мъжът потърка нос и напъха отривисто и двете си ръце в джобовете на панталоните.

— Да, да. Не можеш да ме виниш. Вчера пъплиха тук цял ден.

— Вие сте Норт. Собственикът.

— Аз съм.

— Не са ни запознавали, но аз ви видях първата нощ, когато бяхме тук. — Прибра картата в джоба си. — Дойдох да огледам.

— Мислиш, че той ще се върне тук, за да слухти, така ли? Казват, че кучето се връщало при повърнатото си. — Залюля се назад на пети и вдигна очи към небето. — Е? Кога мога да се надявам да освободите земята ми в такъв случай?

— Веднага щом обвиним някого.

— Днес следобед бях при вашия старши. Чух, че отвели някого в полицейското. Вярно ли е?

— Не мога да обсъждам това.

— Черно момче бил, а?

— Кой ви го каза?

Норт запристъпва от крак на крак и потърка нос.

— Тази сутрин чух, че има нареждане целият район да бъде изкупен от правителството. — Задрънка монетите в джоба си и вдигна поглед към небето, където се събираха нови облаци. — Не вали, а направо се лее като порой. — Направи малка пауза и додаде: — Може би е редно да поискам обезщетение от вас. А?

— Не мога да ви спра да опитате — отвърна Кафъри. — А сега бихте ли ме извинили.

— Да, да.

Той проследи неподвижно с поглед Джак, който пое обратно към улицата по криволичещата пътека между бариерите. И помръдна едва след като полицаят изчезна. Отпусна глава и приклекна, като закри лицето си с длани.

В това време заваля отново.

След като направи каквото трябва с тялото на Пийс, той продължи да кара. Оставаше му да свърши само едно: да продължи.

„По-добре не поглеждай надолу, Тоби.“

Прекара целия ден зад кормилото, сякаш можеше да разпръсне вкуса, като пътува непрекъснато, в слънце и буря, през капещите раззеленени редици от къщи в Камдън, зелените пространства на Хампстед, влажните червени улици на Хайд Парк, докато двигателят на кобрата загря и прегракна и слънцето се спусна зад Уестминстър.

Още щом се здрачи, Хартвълд се озова на Лондонския мост. И дъхът му секна. Лондон се разстилаше пред него, от диамантената точка на „Канъри уорф“, на запад пред милиони отразяващи се в Темза светлинки, до сградата на парламента.

Спря кобрата, бръкна в джоба си и извади кутийката с кокаин. Загреба малко с нокътя си и го поднесе към лявата си ноздра. Вдясно от него, зад Гайс Тауър, където беше започнало всичко, луната бе увиснала ниско на небето. Хартвълд се облегна назад на седалката и се загледа в нея.

Водата под моста се разделяше покрай крепящите го колони, за да се съедини отново от другата им страна.

Той потърка слепоочия и включи припряно двигателя на кобрата.

По-добре беше да не гледа надолу.

27

С къса рокля с цвят на невен, голи ръце и тежка медна гривна на „Кара“ на китката, Ребека явно се готвеше да излезе, когато се появи Джак. По принцип би отказала предложението за специално разглеждане в тесен кръг на центъра на изкуствата „Барбикън“, но сега се съгласи, само и само да се махне за няколко часа от Гринич. Имаше нужда от това отвличане на вниманието. Откакто детектив инспектор Кафъри и детектив сержант Есекс бяха дошли в квартирата им, Ребека почти не мислеше за друго — прекарваше дни пред статива, без да работи, галейки разсеяно четка за рисуване между палеца и показалеца си, докато пред очите й се появяваха образите на Кейли, Шелин и Петра, докато Джони си тананикаше и свиваше конуси с мексиканска марихуана „Акапулко голд“, докато ядеше препечените си филийки с чай, и оставаше под влиянието на наркотиците до вечерта. Джони бе дала да се разбере, че не желае да обсъжда случилото се; рядко се прибираше вкъщи, а когато все пак го направеше, между двете се настаняваше напрегнато мълчание.

Именно сред тази тишина Ребека дочу първото почукване.

„Е, боже мили, доста дълго време беше нужно за това.“

Деляха ги светове, така казваха всички, деляха ги цели галактики. А единственото, което ги свързваше и което някога бе блестяло като нещо значимо, сега избледняваше все повече.

Ребека беше от едно от близките до Лондон графства. Баща й, висок, сериозен мъж с класическо лице на философ, се чувстваше истински щастлив единствено сам в домашната библиотека сред томчетата със златна подвързия с любовни сонети от епохата на кралица Елизабет. Междувременно съпругата му се движеше объркана на горния етаж, и тъпчеше в устата си шепи от предписания й тразодон. Понякога лежеше в леглото дни наред, забравяйки да се измие или да яде. Забравяйки, че има дъщеря, за която да се грижи.

Ето върху какво трябваше да изгради идентичността си Ребека: върху Спенсъровия „Аморети“ и амитриптилин. И бой преди лягане.

Ако малката Беки беше шумна, транквилантите на мама попадаха в портокаловия й сок.

Тя се превърна в слаба, сериозна девойка, убедена, че е съвсем сама и абсолютно уникална.

Бащите са тези, които малтретират, не майките; във вестниците и по телевизията не се споменава нищо за майките.

Ребека избяга от Съри, като се насочи към университета, но в крайна сметка се озова в Лондон. И внезапно се появи Джони, вървяща към нея по улиците на Гринич по шорти и слънчеви очила с формата на сърца, с цигара марихуана между зъбите, проповядваща като евангелист за ужасното си детство. За нея то било проектите за високо строителство, общественото подпомагане, повърнатото в стълбищните шахти и съешаващите се на перваза на прозореца й гълъби. Темата беше толкова позната, че Ребека замръзна на място.

„Мама. Мама е причината да се захвана с наркотиците. Ако денят беше лош, ме караше да вземам от нейните транквиланти, само и само да мирувам — пъхаше ги в устата ми и крещеше като побъркана, ако не ги гълтах. Трябвало е да я осъдят, преди да се родя, лудата проклета крава.“

После идваше ред на Ребека: „Веднъж ме накара да я измия в банята. Плачеше. Бях осемгодишна и аз също се разплаках. Тя ми даде бонбонки, за да ме успокои“.

„Нека аз да кажа — «Тофранил».“

„Да, или нещо от този род. Ако тя не се хранеше както трябва, аз правех същото. Веднъж живях цяла седмица с бананов «Нескуик». Баща ми каза, че съм отслабнала и това я уплаши. Качи се на колата и отиде право в супермаркета, откъдето се върна с пет кутии неаполитански сладолед и ме насили да ям от него, докато повърнах.“

„И след това те преби, предполагам.“

Знаеха, че са различни, но се кълняха, че вътрешно са сестри. Заедно преживяха първите няколко щастливи, безгрижни години след двайсетия си рожден ден, като споделяха гаджетата и червилата си, без да си направят труда да поспрат и да отбележат, че докато Джони прекарваше дните след бурните нощи в сън, Ребека ставаше рано и вземаше автобуса за „Голдсмитс колидж“. Близостта им бавно се пропукваше и сега Ребека споделяше с Джони само толкова, колкото би споделяла с едно дете.

Особено нещата, които мислеше за детектив инспектор Джак Кафъри.

Ченге? Ченге, за бога, луда ли си?

Но онзи ден, пред пъба, за момент бе прикована на място от врата му, такава глупост, но явно бе като обсебена от допира на загорялата от слънцето кожа до бялата яка, от подстриганата край ушите коса. И се улови на няколко пъти, че се пита как ли изглеждаше, когато получава оргазъм…

Сега, седнала в студиото в празничната си рокля, тя отблъсна внимателно образа.

„Наистина, Беки, просто напъхай някоя друга приятна, чиста, характерна за средната класа мисъл в болната си главичка.“

Изчака кръвта да се оттече от лицето и ръцете й и натисна бутона за входната врата. Скоро той застана пред вратата на апартамента, уморен и леко брадясал.

— Влез. — Тя отвори вратата широко и пъхна единия си крак в една от обувките край входа. — Нямам много време. — Обу и другия си крак и го последва към кухнята, като пътьом запали осветлението. — Чаша „Пуйи“?

— Ако е отворено.

— Виното се лее, когато съм нервна.

— От какво?

— Освен очевидното ли? Изкормвачът на хилядолетието?

— Още ли има?

— Страх от художнически сбирки, ако искаш да знаеш, ужас от черни поло блузи, кози брадички, безкрайни спорове, флуксус срещу немски експресионизъм. Сещаш се нататък. Баровци, които плащат двеста гвинеи, за да им намацат лицето с боя. Така че, ако се налага да напусна ателието си и да издавам интелигентни звуци, няма как да не се подсиля с интелигентно „Фюисе“. — Тъй като видя, че Джак не се усмихва, тя стисна устни и извади виното от хладилника, постави го на дървената маса, където около него моментално се образува конденз. — Спомена, че искаш да ми кажеш нещо.

Застана на пръсти, за да потърси чаши в шкафовете.

— Арестуваха Близнака за разпит.

Ребека застина с две чаши със столче в ръце.

— Разбирам.

— Мислех, че ще искаш да знаеш.

Младата жена се отпусна на цяло стъпало и се загледа в хладилника, застанала напълно неподвижно.

— Говорихме за това.

— Знам.

— Какво стана?

— Говорихме прекалено късно. Ако ми беше казала за Близнака и Шелин още в началото, когато попитах…

— Обвиняваш ли ме?

— Или когато бяхме в моргата.

— Значи ме обвиняваш.

— Не беше ли онова, което видя в торбата за трупове, по-важно от снабдяването на приятелката ти с наркотици? Може би трябваше да ти покажа повече от Петра. Той ги е рязал. Рязал им е гърдите, отворил ги е…

При тези думи Ребека се обърна към него. Кафъри спря с объркано изражение, сякаш не вярваше, че беше изрекъл всичко това.

— По дяволите! Извинявай.

Младата жена потрепери.

— Няма нищо. — Постави чашите на масата, наля виното и му подаде едната от тях. Пръстите й трепереха. — Аз също работех в този пъб. Можех да бъда аз. Или Джони. — Погледна го. — Той ги намира там, нали?

— Това е нещо, за което трябва да поговорим. Ти и аз.

— Значи там ги намира.

— Вероятно.

— Върви след тях, когато си тръгнат ли?

— Това е предположението. — Джак вдигна чашата с вино и се загледа в нея замислено, като я въртеше в ръката си, за да улови последната слънчева светлина, влизаща през прозореца. — Но ти трябва да знаеш какво мисля *аз*.

— Казвай. Какво мислиш?

— Мисля, че срещата им е била уредена. За да направят някакъв номер или да се снабдят с наркотици. Мисля, че са го познавали, дори са му имали доверие в известна степен, поне колкото да останат насаме с него: в колата му, вероятно дори в дома му. Мисля, че той е с доста добро положение в обществото, може би е лекар, лаборант,

медицински работник. — Направи пауза и се постара да подбере грижливо думите си. — Определено са му вярвали достатъчно, за да му позволят да им инжектира нещо.

Ръката на Ребека замря във въздуха, както беше поднесла чашата с вино към устата й.

— Какво?

— Казал им е, че това е бърз начин да се почувстват на седмото небе. Нищо чудно да са имали вземане-даване с него и преди. Да ги е снабдявал с наркотици.

— Защо ми казваш това?

— Защото мисля, че си го срещала. Срещала си го, може дори да го познаваш. Както и Джони, макар да не си дава сметка за това. Затова сега те питам, ако пазиш някой друг, независимо по каква причина, колкото и незначителна да ти се струва…

— Можеш да спреш дотук. — Тя вдигна ръка. — Не пазя никого. Кълна се.

— Вярвам ти. — Кафъри отпи замислено от виното си, като я наблюдаваше над ръба на чашата. — Спомняш ли си да си се запознавала в пъба с някой, който работи в „Сейнт Дънстан“? Болницата?

Ребека сбърчи чело.

— Не знам. Ами, Малкълм, струва ми се. Той има нещо общо с някаква болница. Джони го познава от години.

— Второ име?

— Не знам. Тя движи с него, когато няма нищо по-добро — оставя го да й купува напитки, нещо такова.

— Той да има случайно хипарски вид?

— Не.

— Не познаваш ли някакъв Томас? Томас Кук.

— Като пътническия агент ли? Мисля, че бих се сетила, нали?

— Дълга червена коса. Със странни очи. Прави впечатление.

Младата жена поклати глава.

Джак въздъхна.

— Няма да говоря за това.

— Благодаря. — Мислеше го сериозно. — Благодаря.

* * *

Застанала до входната врата, тя го проследи с поглед, докато изчезна надолу по стълбите. Почти беше излязъл от сградата, когато го извика.

— Инспектор Кафъри?

Тъмната му глава се появи на най-долната стълбищна площадка.

— Какво има?

Думите излязоха от устата й, преди да бе разбрала, че изобщо има такава мисъл.

— Той ме плаши. Убиецът.

Джак не отговори. Внезапно й се стори наистина изтощен.

— Съжалявам — промълви той и потърка уморено чело. — Трябва да вървя. Обади ми се, ако се сетиш нещо.

Уличното осветление в Централен Гринич беше запалено и сградите сияеха в бяло и златно, с празничен вид, като акостирали в пристанището презокеански лайнери. Тънката розова ивица зад покривите на западния хоризонт беше всичко, което бе останало от деня. Спираха таксита, хората се редяха на опашка пред киното. Ребека стоеше край хотел „Ибис“, опитвайки се да хване такси, притиснала жилетката към раменете си.

Беше по-напрегната от обикновено. Откакто беше излязла от „Хай роуд“ имаше изнервящото усещане, че я наблюдават. По горната част на гърба й сякаш лазеха мравки, а потта й стана студена. Нямаше търпение да се махне от Гринич за през нощта.

От терасата на ресторант „Спред ийгъл“ се носеше дискретно подрънкване на скъпо стъкло и сребърни прибори. Листата на портокалови и лаврови дървета в саксии бяха надвиснали над улицата отдолу, а по бялата стена се издигаха величествените им сенки.

Нещо в тези потрепващи листа накара Ребека да спре.

Какво беше казал Джак? Че имали достатъчно доверие на своя убиец, за да го оставят да им направи инжекция.

Отговорът сам се приземи в главата й. Дъхът му беше студен и ясен. Зимната градина на „Крумс хил“. *Тоби Хартвълд.*

Разбира се. Отпусна глава назад и се загледа нагоре към небето. *Хартвълд*. Никога досега не се беше замисляла за това. От безкрайните възможности, преминали през ума й, никога не беше се сещала точно за тази. А сега тя й се стори повече от очевидна.

Потръпна въпреки топлата нощ и, след като закопча жилетката си догоре, се обърна обратно към къщи. Беше забравила за „Барбикън“. Искаше да говори с Джак Кафъри.

28

Вероника седеше до кухненската маса и приготвяше необходимото за партито — с чаша вино край лакътя, тя режеше и стържеше на ренде и увеличаваше купчината от мента и домати върху мраморния плот. Носеше копринена блуза, хваната на шията със златна брошка, пред морскосините си панталони на дребно райе бе преметнала кърпа. Съдът за варене на кускус шумеше тихичко на котлона и покриваше с пара притъмнелия прозорец.

— Точно се готвех да дам името ти за издирване — усмихна се тя. — Очаквах да се върнеш към седем.

Кафъри посегна към полицата над вратата за бутилката „Гленморанджи“. Напълни една чаша, потопи пръста си в нея и го осмука.

— На терасата има две кутии на „Одбинс“, които трябва да се разопаковат. — Избърса ножа в една кърпа. — Би могъл да направиш малко гарам масала за спанака, ако имаш сили, а хаванчето трябва да се измие.

След като остави чашата върху хладилника, той намери тютюна и цигарената хартия в джоба на костюма си.

— Не успях да открия прилични чаши, затова мама ни дава назаем флорентинския си кристал. Ще трябва да внимаваме с тях. Окей? — Младата жена разряза два лимона на половинки, започна да изстисква едната от тях и го погледна през рамо. — Джак?

Кафъри пусна щипка тютюн върху хартията, нави я, залепи цигарата и потърси в джоба си запалката.

— Джак. Чу ли ме?

— Чух те.

Тя остави лимона и опря ръка на облегалката на стола.

— Тогава?

— Тогава какво?

— Мама ни дава назаем своите сладурчета. Любимите си чаши. Представяш ли си? Вярва, че злите ни приятели няма да ги строшат. От

нас се очаква да направим метан до пода в знак на благодарност.

— Не и аз.

Изражението й се промени.

— Не… сериозно. Би трябвало да бъдем благодарни.

Джак отстрани попадналото върху езика му парченце тютюн.

— Сериозен съм.

Вероника го изгледа внимателно и след това се изсмя.

— Добре, Джак. — Обърна се към масата, за да продължи работата си. — Имам да върша още един милион неща за утре. Наистина нямам енергия за…

— Ти ме излъга.

— Какво? — Тя се обърна бавно отново към него. — *Какво* каза?

— Мислех си, че може да умреш.

— Какво?

— *Вярвах* ти. Повярвах, че болестта на Ходжкин се е върнала.

Тя сбърчи устни и поклати невярващо глава.

— Ти си болен, знаеш ли. Наистина си болен. Смяташ, че бих си измислила подобно нещо?

— Видях д-р Кавендиш.

Вероника притихна. Кафъри почти виждаше лентата с възможни лъжи, с възможни извинения, която се въртеше зад очите й. След малко тя стисна устни толкова силно, че мускулите на врата й се свиха. После се обърна и започна да разполовява бясно лимони, да ги изстисква, да излива с резки движения сока им в една кана.

— Казах, че се видях с д-р Кавендиш.

— Да… и? — Хвърляше лимоновите кори на една купчинка. — *Помислих*, че се връща. Не можеш да ме виниш. Ти си труден, Джак. Много ми беше трудно да бъда с теб.

— Е, благодаря ти. И на мен ми беше дяволски трудно да бъда с теб.

— Вероятно не си даваш сметка в какъв хаос се намираше, когато се запознахме, Джак. Ужасен хаос. Ставаше от леглото, само за да отидеш на работа или да шпионираш онзи дебел педераст от другата страна на железопътната линия, изпаднал в униние заради глупавия си брат. Аз те измъкнах от това. — Натискаше с долната част на дланта си ножа, за да среже лимоните. — Аз, аз те измъкнах от това, накарах те да забравиш блатото, в което беше затънал. Всички — и

мама, и татко казваха, че си губя времето, но аз не ги слушах. Боже, каква глупачка бях само.

— Аз не те обичам, Вероника. Не те искам повече в къщата си. Можеш да ми оставиш ключа.

Младата жена пусна ножа и се обърна изумена към него, изгледа го продължително, не беше ясно дали оформя в главата си отговор или опитва да не се разплаче. Най-накрая се изсмя насила.

— Е, *чудесно* тогава, Джак, чудесно. — Приведе се напред в стола, раменете й трепереха. — Защото аз също съм мислила. — Насочи трепереща си показалец към него. — И аз не те обичам. Не мисля, че някога съм те обичала.

— Значи сме квит.

— Да, квит. — Сега вече Вероника се тресеше. — Ще… ще остана за партито и после ще се махна от живота ти. И не си мисли, че няма да го направя, защото ще го направя.

— Анулираме партито.

— Не, не го анулираме. Не можеш да го направиш. Вече не. Ако го анулираш, кълна се… — Млъкна за момент, очите й се насълзиха. — Кълна се… О, моля те, Джак, кълна се, че ще ме довършиш, ако направиш това.

— За бога!

— Моля те, Джак! Това парти е и мое. Ще идват и мои приятели. Моля те, не го проваляй заради мен!

Кафъри взе чашата си.

— Къде отиваш?

— Да се изкъпя.

— Слушай. — Тя скочи и постави трепereщата си длан върху гърдите му. — Съжалявам, Джак, съжалявам. Просто те обичам толкова много…

Но той я изгледа с такова отвращение, че очите й отново се напълниха със сълзи. Отдели внимателно пръстите й от гърдите си и я побутна обратно на стола й. Тя се отпусна безсилно, хълцайки неконтролируемо.

— Копеле такова… копеле! Ти ме накара да го *направя*, ти ме накара да излъжа. Ти и проклетата ти мания.

Кафъри взе бутилката от хладилника, затвори вратата след себе си и се качи горе.

По-късно, когато пулсът му се нормализира, взе бутилката „Гленмораджи“ в банята и се плъзна във водата, затворил очи, обвил между пръстите си потната чаша на ръба на ваната. Вълната на умора, обхванала цялото му тяло, го погълна. Лежеше неподвижно, дишайки през носа, и си мислеше, колкото и абсурдно и изпълнено със самосъжаление да звучеше, че всичко това бе по вина на Пендерецки. Че Пендерецки бе сменил сърцето му с малък камък, който не му беше позволил да се развива здравословно и го беше лишил от рожденото му право — правото да обича.

Струваше му се, че чува как на долния етаж Вероника мъкне нещо тежко, после входната врата щракна тихо при затварянето. Пи още уиски и се плъзна под водата. Сейнт Кристофър на майка му с верижката около врата изплува на повърхността и се заклати лекичко под брадичката му, почти неусетно, като кълвяща риба.

Мислеше си за Ребека. За лицето й, когато го погледна от горния край на стълбището. „Той ме плаши. Убиецът.“

Едно стъпало изпука. За момент му се стори, че мобилният телефон звънна. Повдигна глава и напрегнато се ослуша.

Тишина. Отпусна се отново под водата. *Ребека.* Усещаше познатия копнеж дълбоко в корема си. Щеше ли да постъпи с нея така, както бе постъпил с другите, да я принуди да си свали маската, да отстрани крехкото достойнство и след това да загуби интерес, да я изостави, защото има да мисли за нещо много по-важно?

Надигна се, седна и допи уискито, стана от ваната и се изсуши. Вероника лежеше по гръб в спалнята, абсолютно неподвижна.

— Вероника?

Тя мълчеше, погледът й беше безизразен.

— Вероника? Съжалявам.

Тя мълчеше.

— Размишлявах.

— За какво? — попита глухо тя. — За какво си размишлявал?

— За партито. Ще го направим.

Младата жена въздъхна и се завъртя така, че да се отдалечи от него.

— Благодаря.

— Тази вечер ще спя на дивана.

— Да — промълви тя, отпуснала безсилно ръце върху леглото. — Добре.

29

Стаята на полицейския лекар в полицейския участък в Гринич нямаше прозорци. Единствената украса в нея беше пожълтелият постер против хероина и ламинираното копие на правото на задържания на правен съвет. Върху ниската пластмасова маса бяха пръснати брошури, които никой никога нямаше да прочете: „HIV — изложени ли сте на риск?“, „Кокаин — правно ръководство и група за поддръжка на неговите жертви“, „Помощ за жертвите на престъпление“.

— Навийте си ръкавите.

Лекарят, с чисти до блясък ръце в гумени ръкавици, отвори специално приготвения за целта комплект: спринцовка, шишенца, бурканче за урина, етикети, тампони за вземане на проби. Близнака впери поглед в разбридания конец на третия илик на бялата престилка. Трябваше да признае, че нещата не вървяха на добре.

Когато детектив инспектор Дайъмънд пъхна носа си в отвора на пощенската кутия преди два дни и попита: „Знаеш защо проявяваме интерес, нали?“, Близнака не беше гледал новините. Беше впечатлен достатъчно от активността на полицията, за да предположи, че момичетата са мъртви, и че отговорна за това бе стоката, която им бе продал и която бе взел от Дог. Но когато детектив инспектор Дайъмънд почука втори път на вратата му, нещата се бяха влошили. Близнака беше прочел вестника и знаеше истината. Знаеше, че не става дума за наркотици. Знаеше, че се намираше прекалено близо до неподходящите хора. И сега бе достатъчно уплашен, за да започне да се моли.

Дайъмънд го увери, че не искаха да го арестуват, че задържането му не го задължаваше с нищо, трябваше само да му зададат няколко въпроса, просто за да го елиминират от списъка на заподозрените, а и несъмнено беше чувал за граждански дълг? И така, той облече блузата си с надпис „YSL“ и тръгна, хладен като лед.

В участъка всички изглеждаха спокойни. Предложиха му кафе, цигари, обещаха да му върнат скоро фолксвагена. Някой му показа отново четирите снимки и макар сега да беше ужасен, пак вдигна рамене.

— Не. Никога не съм ги виждал.

И те отвърнаха усмихнато „добре“ и го попитаха дали би дал образци за изследване.

— Просто формалност, за да ви елиминираме, мистър Хенри, и след това сте свободен да си вървите.

Косъм от главата, изтръгнат с пинсета. Косъм от срамната област (по същия начин). Урина: лекарят стоеше до него в тоалетната и наблюдаваше как урината пълни бялата пластмасова чашка. И после, в коридора, на връщане от тоалетната, Дайъмънд постави леко длан върху ръката му, киселият му дъх го лъхна, бледите очи светеха, сякаш не можеше да сдържи възбудата си.

— Изобщо не се отпускай, мръсник такъв. — Прошепна го, за да не го чуе лекарят. — Всички знаем, че лъжеш.

* * *

— Навийте си ръкава, ако обичате.

— К’во? — вдигна поглед Близнака.

— Ръкава.

Лекарят разгъна турникета, тръсна го така, че изплющя като камшик, и се приведе, за да го завърже около бицепса на Близнака.

— К’во искате пък сега?

— Не се притеснявайте.

Лекарят опипа една вена на сгъвката на ръката, прокара върху нея памук с антисептичен разтвор и иглата влезе във вената. Близнака трепна.

— Добре бе, човек. Как туй ше докаже, че аз съм сторил оназ работа с момичетата?

Лекарят го изгледа сериозно.

— Можете да откажете, но технически законът позволява отказът да се сметне за доказателствен материал.

— К’во?

— И ако не ми дадете да взема кръвта, можем да ви принудим да дадете слюнка, със или без ваше съгласие. — Започна да тегли леко буталото и спринцовката се заизпълва с кръв. — Стойте неподвижно, ако обичате, мистър Хенри.

Но Близнака дръпна рязко ръка.

— Не, мой човек. Ще ми кажеш к’во правиш с мен и как пикнята ми в онази чашка ще докаже, че съм направил с тях онез’ неща, за които говорите, че съм направил.

Лекарят погледна висящата от вената игла.

— Вие се съгласихте и ще направите живота си много по-лесен, ако стоите мирен.

— Е, чуй ме сега. — Близнака стовари длани върху бюрото, вътрешните части на лактите му изпъкнаха навън. Лекарят дръпна стола си няколко сантиметра назад. Иглата трептеше, но явно се държеше здраво в голямата медиална вена. — Не съм съгласен. Казах на онзи, чуваш ли, казах му, че не познавам онези момичета. Не съм направил *нищо*!

Лекарят присви устни.

— Много добре, мистър Хенри.

С очи, вперени в иглата, той стана и излезе от стаята, за да се появи само след секунди, придружен от детектив инспектор Дайъмънд, който застана ухилен до уши на прага.

— Мистър Хенри!

— Ти. — Близнака издаде презрителен засмукващ звук. — Защо само шикалкавиш и ми говориш, чи съм тъ излъгал?

— Ти ни лъжеш всичките! Тези момичета са били в колата ти. Имаме лабораторни доказателства за това.

— *Пффу!* Да го духаш!

Дайъмънд присви леко очи. Обърна се към полицая в коридора.

— Доведи отговорника за арестуваните.

— Последния път, като го видях, това момиче си беше живо и здраво. По-добре огледайте някой от дебелите клиенти в скъпите къщи по „Крумс хил“. А сега извадете туй нещо от ръката ми.

Мел Дайъмънд кръстоса ръце.

— Джери Хенри…

— Не съм направил нищо…

— *Джери Хенри*, арестувам те като заподозрян в изнасилването и убийството на Шелин Кро от Степни Грийн, Лондон, през нощта на деветнайсети май.

— Не съм *изнасилвал* това момиче!

— Не си длъжен да казваш каквото и да било. Може да се отрази обаче зле на защитата ти, ако не споменеш, когато те разпитват, нещо, на което ще разчиташ по-късно в съда. В съответствие с параграф 54 ще те помоля да си съблечеш дрехите. — Погледна към лекаря, който се бе оттеглил зад бюрото. — Дай му да облече някое от онези раирани неща.

— Не съм изнасилвал никого! Нито пък съм убивал каквото и да било момиче!

Иглата падна от ръката му, към пода бликна струйка кръв във вид на дъга. Дайъмънд отстъпи назад към коридора, за да не се изцапа. Зад него се появиха двама полицаи.

— Ще има ли нужда от белезници, сър?

— Вижте кръвта. Агресивен е.

— Точно тъй. Аз съм агресивно негро и смятам да ги заразя всичките със СПИН. — Близнака отметна ръка към тях, оголи зъби. — Свине!

Зад бюрото лекарят отвори спокойно кутия с гумени ръкавици. Близнака се обърна към него.

— К’во прайш?

Лекарят не трепна.

— Предпазвам колегите си, мистър Хенри.

Хвърли ръкавици на Дайъмънд и на другите двама.

— Искаш да ме ядосаш ли или к’во? — Близнака стисна устни и се приближи към него, вдигнал ръката си, от която по пода капеше кръв. — Искаш да пипнат СПИН ли, а?

— Успокой се.

— Да. — Дайъмънд, вече по-уверен, сложи ръкавиците. — Мисля, че иска белезници.

— *Не съм направил нищо!* — Близнака се извъртя рязко с лице към него. — *Доставях им по малко наркотик, т’ва е всичко! Не съм убивал никого!*

— Добре, синко. — По-възрастният полицай майсторски изви ръцете му зад гърба и щракна белезниците. — Да приключваме с това.

— *Аз не съм убиец! Не съм гаден убиец!* — Присви се и заплю Дайъмънд, стъпалата му танцуваха лудо, главата му бе отметната назад. — *Ако искаш да намериш убиеца им, търси някой от клиентите им на „Крумс хил“!*

Дайъмънд въздъхна и вдигна ръка.

— Имаш право на правен съвет. Ще се свържем с дежурния адвокат, ако решиш. Ако се откажеш от правото си, искам да знам защо. Съгласно кодекса за арестуването, нарушенията ти ще се измерват отсега нататък, а не от момента на влизането ти тук. А сега *някой* ще доведе ли проклетия офицер, отговарящ за арестантите?

Прегърбена стара ямайка дойде с парцал и кофа вода, за да почисти кръвта на Близнака от пода на лекарския кабинет. Старши детектив Мадокс пристигна от Шрайвмур с купчина справки и силно главоболие, за да завари стаята за арестантите в пълен хаос.

— *Какво* си направил?

— Той започна да буйства.

— Да, както виждам, сме затънали до ушите в лайна. — Постави хладната си длан върху главата. От килията на задържаните се носеха протестните викове на Близнака. — Двайсет и четири часа означава да изтраем до десет утре сутринта. Знаеш ли, Дайъмънд, може да се окажеш в ролята на умника, който, вместо да изпише вежди, извадил око.

Лекарят се появи от кабинета си, размахал снопче формуляри.

— Кой иска формулярите, описващи мострите?

— Да, да, сега ще повикам отговорника по доказателствения материал.

— Мострите се обработват. Докато дойде досието, ще бъдат готови.

— Нека нашият детектив инспектор, стоящ тук, да ги целуне за късмет, преди да ги изпратим. Те са всичко, с което разполага.

Детектив инспектор Даймънд въздъхна при тези думи и завъртя очи към тавана.

На шест мили оттам, в Шрайвмур, Кафъри се възползва от факта, че офисите бяха почти празни, за да си направи цигара и да я запали.

— Тц-тц.

Криотос вдигна очи от монитора си.

— Вярвай ми, имам нужда от нея.

— Вярвам ти. — Тя отпи от кутията си „Д-р Пепър“, облегна се назад на стола си и скръсти ръце. — Е? Каква е последната ти теория?

— Побъркана.

— Побъркана ли?

— Да. — Джак си сложи очилата и застана зад нея, като се загледа през рамото й в екрана, върху който HOLMES движеше мощния си мозък. — Мисля, че съм го срещал. Мисля, че вече е тук някъде. Можеш ли просто… — Посочи колонките с цифри, които пълзяха по екрана като зелени светулки. — Просто да го оставиш да си върви така.

— Разбира се.

Двамата наблюдаваха мълчаливо преминаващите имена, дигиталният им пулс повтаряше последните няколко дни от разследването: имена, произнесени в интервютата, безлики хора, които никога не бяха проследявани, заблуждаващи улики, слепи улички, пъбове в Арчуей, червени спортни коли, Лейси, Норт, Джули Дарлинг, Томас Кук, Уенди…

— Стоп!

Мерилин отпусна пръстите си върху кийборда, като си пое леко дъх.

— Какво? Какво виждаш?

— Тук. — Кафъри се приведе и почука по екрана. — Какво е това до името на Кук? Тази цифра две?

— Означава просто, че е вкаран два пъти в базата данни.

— А този текст?

— Той е от вашите интервюта в „Сейнт Дънстан“.

— И защо е вкаран два пъти?

— Защото… — Тя прегледа имената, прехапала език. — Ето. — Посочи екрана. — Виж. Появи се тази сутрин. Тази буква „Т“.

— Да?

— Означава, че е оставил съобщение по телефона. Всъщност го е оставил на мен; виждаш ли моя номер тук? Номер двайсет и две?

— Говорила си с него?

— Каза, че направил справка и си бил вкъщи и през двете нощи, за които си го питал.

— А, да. Предполагаемата приятелка. Това ме смущава. — Джак почука по зъбите си с черния нокът на палеца. — Каза, че бил далтонист. Каза, че нямало кой да му помага да си избира дрехите.

— И следователно няма приятелка?

— Странно, нали? — Кафъри смачка цигарата, вдигна малко една от щорите и надникна навън. Денят беше слънчев и горещ. — Да. Мисля да отида да се видя с него.

— Тогава трябва да побързаш; той заминава утре за Тайланд.

Джак пусна щората.

— *Шегуваш се.*

— Не. Казва, че си падал по въздуха на планината Златния триъгълник.

— Обзалагам се, че си пада.

Отиде за сакото и ключовете на колата си и тъкмо се готвеше да излезе от сградата, когато Криотос го извика.

— Джак! — Беше се върнала на стола си и притискаше телефонната слушалка до бузата си. — Пол. По-добре мини през Гринич. Някой искал да говори с теб. Казва, че знаеш за кого става дума — била тя и, цитирам, била „супер парче“.

— О, боже! — Намъкна сакото си. — Ребека.

— Казва, че тамошните любезничели с нея и това я правело нервна.

— Добре. Тръгвам. — Бръкна в джоба за ключовете. — Докато ме няма, ще се свържеш ли с Кук? Не му казвай нищо, само питай къде ще бъде днес.

— Добре.

— Ще се видим тази вечер.

— Сигурен ли си за децата?

— Разбира се, че съм сигурен. Чакам с нетърпение да ги видя.

Изпрати й въздушна целувка и затвори вратата, а Криотос остана сама да се пита какво значение имаше за нея, омъжена и с деца, че Джак се интересува от някоя си Ребека.

30

Мадокс стоеше на стъпалата на полицейския участък в Гринич, когато Кафъри пристигна. Припичаше се на слънце, ядеше самоса, която очевидно бе извадил от книжната кесия в ръцете си, и бе насочил невиждащ поглед към групичката студенти, които пиеха бутилирана бира пред „Фънел енд Фъркин“. Отвесните бръчки между веждите му днес бяха по-дълбоки. Когато Кафъри го заговори, той се намръщи, кимна рязко към участъка и рече:

— Само обичайната гадост за ума. Той арестува Близнака. Дори не се посъветва с мен. Това е всичко.

„Изненадан ли си, Стив? Честно, наистина ли си изненадан?“

— Предполагам, в такъв случай партито се анулира.

— Ох, боже! — Мадокс притисна длан към челото си. — Не. — Поклати глава, отпусна раздразнено ръка. — По дяволите! Така или иначе, не останаха повече извънредни часове. Не… ще оставим Дайъмънд да дежури, все пак трябва да разбере по нещо, че е сбъркал. Бетс ще направи интервюто с някой друг, а аз ще му хвърля един поглед после.

— Достатъчно е да кажеш само една дума, Стив… и край на партито. Правя го само заради…

— Знам. *Всички* го правим заради тях. Там е работата. Това е последната инициатива на шефа: щастливият семеен живот прави ченгетата щастливи. Така няма да бият съпругите си, да стават алкохолици, да посягат на живота си.

— Напълно в стила на деветдесетте години. — Джак отвори вратата. — До осем тогава?

Мадокс довърши индийския си обяд, смачка кесията и я хвърли в кофата за боклук в долния край на стълбите.

— До осем.

Кафъри избягваше стаята за задържаните. Качи се право на втория етаж и се запъти към помещенията, запазени както в това, така и във всички други столични полицейски участъци, изключително за

да бъдат използвани от АМІР. Вътре Ребека седеше сама, загледана през прозореца и кривеше разсеяно елегантното си стъпало с видимо нетърпение, като смучеше с устните си сребърния мексикански медальон, увесен на верижка на шията й. Беше с маслиненозелени широки панталони и светла поплинена риза. Щом видя Джак, тя пусна медальона и се усмихна напрегнато.

— Здравей.

— Приятно ми е да те видя.

— Така ли?

Кафъри направи пауза, преди да отговори.

— Разстроена ли си?

— Да.

Той седна срещу нея и замислено сплете пръсти.

— Разкажи ми.

— Досаждам ли ти? Не искам да изглеждам досадна, но съм дяволски сериозна. Мисля, че той е важен.

— Ааа. Нещо не разбирам.

— Обясних на телефонния ти секретар.

— На *телефонния ми секретар* ли? — Джак наклони глава на една страна. — И това беше…?

— Вчера вечерта.

— На мобилния ми?

— Да.

Вероника. Младият мъж поклати глава.

— Ребека, не съм получил съобщението. Съжалявам.

При тези думи погледът й омекна.

— Не мислех да настоявам, но цяла нощ не съм мигнала. Всичко започна от твоето изказване, че това трябва да е някой много организиран човек, на когото са имали доверие. Някой, на когото са имали достатъчно доверие, за да… — Ребека потръпна и той забеляза как кожата на китките й настръхна. — Някой, на когото са имали достатъчно доверие, за да му позволят да им *инжектира* нещо.

— Не трябваше да ти го казвам. Надявам се, че не…

— Не съм казала на никого. — Тя се приведе напред и дългата й чиста коса се залюля по раменете й. — Миналата година Джони ме заведе на едно парти. Домакинът не криеше, че разполага с хероин и е готов да го инжектира на всеки, който пожелае. Бил лекар и знаел как

да го направи, без да причинява болка, точно колко да сложи, неща от този род. — Приведе се още по-напред. — А желаещи не липсваха.

— Бил лекар ли?

— Някога, или само учил за лекар, преди години. Сега е важна клечка в някаква фармацевтична компания и мисля, че има нещо общо със „Сейнт Дънстан“. — Повдигна бретона от челото си, за да се разхлади. — Много от момичетата в района са ходили в дома му. Различни видове наркотик, все *най-добро* качество, се предлагат свободно в малки купички. Обикновено в края на нощта става клиент на някое от момичетата. При това добър клиент. И така продължава от години.

— Не съм го интервюирал.

— Много е потаен, ако искаш да те покани отново, трябва да си траеш. Той е заможен, интелигентен, може да се каже, че изглежда добре, но по особен начин. О, и има творба на Патрик Херън, за която си заслужава да умреш. — Ребека поклати почти невярващо глава. — Виси си на стената, а около нея са се струпали всякакви улични проститутки, смъркат кокаин, кискат се… и никоя от тях не знае какво вижда. — Спря да говори за момент, загледа се в дланите си. Когато вдигна отново очи, лицето й се бе променило. — Онази нощ той ми хвърли око. Помисли, че съм от проститутките, помоли ме да остана, аз отказах и… е, разменихме любезности. Нищо драматично. Одрах го гадно по врата.

— Той спря ли?

— В крайна сметка. Но ако ме питаш дали е способен на жестокост, изнасилване, може би — убийство…

— Би казала?

— Не знам защо, но бих казала „да“. Абсолютно. В него има нещо *безумно*.

— Къде живее?

Ребека се завъртя на стола си и кимна към прозореца.

— Ей там нагоре. В една от големите къщи от страната на „Крумс хил“.

31

— Още една чиния отиде. — Вероника затвори вратата на кухнята и изсипа счупените парчета в отварящата се с педал кофа. — Мисля да скрия чашите на мама, преди да са строшили и някоя от тях.

Кафъри извади тапата на бутилка „Сансер“, помириса я и я завъртя в ръцете си, за да се увери, че коркът не се е натрошил. Беше се усамотил тук за миг спокойствие и не се изненада, когато Вероника избра същия момент, за да влезе в кухнята. Извади голяма купа от хладилника и, тъй като разбра, че Джак няма да й отговори, затвори с трясък вратата.

— Знаеш ли кой е смешен?

— Не. Кой?

— Не искам да бъда неучтива, Джак, но говоря за Мерилин. Каква крава. Приказвах си чудесно с нейния съпруг, който е *наистина* прекрасен, и тогава, без никаква причина, тя се приближи и се държа наистина гадно с мен.

Кафъри не отговори. Знаеше точно къде се цели Вероника с това. Цяла вечер се бе държала като мъченица — движеше се галантно из къщата, носеше чинии, препълнени с *кростини*, печени чушки и *тапенада* с тъжна, смела усмивка на лицето. Но истинското й желание беше малко внимание, малко неприятности, за да направи вечерта пълноценна.

— Не ме слушаш, нали? — Започна да сипва хумус, като чукаше силно с лъжицата по ръба на купата. — Мислех, че поне сме все още приятели, но както изглежда, вече не можем дори да поговорим.

— Няма да се поддам на това, Вероника. — Той хвърли тапата в кошчето и извади бутилка „Медок“ от шкафа. Нямаше повече енергия за нея тази вечер. Самото парти бе саможертва от негова страна — времето беше толкова ценно. — Няма да се карам с теб, така че не си прави всичкия този труд.

— Боже! — Тя поклати примирено глава. — Толкова си объркан, Джак. Толкова си объркан. Мисля, че трябва да се консултираш със

специалист по този въпрос, наистина мисля така.

— Ти си пияна.

— Разбира се, че не съм. Ама честна дума, що за приказки! — Вероника стовари купата на един поднос и внезапно придоби спокойно изражение, сякаш не се беше случило нищо. — Такаа. — Взе една кърпа за бърсане на съдове. — Как сме с „Пайпър-Хайдсийк“? Извади ли онези бутилки от фризера? Ще се пръснат, ако ги оставиш и секунда по-дълго, отколкото трябва. — Приведе се непринудено към прозореца, повдигна завесите с един пръст, погледна, сякаш искаше да види нещо друго, освен собственото си отражение, и зацъка. — Тези деца. — Пусна завесата. — Прекалено късно е децата да стоят будни. Нищо хубаво няма да им се случи там, помни ми думите.

Нощта беше топла и френските прозорци бяха отворени, но може би гостите усещаха тежестта на дъжда в небето, тъй като само децата използваха градината. Възрастните стояха на закрито, оформили малки групички, балансирайки в ръцете си чинии и чаши, като от време на време поглеждаха към прозорците, за да видят отражението си в тях. Никой не обелваше и дума за случая, дори когато децата бяха достатъчно далеч, сякаш дори шепотът на тази тема можеше да се превърне в отрова. Кафъри, със „Сансер“ в едната ръка и с „Медок“ — в другата, който обикаляше из стаята и пълнеше чашите, спря само колкото да позволи на Криотос да му пъхне в устата триъгълниче от индийски сладкиш.

— Джак… — Тя огледа припряно обстановката през рамо и додаде шепнешком: — Джак, твоят човек Кук? Все още ли го проучваш? Просто не се върна повече при мен и…

— О, по дяволите! — Той се опита да избърше уста с опакото на ръката си, без да разлее вино. — По дяволите, съжалявам, Мерилин, съжалявам… заех се с нещо друго. Напълно забравих.

— Излита утре в четиринайсет часа от „Хийтроу“ със самолет на „Еър Индия“. Мога да вляза в раздел „Самоличност“, ако искаш.

— Не. Остави го да отпътува. Не знам, но явно просто се бях хванал за него като за сламка.

Криотос остави чинията и подаде чашата си, за да я напълни.

— Добре, но ако решиш нещо друго…

Не довърши мисълта си. Малката й дъщеря Джена бе нахлула в стаята от градината и, като се притисна в краката й, запищя, тръскайки глава:

— Мамо! Мамо!

— Какво има? — Мерилин се приведе. — Кажи на мама.

— Някой в гадина.

— Има някой в градината ли?

— Чу’вище.

— Джена. — Мерилин взе малката, свита в юмруче ръчичка на дъщеря си и я разтърси леко. — Говори както трябва, моля те.

— Чу’вище в… в — Спря, за да си поеме дъх и погледна през рамо назад към градината. — В градината.

Криотос погледна към останалите и завъртя очи към тавана.

— Ние си стоим удобно тук, а сега в градината се е появило чудовище, но поне е само едно.

— Вярно е, мамо. — Дийн, по-големият брат на Джена, се появи на прага на френския прозорец; яйцето му беше бледо като луната. — Чухме го.

Мерилин се изчерви.

— Дийн, хайде без тези номера. Предупредих те.

— Честно.

— Дийн! — Тя вдигна показалец. — Достатъчно.

— Слушай какво ще ти кажа, миличка Джена. — Мадокс нави ръкавите си със съчетанието от мекота, и сериозност на човек, който си спомня живо какво е да имаш малки деца. — Какво ще кажеш да излезем с моите хора и да арестуваме чудовището? Но трябва да ни обясниш точно какъв *вид* чудовище е това, разбира се. За да знаем как да му сложим белезниците.

— Не знам какъв вид е — обади се тържествено Дийн. — Не сме го *видели*, чухме го. Като ходи по листата.

— О, добре тогава. — Есекс се надигна от стола си. — Вероятно е просто някое от невидимите чудовища на купчините с гниещи листа и клони.

— Може би — съгласи се сериозно Дийн.

— Всеки ден в полицията си имаме работа с купища от тях. Дори майка ви може да се справи с някое с вързани зад гърба си ръце.

— *Нееееее!* — изпищя Джена и се вкопчи в полата на Криотос, барабанейки с малките си стъпалца по пода. — Мамаааа остава!

Мерилин я погали по главата.

— Мама ще остане. Виж. Полицията отива да се погрижи чудовището да си отиде.

— „Ловци на чудовища“! — Есекс изскочи на двора, приведе се като воин, присвил очи, обтегнал длани като ножове, и издаде тънък протяжен звук. — Чудовището се среща със Сузи Вонг, цветето на Изтока и велик последовател на Пътя на Лотоса, господарка на тайната техника за изкълчване.

По лицето на Дийн премина сянка на усмивка.

— Удрям без угризения на съвестта. *Ки-ай!*

Кафъри, благодарен за това отвличане на вниманието, постави бутилките на перваза и се запъти към центъра на градината, докато Есекс размахваше ръце към храстите и образуваше бурно редуващи се сенки върху поляната. Мадокс го последва, като пердашеше показно храстите, наведе се да провери дали няма нещо особено под група лупини, внимателно прибра встрани увисналите клони на една плачеща върба.

— Нищо. Тук няма никой! — провикна се той. — Няма чудовища.

— Никой няма там! — Кафъри побърза да отнесе вестта на Джена, която рискува да отдели обляното си в сълзи лице от полата на майка си, за да напъха кокалчетата на ръцете си в устата и да се взре неуверено навън към градината.

Есекс изпълни няколко удара с крака, изненадващо пъргаво за размерите си.

— Сузи Вонг казва: „Швърши ти шивота, чудовище“.

Джена се усмихна свенливо и отново скри чело в коленете на Криотос, този път вече не от страх, а от престорена момичешка свенливост, докато бузките й потръпваха, разтегнати в усмивка.

— Сузи е име на момиче — изсумтя тя. — Не на момче. Той е глупав.

— Нали? — съгласи се Мерилин.

— *Мунен мушин! Ки-ай, ки-ай!* — носеше се откъм двора.

— Да, *ки-ай, ки-ай*! — повтори търпеливо Кафъри и изкачи стъпалата обратно към къщата, като се усмихваше на събраните край

осветения прозорец лица. — Не се ли чувствате много по-сигурни, като знаете, че има мъже като Есекс, пазещи обществото?

Криотос беше изкривила настрани глава, за да вижда градината.

— Е, как успя да направи това старият глупак?

— Какво?

— Изчезна.

Джак се обърна. В градината се бе възцарила тишина.

Мерилин се изсмя нервно.

— Трябва да е бил изяден.

— Хмм. Голяма цапаница ще има.

— Не знам, Джак. — Мадокс се приближи и застана до него, почервенял и усмихнат, подавайки чашата си, за да бъде напълнена. — Аз мисля, че дори едно чудовище би предпочело да мине без Есекс.

— Няма защо да се тревожим — заяви Кафъри. — Сутринта ще почистя каквото е останало.

— Не, не ти трябва — поклати глава Мадокс. — Остави го. Суровото свинско е хубаво за розите.

— Това е отвратително — обади се Криотос.

Всички се взираха в смълчаната градина — чуваше се само шумоленето на предшестващия бурята ветрец в клоните на плачещата върба. Есекс като че ли наистина се беше изпарил във въздуха. Джак огледа тъмните ъгли, опитвайки се да разбере какъв беше номерът, напрягайки поглед, за да види как бе успял да се скрие така бързо.

— Къде е той?

— Чу’вището го е отнесло.

Джена заплака тихичко.

— Не ставай глупава.

Мадокс изгледа Кафъри с повдигнати вежди. Кафъри вдигна рамене.

— Не гледай мен.

— Чу’вището го е изяло.

— Абсурд — заяви Вероника и излезе учудена пред къщата, за да огледа градината. — В градината ти няма чудовища. Нали така, Джак?

Кафъри остави бутилките пред къщата и заслиза бавно по стъпалата, водещи към градината.

— Пол?

Цветните лехи мълчаха, в мрака сякаш се носеха призрачните петна от цветовете на повета. Повдигна клоните на плачещата върба и погледна под тях. Тъмнината от другата страна на железопътната линия беше по-плътна. Светлините в дома на Пендерецки бяха изгаснали.

— Ще го убия за това — прозвуча зад гърба му гласът на Мадокс. — Ще те убия за това, Есекс. Край на шегите. Разстрои децата…

Спря рязко.

— Какво има?

— Чу ли?

— Какво?

— Това.

Нещо тъмно излетя към тях от мрака. Мадокс се приведе инстинктивно, а застаналият пред къщата Дийн извика. Кафъри отскочи назад, дишайки тежко. „Божичко!“ И тогава шокиран видя, че през поляната към тях се носи Есекс, подскачайки като човекоподобна маймуна, а ръцете му се полюшват от двете страни на тялото.

— Ки-ай, ки-ай.

— Идиот. — Джак поклати глава и се засмя. — Ти. Вече си мъртво месо.

Събралите се пред къщата гости се закискаха с видимо облекчение.

— Проклет побъркан лунатик. — Мадокс размаха показалец. — Ще си платиш за това.

Есекс беше оскърбен.

— Ки-ай, ки-ай? Мунен мушин?

— Къде се беше скрил?

Той прокара длани над косата си и поклати главата.

— О, те просто ме отведоха в космическия си кораб.

— И правиха сексуални опити с теб, предполагам?

— Оу, и с теб ли се е случвало? Ужас. — Есекс прегърна през раменете Мадокс и Кафъри и ги поведе към къщата. — Коя година е това? Все още ли на трона е прелестната мисис Тачър?

В дневната Джена не откъсваше погледа си от Есекс; не беше сигурна дали да плаче, или да се смее. Криотос, зачервена, го удари по бицепсите.

— Не го прави никога повече, голям… голям *морж* такъв. — Усмихна се, постави покровителствено ръце върху ушите на дъщеря си и се приведе към Вероника. — Господ не им е дал достатъчно кръв, за да обслужва едновременно и мозъка, и пишките им. И ако опитат да използват и *двете* едновременно… ох! — Поклати тъжно глава. — Бедствие е слаба дума за онова, което ще последва.

— Не е нужно да ми го казваш — отвърна глухо Вероника.

В стаите ставаше все по-горещо и по-многолюдно с наближаващата заплаха от дъжд. Пристигаха нови хора и в дневната от купчината пълнозърнести френски франзели останаха безредно пръснати трохи и корички, ледът в кофичките от неръждаема стомана се разтопи, подносите със сирена лежаха оплячкосани и изоставени. Някой беше открил компактдиск с валсове на Щраус и Мерилин танцуваше с Есекс, като се блъскаше в хората и се кискаше. Стаята се осветяваше често от металния синкав цвят на светкавиците.

Кафъри държеше чашата си с вино и седеше в ъгъла, наблюдавайки Дийн. Той беше горе-долу на същата възраст, на която беше Юан. За Дийн стаята имаше същите размери, криеше същите страхове, градината беше изпълнена със същите тъмни вълнуващи неща. Както беше застанал прав, очите му се намираха на едно и също ниво с цокъла, както бяха очите и на Юан.

— Хубава къща — дочу зад гърба си гласа на Мадокс. — Не си я купил със заплатата на детектив инспектор.

Джак се обърна, откъснат от размислите си.

— Не, не. — Впери очи във винената чаша. — Родителите ми. Оставиха ми я.

— Оставили са я на теб?

— Не. Оставила мен с нея. — Усмихна се и завъртя останалото в чашата си вино. — Продадоха ми я евтино, много евтино. Радваха се, че няма да я видят повече. Както и мен.

— Още ли са живи?

— Разбира се. Някъде там.

— Интересно. — Мадокс кимна замислено. — Интересно, че никога досега не си споменавал за това.

— Ами, да… — Размърда крака, прокашля се. — Вино?

— Давай тогава. Една чаша повече няма да навреди. — Мадокс подаде чашата си. — Вероника получи официално одобрението на Ромейн за готварското си майсторство. Тя се справи добре тази вечер. — Преполови съдържанието на чашата си. — Но аз трябва да тръгвам, приятел. Искам да се отбия в Гринич, за да видя как се справя Бетс.

— Как вървеше?

— Когато стигна до пресата ли? Ужасно.

— Няма да се получи, така ли?

Мадокс се загледа за миг в лицето на своя събеседник, после го хвана за ръката и го отведе настрани.

— Само между мен и теб ли?

— Да.

— Тази история няма да издържи повече от четирийсет и осем часа.

— Няма да казвам: „Нали ти казах“.

— Благодаря. — Мадокс въздъхна. — Утре в девет сутринта започва първият ни ден отсрочка и когато мине, ще трябва да го обвиним в нещо, със или без достатъчно доказателствен материал: резултатите от серологията се бавят, а претърсването на апартамента не доведе до нищо, чиновниците от службата за даване на разрешителни за обиск са на мнение, че сме дяволски забавни, цял Гринич ни се присмива. И…

— И?

Мадокс пресуши чашата си и подържа виното в устата си, сякаш това, което се готвеше да каже, не му допадаше. Изправи се.

— Той ни даде насока. Казва, че момичетата имали някакъв клиент в „Крумс хил“. Оставил последната от тях там десет дни, преди да го докараме тук. Мисли, че е била Шелин Кро. Казва, че правил секс с нея. Това обяснява косъма.

— *„Крумс хил?“*

— Да. Известно ли ти е това място?

— Стив. — Кафъри се приведе към събеседника си и заговори възбудено. — Стана дума за него днес следобед. С Есекс започнахме да работим по това.

— А. — Мадокс кимна. — Продължавай.

— Той е богаташ. Истински, сред стотината най-богати. Но има малък проблем. Доставя качествен кокаин, а опиумът е „Златен

триъгълник“. Истински малък Хун Са[1]. Освен това е главният акционер на „Ейч Си“ ЕООД.

— Което е?

— Фармацевтична компания. Чувал ли си за „Снап-Хейдър“?

— Някъде.

— За астматици. „Ейч Си“ е спечелила лиценз за цял свят, цената на акциите й се е устремила към небесата, животът е сладък. Тя е също така…

Над градината изтрещя гръмотевица, подносът с чаши с тънки столчета завибрира. Стъклото беше така лъснато, че трептенето им разпръсна светлината. Някои от жените подскочиха, а Мерилин се разсмя на собствената си нервност. Есекс я пусна и отиде да затвори френските прозорци, но Вероника постави хладната си длан върху ръката му.

— Не, остави ги. Обичам дъжда.

Погледна към градината, сякаш очакваше да се случи нещо. Първите дъждовни капки паднаха, в стаята замириса на влажна пръст.

Джак се обърна отново към Мадокс и прошепна:

— Освен това е член на някакъв ръководен комитет в „Сейнт Дънстан“.

Мадокс мълчеше, загледан в падащия дъжд. Затвори очи за момент, после оправи вратовръзката си и кимна.

— Продължавай.

— Учил е медицина. Прави инжекции на гостите на своите партита. Бях готов да натикам друг човек в рамките на този хипотетичен образ, от техническия персонал в „Сейнт Дънстан“, макар да беше доста неубедителен, и изведнъж, бинго, появява се този тип и монетите започват да се сипят — всичко просто си идва на мястото. А сега и *ти* с твоята информация за „Крумс хил“. — Кафъри вдигна чашата си, пресуши я на един дъх. — Дай ми възможност да го наблюдавам. Една седмица. Толкова съм уверен, че мога да отида още сега и да се заема лично с това.

— Джак, не мога просто да щракна с пръсти и… — Вгледа се в лицето на своя събеседник и поклати глава. — Добре, добре. Ще накарам шефа да се съгласи за четирийсет и осем часа. После ще преразгледаме случая.

— Е, Джак, струва ми се, че вече те познавам достатъчно добре, за да ти дам един съвет. — Ромейн хвана нежно съпруга си под ръка и се усмихна на своя домакин. — Трябва да научиш златното правило. Да не говориш по работа извън работното си място.

— Не сме го правили — рече Мадокс.

— Лъжеш. Виждам го по лицето ти.

— Не й обръщай внимание, Джак. Тя иска да се пенсионирам рано.

— Трябва да разбереш съпруга ми. — Потупа го по гърдите. — Опитва се да ощастливи всички. И това натоварва него самия.

Мадокс пое ръката й и целуна вътрешната страна на китката.

— Вече приключихме, обещавам. Тъкмо гледах децата на Мерилин. Мислех си за Стеф и Лор, когато бяха на същата възраст.

— О, боже! Сантименталности. — Ромейн го целуна и се отдръпна, набърчила нос. — Пфу! Виждам, че ще карам аз. — Затършува в дамската си чанта. — Мислех, че ще работиш тази нощ.

— Ще работя. — Той отвори уста и позволи на съпругата си да впръска в нея малка доза от един зелен освежител. — Изпих само две чаши.

— Аз съм виновен — намеси се Кафъри. — Аз съм главният сервитьор по вината…

Не довърши мисълта си. Лицето на Ромейн се бе променило. Тя допря пръст до устата си.

— Виж — произнесе само с устни тя, без да откъсва поглед от френския прозорец зад гърба му. — Погледни зад теб.

В този момент Джак усети как другите разговори замлъкват — гостите спираха насред изречението си и насочваха погледи към френския прозорец със странни, замръзнали изражения. Приятната му възбуда се изпари моментално.

— Виж — повтори Ромейн, насочила пръст към градината.

Той се обърна бавно; страхуваше се от това, което знаеше, че ще види.

Дийн стоеше на прага с бледо и изопнато лице, шокиран и онемял от привидението, намиращо се само на сантиметри от него. Стоящата до него Вероника се усмихваше слабо, почти като хипнотизирана. Френските прозорци бяха широко отворени и на слабото сияние на електрическото осветление, разсипано от

дъждовните струи, хванал в ръцете си някакъв странен, неясен предмет, стоеше Пендерецки, с разчорлени редки коси, флуоресциращи на светлината.

В стаята се възцари абсолютно мълчание. Кафъри се взираше глуповато с натежали клепачи, неспособен да различи какво точно държеше в ръцете си неговият съсед.

Тогава Пендерецки облиза дебелите си устни и се усмихна, като направи само една стъпка напред. Тълпата се раздели, той премигна бавно и с нещо подобно на въздишка пусна от ръцете си костите, които се пръснаха сред краката на присъстващите.

---

[1] Най-големият опиумен магнат на XX век. — Б.пр. ↑

32

Само Логан и Есекс останаха до един сутринта. Мадокс трябваше да бъде в Гринич, а другите гости се разотидоха набързо, хвърляйки смутени погледи към Кафъри, който седеше на стълбите, загледан в дланите си, дишаше дълбоко и с усилие на волята караше сърцето си да продължава да бие.

Вероника, нереално спокойна, опитваше да ги спре да не си ходят.

„Няма причина за вълнение. Не си тръгвайте. Можем да отидем в трапезарията.“

Когато осъзна, че води обречена на провал битка, тя затръшна входната врата и кисело се запъти към кухнята, за да зареди миялната машина. Логан отиде до Шрайвмур, за да вземе чувал за съхранение на доказателствен материал, а Есекс посвети трийсетте минути до неговото връщане на грижи за Джак, изразяващи се в честото раздаване на малки дози „Гленморанджи“.

— Като бебе — измърмори Кафъри, загледан в чашата.

— Като голямо, сополиво, повито в пелени бебе — съгласи се Есекс. — Е? Ще ми кажеш ли?

Джак погледна към вратата на дневната, затворена, така че да не вижда кошмарната купчина кости на пода.

— Мисля, че това може да е брат ми.

Лицето на Есекс посърна.

— *Брат* ти ли?

— Той тръгна покрай железопътната линия зад къщата. На четиринайсети септември хиляда деветстотин седемдесет и четвърта година. И никога повече не го видяхме.

И тук, на слабото електрическо осветление, Кафъри изля товара на тази история, разказала спора в дървесната къщичка, от който му беше останал вечно черният нокът на палеца, за това как Юан бе тръгнал и се бе насочил към железопътния прелез… „Наричахме я *пътеката на смъртта*. Каква ирония.“ За това как майка му бе ридала

и викала в задната градина, хапейки ръцете си, докато полицаите претърсваха дома на Пендерецки, само за да се появят след десет часа без нищо, без никакво доказателство, че Юан някога бе стъпвал там. След това подозренията се бяха насочили към собствения му баща, когото отведоха и задържаха два дни… *Боже мили, това за малко не сложи край на брака им.*

Уискито в бутилката изчезваше постепенно.

— Най-накрая всички се предадоха, отказаха се — предполагам, трябваше да го направят. Но аз не можех. Разбираш ли, знаех, че е скрил тялото на Юан — само докато претърсваха къщата. Може би го беше занесъл на някоя поляна. През годините съм запазил някои нещица, сметки, писма… — Посочи с глава нагоре по стълбите. — Улики, които се опитвам да разнищя и да достигна до някакви доказателства. Но съм убеден в едно. — Изгълта съдържанието на чашата си наведнъж. — Той си го пази. Юан е все още при Пендерецки.

— И ти значи чакаш тук. Да ти върне брата?

Кафъри се бе вторачил в палеца си, премигвайки мъчително.

— Дали не направи точно това тази вечер? Мислиш ли, че там лежи Юан?

Есекс се изправи и трепна, когато кръвта нахлу в краката му.

— Не знам, Джак. Но ще разберем.

Лятната буря се движеше на югоизток из Гринич, сребърният жезъл на предавателя „Кристъл палас“ потрепваше на лунната светлина. Дори къщите, осеяли страната на „Блекхийт“ като че ли бяха наклякали малко по-близо.

Хартвълд седеше тихо пред махагоновата маса в дневната, разгънал пред себе си брой на „Таймс“, с бутилка пастис край лакътя. Слепоочията го боляха от въздушното налягане — колкото и болкоуспокояващи да погълнеше, колкото и кокаин да вземеше, не можеше да се избави от болката. И дланите му. Дланите му бяха студени. Като лед. Четеше за телата, които бяха открили край Милениум дом. Кейли Хач, Петра Спасек, Шелин Кро, Мишел Уилкокс… и още едно момиче, което не можеха да идентифицират, защото беше силно разложено. Той знаеше точно кое беше то — детето

от улиците на Глазгоу, чиято смърт беше проспал. Никой не беше съобщил за липсата му.

Внезапно събори с широк жест вестника от масата, отпусна лице върху ръцете си. Седя така няколко секунди, като се поклащаше наляво-надясно и прокарваше пръсти през скалпа си, сякаш можеше да откърти мислите си с нокти. И тогава, треперейки силно, се изправи рязко. Грабна пастиса и се запъти с препъване към зимната градина, отваряйки широко вратите. Бушуващият из градината вятър го удари през лицето и разтресе стъклата, които зазвъняха.

Тоби Хартвълд застана абсолютно неподвижно, обърнал лице към вятъра, заслушан в шумоленето на дългите треви в цветните лехи, напомнящо шума на дъжда. Бурята наближаваше. Всеки момент щеше да връхлети върху му от нощното небе, движейки се по-бързо от комета, избрала за мишена центъра на гърдите му.

33

Там, където „Крумс хил“ извива надолу към стария манастир на урсулинките, боклукчийският камион на Екологичната служба към Гриничкия съвет бе спрян насред улицата от бял ван без регистрация. Минути по-късно камионът продължи нагоре по хълма и спря, както обикновено, пред къщата на Хартвълд. Ванът обърна и направи широка дъга през „Блекхийт“, докато стигна до горния завой на „Крумс хил“, също така скрит от къщата, точно навреме, за да срещне камиона втори път. Шофьорът пое два пълни чувала за боклук от работниците, предаде ги внимателно на един колега отзад във вана и затръшна вратите. После се настани отново на мястото на шофьора и намести страничното огледало така, че да вижда една сива „Сиера“, която паркираше под дъба по-долу на хълма, от чиито клони се стичаха дъждовни капки. Шофьорът на вана не се обърна. С почти незабележимо движение изпъна палеца си и го задържа до огледалото.

Изчака двамата мъже в сиерата да кимнат в отговор, после включи двигателя и потегли нагоре по хълма.

Зад високите стени на своята градина, Хартвълд не видя нищо от това. Беше се подпрял на една каменна пейка и премигваше на утринното слънце с налетите си с кръв очи. До него, в леха с виолетки и маргаритки, се търкаляше празна бутилка от пастис и купчинка угарки. Беше прекарал тук цялата нощ, заслушан в гонитбата на вятъра с алармите нагоре-надолу из Гринич, абсолютно неподвижно, докато облаците се уголемяваха и разпадаха, пускайки дъжда си върху лицето му, превръщайки лабиринта от пътеки в канали на бурни поточета. Светкавиците осветяваха в синьо белия като кост шпил на църквата, а до сутринта плодните дръвчета изгубиха част от своите клони, поляните се превърнаха в блата, а прелестните перуники край западната стена лежаха изтощени, вбити в земята. Вратите на зимната градина стояха отворени до сутринта, а страници от броя на „Таймс“,

който вятърът бе вдигнал от пода на дневната, се вргаляха из зимната градина и на верандата. Лицето на Кейли Хач висеше сред клоните на ливанския кедър.

Сега, когато сенките в градината избледняха и новото слънце изсуши намокрените от дъжда паяжини сред клоните на брезите, Хартвълд се размърда.

В сиерата Бетс се обърна и погледна към Логан. Някъде в алеята край къщата на Хартвълд запали автомобил. Миг по-късно вратите на гаража се отвориха и една зелена кола — красив, класически автомобил — тръгна по алеята. Оттам зави наляво по „Крумс хил“.

Устата на Бетс потрепна леко, когато посегна към таблото на колата.

Пет мили по-нататък, в управлението в Шрайвмур, телефонът на Кафъри звънна.

— Детектив инспектор Кафъри? Обажда се Джейн Еймдюр. При мен пристигнаха две черни торби за боклукчийски кофи с вашите мостри. Мога да ги сравня с мострите, постъпили от аутопсиите, и ще имам резултати по-късно днес. — Тя се изкашля. — И, ъъъ, тази сутрин при мен пристигна още нещо, от детектив сержант Есекс.

— Да — потвърди някак вяло Джак. Чувстваше се изтощен. — Това е нещо лично. От мен. Все още не разглеждаме случая. Поне официално.

— Знам, детектив сержант Есекс ме запозна с подробностите. Бих могла да изследвам материала под прикритието на операция „Уолуърт“.

— Много мило от твоя страна.

— Аз, ъъъ, чух историята.

— Има ли нещо, което можеш да ми кажеш?

— Само от разглеждането им, не кой знае какво — те са стари и доста изпочупени. Ако се окаже, че са човешки, ще тестват митохондриалното им ДНК, така че трябва да знам дали майка ти е още жива. Ало?

— Да.

— Попитах дали майка ти е още жива, или някой от нейните роднини?

— Да, жива е… мислиш ли, че са човешки?

— Ще мога да ти отговоря със сигурност по-късно днес, може би утре.

— Благодаря, д-р Еймдюр. Много благодаря.

Остави слушалката, облегна се назад и остана загледан през прозореца няколко минути. Чувстваше тъпа, отровна болка между очите си. Беше си легнал в четири сутринта. След връщането на Бетс бяха работили около час: докато Вероника увиваше чашите на майка си и ги подреждаше в кутията, Есекс работеше в дневната, като поставяше костите в торба, изключително внимателно, сякаш държеше в ръцете си емоциите на Кафъри. Към десет сутринта, точно със започването на удължения период на задържането на Близнака, всички в Шрайвмур знаеха за Юан и Пендерецки и разбираха Кафъри малко по-добре. Колежките му го гледаха с нещо ново в очите, нещо, което според него напомняше, кой знае защо, страх. Ако оставеше нещата така, щеше да се почувства напълно сломен, докато получи доклада на Еймдюр.

— Имаш ли минутка? — На прага беше застанал Мадокс. — Един човек иска да те види.

— Да. Продължавай.

— Искате ли да бъдете сами? — обърна се Мадокс към фигурата в коридора. — В такъв случай мога да се разкарам.

— Вие също можете да присъствате. — Норт, собственикът на склада за строителни материали, пристъпи в стаята. Беше с костюм, бяло поло, лъснати обувки, тежка златна верижка върху полото и се потеше обилно поради горещината. Седна на стола, който му предложи Мадокс, а погледът му се движеше неспокойно. — Чувствам се в законното си право да дойда.

Джак и Мадокс седяха, подпрели лакти на поставените едно срещу друго бюра и сплели пръстите на ръцете си. Мадокс наклони глава на една страна.

— Доколкото разбирам, искате да говорим.

— Струва ми се, че трябва да го направя. — Хвана гънката на ръба на панталона си и я разтърси леко, като наблюдаваше как се заглажда. — Това не ми дава мира през последните няколко дни, а

съпругата ми… е, тя е в ужасно настроение, не ме пуска да престъпя прага, докато не направя каквото трябва и не дойда тук.

— Какво имате предвид?

— Онова момче в Гринич…

— Как разбрахте за него?

— Истината ли?

— Да. Ако желаете.

— Имам приятелче в този отдел.

Кафъри и Мадокс се спогледаха.

— Момчето е чернокожо, нали?

— Това важно ли е?

— В известен смисъл. — Норт се загледа в гънката на панталона и Кафъри долови усилията му да стои на едно място. — Може да съм казал на някой нещо… е, в смисъл — неправилно.

— Когато ви разпитваха ли?

— Не. По-късно. В пъба. — Лицето му увисна. — Мел Дайъмънд, инспектор Дайъмънд…

Мадокс въздъхна.

— Да. Какво за него?

— Той е старо приятелче. Двамата сме отколешни поддръжници на „Чарлтън“. — Норт прехапа устна. — Вижте, дъщеря ми живее в Източен Гринич, близо до склада. Има проблеми със съседите си. Нигерийци. Шум, миризми, те са невежи животни, в жилището им има плъхове, които влизат през дупките в стените, изпод дъските на пода и се качват чак до стаята на бебето. — Направи пауза. — Не че имам нещо против тях, но те карат лъскавите си коли, един господ само знае как купени, защото никой от тях не работи, а дъщеря ми се чуди как да свърже двата края и не може да си намери работа, съответстваща на квалификацията й, защото всеки пост се дава на някой чернокож.

— Накъде биете, мистър Норт?

— Излъгах.

— Излъгахте ли?

— Не можете ли да ми влезете в положението? И вие щяхте да постъпите така, ако дъщеря ви живееше там, където живее моята. Това ви го гарантирам.

— Като казвате, че сте излъгали…?

— Добре, добре. Казах на Мел Дайъмънд, че съм видял някакъв чернокож в червена спортна кола да се навърта край оградата на строежа. Мислех си, че ако успея да разтърся малко онези момчета… но вие отидохте и арестувахте друг.

— Много свидетели потвърдиха, че са видели същото.

Норт въртеше венчалната халка на дебелия си пръст.

— Е, не знам за тях, но истината е, че не съм виждал никой да седи отвън. Това е. Посрамих се здраво. Надявам се, че сте щастливи.

— Мистър Норт. — Мадокс се изправи и протегна ръка. Телефонът на бюрото му звънна. — Ценим вашата честност. А сега, ако обичате, ни извинете.

Щом Норт излезе, вдигна телефона.

Беше Бетс, обаждаше се, за да уведоми Джак, че Хартвълд е напуснал „Крумс хил“.

В кобрата миришеше на кожа и, съвсем леко, на горещ асфалт, тъй като климатикът смучеше въздух отвън. Спря на светофара, където „Тули стрийт“ се устремяваше надолу, за да се срещне с Лондонския мост. Беше слънчев син ден. Новите сгради покрай Темза изглеждаха като направени от захар на блясъка на слънцето.

Той гледаше безчувствено всичко това от херметичния си мехур. Не беше забелязал сивата „Сиера“ пет коли по-назад, нито непомръдващите зад слънчевите си очила двама мъже. Беше много слаб — трябва да бе свалил седем килограма от Коледа насам — но сега се потеше като някой дебелак, въпреки климатика, и отпред ризата му беше вече мокра.

Светофарът се смени, но колата отпред не тръгна. Хартвълд почти не забеляза това. Дългите му длани, поставени върху волана, изглеждаха така, сякаш опитваха да се свият. Той си мислеше, дори се надяваше, че тялото му се предава.

Обичайната тълпа пресичаше улицата — мъже в тъмни костюми, жени с обувки с високи токчета и светли чорапогащи, понякога притичваше човек с бяла престилка от „Гай“. Вляво от Хартвълд, небостъргачът на болницата „Гай“, покрит със сателитни чинии, като че ли го шпионираше сред множеството от автомобили. Той потрепери. Трябваше да намери място, където да паркира, и да измине

пеша няколкото метра до Йоркската клиника: струваше му се по-лесно да влачи на буксир Земята през галактиката върху раменете си.

Планът му беше неопределен и отчаян. След като дни наред бе желал сърцето му да се пръсне спонтанно, за да не му се налага да взема решението, сега знаеше, че се налага да се хвърли в краката на психиатричната общност. Да го направи в Йоркската клиника, в своята алма-матер, където бе посято семето, изглеждаше както символично, така и редно. Катарзисно, ако можеше да става дума за катарзис във всичко това.

Но докато си представяше как отвързва товара и го оставя на пода на някое дискретно осветено помещение, в очите му бликнаха сълзи. Дори един професионалист не можеше да му прости това, което бе извършил. Дори професионалистът се отвращава от вонята на лайна. Беше в капан. Нямаше към кого да се обърне.

Стоеше така, стиснал волана. Светлината на светофара се смени веднъж. Два пъти. Колите не помръдваха. Хартвълд се приведе леко на една страна и от ослепителното отражение на слънцето в нечий метален бадж си даде сметка, че само два автомобила го деляха от запречилата пътя полиция.

Съвсем тихичко, съвсем дискретно, той заплака.

Дайъмънд настигна Норт извън сградата.

— Какво, по дяволите, мислиш, че правиш тук?

Норт кръстоса длани на корема си и продължи да върви.

— Питах, какво, по дяволите, правиш тук?

— Трябваше да кажа истината.

— Какво им каза?

— Че никога не съм виждал никой край двора на склада.

— По дяволите!

— Съжалявам, приятел.

— „Съжалявам“ е крайно недостатъчно. Аз взех тази информация и я отнесох. Съставих много добър казус от онова, което ми каза ти.

Норт спря, слънцето блестеше по златото около врата му. Той погледна към Дайъмънд.

— Не, ти *знаеше*, че лъжа.

— Глупости.

— Разбира се, че знаеше. Беше толкова щастлив, когато казах, че съм видял наоколо да се навърта някакъв черньо.

Дайъмънд пъхна ръце в джобовете си и поклати глава.

— Моите спомени са по-различни, приятелче. Моите спомени са по-различни.

Полицай Смолбрайт от полицейския участък на „Вайн стрийт“ беше в чудесно настроение. Изглеждаше добре и беше влюбен. Беше хубав ясен ден и сержантът им беше позволил да бъдат по къси ръкави под флуоресцентното униформено облекло. Десетимата стояха на Лондонския мост с развети от топлия бриз бели ризи. „Хубаво е да си жив“ — помисли си той и се наведе, за да погледне през прозореца до шофьорското място на зелената „Кобра“.

— Добро утро, сър. — Мъртвешкото изражение на лицето на шофьора не успя да изтрие усмивката на Смолбрайт. Той почука учтиво по стъклото. — Бихте ли могли… — Стъклото заслиза надолу, а полъхът на застоял студен въздух и жълтото лице го накараха да спре. Той прехапа устна. — Съжалявам, че ви спирам, сър, но правим проверка на автомобилите. Напълно рутинно, просто оглеждаме нещата, окей?

Приел мълчанието за съгласие, той тръгна към задницата на кобрата, но хвърли смутено поглед назад. Странно, но шофьорът имаше вид на плачещ човек.

* * *

Мадокс опря чело в предното стъкло и въздъхна.

— Питам се какво съм направил, за да заслужа това. Моите топки ще отидат на дъската на касапина заради това. Не тези на Дайъмънд.

— Смяташ, че е измислил интервютата със съседите?

— Ти какво мислиш?

— Мисля, че би трябвало да хвърлим един поглед. Ако Близнака е гнил зад решетките цялото това време въз основа на фалшиви

показания…

— Не го казвай, Джак. Просто не го казвай.

Хартвълд стоеше неподвижен като скала, докато полицаят правеше проверка на кобрата, прокарваше пръсти по бронята на колата, около задните фарове. Потенето вече бе спряло. Яркият блясък на слънчевата светлина във водата се отразяваше в стъклените сгради. На север от реката се виждаше тънка върволица от облачета, издигаща се като спирала нагоре в небето над синкавия купол на катедралата „Сейнт Пол“, сякаш дух напускаше тяло. Парата щеше да се преобразува в някой друг слой на атмосферата, да се смеси с друга пара, да кристализира, да се втечни и един ден да падне отново на земята. По-чиста. Прозрачна като диамант.

— Кой е сто и шейсет?

Кафъри викаше над главите на операторите и полицаите, струпани в стаята. Беше по риза, поставил едната си ръка на бюрото, загледан в монитора. Осветеният курсор в горния край на екрана подчертаваше съобщението.

Забранен достъп до порт 160.

Някой друг в стаята беше отворил файла и това го правеше недостъпен.

— Попитах кой е сто и шейсет?

Над купчините сини служебни листи и жълтеникавобежови справки към него се насочиха десетина чифта немигащи очи. Само един човек, който се намираше в ъгъла на помещението, не вдигна поглед. Главата на Дайъмънд блестеше, наклонена към монитора, на който бе залепена синя лента с номер 160.

Кафъри и Мадокс прекосиха стаята.

— Какво, по дяволите, правиш?

Дайъмънд вдигна кротките си сини очи.

— Просто вкарвах някои данни.

— Това е работа на Мерилин.

— Ууупс! — отвърна простичко той и побутна встрани клавиатурата. — Съжалявам. Надявам се, че не съм объркал нещо.

— Не мисля да посвещавам деня на темата за извъртането и фалшифицирането — заяви Мадокс.

— Разбира се, сър.

Но по-късно, когато направи справка с HOLMES, Криотос установи, че адресите на къщите, където бяха провеждани интервюта, бяха изтрити или изобщо никога не бяха вкарвани.

— Инспектор Дайъмънд?

Мадокс го завари с крака, качени върху бюрото в стаята за съхранение на веществените доказателства.

— Сър?

— Само една дума.

Стоящият в коридора Кафъри видя как Мадокс отвори вратата към един от офисите за екип „Е“ и като постави длан върху гърба на детектив инспектор Дайъмънд внимателно го побутна вътре и затвори вратата след себе си с меко щракане.

Когато се върна, полицай Смолбрайт остана шокиран от промяната в изражението на шофьора. Все едно по него бе преминала някаква длан и бе заличила всичките му бръчки, като пясък, по който са били загладени всички следи. Беше умиротворено. Очите бяха вперени в някаква точка от другата страна на реката.

— Знаете ли, че единият ви стоп е счупен, сър?

— Така ли?

Хартвълд отвори вратата на колата и излезе навън, като разгъна дългото си, мъртвешко тяло на слънцето. Застана неподвижно, със затворени очи, обърнал лице към небето, сякаш никога досега не бе чувствал слънчевата милувка по кожата си. Костюмът висеше по него, а ръцете му се поклащаха в ръкавите като езици на древни камбани.

— Сър?

— Да.

— Става въпрос само за един смазан стоп. Нищо сериозно. Единият от стоповете ви е счупен.

— Разбира се. И моля ви, включете в сметката мъртвите момичета.

— Сър?

— Кажете им какво съм направил, ако обичате.

Смолбрайт погледна нервно сержанта, който се бе навел към прозореца до шофьорското място на една „Мазда“. Обърна се отново към Хартвълд.

— Искате ли да говорите за нещо, сър?

— Не, много мило от ваша страна, но мисля да тръгвам.

Смолбрайт никога не беше виждал нещо подобно на това, което се случи после.

— Реката никога не е изглеждала по-добре, никога не е била по-синя или по-бляскава — разказваше по-късно той на хората. — Но човекът приличаше на труп, на мъртвец, сиво-жълт, като развалено мляко.

И там, сред човешкото множество, докато Хартвълд определяше координатите на мястото на своята смърт, пет автомобила по-нататък, двама мъже, не много по-млади от него самия, усетиха едновременно това, което бе известно само на него. Бетс почувства, че ситуацията е спешна.

„Давай, давай, давай!“

Двамата излетяха от колата, градските работници отстъпиха припряно, за да им направят път, изпълнени със страхопочитание пред двамата мъже с костюми и слънчеви очила, които тичаха с напрегнато изражение, а вратовръзките им се развяваха след тях. Изминаха стотината метра до моста за по-малко от двайсет секунди, но, макар да се движеше по-бавно, Хартвълд беше доста пред тях. Дори да беше усетил присъствието им, той го отбеляза единствено с леко накланяне на главата, сякаш беше чул нещо от неопределен, моментен интерес. Прескочи ниския парапет на моста почти без да забави крачка и, сякаш следващата стъпка по нищо не се различаваше от останалите, просто стъпи във въздуха.

Полицай Смолбрайт извика. Двамата мъже заобиколиха първите коли от колоната и се хвърлиха към парапета. Смолбрайт хукна към тях и ги настигна след секунди. Тримата се загледаха надолу, задъхани, и видяха как, петнайсет метра по-ниско, спокойното лице на Тоби Хартвълд изплува на повърхността като корема на жълта риба. Той се

изви, раздвижи ръцете си два пъти, отсечено, като марионетка, и изчезна от погледите им под зелената вода.

34

— Добре ли си, приятел? — попита по-късно в офиса Мадокс.

— Само съм изморен — отвърна Кафъри.

— За случилото се, за брат ти… Мога да ти издействам отпуск по семейни причини. До две седмици, ако желаеш.

Джак кимна.

— Благодаря ти.

— Кога искаш да…

— Не. Няма да го взема.

— Добре. — Мадокс въртеше из ръцете си някакъв кламер. — Ще ми се да ми беше казал. Можехме да направим нещо.

— Първо ще почакам да направиш нещо с Мел Дайъмънд.

— Предупредих го. Още една грешка и пропускаме мъмренето, а случаят отива за разглеждане в съда.

— Лесно се отърва. Нали?

— Словесното предупреждение е единственото, което мога да направя на този етап. Трябва да подмина случилото се сега.

— Боже!

Кафъри захвърли химикалката си и тя изтрака. Мадокс вдигна стреснато поглед.

— Какво?

— Не знам… единственото, което виждам, Стив, е това. Този човек е лайно. Разваля почти всичко, а ти… — Замълча, пое си дъх. — А ти като че ли все го покриваш. Ти и вашият „Мет боут клъб“ и вашата мрежа на старите момчета…

— Чакай, чакай. — Мадокс вдигна ръка. — Аз не съм глупак, Джак. Всички знаем, че Дайъмънд разчита доста на ласкателствата. А каква е тази мрежа на старите момчета? Такова нещо не съществува. Може би на други места, но не и в АМІР. — Направи пауза и понижи леко глас. — Виж, Джак…

— Какво?

— Не би трябвало да го казвам, но все пак ще го направя. Ти *си* по-добро ченге от него. Той ще се препъне. И вероятно ще е скоро. Но ти? — Счупи кламера на две и го захвърли в кошчето за боклук. — Ти, Джак, няма да се препънеш. Ти… — Облегна се назад, кръстоса ръце и погледна събеседника си с нещо като задоволство. — Е, просто не се тревожи, окей?

— Сър. — На вратата се появи Криотос с десертно блокче „Туикс“ в устата. — Тук е куриерът от криминалната лаборатория.

— Благодаря. — Мадокс се изправи уморено. — Това ще проясни малко решението ни дали да обвиняваме, или не.

Излезе от стаята. Останали сами, Криотос и Кафъри се вторачиха един в друг.

— Да? Какво?

— О, нищо. Просто се надявам, че си добре. Това е всичко. Тревожим се за теб.

Джак се смъкна на стола си, смутен от своя гняв.

— Много… много мило от ваша страна.

— Не е мило. Човешко. — Тя се обърна с намерение да излезе и спря на прага, допряла изцапания си с шоколад пръст до устата. — Както разбирам, вече не искаш да интервюираш Кук?

— Не.

— Добре, защото самолетът на „Еър Индия“ излита след един час. Сигурен ли си?

— Да… остави го да върви.

— О, а от снощната реколта има едно съобщение за теб. Обаждане на Джули Да-а-арлинг. Знаеш, „Литъл дарлингс“.

Усмихна му се и излезе.

По гласа на Джули разбра, че я беше събудил.

— Съжалявам.

— Няма нищо. — Тя затисна с длан прозявката си. — По принцип ставам късно. В хармония с територията.

— Получих съобщението ти. — Задържа телефона с брадичка. — Да не си си спомнила нещо?

— Не съм си спомнила. Случи се нещо.

— Слушам.

— Каза да ти се обадя, ако някой не се яви на осигурен от мен ангажимент.

— Да.

— Е, точно това стана.

Кафъри направи пауза.

— Добре. Кой?

— Казва се Пийс. Пийс Нбиди Джаксън. Тя е, не помня точно, наполовина ганайка или нещо такова. Не дойде на един ангажимент на „Ърлс корт“ и оттогава ни вест, ни кост от нея.

— Къде е бил последният й ангажимент?

— В Източен Гринич. „Дог енд бел“. Миналата сряда.

„Денят, преди да отидем там. Той ни е изпреварил…“

— Джули… — Бръкна в чекмеджето за флумастер и отвори капачката му със зъби. — Имаш ли адреса й? Нека проверим, за да не се притесняваме напразно, нали?

Седналата пред компютъра си Криотос вече знаеше всичко за Пийс Нбиди Джаксън.

— Една от трийсетте, за които Скотланд Ярд вече ни е предупредил — обясни тя, като не преставаше да се взира в екрана. — Кловър Джаксън, майката на Пийс, вчера я е обявила за изчезнала. Пийс е имала малък проблем с наркотиците. Хероин. Взела автобус от Ийст Хам до някъде в близост до тунела „Блекуол“. Майката мисли, че наскоро е ходила в Гринич. Когато момичето не се прибрало, тя извикала ченгетата, изгубила ума си от тревога.

— Добре. Нека някой да отиде у тях. Създай файл. Може би той е допуснал грешка за първи път. Заел се е с някой, чиято липса е усетена веднага.

Вдигна поглед. На прага стоеше Мадокс с някакви книжа в ръката. Кафъри разпозна червено-синия диамант в горния десен ъгъл на криминалната лаборатория. Това можеше да означава само едно.

Мадокс изчака да се възцари тишина.

— Така. Добрата новина е, че можем да се откажем да чукаме на вратата на съдията. — Никой не проговори. — Нещастният нехранимайко от Гринич се прибира вкъщи. Дори да имаха по-добра

мостра, нямаше да им бъде необходима. Кръвната група даже не е една и съща.

Челюстните мускули на Дайъмънд, седнал край далечната стена, се задвижиха под загорялата на слънцето кожа, тънките ноздри запулсираха леко, сякаш опитваха да душат въздуха. Телефонът на Криотос звънна и накара всички присъстващи да подскочат. Тя го изгледа, почервеняла, задето беше привлякла вниманието по такъв начин. Обаждаше се Бетс от Лондонския мост. Мерилин го изслуша, погледна към Мадокс, после към Дайъмънд и подаде безмълвно слушалката на Кафъри.

Близнака се взираше в една черна резка на стената на килията, като се питаше дали това беше същото, за което си мислеше. „Не ги ли чистят тези проклети места?“ Вратата се отвори и влезе отговарящият за задържаните сержант, който носеше в найлонов плик дрехите на Близнака. Маратонките му бяха закачени най-отгоре, като два хляба — чисти, нови и пресни, току-що извадени от фурната.

— Мистър Хенри?

— К’во има?

— Прибирате се вкъщи.

Близнака завъртя подозрително очи.

— Така ли?

— Да. — Полицаят постави дрехите на койката до него, изправи гръб и го изгледа с отегчение. — Така.

Кафъри говореше по телефона с Фиона Куин, когато Есекс и Логан почукаха на вратата. Изражението на Есекс беше мрачно.

— Отиваме в дома на Хартвълд.

Държеше познатата жълта торба за боклук.

— Тръгвам две минути след вас. С Куин ще се видим направо там.

— Джак.

— Какво има?

Есекс се приведе, за да не го чуе Логан.

— Д-р Еймдюр опитва да се свърже с теб от лабораторията.

— Да? — Кафъри се изправи и затисна слушалката с длан. — Има ли да ми казва нещо?

Есекс направи пауза.

— Има.

— Е, и?

— Казва, че костите са животински. Свински. Съжалява.

Джак се отпусна обратно на стола си.

— Добре ли си?

— Да. Не съм изненадан.

— Вероятно могат да осъдят Пендерецки за нарушаване на обществения ред. Да му направят строго предупреждение. Имаш колкото щеш свидетели.

— Не. — Кафъри се почувства уморен. Уморен от всичко, което му струваше Юан. — Благодаря. Но няма да подам жалба в съда. Това няма да бъде последният път.

35

Вратите към зимната градина зееха отворени. Кафъри залепи разрешителното за обиск и графиците на стъклото на един прозорец и отстъпи назад, за да направи път на Логан и на детектив сержант Куин, приличащи на призраци в бялото си облекло, да влязат. Те с Есекс останаха отвън, разтъпкваха се по покритите с чакъл алеи, наведоха се да огледат купчините от прогизналите от дъжда угарки в лехата с маргаритки.

През този ден, който принадлежеше не толкова на ранното, колкото на късното лято, когато започва есента, вятърът беше силен, слънчевите лъчи си играеха, провирайки се между листата на високите дървета, японските кленове и едно издигащо се високо гинко билоба, и изпълваха градината с искряща зелено-жълта светлина. Напомняше много септемврийския ден, през който Юан се бе запътил към железопътната линия. Кости върху анонимна полица в научната криминална лаборатория. Свински кости. Пендерецки продължаваше да раздухва огъня.

— Сър?

Детектив сержант Куин стоеше на входа на облицования с черни и бели плочки коридор, подпряла скритата си в гумена ръкавица длан върху тежката дъбова врата.

— Заключено — обяви тя, когато Джак се приближи. — Не мога да открия ключовете никъде.

— Е? Какво мислиш?

— Не мога да кажа, че очаквам с нетърпение това, което предстои. — Отметна глава назад и подуши въздуха: — Искам да кажа, можеш ли да…?

— Да. — Кафъри кимна. — Да. Мога да усетя миризмата от градината.

Есекс намери някакво длето в гаража и след като Куин взе отпечатъци от едно прозорче на първия етаж, откърти внимателно

маджуна и извади стъклото. Миризмата, която излезе оттам, ги накара да направят неволно крачка назад.

Куин измъкна веднага маска за лице от чантата си и се усмихна.

— Вие оставате тук и слагате торбички върху обувките си.

Тя и Логан действаха бавно, като спряха, за да осветят с фенерче завесите догоре и разстоянието под прозореца.

— Силна миризма се носи оттук, Джак — потвърди Логан.

— Не е нужно да го казваш.

— Подай ми няколко от плочките за стъпване от моята торба.

Кафъри им подаде наръч жълти, съвсем леки блокчета и Куин и Логан изчезнаха зад завесите. На Есекс и Кафъри не им оставаше друго, освен да намъкнат торбички върху обувките си и да застанат под сянката на ливанския кедър, като си подсвиркват и подрънкват монетите в джобовете си.

— Е — обади се Есекс след продължително мълчание, — от какво според теб е тази миризма?

Джак се изненада, като забеляза потта по лицето му. Есекс беше нервен. Въпреки бабаитлъка си, той всъщност се страхуваше от онова, което можеха да открият вътре.

— А ти от какво мислиш, че е?

— Птици?

— Може би.

— Пийс Нбиди Джаксън?

— Надявам се.

— Боже! — Есекс разкопча яката си и избърса лице. — Ти си по-добър човек от мен, Джак. Говоря сериозно.

Куин се появи на прозореца. В стаята зад нея бе включено осветлението.

— Е?

— Е какво?

Кафъри въздъхна.

— Откъде е миризмата?

— О, *това ли*? Оставили са някаква храна. Но…

Погледна през рамото си.

— Но?

— Но се носи най-вече от банята на втория етаж. Пъхнете си ръцете в джобовете и ще ви покажа.

Движеха се предпазливо из първия етаж. Куин им позволяваше да поглеждат към стаите, но не и да влизат в тях.

— Засега не. Искам първо през тях да мине снимачният екип.

Беше запалила всички лампи и бе отбелязала с флуоресцентна лента пътека за минаване. Надникнаха в първото помещение. В един ъгъл се намираше озвучителната система на Хартвълд „Банг енд Олуфсен“, върху усилвателя й бяха поставени две чаши със засъхнало прясно мляко по тях и празна бутилка от пастис. Подът беше покрит с вестници и кутии от заведения за бързо хранене, столове, маса с покривка. В малкото сервизно помещение в предната част на къщата смутиха рояк мухи, които с излитането си разкриха купчина мръсни съдове, най-отгоре върху които лежаха скелетите на две пилета. Навсякъде завесите бяха дръпнати.

— Така, а сега горе. — Куин ги поведе нагоре по стълбището. Логан ги чакаше в коридора пред банята, с неутрално изражение. — Ето откъде идва миризмата. — Куин им се усмихна. — Можете да видите защо.

Логан отвори вратата.

— По дяволите! — произнесе простичко Есекс.

Банята беше малка и с висок таван, широкият прозорец беше закрит от щора на ярки ивици. По мраморния плот пред огледалото край мивката някой бе разхвърлял празни туби от паста за зъби, метри сиви конци за зъби, използвани самобръсначки, две-три пакетчета от презервативи, сивкав сапун. Всичко беше покрито с прах.

— Ето това е проблемът. — Логан посочи към тоалетната чиния. — Ето откъде е миризмата.

Капакът беше вдигнат. Порцелановото гърне беше пълно с фекалии и тоалетна хартия. В някакъв момент водата от запушената тоалетна бе излязла навън и миш-машът от изпражнения и тоалетна хартия бе достигнал височина от няколко сантиметра, оставяйки следи по покритите с плочки стени, ръба на ваната, душкабината. По-късно водата се беше изпарила, оставяйки воняща черна утайка, осеяна с розова хартия.

— Нищо от Пийс? — попита Есекс.

— Няма човешки останки. Няколко косми от срамната област, това е всичко. И ще вземем мостри от това. — Посочи кафявото блато в тоалетната чиния. — Открихме и няколко отпечатъка от пръсти. —

Логан свали капака на тоалетната, за да покаже два от отпечатъците. После вдигна отново капака и посочи други четири отпечатъка, малки, вероятно женски, от вътрешната страна. — Вижте колко са раздалечени. Какво според вас е правила?

Кафъри протегна ръце, разперил пръсти така, че да образуват същата форма.

— Държала е капака? За да повърне?

— Аз не бих имал нужда от хероин, за да повърна при тази гледка.

— *Преди* да се е запушила. Предполагам.

— Какво я е запушило?

Джак се взря в тоалетната чиния.

— Добре. — Куин сложи маската и издърпа краищата на гумените си ръкавици така, че да покрият бялото й хартиено облекло. — Нека да хвърлим един поглед. — Коленичи на пода и напъха длан дълбоко в U-образната извивка. „Като ветеринарен лекар, проверяващ за разкритие“ — помисли си Кафъри. Логан застла найлонов лист на пода, щом ръката на Куин изчезна. — Ооп, там има нещо. — Есекс пребледня и погледна към Джак, докато Куин се наместваше и опря скритото си в маската лице на ръба на тоалетната чиния, за да хване по-добре неизвестния предмет. — Ето го.

Събралата се смес от косми, презервативи, тоалетна хартия и фекалии бе струпана, капеща и воняща, върху найлоновия лист в центъра на банята. Есекс покри уста и отстъпи крачка назад, клатейки глава, а адамовата ябълка танцуваше в гърлото му. Куин изсумтя и се изправи, зарови с пръст из смесицата.

— Това… — Измъкна две преплетени неща и ги пусна в торбата, която Логан държеше отворена до нея. — Това е проблемът.

— Пола. Чифт чорапогащи.

Кафъри беше разочарован.

— Ще трябва да ги изсушат в лабораторията.

— Но си остават само дрехи.

— Не това, което очакваше?

— Всъщност не. Не.

Есекс, все така покрил устата си с длан, гледаше как Логан поставя етикет на торбата и го надписва.

— Знаеш ли? — каза по-късно той, като го потупа по гърба. — Имаш истинска дарба за веществените доказателства. И ще ти кажа, че ако при следващия случай имам нужда от отговорник за веществените доказателства, ще се обърна към теб.

36

В края на деня вече бяха открили отпечатъци от пръстите на Шелин върху една чаша, вилица с костена дръжка и бутилка „Малибу“, измъкната от дъното на барчето в дневната. Два косъма с патладжаненовиолетов цвят бяха намерени на решетката на канала в гардеробната на първия етаж, а в една лакирана кутия Логан откри спринцовки и по малко кокаин и хероин в две антични бутилки от синьо и сребристо стъкло. Всичко беше грижливо поставено и запечатано в торбички.

— Все още съм притеснена — призна Фиона Куин при вечерната среща. — Очаквах доказателствен материал от осакатяването с органичен произход. Не мисля, че го намерих при днешното претърсване.

Нито пък беше открила материали за шевове и хирургическия скалпел, с който според Кришнамурти бяха осъществени осакатяванията, нито пък катранен сапун „Райт“.

— Трябваше да има повече останки. Невъзможно е да не е останала кръв. Все щеше да е останало нещичко, поне по решетките на каналите. Хората от лабораторията откриха доста такъв материал в колата му, в багажника, и аз мисля, че това е ключът — според мен ги е отнасял другаде. Може би, за да ги убие, но по-вероятно — *след като* ги е убил. Трябва да ги е отнасял там, където държи клетките с птиците.

— „Шлос-Лосън енд Уокър“ — обади се Кафъри. — Семейни адвокати. Изготвят списък на другите му имоти. Съгласен съм с Куин: открием ли друг имот, ще го претърсим.

— Да — промълви Куин. — А когато го открием, мисля, че ще открием Джаксън.

Известно време никой не проговори. Първата работа на Есекс утре сутринта щеше да бъде да се обади на Кловър Джаксън — за да я помоли да дойде и да огледа снимките, направени на намерените в

банята на Хартвълд вещи. Да види дали лимоненозелената пола не беше тази, с която е излязла дъщеря й в нощта, в която бе изчезнала.

— Добре. — Мадокс въздъхна. — Мерилин, ето какво трябва да се предприеме сутринта, след като научим кои са другите жилища на Хартвълд. Искам Джаксън, преди времето да й се е отразило прекалено силно.

След срещата Кафъри, изтощен, свали вратовръзката и се обади на Ребека.

— Готвех се да излизам в парка — каза тя. — Искам да рисувам военноморския колеж.

— Може ли да те видя там?

— О, разбира се. След половин час? Хей… добре ли си?

— Да. Защо?

— О! — Тя замълча за момент. — Не звучиш добре.

— Е, добре съм. Супер съм. Честно.

Щом чу това, Есекс го смъмри.

— Какъв разгонен чукач си само. И си траеш. Ще й кажеш ли да спомене една-две думи пред Джони за мен, а? Да й обясни колко съм чувствителен или нещо от този род.

Кафъри заключи вратовръзката си в чекмеджето на своето бюро, наплиска лицето си с вода в тоалетната, пъхна мобилния телефон в джоба и потегли към Гринич. Залязващото слънце беше позлатило прозорците на Кралската обсерватория, когато пристигна в парка. Сега, когато Хартвълд беше мъртъв, трябваше да изпитва облекчение. Вместо това беше притеснен, нервите му бяха оголени и нащрек, сякаш тялото му се подготвяше за нови препятствия. „Просто си уморен, Джак — рече си той. — Поспи тази нощ и утре светът ще ти се стори по-добър.“

Тя седеше на тревата срещу подобния на лукова глава купол на Фламстийд, с блокче листове за акварел върху вдигнатите колене, захапала между зъбите си четка за рисуване, докато смесваше боите с друга четка. Кафъри спря, наслаждавайки се на възможността да я понаблюдава, без да го е видяла. Слънцето осветяваше извивката на бузата й; струваше му се, че може да види всяко едно от финитe златни

косъмчета по кожата й. В късата си карирана пола Ребека изглеждаше шокиращо уязвима. Като насърчение върху смарагдовозелената трева.

Тя остави четката, избърса ръце в малко парче плат и, сякаш през цялото време беше знаела за присъствието му, се извъртя лекичко, като закри със слабата си кафява длан очите си от слязлото ниско слънце.

— Здравей. — Беше без грим и той съзря началото на усмивка в дясното ъгълче на устата й. — Здравей, Джак.

— Знаеш името ми?

— Да. — Тя сведе поглед, а косата падна така, че закри изражението й. — Виж, нося бургундско. — Отвори някаква раничка и извади от нея бутилка и тирбушон. — И това. Цяла торба пресни нектарини. Надявам се, че не си се готвел да ходим в „Макдоналдс“.

— Това означава, че ще изпием заедно по чаша.

— Е, и?

Кафъри сви рамене, свали сакото си, седна на тревата и пое бутилката от ръката й.

— Не съм аз притесненият.

— Във всеки случай, ти пожела да ме видиш.

— Така е.

— И защо? Какво искаш?

„Истината ли? Бих искал да…“

Спря се. Започна да сваля станиола от гърлото на бутилката.

— Хванахме го. Действително беше Тоби Хартвълд. Пуснахме новината за пресата преди един час.

— О! — Ребека пусна раничката и го погледна. — Тоби.

— И още нещо.

— Какво?

— Той е мъртъв. Ще го видиш по телевизията, но исках да разбереш още сега. Скочи от Лондонския мост тази сутрин в десет.

— Ясно. — Младата жена остави бавно четката си и се загледа към проснатия пред тях Лондон. Нагоре по течението Лондонският мост бе подпрял лакти сред синкавата мараня, а надолу, проблясвайки в близост до нашарения от смога хоризонт, Милениум дом се издигаше като оглозгана кост на синия небесен фон. Някъде там дворът на строежа… — Значи историята приключи.

— Така смятам.

Ребека мълча дълго. Най-сетне, сякаш решила да се отърси от цялата тази тъжна история, тя извади две чаши от раничката и ги постави до него на тревата. Погледна го и се усмихна.

— Ние имаме нещо общо. Ти и аз.

— Добре. — Джак се зае с тирбушона. — Какво?

— Ноктите. — Погледна дланите си. — Откакто започна това, не мога да се докосна до нищо без някой нокът да ми се счупи. Като че ли стресът излиза оттам. — Направи пауза. — Какво е твоето извинение?

Кафъри се усмихна и повдигна палеца с насинения нокът.

— Това ли?

— Да?

— О… наистина ли искаш да знаеш?

— Разбира се.

— Ами, имахме дървесна къщичка. Това е първото.

— Дървесна къщичка ли?

— От нея вече не е останало почти нищо. Може би някой ден ще ти покажа къде беше.

— Ще ми бъде приятно.

— Брат ми, Юан, ме блъсна. Аз бях на осем години. Черният нокът трябваше да израсте, но не стана. Докторите са шашнати. Аз съм медицинско чудо.

— Надявам се, че си го убил за това.

— Кого?

— Брат ти.

— Не… аз… — Направи пауза. — Не. Простих му. Струва ми се.

Потъна в мълчание и Ребека се намръщи.

— Какво казах?

— Нищо, нищо.

Извади тапата на бутилката и наля вино в чашата й.

— Съжалявам, нямах предвид… понякога съм нетактична.

— Недей! — Джак вдигна разперената си длан. — Наистина, Ребека, недей. Просто не се притеснявай.

Двамата се гледаха, Ребека озадачена, Кафъри с окачена на лицето уверена, фалшива усмивка. Мобилният телефон в джоба на сакото му избра тази смутена пауза в разговора им, за да издаде остър звън и да накара и двамата да подскочат.

— Боже! — Той остави бутилката, пресегна се, хвана ръкава на сакото между показалеца и средния пръст и го издърпа по тревата. — Виж как избра момента. Извинявай.

— Не се извинявай.

Тя се отпусна на хълбок, отчасти благодарна за прекъсването. Джак вдигна телефона.

— Направих го.

Гласът й звучеше съвсем слабо.

— Вероника?

— Аз го направих.

Кафъри погледна към Ребека и се обърна настрани, като закри с длан долната част на мобилния си телефон.

— Аз го направих. Най-накрая го направих.

— Не говори с гатанки.

Не получи отговор.

— Вероника?

— Копеле такова. — Пое си дъх, сякаш плачеше. — Ти го заслужаваше.

— Виж…

Но тя затвори.

Младият мъж въздъхна, постави телефона между краката си и погледна към Ребека. Тя рисуваше линии по тревата с дръжката на една четка, без да вдигне очи.

— Кой беше? — попита най-сетне тя.

— Една жена.

— О! Вероника? Така ли се казва?

— Да.

— Какво искаше?

— Внимание.

— Е… — Отпусна брадичка върху дланта си и го погледна. — Смяташ ли да й го отделиш?

— Не.

Ребека кимна.

— Разбирам.

„Тя не ти вярва, Джак.“

Той затършува из джобовете си за цигара и внезапно откъм обсерваторията излетя цвъртящ рояк скорци. Кафъри спря и се загледа

в тях, необяснимо шокиран.

— Птици.

Младата жена наклони назад глава, за да ги погледне, и светлината на залязващото слънце се плъзна по лицето й.

— А. — Усмихна се. — „Ти не си родена за смърт, безсмъртна Птицо! Нито една от гладните генерации не успя да те стъпче.“ — Скорците се завъртяха във въздуха, спряха за миг, през който техните наблюдатели затаиха дъх, изпълниха небето с криле. Ребека повдигна рамене. — Ох!

Птиците се завъртяха отново и се отдалечиха така внезапно, както се бяха появили, загубиха се някъде зад хълма. Едно перо се залюля във въздуха и бавно се приземи в краката на Джак.

— Помислих, че ще ни атакуват! — разсмя се Ребека, като оправи коси и се кискаше на нервността си. Тогава видя лицето му и спря. — Какво има?

— Не знам. — Поклати глава. Беше видял птиците отблизо, беше зърнал пъстрите им ириси и от това вътрешностите му се бяха свили. Сети се за Вероника, за купчината кости, за напрегнатата й, нездрава усмивка, когато Пендерецки се появи в стаята, сякаш го беше планирала. Изведнъж Джак смачка цигарата и се изправи. — По-добре да вървя.

— Значи все пак смяташ да й отделиш внимание.

— Да. — Свали навитите си ръкави. — Така ми се струва.

Червената „Тигра“ на Вероника беше паркирана пред къщата. Не й липсваше самодоволство. Сякаш имаше право да бъде тук. Вече се беше стъмнило и над покривите, от другата страна на железопътната линия, се издигаше тънка струйка дим. Къщата беше тъмна. Кафъри влезе вътре предпазливо, готов за най-лошото.

— Вероника? — Стоеше на рогозката пред прага, нервен в собствения си дом. — *Вероника?*

Тишина. Включи осветлението в коридора и остана неподвижен известно време, премигвайки. Всичко беше така, както го беше оставил: килимът в коридора не беше съвсем чист, торбата с дрехите от химическо чистене стоеше край перваза, където я беше забравил тази сутрин. През отворената врата на кухнята различаваше

очертанията на сутрешната си чаша кафе върху масата. Затвори входната врата, окачи сакото и влезе в кухнята.

— Вероника?

Вътре беше задушно. Едно от растенията й на перваза беше разцъфтяло през деня в мръсночервен цвят. Стори му се, че то изсмукваше кислорода от къщата с дебелите си месести листа. Побърза да отвори прозореца, за да пусне вътре задимения нощен въздух, и отпи голяма глътка направо от бутилката „Гленморанджи“ за „добре дошъл“.

Дневната не беше пипната. Безценните чаши на Вероника все още очакваха да бъдат взети. Джак отвори френския прозорец и се върна в коридора. Първото доказателство за присъствието й откри в трапезарията. Тя беше почистена до блясък, почти вманиачено, въздухът бе натежал от миризмата на препарат за почистване на мебели с аромат на лавандула.

Стоя дълго на прага, преди да забележи закрепената на полицата над камината картичка с черни краища, от тези, които се използват от погребалните бюра. Посланието беше съвсем простичко.

Майната ти, Джак.

С обич, Вероника

— Благодаря ти, Вероника.

Пъхна картичката в джоба си, отвори панорамните прозорци и отново се върна в коридора. Единствените звуци идваха от тиктакането на стария стенен часовник и ленивото механично жужене на някаква умираща муха. Тогава значи, горе. Тя трябваше да е на горния етаж.

— Тук съм, Вероника. — Спря на половината път до стълбищната площадка и вдигна очи към затворената врата на спалнята. — Вероника.

Мълчание. Кафъри изкачи последните няколко стъпала и направи пауза, поставил длан върху дръжката на вратата.

Внезапно се почувства неизразимо уморен. Ако се беше предозирала и лежеше в леглото му, щеше да прекара още една безсънна нощ. „Бърза помощ“. Промивки на стомаха. Преглед от психиатър. Гранитносивото й семейство щеше да стои безмълвно,

давайки му да разбере, без да произнесе нито дума, че за случилото се е отговорен той.

Или пък можеше, *можеше* — тази мисъл го накара да потръпне — просто да се обърне и да излезе. Да се обади на Ребека, да й се извини, че я беше оставил, да се срещнат, за да пият по нещо, да опитва цяла нощ да я примами да легне с него, докато Вероника безмълвно мине от другата страна на барикадата, сама.

Стоеше с препускащ пулс, докато тази възможност се въртеше в главата му. После пое дълбоко и продължително въздух и бавно, много бавно отвори вратата на спалнята.

— По дяволите!

Тя беше оправила леглото и бе разтребила и тук. Но нямаше шокиращи картини на смърт, нямаше опръскана с артериална кръв стена, нито празни шишенца от лекарства. И Вероника я нямаше.

Провери набързо шкафовете. Всичко беше както трябва, хавлиите бяха спретнато сгънати, часовникът край леглото тиктакаше тихичко. Тогава стаята на Юан. Върна се на стълбищната площадка и установи, че вратата на неговата стая е отворена. Вероника стоеше вътре и го гледаше.

— Вероника.

Двамата се изгледаха, сърцата им тупкаха силно. Тя беше с бяла копринена блуза и бели ленени панталони. На врата й с диамантена игла беше закрепено шалче с щампа, изобразяваща миниатюрни златни токички. Лицето й беше бледо и сдържано. Нищо във вида й не показваше, че се е опитвала да си навреди.

— Защо си в къщата ми?

— Дойдох за чашите на мама. Позволено ли е това?

— Вземай ги и си върви.

— Любезност. — Пое шумно въздух през зъбите си и изви вежди. — Позната ли ти е тази дума, Джак? *Любезност?*

— Не съм дошъл да спорим…

Не довърши мисълта си. Беше погледнал по-навътре в стаята и бе видял празните рафтове, кутиите на пода — отворени, до една широко отворени и празни.

Постоя така за момент, обгръщайки сцената с поглед, безмълвен и неподвижен — единствената му компания бяха тъпите удари на сърцето. „По дяволите, тя знае точно къде да ме настъпи.“ После

пристъпи напред, без да й обръща внимание, и коленичи насред останките, а ръцете му трепереха. Докато вдигаше папките, докато ги обръщаше в треперещите си длани, прокарвайки пръсти по бялата им повърхност, Кафъри разбра, че няма да намери кой знае какво. Знаеше колко методично върши работата си едно свито сърце като това на Вероника.

— Е? — попита най-сетне той, като отпусна тежестта на тялото си върху петите и дишаше тежко. — Е? Какво си направила? Къде сложи всичко това?

Тя повдигна рамене, сякаш интересът му я изненадва, и се обърна непринудено, за да погледне през прозореца. Той проследи неохотно погледа й. Зад бледите пердета към луната се издигаха флегматични струйки дим.

— По дяволите! — въздъхна Кафъри. — По дяволите! Ами да, разбира се, трябваше да се досетя.

Изправи се уморено и прекоси стаята, постави леко студените си пръсти върху рамката на прозореца. И там, точно както беше очаквал, от другата страна на железопътната линия, осветен в червено и черно от догарящата жар, стоеше Пендерецки, вдигнал капака на портативната пещ за горене на смет, за да хвърли още една шепа, като си подсвиркваше и се усмихваше, сякаш очакваше появата на Джак. — О, Вероника. — Притисна горещото си чело в стъклото и изпусна дълга въздишка. — По-добре да беше накъсала на парчета сърцето ми.

— О, хайде, Джак, не преигравай.

— Каква кучка си само — промърмори той. — Малка кучка…

— Какво? *Как* ме нарече?

— Кучка. — Кафъри се обърна спокойно към нея. — Нарекох те „проклета кучка“.

— Ти си луд. — Младата жена го изгледа невярващо. — Знаеш ли, понякога ме караш да се надявам, че онзи перверзен тип наистина е убил брат ти. При това бавно. — Лицето й се изкриви. — Защото ти го *заслужаваш*, Джак. Заслужаваш го заради начина, по който ме *убиваш*. Ти ме убиваш… — Но Кафъри я сграбчи грубо за ръката. Копчетата на маншета й се разхвърчаха из стаята. — *Джак!*

Той я задърпа към вратата, тъпчейки и разпръсквайки валящите се по пода празни папки и кутии.

— *Джак!* — Вероника го срита. — *Пусни ме, Джак!*

— Млъкни.

Гневът му даваше сила и самообладание. Задърпа я надолу по стълбището, наслаждавайки се на безсилието й, на напразната й съпротива, на дългите лакирани нокти, които се впиваха в перилата. Щом стигнаха долу, спря и, държейки я на една ръка разстояние от себе си, я изгледа спокойно.

— *Божичко!* — Тя отскубна ръката си от хватката му и отстъпи крачка назад, масажирайки лакътя си, разчорлена, с широко отворени очи. В бялата част на лявата й очна ябълка се бе спукало капилярче, но лицето й беше сухо. Кафъри видя, че я беше изплашил. — Не ме докосвай повече, окей? Недей…

— Просто млъкни и ме чуй.

— *Моля те!* Татко ще се отнесе много сериозно към случая, ако се приближиш към мен.

— Казах *млъквай, по дяволите, и ме чуй*! — Приближи лицето си до нейното. — А сега, ще ти го кажа само веднъж: ако някога се доближиш отново до мен, ще те убия. Говоря сериозно. Ще те *убия*, без да ми мигне окото. Ясно ли е?

— Джак… моля…

Кафъри я разтърси силно.

— Попитах *ясно ли е*?

— *Да, да!* — Внезапно Вероника се разрида. — А сега си м-махни ръцете от мен, окей? Просто си махни проклетите ръце от мен.

— Вън от къщата ми. — Пусна я. Присви уста с отвращение и отвори със замах входната врата. — Върви. Махай се от къщата ми веднага.

— Добре, добре. — Младата жена заслиза припряно по стъпалата, като си мърмореше нещо под носа. Хвърли поглед през рамо, за да се увери, че не я следва. — Тръгвам си, окей?

Кафъри влезе в дневната, взе кутията с чашите и я изнесе навън. Вероника стоеше на градинската алея, като набираше с трепереща ръце някакъв номер на мобилния си телефон. Когато вратата се отвори, отстъпи, обзета за момент от страх. После видя какво носи и изражението й се промени.

— О, *не* — извика тя. — Струват цяло състояние.

Но той я подмина, излезе на улицата и запрати кутията във въздуха. Тя се завъртя грациозно, сипейки чаши от оловен кристал и

зелена хартия за увиване, удари се веднъж, отскачайки, в капака на тиграта, разцепи предното стъкло и се сгромоляса с трясък насред улицата.

— Говоря сериозно, Вероника — прошепна Джак в ухото й, преди да я подмине на връщане към дома си. — Ще те убия.

Тръшна входната врата, пусна резето и отиде в кухнята за бутилката „Гленморанджи“.

37

Будилникът звънна в седем часа. Той остана да лежи на една страна, загледан в сенките на листата по стените. След цяла вечност се завъртя по гръб, закри очи и започна да диша.

Прекадено далеч. Този път бяха стигнали прекалено далеч.

През годините беше имало и други като Вероника. Някои връзки се бяха разпадали след няколко месеца. Но дори там, където бе имало горчивина, отмъщението никога не беше толкова ожесточено. Никога досега не го беше ранявало.

„Трябва ли да научиш нещо от случилото се? Дали това не е «жизнен урок»?“

Кафъри притискаше слепоочията си и мислеше за Ребека, как беше прибрала кестенявите коси от очите си. Питаше се дали щеше да провали и това, колко време щеше да му бъде необходимо, за да доведе нещата до провал. Може би шест месеца. Или година, ако положи известни усилия. И тогава щеше да се озове отново в това положение. Сам. Без деца. Сети се за родителите си, изпълнени с оптимизъм, окрилени от надежди: как наблюдаваха живота на двамата си сина, точно тук, в тази осветена от лятното слънце стая.

— Джак, Джак — измърмори той. — Вземи се в ръце. — Надигна се на лакът, премигвайки срещу новата светлина на деня, и придърпа телефона върху леглото. Гласът на Ребека беше сънен. — Събудих ли те?

— Да.

— Обажда се детект… Ребека, аз съм, Джак.

— Знам.

Безизразна интонация.

— Съжалявам за снощи.

— Няма проблем.

— Питах се…

— Да?

— Може би тази вечер. Да отидем да пийнем нещо. Или да хапнем.

— Не. — Направи пауза. — Не. Не мисля.

„Това да ти е за урок, Джак“ — помисли си той и стана от леглото.

Мадокс, със свежо лице и в риза с къси ръкави, го посрещна в коридора на Шрайвмур с чаша кафе в ръка.

— Джак. Какво има? Да не би пак онзи перверзен тип?

— Няма нищо.

— Изглеждаш ужасно.

— Благодаря.

— Как беше уличното движение?

— Не беше зле. Защо?

Мадокс извади от джоба си ключовете на служебната кола и ги размаха.

— Защото се обръщаш и се връщаш.

— Какво се е случило?

— Мисля, че намерихме Пийс Джаксън. Някаква жена я открила преди петнайсет минути в една от големите кофи за боклук на колелца.

„Ройъл хил“, свързващ Гринич и Луишам, като че ли бе възнамерявал да се извиси колкото „Блекхийт“, но по някое време ентусиазмът му се бе изпарил. След четвърт миля завиваше наляво и започваше да слиза отново, за да се срещне със „Саут стрийт“. Когато пристигнаха и паркираха колата, вече се беше събрала тълпа. Съседи надничаха от високите прозорци, скръстили ръце и отместили мрежестите завеси. Повиканите от съдебния лекар представители на погребално бюро, двама набити мъже в тъмни бродирани жилетки и черни вратовръзки, стояха и чакаха до черния си „Форд транзит“. Един полицай отделяше с ленти малката градина, а на тясната бетонна алея се намираше кофата за боклук с отворен капак. Детектив инспектор Басет стоеше до портата, свел глава, потънал в разговор с Куин. Мадокс тъкмо се подписваше в папката, която му бе предложил

стоящият там полицай, когато Басет го забеляза и се отправи към него, протегнал ръка.

— Детектив инспектор Басет. — Мадокс поклати глава. — С какво разполагаме?

— Както изглежда, една от жертвите на вашия Хартвълд, сър. Жена, гола, частично увита в три найлонови торби за боклук. Куин надникна вътре и мога да ви уверя, че имаме основателна причина да ви повикаме. Тя има издайнически шевове по гърдите, стернумът й е бил отварян. Не можем да видим главата й, тя е с носа надолу, но е с афро-карибски произход, ако това може да ви бъде от някаква помощ.

— Да. Имаме някого предвид.

— Краката й са свити към гърдите, което означава, че вкочаняването е преминало.

— А, очарователно. — Мадокс набърчи нос и погледна към небето. — Кога ще ни се удаде случай да имаме работа с приятни, пресни трупове? — Пое маската за лице и гумените ръкавици, които му подаде Логан, и се обърна. — Джак. Защо не поговориш с жената, която я е открила? Ние с Логан ще се заемем с нещата тук.

Кафъри откри жената в кухнята на къщата с две спални, заедно с друга жена, полицай. Двете се взираха безмълвно в електрическия чайник. При неговото влизане подскочиха стреснато.

— Съжалявам, вратата беше отворена.

Колежката му се намръщи.

— Кой сте вие?

Той затършува за служебната си карта.

— АМІР. Детектив инспектор Кафъри.

Тя се изчерви.

— Извинете, сър. — Кимна към чайника. — С мис Велинор тъкмо правехме чай. Ще желаете ли и вие?

— Благодаря.

Домакинята му се усмихна неубедително. Беше привлекателна, със строго, изваяно, египетски тип лице, с прибрана назад с лента коса. Носеше скъп бизнес костюм. Дипломатическото й куфарче бе сложено на масата, до купчина списания: три „Мениджмънт тудей“, наръч психометрични тестове „Савил & Холдзуърт“, и един „Гардиън“,

сгънат така, че снимката на Хартвълд бе най-отгоре. На сушилката за пране отпред висяха четири жълти като невен кърпи за баня и закриваха прозореца зад себе си.

— Искате да ми зададете някои въпроси — рече тя. — Но нека първо да пийна чай. Страхувам се, че ми стана зле.

— Разбира се.

Помогна им да занесат всичко, заедно с прясното мляко и захарта, до малката масичка. Настаниха се до прозореца. Мис Велинор отпи от чая си и цветът на лицето й бавно се върна, напрегнатите линии по него се загладиха.

— Така е по-добре.

Кафъри извади бележника си.

— Разкажете ми какво се случи, бавно, с ваше темпо. Излязохте за работа и се отбихте да хвърлите боклука?

Тя кимна и постави чашата в чинийката й.

— Помислих, че някой е изхвърлил там нещо ужасно, за да се „пошегува“. Партньорът ми е бял, а аз съм… както виждате, аз съм от смесен тип и хората все още реагират странно. Преди две седмици бяха рисували графити по входната врата. Реших, че това е началото на някаква кампания. Чували сте за всевъзможните ужасии, които пускат в пощенските кутии, нали? Помислих, че става въпрос за нещо подобно.

— Значи го отворихте.

— Трябваше да видя какво е. То… *тя*… миришеше толкова противно. Бях готова за… не знам за какво… — Притисна основата на носа си и набърчи лице. — Но не и за това. Не очаквах подобно нещо.

— Колко време според вас е прекарала там?

— Не знам. Нямам представа.

— А колко ви се струва?

— *Струва* ми се, че от снощи. Но не може да е вярно, нали, защото Хартвълд е мъртъв? От вчера сутринта? — Взря се в броя на „Гардиън“ със сериозните си кафяви очи. — Онова… онова момиче отвън е свързано с него, нали?

— Какво ви кара да мислите, че е там от снощи?

— Ами… — произнесе бавно мис Велинор, озадачена. — Не знам. Може би просто съм решила, че щях да разбера, ако в кофата ми за боклук лежи мъртво тяло. — Изсмя се на подобен абсурд. — То

това, разбира се, не е непременно вярно. Имам предвид че капакът бе плътно затворен и ако не бях изнесла боклука тази сутрин, щях да отмина кофата и така и нямаше да разбера.

— Кога за последен път изхвърляхте боклук?

— Тъкмо опитвах да се сетя. Боклукчийският камион идва в понеделник. Партньорът ми остана тук във вторник вечерта и двамата пийнахме. Беше рожденият му ден. Така че торбата беше пълна с опаковки от подаръци и празни бутилки. Струва ми се, че ги изхвърлих снощи. Но явно греша; трябва да съм ги изхвърлила вчера сутринта.

— Къде работите, мис Велинор?

— В болница „Сейнт Дънстан“.

Кафъри повдигна вежди.

— „Сейнт Дънстан“ ли?

— Да. Защо?

— Можете ли да се сетите за някаква причина, поради която мистър Хартвълд е избрал да причини това на вас?

— *Да е избрал мен ли?* — Тя поклати глава. — Не. Имам предвид, че го познавах съвсем бегло — били сме в един и същ болничен комитет един-два пъти, той познаваше един от моите колеги… но не мога да си представя да съм се отличила пред него повече от който и да било другиго. Той едва ли знаеше за моето съществуване.

Когато Кафъри приключи и излезе през входната врата, боклукчийската кофа, покрита със сребрист прах за вземане на отпечатъци от пръсти, беше поставена на една страна върху голям найлон, застлан на алеята. Край отвора му бе коленичил Логан, вече с бял костюм и обувки. До него Куин беше застанала на ръце и колене и горната част на тялото й беше почти изцяло в боклукчийската кофа. Мадокс стоеше извън оградения с въже участък и премигваше сериозно под бялата маска.

Куин се измъкна донякъде и погледна към него.

— Бинго! — заяви тя; гласът й звучеше приглушено под маската. Направи с длан кръг около главата си. — Има следи по челото си. Да я извадим.

Джак стоеше на прага с ръце в джобовете. Намираха се само на около петстотин метра от квартирата на Ребека. Тя вероятно минаваше покрай тази улица на път към центъра на града. „Странно как всичко в живота е взаимносвързано и преплетено, макар и да не го виждаме“ — помисли си той.

Куин и Логан поставиха хванатите си на „столче“ длани под таза на трупа. Когато тя се появи от кофата, в съзнанието на Кафъри изплува асоциация с раждане: кожата беше влажна и на петна, косата беше полепнала по слузестата гугла на разложението, крайниците висяха безпомощно до двамата професионалисти в бяло. Тя се плъзна и се приземи във вид на влажна купчина върху найлона, а главата й увисна. Застаналият край портата полицай покри с длан лице и се обърна. Чертите на жената бяха отпуснати в резултат на разлагането, но от прага двамата можеха да видят познатия грим на очите и устата, кобалтовосините шевове на гърдите. Неравномерния разрез на гръдния кош.

Куин се приведе към лицето й. Присвила очи, погледна към Мадокс и свали маската.

— Мисля, че има бенка над горната устна.

Мадокс кимна, лицето му се сви за момент.

— Джаксън. Това е Джаксън.

38

„Малпенс стрийт“, само на стотина метра от градината на Лола Велинор, бе спокойна и оградена с дървета. Гордите къщи от епохата на крал Едуард VII, стояха навътре от улицата, скрити зад пищни градини, осеяни с липи, жасмин и хибискус.

Малко преди девет същата вечер в една подземна кухня, през чийто отворен прозорец влизаше аромат от орлови нокти, Сюзан Листър приготвяше маринатата с червено вино за вечерята. Беше преминала с джогинг обичайния си маршрут нагоре по „Трафалгар роуд“, покрай „Сейнт Дънстан“, над парка, и все още беше със сивото долнище на анцуга си, с черно-бял суичър на „Найк“ върху спортния сутиен; русата й коса, леко влажна, беше хваната на опашка. Нямаше да има време да се изкъпе, преди да отиде да посрещне Майкъл на гарата. Той работеше до късно и вземаше влака в девет без пет от Лондонския мост. Портативният телевизор върху боровата маса зад нея беше включен на „Би Би Си“ 1.

Стисна крайчето на скилидка чесън и обели люспата. Зад нея часовникът удари и произнесоха първата новина.

— Още едно тяло бе открито в Югоизточен Лондон. Скотланд ярд не отхвърля възможността да е свързано с поредицата убийства на Хартвълд.

Сюзан остави припряно скилидката, усили звука и се подпря на плота с чашата си вино.

— С изясняването на все повече подробности столичната полиция призовава да се направи бърза преценка на предложения Проект за разследване на сериозните престъпления.

Секретарят на министъра на вътрешните работи стоеше в градинката пред сградата на Парламента, ветрецът развяваше кичури от оредяващата му коса. Той изрази съчувствието си към роднините на жертвите и започна да цитира цифрите, говорещи за намаляването на престъпленията през текущата година. После спретнатият член на кралската комисия, седнал на конферентната маса, каза пред камерите,

че Гриничкият криминален отдел и AMIP са абсолютно компетентни, и не, не бяха готови да потвърдят или да отрекат, че това е жертва на Хартвълд.

Сюзан отпи замислено от виното си. Беше се оказало, че Хартвълд е живял само на половин миля оттук. Божичко, беше свикнала при утринния си джогинг да вижда открояващата се зелена кола, паркирана пред „Сейнт Дънстан“, а тя бе именно негова собственост. А сега пък това. Още едно тяло.

На екрана се появи лондонска улица, която тя разпозна веднага като „Ройъл хил“. Трима детективи в сиви костюми носеха жълт кош. Последваха кадри, заснети от хеликоптер, гледка от птичи поглед към покривите на „Малпенс стрийт“, и после призрачни фигури в бяло, лъкатушещи между заграденото с полицейски ленти пространство.

— Така неофициалният брой на жертвите става шест, като само четири от тях са идентифицирани. Тази вечер главен детектив Дейс от югоизточния лондонски район на AMIP отказа да потвърди, че изследват евентуална връзка с Тоби Хартвълд.

Намиращата се в кухнята Сюзан, внезапно обзета от необясним страх, посегна да затвори прозореца. Тяло в „Ройъл хил“. Колко близко се развиваше цялата тази драма. Потисната, тя приключи с кълцането на чесъна, изпълнена с чувство за дискомфорт от безмълвното си отражение, което се плъзгаше на фона на призрачните орлови нокти на прозореца. Добави петте китайски подправки, малко соев сос и пусна свинското в приготвената марината. Бързо изми ръце и взе ключовете за колата от хладилника. Майкъл явно щеше да я чака.

Навън беше топло, въздухът ухаеше на жасмин от цъфналите храсти в градината на съседите. Спря за момент. Всичко беше свършило. Хартвълд беше мъртъв, лежеше в някоя морга, и можеше да се освободи от досадната си тревога. Улицата изглеждаше както обикновено вечер, край уличните лампи се рояха насекоми, от палмите в градината на съседите се носеше мирис на блато, като че ли всеки момент трябваше да очаква да чуе звуците на цикадите. Нямаше нищо необичайно. Само някаква кола, която не й беше позната, френска, може би „Пежо“, празна.

Тази вечер щеше да предложи на Майкъл да сложат алармена система на къщата. Така щеше да се чувства по-сигурна, когато той

оставаше до късно на работа. Или да си вземат куче. Измина няколкото метра до фиестата си. Това беше идея. Куче.

Автомобилът беше все още горещ от прекарания на слънце ден и изпълнен с остра миризма. Съпругът й имаше навика да оставя дни наред в багажника използвания си екип за игра на крикет.

— Ще те убия, Майкъл — измърмори тихичко тя.

Щеше да го накара да извади екипа си и да го изпере, преди да си легне тази нощ, да му напомни, че и двамата работеха и че той също трябва да поеме своя товар от домакинските задължения.

Закопча предпазния колан, като дъвчеше вътрешната част на долната си устна. Кучето наистина беше добра идея. Боксер или доберман. Нещо голямо. Нещо мускулесто. Щеше да го взема, като излиза за ежедневния си джогинг. Може би това щеше да накара шофьорите на камиони по „Трафалгар роуд“ да се позамислят, преди да й подвикнат. Намери ключа за двигателя на светлината на уличната лампа, запали мотора и погледна в огледалото за обратно виждане. На задната седалка се надигна мъж и й се усмихна.

39

На другата сутрин тялото на Хартвълд беше извадено от реката при Уопинг и закарано в Гринич за аутопсия. По същото време неговите адвокати от „Шлос-Лосън енд Уокър“ се върнаха в AMIP с портфолиото с недвижимото имущество на своя клиент. Мадокс и Кафъри хвърлиха един поглед и видяха веднага това, което искаха.

— Значи разрешително за обиск за „Хейлсоуън роуд“?

Мадокс кимна.

— А кога е аутопсията на Джаксън?

— Днес следобед… след аутопсията на Хартвълд.

— Добре… ти ще присъстваш на тази на Джаксън. Ще дадем „Хейлсоуън“ на Логан. Добре е да бъде с някой от криминалния отдел, Куин, ако е свободна.

Когато Кафъри пристигна на „Девъншир стрийт“, Пийс вече бе излязла от рентгеновото отделение и вътрешният оглед бе приключен — бяха й направили снимки, прегледът за косми и влакна бе завършен, бяха взети секрети от ануса, влагалището, устата. Една от служителките в моргата му подаде маска и камфорово масло.

— Мобилният ви — прошепна тя. — Ако вече не е…

— Разбира се. Разбира се.

Изключи мобилния си телефон, зае едно място в нишата за наблюдение, облегна се на перилата и погледна надолу към залата за дисекция.

— Добър ден, мистър Кафъри — приветства го Кришнамурти в зелена престилка, без да вдига поглед. Правеше теменния разрез, от едното до другото ухо на Пийс. — Виждам, че сте изтеглили късата сламка.

— Така стана.

— Казаха ми, че мистър Хартвълд, когото срещнах на масата си тази сутрин, е същият мистър Хартвълд, който е отговорен за усилената ми работа през последните седмици. — Хвана скалпа на

Пийс между палеца и показалеца си и бавно го смъкна надолу, като оголи черепа й на мястото на лицето. — Прав ли съм?

— Прав сте. Знаем ли времето на смъртта на Джаксън?

— Аз не съм ентомолог, но сте добре дошли да хвърлите поглед. — Посочи към редицата запушени шишенца върху страничната пейка. — Мисля, че ще откриете обичайните заподозрени — Diptera и Calliphoridae, в първи или втори стадий на развитие, в устата, носа, влагалището; а после — в раните, мухи месарки, все още във вид на ларви. В помещението за миене има таблица, която ще ви помогне да се ориентирате, ако наистина се интересувате.

— Не, и така е добре. Изглежда същото като при другите.

— Точно така, мистър Кафъри. *Идентично* с другите.

* * *

Сюзан Листър се събуди на по-малко от половин миля от дома си. Пееше птица, а през мрежичката от капиляри на клепачите й играеше топла светлина. Чуваше се тенекиен смях от нечий телевизор. Мислеше си, че е в леглото у дома, докато не усети миризмата на урина и не осъзна, че вътрешната страна на бедрата й е мокра. Тогава си спомни.

Рев на бормашина в слепоочията й… на бормашина или на електрически трион?

Отвори очи и се опита да седне — разтърси за момент безсмислено леглото и си удари главата. Нещо ограничаваше движенията й. Примири се и остана да лежи неподвижно, с диво тупкащо сърце.

„Не привличай вниманието, Сюзан. Почакай малко. Първо помисли.“

Облиза напуканите си устни и се огледа. Преценяващо.

Лежеше върху килим в осветена от дълга флуоресцентна лампа стая. На около метър, под кафявия кадифен диван, видя някакви къдрици и празни обвивки от шоколад. Всичко беше покрито със ситна сива прах — сега я усети да скърца между зъбите и върху клепачите й. Беше я поставил да легне на една страна, със завързани отзад ръце и крака с нещо здраво — като че ли найлоново въже. Но още по-лошо,

много по-лошо — сърцето й спря да бие за момент, защото този детайл й обясни повече, отколкото й се искаше да знае — тя беше гола.

Той щеше да я изнасили.

„О, боже!“ — Пое дълбоко въздух и с усилие на волята се въздържа да не извика. — „Хайде, Сюзан — насърчаваше се тя, — запази спокойствие, мисли с главата си, Хартвълд е мъртъв. Това е изнасилване, а ти винаги си си казвала, че ще можеш да преживееш едно изнасилване, ако ти се наложи — чела си за това — а ще го преживееш, ако не се съпротивляваш, ако се подчиняваш на всичко, което ще каже той, и си отбелязваш наум всичко, което виждаш и чуваш. Ако си го отбелязваш добре. Всичко. Окей? Така… готова ли си?“

Пое си четири пъти дълбоко въздух и извъртя очи нагоре.

Помещението беше с висок таван. С гипсови орнаменти. Стаята имаше две врати. С ламперия. Сводове от три страни — трябва да беше преоформено. От двете страни на обкованата с дърво камина се виждаха имитиращи дърво полици с книги, нещо техническо. Дочу се далечен смях от епизод на „Омагьосани“, гледан очевидно на малък телевизор: това можеше да означава кабел и съответно да ограничи улиците, на които можеше да се намира. Увереността й нарасна моментално. Но тогава видя какво беше закрепено по стените и от гърлото й се откъсна тих вик.

Снимки, откъснати от порнографски списания; актове, които никога не би могла да си представи дори в най-тъмните ъгълчета на съзнанието си. На едната се виждаше анален акт с дете.

Започна да трепери.

„Сюзан! Сюзан. Не — не се паникьосвай. Изпаднеш ли в паника, може да умреш. Дистанцирай се от ставащото. Не участвай в него, бъди наблюдател. Бъди наблюдател.“

Но увереният й ум на оцеляващ започваше да отслабва. Като въртеше глава нагоре и надолу, успя да види, пръснати по пода, на около петдесетина сантиметра от нея, седем-осем книги. Някои бяха отворени, други — затворени, заглавията им бяха гравирани със златни букви.

„Апълтън и Ландж. — Присви очи. — «Преглед на технологията на хирургическия оглед» от Апълтън и Ландж.“ До тази книга лежаха „Атлас на лицево-черепната пластична хирургия“, „Хирургическо

облекчаване на неподдаващ се на ресекция карцином“, „Стереостатична биопсия на гърдата“.

Страхът пусна нови дълбоки корени в гърдите й.

Тя отпусна глава и зарида.

Кришнамурти вече беше приключил с около три четвърти от аутопсията. Събра грижливо течностите от телесните кухини на Пийс в мензура, поставена върху маса за дисекция над краката й.

— Така, екип. — Той изправи гръбнак и огледа помещението. — Какво ще кажете да позамаем днес малко главата на Вирхов. Клещи, Пола. — Асистентката постави в ръката му форцепс. Той повдигна внимателно подгизналия малък обект от гръдната кухина на Джаксън и го пусна върху блюдото на везните. Пола записа теглото му. Птицата не изненада никого. Случаят Хартвълд бе получил известност — всички знаеха какво да очакват.

— Добре. Сега… — Кришнамурти се взря в гръдната кухина. — Да, авулсия на значителна част в гръдния щит — същото, каквото видяхме и при другите. Някой е чел кодекса на Рийд за правенето на авулсия, за бога.

— Авулсия — обади се отгоре Джак. — Какво е авулсия?

— Откъсване на тъкан от костта или на част от съединителната тъкан. — Кришнамурти вдигна маската пред лицето си и го погледна. — И, мистър Кафъри.

— Да?

— Д-р Джейн Еймдюр ми каза, че тази жертва била намерена на различно място от останалите.

— Точно така.

— И никога не е била закарвана на онзи строеж?

— Не. Той се пази денонощно вече две седмици. Защо?

— В косите на покойната има прах от цимент… и по лицето й, също като другите. При другите, струва ми се предположихме, че е от оградения терен на строежа.

Джак се намръщи.

— Добре.

Допря пръсти до слепоочията си.

„Апартаментът на «Хейлсоуън роуд».“

Вдигна очи.

— Днес следобед главният детектив издаде заповед за претърсване на друго жилище.

„Мили боже, какво ли ще открият там?“

Сюзан го чу да влиза в стаята и незабавно притихна. Лежеше абсолютно неподвижно. Приготвяше се. Чу го да прекосява стаята към отсрещната страна и да почуква по стената.

„Говори с него. По този начин можеш да се измъкнеш от тази ситуация. Говори… накарай го да започне да мисли за теб като за човешко същество. Той иска да те превърне в неодушевен обект. Не му го позволявай.“

Бавно, нащрек с всеки мускул на тялото си, готова да заговори, готова да се бори за живота си, тя се осмели да вдигне очи.

Той дори не гледаше към нея.

Стоеше на около метър, странично. Носеше светлосини болнични дрехи и хирургическа маска, а косата му беше скрита под карирана шапка, от типа, който използват в хирургическите зали. В краката му лежеше червена пластмасова кутия за инструменти. Беше нисък, топчест. Но знаеше колко е ловък, след като снощи почти беше прескочил седалката на колата. И беше силен. По-силен, отколкото би предположила.

Той се взираше напрегнато в снимката, изобразяваща женско лице, като потупваше с пръст по нея. Тя имаше дребно, гладко лице на кукла. Бяло-руса коса. Беше силно гримирана. Сини сенки за очи и почти виолетово червило. Той притисна длани върху снимката, покривайки чертите на лицето й, големите му палци закриваха устата, сякаш опитваше да ги прокара между зъбите й, покрай езика, покрай сливиците.

И тогава внезапно се обърна.

— Е?

Сюзан трепна. „Знаел е, че го гледам. Дори без да погледне към мен, той знаеше, че го наблюдавам.“

— Е?

Мъжът пристъпи към нея. Очите му над маската бяха кръгли, неспокойни.

— Казвам се Сюзан. — Говореше бързо, не заекваше. „Не му показвай, че те е страх.“ — Баща ми е съдия. Има голяма власт.

— Съдия! — Гласът прозвуча леко развеселено. — Да не би това да трябва да ме притесни?

— Не… аз… *о, боже, какво искаш от мен*?

— Ти какво мислиш? Какво мислиш, че искам?

„Моли се само да те изнасили, Сюзън, моли се да не е нещо повече.“

— Моля те, не ми причинявай болка. — Тя се сви, ридаейки, опитвайки напразно да обвие ръце около гърдите си, като овързана пуйка с отрязани криле. — Моля те, недей.

— Не ти ли е неудобно с толкова големи *балони*? — Протегна влажните си длани и стисна гърдите й. — Как седиш на масата с това отпред? Не ти ли пречат?

Сюзан се отдръпна ужасено. Усети как ръката му се плъзна надолу към корема й. Към слабините. Предателство.

— Моля те, недей, моля те…

Той се изправи и една кафява зърниста храчка се приземи на сантиметри от лицето й.

— Знаеш какво трябва да направя. Нали? — Тя поклати глава, сълзите се стичаха в косите й. — Отговори ми.

— Не ми причинявай болка.

— *Попитах знаеш ли какво трябва да направя с проклетите ти големи цици!* — Срита я в хълбока и внезапно гласът му прозвуча спокойно. — И престани с това циврене. Ще разстроиш мисис Фробишър.

Сюзан изхълца и се завъртя по корем, като продължаваше да ридае. Той я яхна, стиснал здраво раменете й между дебелите си колене, и дръпна грубо главата й назад за косите.

— А сега гледай.

Приведе се и отвори кутията с инструменти.

Младата жена видя ножици „Уилкинсън“, пинсети, четка със заострен връх от черни косми, палитри с многоцветни гримове.

— Това, струва ми се. — Щракване на метал, звук от опъване на гумени ръкавици, изваждане на нещо от кутията… „Боже мой, какво ли е това, скалпел?“ — Така. — Капка пот падна от челото му в косите й. — Готови ли сме?

В три следобед детектив сержант Логан и детектив сержант Фиона Куин пристигнаха в малкия апартамент на границата между Гринич и Луишам. Придружени от униформен полицай, те приближиха със сериозно изражение, готови да покажат служебни карти и разрешително за обиск. Не очакваха някой да отговори. Куин говореше в своя „Сони профешънъл“:

— Три и петнайсет следобед, „Хейлсоуън роуд“. Апартаментът е празен, няма кой да ни пусне да влезем, няма съседи, така че, в съответствие с Кодекса за собствеността… — Натисна бутона за пауза и отстъпи, за да направи място на полицая да мине напред. — … използваме сила, за да влезем, за което ни дава право разрешителното за обиск според раздел 8… *Гадост*. Задръж.

Мобилният телефон в джоба й звънеше. Тя изключи диктофона и бръкна да го извади. Беше Кафъри, който я помоли да му се обади на стационарния телефон. Тя го направи от един уличен апарат.

— Как изглежда?

— Ако ме беше оставил да вляза, можех и да ти кажа.

— Търси прах от цимент — може би барака, гараж. Там е държал телата.

— Добре. А сега мога ли да си продължа работата?

— Разбира се, разбира се. Извинявай.

40

Работещите по разследването екипи в Шрайвмур не се интересуваха, че претърсването, последната формалност, не беше завършено. Усещаха, че са близо до финала. Мадокс им изнесе реч, в която ги предупреждаваше да не се отпускат, напомняйки, че все още не разполагаха с абсолютни съвпадения във взетите образци, но се наложи да повиши глас, за да бъде чут. Криотос бе отворила жалузите и следобедното слънце влизаше в помещението за първи път от дни. Снимките на мъртвите момичета бяха обърнати с лице към белите дъски, а Бетс и Есекс се измъкнаха, за да купят бира, докато останалите придърпваха столовете към прозорците, събуваха обувките си и измъкваха тирбушони от дъното на чекмеджетата в бюрата. Мадокс поклати слисано глава.

— Добре, но не забравяйте, че утре се връщаме към нормалния ритъм.

От екип „Е“ измиха кафените чаши и ги донесоха за бирата. Специалистите, отговарящи за събирането на информация по електронен път, разбрали, че днес повече няма да се работи, избутаха столовете си назад от бюрата и позволиха на Бетс да им налее по малко вино в картонени чаши. Кафъри, който току-що се бе върнал от моргата, разхлаби вратовръзката си и отвори една бира, докато Есекс, на седмото небе от щастие, съблече ризата си, завърза вратовръзката около голия си врат и се настани, вдигнал крака върху бюрото на място, където късното следобедно слънце надничаше в стаята. Изви се, за да погледне към екип „Е“, който се бе събрал около Т-образното бюро, с кутия бира пред всеки.

— Ще ви снемем както сте така, на път обратно към Елтам.

— Поне ще можеш да се върнеш към четенето на „Женско царство“, без да се стесняваш — отвърна един от тях. — Далеч от ужасните ни преценяващи очички.

— И да си нося отново любимата рокля — допълни с копнеж в гласа Есекс. — Прасковената.

— Ще бъдеш сред хора, които те разбират.

— Ще се чувстваш по-комфортно.

— По-уверен.

— По-приятен за общуване.

— По-приятен за гледане.

Кафъри се облегна назад на стола си, загледан нататък по коридора. Съседната на офиса му врата беше отворена: офисът на екип „Е“, главната квартира на Дайъмънд. Коридорът беше тъмен. През отворената врата се виждаше полегатата слънчева ивица на пода. От време на време я пресичаше някаква сянка. Детектив инспектор Дайъмънд беше там, движеше се напред-назад — прибираше вещите си, за да се приготви за връщането в Елтам.

Смеховете продължаваха. Криотос седеше в скута на Есекс.

— С помощта на прелестната Мерилин ще ви покажа как да си сътрудничим в тези трудни времена, когато всички разбираме колко е важно да бъдем…

Джак се изправи незабелязано. Взе друга кутия бира и напусна тихичко помещението.

Детектив инспектор Дайъмънд събираше нещата си в жълта кутия, като от време на време прибираше косата си назад от челото, където тя падаше упорито, тъй като не я беше задържал както обикновено с гел. По саксийките с кактуси и семейната снимка на бюрото Кафъри си даде сметка, че той бе очаквал да остане тук повече от две седмици. Застана безмълвно на прага, наблюдавайки как Дайъмънд издуха прахта от растенията и откачи от стената календара на „Мишлен“. Почти беше приключил. Избърса за последен път бюрото, изпразни едно бурканче с кламери в кошчето за боклук и се изправи.

— Да?

Джак влезе в стаята.

— Донесох ти бира. — Остави я на бюрото и посочи към снимката най-отгоре върху папките в кутията; на нея се виждаха две момченца със спретнат вид и сини училищни вратовръзки. — Приличат на теб. Сигурно се гордееш.

— Благодаря. — Дайъмънд го изгледа продължително със светлосините си очи. Около устата му бе избила ситна пот. Той избърса чело с ръкава си. Постави снимката с лицето надолу, внимателно побутна бирата обратно върху бюрото и покри кутията със залепващ се целофан. — Но не пия по време на работа.

Когато Сюзан се събуди, той си бе отишъл. Намираше се в спалня — беше я завързал за леглото — замаяна и дезориентирана, червено-черна, усещаща силно пулса си в лицето и гърдите. Очите й се бяха подули така, че горните клепачи се отъркваха в долните, сякаш ресниците й бяха обърнати с вътрешната си страна навън.

Беше запушил устата й със скоч и й беше правил моментални снимки, докато я измъчваше, за да й ги покаже после. Сюзан се разплака, когато видя първата. Не позна бедното си подуто лице, отеклите си очи. Но след първата не помнеше кой знае какво. Ту губеше съзнание, ту идваше отново на себе си.

Сега часовникът на стената показваше пет и половина — беше спала — *или беше в безсъзнание* — в продължение на осем часа. Усещаше, че има температура; беше наясно, че е в резултат от инфектирането на раните й. Усещаше миризмата, а горната част на дясното й зърно беше отекла около засъхналия черен разрез.

Лежеше неподвижно, вслушваше се внимателно. Шум от птица някъде в апартамента, която не пееше, а болнаво цвъртеше. А отвън скърцаше и бръмчеше… *Какво беше това? Кран?* От време на време се чуваше тъп шум като от камион. Строителни работи. В такъв случай не се намираше близо до „Малпенс стрийт“. Натам нямаше строителство, *къде тогава*? *Къде си, Сюзан?*

Нещо й подсказваше, че не е далеч от дома си. Намираше се в Гринич или Луишам.

Затвори очи и се опита да насили паметта си. Къде беше най-близкият до „Малпенс стрийт“ строеж? Къде? Но усилието я изтощи. Щеше да си почине малко. После щеше да опита да се приближи до прозореца.

* * *

Веселбата беше към края си. Есекс, облякъл отново ризата си, почисти бюрото от празните кутии, а Криотос, награбила колкото може чаши в двете си ръце, провирайки пръсти в дръжките им, бе застанала до принтера, наблюдавайки пристигащия доклад на SPECRIM.

На Кафъри му беше трудно да се отпусне така инстинктивно, като останалите: очите му щипеха от формалдехида в моргата, а и искаше разследването да бъде завършено, да се разбере откъде е циментовият прах. Беше прекарал по-голямата част от вечерта, седнал до прозореца, като пушеше замислено и издухваше дима нагоре в нощния въздух. В седем и няколко минути колата на Фиона Куин спря долу на улицата.

Джак се приведе напред, смачка цигарата в пепелника. Нещо не беше наред. Усещаше го от бързината, с която детектив сержант Куин излезе от автомобила.

Посрещна ги в коридора.

— Какво има?

Логан пусна жълтата кутия с доказателствения материал на пода и прокара уморено длан по косите си.

— Не питай.

Всички в стаята вдигнаха с очакване погледи. Когато Мадокс видя изражението на Куин и Логан, лицето му помръкна.

— О, за бога, не ми казвайте.

— Съжалявам, сър. Някои джунджурии, свързани с употребата на наркотици, повече от триста грама хероин… но нито следа от онова, което търсехме.

— Нищо органично — поясни Куин.

— Дяволите да го вземат. — Мадокс постави пръсти върху челото си. — Тогава да се връщаме към чертожната дъска. Ще свършим ли някога с това?

— Сър?

Всички се обърнаха. Криотос стоеше до принтера с озадачено изражение. В ръката си държеше компютърна хартия, в която разпознаха доклада на SPECRIM.

— Какво?

— Имаме нов случай в Гринич. Жертва, напъхана в кофа за боклук на колелца. Тя е жива, но… — Мерилин вдигна очи. — Но извършителят се е поупражнил в любителска хирургия върху нея.

41

Сюзан Листър беше в безсъзнание и все още в интензивното отделение, когато пристигнаха. Санитарят, който я беше донесъл, млад чернокож мъж със свежо лице и с толкова къса коса, сякаш си беше бръснал главата само преди ден, беше разтърсен от преживяването.

— Истински ад, трябва да ви кажа. Виждал съм някои неща в живота си, но това… — Поклати глава. — Това действително беше върхът. Колкото до него, до съпруга й…

— Той ли я е открил? — попита Мадокс.

— Можете ли да си представите? Да намериш жена си в такова състояние. Тя беше в кофата за боклук пред къщата им. Това е цената, която й е поставил онзи мастурбант. За него човешкият живот не е нищо повече от боклук.

— В колко бяхте там?

— В единайсет. Не подлежи на описание. — Премести погледа си подред върху лицата на своите събеседници. — Мистър Листър мислел, че тя вече си е отишла, когато се обадил на службите. Онова *животно* беше хвърлило жената с главата надолу в боклукчийската кофа, все едно е мъртва. — Лицето му се сгърчи. — Боже! След като мен няма да ме хване сън тази нощ, представете си как се чувства *той*.

— Опиши ми я. Беше ли облечена?

— Не. Беше увита в найлонов чувал за боклук. Мисля, че някой от вашите хора го взе като веществено доказателство или както го наричате там. Бяха разчистили мястото. Бяха го отцепили още преди да отида.

— Трябва да пазим сцената на извършване на престъпление — поясни смутено Мадокс. — Така има по-голям шанс да открием някакви улики.

— Да, знам. Не съм искал да обиждам никого.

— И не си обидил никого. Раните й?

— Зле. Така е нарязана, че вероятно ще умре от загуба на кръв, ако не от септицемия. Консултантът каза, че имала бронхиална

пневмококова и бъбречна недостатъчност; била включена към животоподдържащата апаратура в интензивното отделение.

— Къде са разрезите?

— По гърдите. — Младият мъж потърка лице. — Беше зашита. Първата ми мисъл бе, че си е правила операция, нали се сещате, от онези пластичните. Но после съпругът заразказва как била изчезнала, а като я сложих на носилката…

— Да?

— Не съм гений, но дори аз можех да разбера, че нещо не е наред.

— Не е наред ли?

— Раните бяха толкова инфектирани, че беше трудно да се види, но шевовете бяха върхът, направо умопомрачителни.

Кафъри сведе поглед към дланите си. В ума му изплуваха думите, които бяха излезли от устата на един офицер от криминалния отдел през първата съботна нощ на строежа на Норт.

— Ами главата й?

— Била е ударена два-три пъти, отстрани по главата, и беше гримирана като изпаднала проститутка. Съпругът каза, че косата й била отрязана. Повтори го не знам колко пъти. „Защо й е отрязал косата? Защо й е отрязал косата?“ Сякаш това бе най-важното на света.

— Този път без перука. Избрал я е специално — промърмори под носа си Джак.

Бентън го стрелна с поглед.

— Какво означаваше това?

Кафъри се изправи и си облече сакото.

— Нищо. — Погледна към Мадокс. — Отивам да хвърля един поглед на мисис Листър. Среща на сцената, след… колко? Два часа?

— Къде отиваш?

— Няма да се бавя. Дойде ми една идея. Първо ме остави да поговоря с един човек в „Ламбет“… да видя дали съм на прав път.

Лежеше на възглавница със синя калъфка, по гръб, с разтворени навън ръце, с обърнато към вратата лице, сякаш очакваше посетител, но се бе уморила да чака и бе заспала. Косата около покритите й със синини очи беше почти бяла, с цвят на избелял от слънцето пясък.

Някой бе направил не особено сполучливи опити да я почисти, но устата бе все още намазана с червено червило, а дланите и ноктите й бяха мръсни от прах, както си даде сметка Кафъри.

Дъхът му замъгли стъклото. Издърпа маншета на ризата си върху стиснатия юмрук и го изтри, за да направи дупчица за гледане. В полезрението му се появи медицинска сестра и започна да проверява системите, като му пречеше да вижда. Джак отстъпи от вратата. Беше видял каквото трябва.

„Май изглежда същото като при другите?“

„*Точно така, мистър Кафъри* — бе казал Кришнамурти при аутопсията на Джаксън. — Идентично с *другите*.“

Сега вече започваше да разбира какво става.

Стъмваше се, когато паркира пред Научните лаборатории по криминалистика на „Ламбет роуд“ — предното стъкло на ягуара беше цялото в петна от размазани мушици. По мозайката в осветения коридор падаха дълги сенки от растящата в големи саксии юка. Катрин Хауард стискаше търпеливо броеницата си в сянката.

Охраната стана иззад бюрото и подаде на Кафъри пропуск.

— Ще й кажа, че сте тръгнали нагоре, но затваряме след десет минути, сър… налага се да излезете дотогава.

Тя го пресрещна при асансьора. Носеше белезникавосиви панталони за джогинг, сив суитчър и маратонки „Рийбок“ и държеше отворена кутия с кола. С приятно подстриганата си сива коса и с дългото си тяло, високата почти колкото него самия д-р Джейн Еймдюр му се стори странно красива.

— Съжалявам, инспектор Кафъри. — Тя го поведе из притихналите коридори, по чиито стени бяха окачени репродукции на Одъбън, покрай представителите на охраната, които правеха засичанията си от последните минути, покрай техническия персонал, който вече сваляше белите лабораторни престилки за еднократна употреба. — Съжалявам заради тази новина, както и че трябваше да го предам чрез трето лице. Опитах да ви се обадя, но…

— Не… не се притеснявайте. Благодаря ви за помощта, но не съм тук заради това.

Тя го изгледа странично, както вървяха.

— Е, за жалост не вярвам, че сте тук, за да ме каните на среща. Затова проницателният ми научен ум стига до заключението, че сте тук във връзка с операция „Уолуърт“?

Джак се усмихна.

— Блестящо.

— Хайде тогава, казвайте. — Тя задържа вратата към офиса си, за да може да влезе. — Днес взехме всичко от вашите „запаси“ — мострите от Хартвълд, един косъм, който ме заинтригува…

— Ларви от мухи.

— О, да. От тях също, ужасна гадост. Вече ги изпратиха към Музея по естествена история, слава на Бога. Д-р Джеймсън ще направи нужните тестове, за да сравни средата, в която са се намирали и да ги проследи, докато преминават през фазата на превръщането си в какавида. — Тя побутна един стол към него и се намести зад бюро, скрито под купчини книжа, кутии от кола, пепелници. Настолната лампа светеше ниско над работната повърхност, а на прозореца зад д-р Еймдюр една нигерийска обредна маска бе вперила острия си като на акула поглед надолу към офиса. — На пръв поглед всичко изглежда добре, някоя и друга аномалия, но иначе изглежда съвсем същото като другите.

— Знам. Същото каза и Кришнамурти. Точно това ме притеснява.

— Притеснява ли ви?

Той придърпа стола си по-близо до бюрото.

— Обяснете ми за мухите месарки, които снасят яйцата си в рани.

— Не, не. Не яйца. Нашият малък приятел не си прави труда да снася яйца. Снася ларви.

— Винаги в рана?

— Да. — Тя вдигна една кутия от кола и я разклати. Беше празна. Мина към следващата, опитвайки се да разпознае тази, която бе оставила току-що върху бюрото си. — Доколкото разбирам от ентомология, а то не е много, става следното: мухата месарка снася яйцата си върху лигавици, тоест устата, ануса, влагалището, очите и ноздрите, и тъй нататък. При насилствената смърт има рани, кръв… така че докато Diptera върши своята работа, месарката се настанява в раните.

— Но това не се е случило с Джаксън?

— Нито с която и да било от другите жертви. Макар да има ларви като Diptera, месарката не преминава през междинния етап; така разбираме, че е пристигнала много по-скоро. Това бе сигналната светлина за нас: дадохме си сметка, че раните са направени след смъртта. Нивото на серотонина в раните ни помогна да стесним времевия диапазон. — Най-сетне откри пълната кутия. Отпи от нея и го погледна. — Вероятно става дума за разлика от шейсет до седемдесет и два часа.

— *Шейсет?* Това ли е минимумът?

— Само предполагам.

— Добре, но кога най-рано може да са снесени?

— Грубо? В най-широките рамки на предположението в историята? Бих казала… ууф… сряда сутрин? Като другите — около тридневна празнина. — Д-р Еймдюр направи пауза и свали кутията с кола. — Инспектор Кафъри? Нещо интересно за вас?

— Да.

Той допря пръсти до слепоочията си.

„Хартвълд беше под наблюдение от вторник следобед. Към десет сутринта в сряда беше мъртъв.“

— Д-р Еймдюр. — Отпусна ръка. Вдигна очи. — Върху всички жертви беше открит прах от цимент.

— Знам. При първите всички предположихме, че е полепнал от строежа. И май се изложихме… но сега сме се заели с това. Започнахме да правим дифракция с рентгенови лъчи. Когато приключим, ще влезем в база данни в Гейдърсбърг, за да проследим източника.

— Нямаме ли база данни в Англия?

— Мериленд разполага с най-добрата. Те могат да работят с дифрактограма или принтирани фазови анализи и да сравняват хлоратите, метакаолинита, сулфатите със своите мостри.

— Колко ще отнеме това?

— От наша страна? По-малко от двайсет и четири часа. Но Мериленд… не знам. Те са обикновено доста бързи.

— Можете ли да започнете тази нощ?

— Ами, инспектор Кафъри. — Усмихна му се над горния край на кутията. — Мисля, че не е необходимо да припомням колко ще струва

на AMIP нощният труд.

— Не знаете, нали? — Той се размърда неудобно на мястото си. — Тази нощ се случи нещо, което разбърка всички карти. Не сме сигурни, но май на сцената действа още някой.

Лицето на д-р Еймдюр се промени. Тя остави колата си, взе телефона и набра някакъв номер.

— Ще говоря с ръководителя на смените. Ако разполагаме с нужния персонал, може и да успеем. — Докато чакаше връзката да се осъществи, тя затършува из книжата и измъкна някакъв спектрограф. — Косъма, за който ви споменах. Същия цвят и дължина като на космите от перуката, но с хубаво кръгло напречно сечение — кавказка раса, изрусен. И е паднал естествено.

— От някоя от другите жертви ли? — Кафъри се приведе напред и пое хартията. — Пренесен може би от мебелите му?

Тя поклати глава.

— Не отговаря на мострите от никоя от тях… дори повърхностно. А единственото, което можем да вземем от него, е митохондриална ДНК и някои насоки за начина на живот на притежателя. Виждате ли онова красиво връхче в средата? Продукт от метаболизма на марихуаната.

— А това?

— Алуминий.

— Алуминий ли?

— Ами, това… — Премести телефона до другото си ухо. — Това може да означава горе-долу всичко. Притежатели на косъм с подобно количество алуминий например, могат да страдат от натрапчиви фиксидеи. Като мания по дезодоранти срещу потене.

— Което може да означава друга жертва, за която още не знаем?

— Точно така.

Кафъри остави хартията върху бюрото и се изправи.

— Д-р Еймдюр, относно огледа. Колкото и да струва, окей?

— Щом казвате. — Тя постави длан върху слушалката. — Ако AMIP разполага с парите, няма нещо, което да не сме в състояние да направим.

В един след полунощ лятната нощ стана много студена. Гринич бе осигурил прожектори и бе отцепил улицата; представителите на пресата, които преди това се бяха струпали наоколо, се бяха насочили към болницата, с надеждата да усетят по-отблизо миризмата от кръвта на Сюзан Листър. Кафъри и Мадокс седяха в ягуара, под една улична лампа непосредствено зад преградата на улицата.

— Прах — каза Джак на своя старши детектив. — Прах от цимент. — Завъртя се на скърцащата кожа, преметна ръка върху облегалката и погледна към Мадокс. — Нека обясня.

Внимателно започна да излага идеите си — голи подозрения — нахвърляне на първите щрихи на онова, което според него ставаше. Съвсем сурово и недооформено… но му се струваше, че зрънцето е вярно. Обясни всяка връзка, всеки скок на въображението си.

— Не знам, Джак — каза след дълга пауза Мадокс. — Не съм убеден… — Забарабани с пръсти по контролното табло и се загледа навън по улицата. Детектив инспектор Басет стоеше извън ограденият район под светлината на един прожектор, пиеше кафе и наблюдаваше как Куин, която нямаше как да бъде пропусната във фосфоресциращия си бял костюм, бърка нещо в малък пластмасов съд. След доста време Мадокс изправи рамене и започна да си закопчава сакото. — Трябва да помисля върху това. Нека си изясним няколко неизвестни. Среща в Шрайвмур в колко? Шест? Можеш да разкажеш идеята си на Есекс и Криотос преди срещата — виж как ще реагират.

След като Мадокс си тръгна, Джак сви последна цигара и измина няколко метра надолу по улицата. От градините ухаеше силно на жасмин. Спря и се загледа нагоре в белия светъл правоъгълник над покрива на един нисък гараж. Едва тогава осъзна къде се намира.

„Малпенс стрийт“ се пресичаше със „Саут стрийт“. Бяха дошли от друга посока, но сега видя, че от магазина за вещи втора употреба го делят само четири-пет врати. Ниска стена ограждаше градините по главната улица и ъгълът му позволяваше да вижда прозорците от задната страна. Един осветен прозорец беше открехнат.

Кухнята на Ребека.

Отстъпи назад и се облегна на колата, далеч от уличните лампи. Извади мобилния телефон от сакото си. Чу звъна на телефона на Ребека през отворения прозорец.

— Ало?

Чу се щракване и той разбра, че говори с телефонен секретар. Гласът на Джони:

> Съжалявам, че сте си направили труда и разходите да се обадите, когато ние нямаме благоприличието да си бъдем у дома за вашето обаждане.

Кафъри изруга тихичко.

— Виж, знам, че там има някой. Обажда се Джак, детектив инспектор Кафъри. Отговорете. — Почака. Нищо. Въздъхна. — Вижте, Ребека, Джони, искам да ме изслушате много внимателно. Тази история все още не е приключила. Просто… просто затваряйте и заключвайте вратите и прозорците си, окей? И, Ребека… — Направи пауза. — Обади ми се. Когато имаш време.

Затвори и остана на място в мрака, загледан в прозореца. Малко по-късно светлината в кухнята изгасна и някаква фигура се приближи до прозореца и го затвори. Джак не успя да види кой беше това. Прибра мобилния си телефон в джоба и се върна в ягуара.

42

С помощта на половин бутилка „Гленмораджи“ успя да поспи здраво три часа, преди да се събуди рязко с мисълта:

Сюзан Листър не е била отворена.

Въздъхна и се обърна по гръб, постави длани върху очите си. Нямаше зашита дълбоко във вътрешностите й птица. Нямаше птица.

„Защо? Защо този път не ни даде символа?“

Това не беше предназначено за символ.

Джак трепна. Надигна се на лакти и премигна, сърцето му тупкаше развълнувано. Отговорът все едно бе произнесен от някой в стаята.

Не беше символ? Какво тогава беше?

Сюзан Листър беше жива. Нямаше птица. А за шестте тъжни разлагащи се трупа в моргата? Жива, бореща се птица. Бореща се толкова усилено, че да откъсне тъкан от костта. Делото на Хартвълд очевидно се простираше отвъд прага на смъртта.

Студената лунна светлина се местеше по кожата му. Кафъри се отпусна назад, легна, дишайки внимателно, заслушан в сърцето си. Мислеше, че знае какво означава птицата. И мислеше, че знае точното й място в пъзела. Сега знаеше накъде върви.

* * *

Бяха се свързали с хората от екип „Е“, някои от които вече бяха пренесли вещите си, и ги очакваха да се върнат в Шрайвмур навреме за сутрешната среща. Джак се срещна с Мадокс, Есекс и Криотос един час преди това. Всички бяха уморени и обезсърчени. Кафъри постоя няколко минути в центъра на помещението с очилата си в ръка — мислеше, наместваше идеите си — докато Мадокс седеше в ъгъла, подпрял глава с ръцете си, загледан някъде през него. Мерилин беше в кухнята и правеше кафе. Чуваха звука на дрънкащите в чашите

лъжички по целия път от другия край на коридора. Тя си тананикаше, когато внесе кафето в стаята… сякаш мислеше, че звукът е в състояние да облекчи надвисналата във въздуха депресия.

Мадокс въздъхна.

— Така. — Прокара ръце надолу по лицето си и погледна към Есекс и Криотос. — И двамата знаете какво стана снощи.

— Да.

— А на Джаксън бе намерен косъм, който не можем да идентифицираме. Длъжни сме да го приемем като от друга жертва, затова не ме интересува колко сте уморени всички. — Вдигна очи. — Джак? Готов ли си?

— Да.

— Давай. — Махна с длан във въздуха. — Давай. Кажи им онова, което каза на мен.

— Да, добре. — Поколеба се за момент, все така загледан в пода. После лицето му се проясни. Сложи очилата и се обърна към тях. — Това е Птичаря — обяви простичко той.

Есекс и Мерилин се спогледаха.

— Имитатор? — осведоми се Есекс.

— Не. *Това* е самият Птичар. Хартвълд беше убиецът. Птичаря е този, който осакатява. Хартвълд е мъртъв, Птичаря продължава да работи.

Мерилин престана да сипва захар в кафето си и се загледа в него. Есекс се бе намръщил, движеше несъзнателно чашката си върху сребристосинята подложка за мишка. Мадокс подпря брадичка върху дланта си и изучаваше реакциите им. После завъртя очи към Джак.

— Ще се наложи да ги убедиш.

— Мога да го направя. — Отвори дипломатическото си куфарче и подаде на Криотос записките, които беше направил в научната лаборатория по криминалистика. — Джейн Еймдюр казва, че посмъртните рани на Пийс Нбиди Джаксън, също като при другите, са направени три дни след кончината.

— Което означава?

— Означава, че по това време Хартвълд е бил вече или под наблюдение, или мъртъв. Куин и Логан не успяха да открият никакви доказателства в апартамента на „Хейлсоуън роуд“, защото *осакатяванията не са дело на Хартвълд*. А на друг.

— Нещо като малък клуб. — Криотос подаде записките на Есекс и поднови разбъркването на кафето си. — Клуб на некрофили. Обичайните правила: да няма чернокожи, да няма евреи, да няма остри предмети в сградата на клуба…

— Не, не. — Мадокс вдигна ръка. — Оставете го да продължи. Ще можем да се посмеем след като ни даде работен сценарий.

— Така. — Кафъри седна срещу тях. Разтвори длани върху масата. — Мисля, че е станало така: Хартвълд е некрофил, в това няма съмнение. Но е необичайно явление, защото е образован: знае какво може да му навлече всичко това и се опитва да не се поддава. Ако е като средностатистическият перверзен тип, порокът може да зрее в него години. И тогава, преди около седем месеца, нещо го задейства — удря го ключовият стресиращ фактор, може би провалена връзка, професионален хаос, може никога да не разберем точно какво, но така или иначе наклонностите му излизат наяве. Той действа, без да мисли, намира си момичета, а когато всичко приключи, вижда каква каша е забъркал.

— Има тяло, с което трябва да се оправи по някакъв начин.

— Проблемът обаче се урежда, тъй като познава човек, който може да помогне. Не друг некрофил, а опортюнист. Сексуално неадекватен, садист. Някой, който е толкова болен, че не се интересува дали жертвата е мъртва или жива. И именно той, а не Хартвълд, се оправя с разчистването на телата.

— С разчистването на стоки втора употреба — промълви Есекс.

— Куин така и не намери онзи сапун в дома на Хартвълд. — Мадокс хвана капачката на миниатюрна бутилчица с готово за директна консумация прясно мляко. — Какъв беше?

— Катранен сапун „Райт“.

— Хммм. — Той помълча известно време. Доля мляко в кафето си, изцеди последните капки и погледна замислено към детектив инспектора. — Продължавай, Джак. Готов съм наполовина. — Изхвърли бутилчицата в кошчето за боклук и се облегна на стола си. — Убеди ни.

— Добре. Спомняте ли си, че не можехме да си обясним как Хартвълд е толкова точен при избора на жертви, които няма да бъдат потърсени? Така, Логан показа на Близнака снимка на Хартвълд и той премигна. Както и барманката. Той сякаш никога не е ходил в пъба.

Близнака е карал с таксито си момичетата до „Крумс хил“ за някаква вече уговорена среща. Ето какво мисля аз: ами ако вторият извършител е правел предварителното планиране? Запознавал се е с момичетата, откривал кое от тях няма да бъде потърсено, правел е уговорките. Така Хартвълд никога не се появява в пъба… но знае кого да търси, защото някой друг го е набелязал вместо него.

— И същият извършител излиза на сцената отново по-късно?

— И именно *той*, а не Хартвълд се занимава с декорацията — перуките, грима.

— Ние извършилия престъплението с Листър ли обсъждаме? — Съмненията на Криотос очевидно вече бяха намалели. — Който вече прави ударите си сам?

— Точно така. Сега той опитва и този вариант.

— Това би дало отговор на много въпроси — намеси се Есекс. — Например, защо онази жена от „Ройъл хил“ не беше разбрала, че в кофата й за боклук два дни е имало тяло. Може би е прекарало там само една нощ, както каза тя. Може би другият го е изхвърлил там *след като* Хартвълд вече беше изпял лебедовата си песен.

— Така. — Джак се приведе напред на мястото си. — Джаксън имаше прах от цимент в косите си, същият, който бе забелязан и при другите. В началото помислихме, че е от мястото, където бяха намерени, оградения терен на строежа, но Джаксън никога не е попадала там. Нито пък Листър. А при почистването й и по нея са открили сива прах. Може би имаме работа с нов Фред Уест, може би работи в строителството или прави ремонт на дома си. Но най-важното според мен е, че има връзки със „Сейнт Дънстан“.

— Мерилин. — Мадокс се изправи и почука с флумастера по зъбите си. — Мерилин, дай ми главния детектив. Това ще му допадне. И, Джак… — Настани се на бюрото и вдигна поглед към своя детектив инспектор. — Знам накъде биеш.

— Така ли?

— О, да. Вече имаш идея. Нали?

— Да, имам.

— Върви тогава. Вземи Есекс. Можеш да вземеш и Логан, когато се появи тук.

— Почакайте, почакайте. — Всички замълчаха. Криотос се бе намръщила. — Доколкото си спомням, каза, че по главата на Листър

нямало следи.

— Не е имало нужда от следи — отвърна Кафъри. — Случаят е същият като при Хач — косата й е била с подходящия цвят. Отрязал я е, за да подхожда. Избрал я е, защото е било близо до това, което е искал. Джогингът е бил част от нейното ежедневие и маршрутът й минавал покрай „Сейнт Дънстан“. Мисля, че си я е набелязал точно тогава. Това е първият път, когато не е трябвало да вземе онова, което му се предлага, а е имал възможност да избира. Сега вече на лов за жертвите си излиза той самият.

— Но тя не е била, ъъъ… сещате се, отваряна. Птицата. Няма птица.

— Да. — Джак свали очилата и потърка очи. Когато отново вдигна поглед, всички видяха колко е изморен. — Защото не е била мъртва.

— Какво?

Кафъри постави ръце с дланите надолу върху масата и се вгледа в различните нокти на палците си, притиснати един до друг.

— Той ги е отворил, за да сложи там птицата. Той не е като Хартвълд, *не желае* жертвите му да са мъртви. Той е садист изнасилвач, смъртта не го забавлява. Предпочита те да са живи, за да може да се наслади на страха им. — Погледна право към Мерилин; смяташе, че тя няма да трепне. — Листър не е била отворена, поради простата причина че собственото й здраво сърце е тупкало в тялото й. Сърце, чиято реакция към мъченията е можел да чува.

— *Какво* се опитваш да ни кажеш? — попита тихо тя.

— Аз знам какво — заяви Есекс. — Птиците са били живи, когато са били зашити вътре. И са се съпротивлявали. Това му е напомняло… — Започна да развива ръкавите си, сякаш в стаята внезапно бе станало студено. — Напомняло му е звука на тупкащо сърце.

— Точно така. — Джак се изправи и си облече сакото. — Точно така.

Беше закъснял след цялото това вълнение от снощи. Имаше да мисли за толкова неща. За предстоящия си рожден ден, за Джони и,

разбира се, за жената, която бе прекарала един ден и една нощ в апартамента му, омаломощена и прекършена.

Трепереше като се сетеше колко лесно беше отвличането, колко лесно и *симетрично* отървáването — в собствената й градина, така че да я намери съпругът й — и какво, разбира се, обещаваше този успех за в бъдеще.

В началото, докато седеше на задната седалка на колата й с безжичния електрически трион в стиснатата в юмрук ръка, тя просто бе изгубила напълно контрол над тялото си. Той си помисли, че бе получила епилептичен припадък: главата й започна да се мята наляво-надясно, краката й заудряха по пода на автомобила, устата й се задвижи беззвучно, зъбите тракаха в мрака. Но веднъж щом взе решение да я нокаутира — с дръжката на триона отстрани по главата — всичко стана лесно.

Имаше само един недостатък. Беше повярвал, след като я бе наблюдавал дни наред, докато сутрин подтичваше покрай „Сейнт Дънстан“, че бе избрал каквото трябва, че няма да се налага да прибягва до хирургическа намеса. Затова се разочарова горчиво, когато я разсъблече в апартамента си и видя гърдите й; тогава разбра, че ще се наложи да поотреже малко от тях. Това обаче беше дребна подробност в сравнение с изумителния успех на събитието, и самоувереността му, и без това нараснала през последните месеци, направи нов скок нагоре. До рождения си ден щеше да бъде готов за истинското нещо. Размишляваше над всичко това в прашната си, подобна на парник кухня. Отвори торбичка „M & M“ и разсеяно вкара пръст между пръчките на една клетка за птици, където четири окаяни, полуоплешивели зеброви сипки трепереха на пода. Не можеше да се сети кога за последен път ги беше хранил, но това нямаше значение сега.

До рождения му ден оставаше един ден. Само един ден. Взе бонбоните и се запъти към банята. Беше време да се приготви.

* * *

Точно в девет часа бяха изключени секретарите на телефоните в офиса за работа с персонала в „Сейнт Дънстан“.

— Персонал. На телефона е Уенди.

— Уенди. — Кафъри напъха вратовръзката в ризата си и се приведе над бюрото. — Обажда се детектив инспектор Кафъри от AMIP. Вие ни помогнахте с онази стаичка в библиотеката.

— О, да, да. Здравейте, инспекторе, здравейте. Чудех се кога ще имаме вести от вас. Това беше такъв шок за нас. Знаехте ли, че мистър Хартвълд беше изключително познато лице тук при нас? Държа да кажа, че съжалявам много, страшно съжалявам. Надявам се, че неговото поведение не е очернило „Сейнт Дънстан“ във вашите очи. На всички ще ни бъде много мъчно, ако… Нали разбирате, ние се гордеем с репутацията си и ако бях предположила дори за момент, че онзи ужасен човек може да й навреди, щях…

— Уенди.

— Да. — Тя преглътна и си пое въздух. — Простете.

— Водите ли документация кой взема отпуск в момента?

Когато й каза кого търси, тя заяви:

— Инспектор Кафъри, прехвърлям ви на изчакване, докато прегледам папката с отпуските. — Остави го в компанията на „Канон“ от Пахелбел, но се върна след по-малко от минута, задъхана и развълнувана. — Ало? Инспекторе?

— Да.

— Мистър Томас Кук е в отпуск, връща се на осми юни.

— Или така казва.

— Моля?

— Нищо. Имате ли адреса му?

Кук живееше на долния етаж на преобразуван двуетажен апартамент в Луишам. Никакви строителни работи на улицата или пред къщата. Остави Логан в сиерата, върху чийто капак от един платан капеше неспирно вода. Кафъри и Есекс вдигнаха шлиферите върху главите си и тръгнаха по асфалтирания преден двор, през дървената странична врата и в градината. Растителността беше буйна и отново не се виждаха следи от строителни работи. Къщата тънеше в мълчание: прозорците пустееха, всички завеси на първия етаж бяха дръпнати.

Двамата стояха в мократа трева и се взираха нагоре към капещия от островърхия покрив дъжд, когато радиостанциите им оживяха.

— Браво шест-нула-две от Браво шест-нула-шест. — Колкото и да беше абсурдно, Логан прошепна:

— Сър?

Кафъри измъкна радиостанцията от висящия на колана му калъф.

— Браво шест-нула-две получава.

— Някакво движение, сър. Вътре в къщата.

— Разбрах. Тръгваме. Край.

Забързаха обратно към сиерата.

— Кой е?

— Някаква стара дама.

— Стара дама ли?

— Ами — бели коси, бифокални очила.

— Съседката от горния етаж?

— Е, ако е съседка, тогава бих искал да знам какво прави в апартамента на мишената.

— Какво?

— На долния етаж, имах предвид долния етаж. Гледай.

Те се обърнаха и зърнаха как в този момент две големи ръце дръпнаха пердето на предните прозорци на долния етаж.

— Добре. — Кафъри тръгна обратно към къщата. — Може би грешката е моя.

— Джак. — Есекс трябваше да притичва, за да върви редом с него. — Какво мислиш, че правиш?

— Може би грешката е моя, може би 27-а е долният етаж, а 27-б — горният.

Приведе се към звънеца на вратата и стоящият до него Есекс потръпна.

— Това не ми харесва, Джак.

— За какво говориш? Та това е просто една стара дама.

— „Облечен да убива“ — изсъска той. — Облечен да убива, дяволите го взели, ето за това говоря.

В коридора прозвучаха стъпки, тежки стъпки. Кафъри извади разрешителното за обиск от джоба си, а Есекс отстъпи от входната врата.

— Говоря сериозно, Джак. Всичко това никак не ми харесва.

Лицето му в изцапаното огледало над мивката, с развалени зъби и лъскава червена кожа, потвърди убеждението на живота му, а именно — че гневът беше негово гражданско право, че имаше разрешително да се вбесява. В живота си нямаше нито един ден, нито дори час, през който да не се бе срамувал от своята външност: беше склонен към пълнеене и пазеше и досега меките женствени хълбоци и пълни крака от бебешките години. Горните части на бедрата му се триеха една в друга, когато ходеше, а всяка нощ почистваше подобни на восък бели налепи от гънките на кожата си. И точно той беше похотлив като бик. Сексуалният му нагон беше брутален, но не беше изненадващо, че посрещна двайсетия си рожден ден девствен.

Първото му нищожно сексуално завоевание беше в една мръсна уличка в Камдън, в замяна на половин бутилка „Пинк лейди“. По-късно една проститутка в Хакни, за десет лири и четири „Перно“. Беше на двайсет и две и бе решил да се яви отново на изпити по биология, физика и химия, когато започна работа като охрана в ОМСУ и животът му се промени.

Задълженията му в сянката на гарата при Лондонския мост, му оставяха време да учи. Те включваха проверка на пропуски, упътване на посетители, треперене в кабината на паркинга пред факултета по патология и, през седмица — да бъде нощен патрул: да обикаля из излъсканите коридори, празния стол, миришещ на картофено пюре и вкиснато мляко, лекционните зали, лабораторията по патология, лабораторията по анатомия.

Лабораторията по анатомия, когато, през една зима преди шестнайсет години, животът му се бе свързал неделимо с живота на Хартвълд.

Това бе странна среща на хаотични умове. Достатъчно бе да се видят през обвитите в зелено форми и масите за дисекция от неръждаема стомана, за да разберат с убеждението на влюбени, че подобното се е срещнало с подобно. Не беше необходимо никой от тях да изрича на глас личната борба, която водеше. Аристократът бе погледнал надолу през делящите ги класи и съвсем простичко, наистина поетично, бе *разбрал*.

Той така и не взе изпитите си и скоро след това се отказа от мечтата да стане лекар и напусна охранителната компания. Хартвълд също напусна ОМСУ, но предаността между наследника на фармацевтично богатство и бившия охранител се оказа по-силна от времето. Особените им, специализирани интереси не се променяха.

Направи четири-пет изнасилвания през годините: на паркинги, в гори, на момичета, които бяха прекалено пияни, за да си спомнят регистрационния номер на колата на дребния мъж, спрял, за да им предложи да ги закара където искат. Така се беше озовал за първи път южно от реката. Тя беше стриптийзьорка от Гринич. Беше два сутринта на рождения му ден, когато я откри да се разхожда безцелно по улиците северно от тунела „Родърхайд“, опитвайки се да спре някого на стоп. Тя беше най-красивото същество, което бе виждал някога, в полиестерния си минижуп и кожено яке, със светлорусата си, спретнато подстригана коса. Дори сега, в мръсната си баня в Луишам, той изпъшка неволно, когато се сети за любовта, която бе пропилял по Джони.

Тя седеше отпусната на предната седалка на колата му, а от гърлото й излизаха някакви шумове, докато той опипваше мекото й тяло, затиснато под предпазния колан. Сърцето й тупкаше под коженото яке като омаломощено птиче. Тя започна да се съпротивлява едва когато се опита да повдигне полата й. Излезе от автомобила, препъвайки се пиянски, и седна вдървено на тротоара, виолетово-синият й грим беше размазан; отблъсна го, когато той изскочи от колата и се опита да я докосне.

— Не сега, а? — измънка тя. — Гади ми се.

Той стоеше, свел поглед към пепеляворусата й коса, скъсания на коленете чорапогащник, и внезапно реши да не я изнасилва.

Просто така.

Това бе неочаквано отклонение. Закара я до тях и й каза „лека нощ“. Просто така. Сякаш това беше *нищо*. Сякаш беше нормално за него.

След това се чувстваше добродетелен, възвисен, изпълнен със светлина. Бързо реши, че проявеното към нея великодушие е израз на любов. Желаеше я толкова силно, че главата го заболяваше всеки път, когато помислеше за нея.

Но Джони отблъскваше авансите му, ядосваше се, когато се появеше на представленията й в пъба, още повече се ядоса, като разбра, че бе започнал нова работа в „Сейнт Дънстан“ и е купил партерния етаж на преобразуваната къща на една стара дама в Луишам, на по-малко от миля от дома й в Гринич.

Гневът й не го накара да трепне — тя беше причината той да живее. Апартаментът й беше светилище за него, правеше й снимки на улицата, купуваше й питиета в пъба. От време на време Джони го даряваше с мигове на удоволствие — понякога пушеше или пиеше толкова, че омекваше към него и той успяваше да я откара в дома си и да я сложи да спи в резервното легло. Не я беше докоснал. Нито веднъж. Не това беше целта. Целта беше тя да направи първата крачка към него. Това беше от изключителна важност. Поддържаше апартамента си чист с болезнената надежда тя да разбере колко я обича: криеше безценните снимки, когато тя идваше, вземаше всички предпазни мерки, пръскаше стаите с освежител за въздух — Джони обичаше наоколо да ухае приятно.

И в крайна сметка тя свикна да го понася по един примирен, уморен начин. В замяна той се научи да търпи нейните нетактични, некрасиви изневери, флиртуването й с други мъже, отказа й да го докосне. Дори когато го бе докарала до ръба на беса, когато пристигна през онзи ден преди четири години, след като току-що си бе направила пластична операция и новите, надути като топки гърди изпъкваха от гръдния й кош, той бе запазил външно спокойствие и се бе държал учтиво. Нямаше значение какво прави Джони в сегашно време, в триизмерния свят, защото живееше в театъра на неговата фантазия такава, каквато бе през онази нощ, топла и отстъпчива, с малки гърди с меки връхчета и миришещ на алкохол дъх.

Една от малките жалки зеброви сипки в кухнята бе намерила сили да се качи на пръчката за кацане. И сега го гледаше с малките си блестящи очички. Той изсумтя и разтърси клетката, силно, докато изтощеното създание падна на пода й, прекалено зашеметено и гладно, за да използва крилете си. Остана да лежи на една страна, отворило човка, като премигваше насреща му, докато той довърши отворените „M & M“, смачка торбичката и започна да се облича.

43

Вратата им отвори жена, която наистина носеше бифокални очила. Имаше накъдрена сива коса и големи ръце и беше практично облечена с жилетка „Феър айл“, вълнена пола, покриваща солидни английски хълбоци, и ниски кафяви кожени обувки. Когато Кафъри показа разрешителното за обиск и обясни, че се интересуват от съседа на горния етаж, тя им се усмихна криво и отвори вратата.

— Чаша чай, предполагам, господа.

Влязоха във вестибюла. Есекс го следваше, все още несигурен дали да вярва на тази жена. Джак постоя за момент, загледан в зазиданата врата в горния край на стълбището. Прокара пръст по перилата, притисна го до белия си маншет. Нищо.

— Не им знам имената — извика от някоя от стаите на апартамента си тяхната домакиня. — На двойката горе.

— *Двойка* ли? — Кафъри се обърна. — „Двойка“ ли казахте?

„Значи все пак има приятелка.“

— Нали от тях се интересувате?

Тя задържа вратата отворена и ги поведе към малък коридор, отделен от стая с висок таван с гипсова замазка. Когато видя направените с бояджийски пистолет постери по стените, горгоноподобната жена със сребърна гръд, дългокосите герои върху блестящи крилати велосипеди и дракони, Есекс подръпна ръкава на Кафъри.

— *Провери тази мистерия* — прошепна той, докато следваха жената към помещението в предната част на къщата.

Тук таванът беше окичен с индийски шалове с ресни и пискюли, в единия край стоеше лампа от лава в компанията на афганско наргиле от тиково дърво.

— Познавам ги, колкото да говоря с тях. — Домакинята им взе оранжева възглавница от грубо платно от дивана и я потупа. — Синът ми със сигурност знае имената им, но той замина в отпуска. — Направи пауза с висяща в ръката възглавница, и тримата се спогледаха

озадачено във възцарилото се мълчание. Внезапно тя се разсмя. — О, съжалявам, не обясних. — Пусна възглавницата и избърса ръце в полата си. — Казвам се Мими Кук. Толкова време се влача напред-назад, опитвайки се да поддържам апартамента чист, че понякога забравям, че не е мой.

— Кук ли? — прошепна Есекс и хвърли поглед през рамо, сякаш очакваше, че някой може да се приближи изотзад.

— Точно така. Това е апартаментът на моето момче. Аз съм личното му „на всяко гърне мерудия“.

— Мисис Кук. — Кафъри пристъпи напред и се ръкува с нея. — Приятно ми е да се запозная с вас.

— Както и на мен. А сега… — Постави двете си ръце върху раменете на Есекс и лекичко го отстрани от прага, за да мине. — Ще пийнем чай и после можем да минем към деловата част.

Докато тя тракаше из кухнята, Кафъри и Есекс запретнаха ръкави. Есекс преглеждаше заглавията на книгите, повдигна вежди при вида на издание от петдесетте години на „Сто дни на Содом“ и тънък том на Клосовски, „Sade mon prochain“, пъхнати между творби на Керуак и Колин Уилсън, докато Джак, зървайки отражението си в огледалото над камината, прокара пръсти по повърхностите, претърси асортимента от бурканчета и пепелници върху полицата над камината. Намери снопче карти за пътуване, хванати с ластиче, от които го гледаше луничавото лице на Кук, и малка черно-бяла снимка в рамка. Тя показваше мисис Кук, няколко десетилетия по-млада, облечена в бански костюм на линии, със сресана назад тъмна коса. Седеше върху карирана рогозка, постлана върху покрит с камъчета плаж, премигвайки срещу обектива. На коляното й се беше разположило белокосо момченце в плувки, отпуснало ръце право надолу встрани до тялото си. Нетипично за две-тригодишно дете, то беше с тъмни очила; широките рамки стърчаха от двете страни на главата му и това му придаваше вид на малък бръмбар. Когато мисис Кук се появи с поднос, натежал от чаши, Кафъри взе рамката и попита:

— Това вашият син ли е, мисис Кук?

— Да.

— Някакъв проблем ли има със зрението?

— О, да. Ахроматопсия. Сигурно не сте го чували, а и защо да сте го чували? — Приглади тежката пола около хълбоците си и седна

на дивана, за да налее чай. — Казано простичко, той не може да понася слънчевата светлина. Човек ще си помисли, че в такъв случай Тайланд е последното място, където би отишъл, нали? Но моят Томас е такъв. Има шесто чувство за всичко, което е вредно за него.

— Ахромо…? — Есекс се изчерви чаровно. — Не ме бива по дългите думи.

— Ахроматопсия. — Мисис Кук се усмихна търпеливо. — Вродена. Няма никакви конуси. Или беше пръчици? Не можах да запомня. Така или иначе, светът за него е черно-бял, също както за котките. Означава, че е регистриран като инвалид.

— Частично зрение?

— Не че означава кой знае какво, само дето не може да шофира и… — Тя се усмихна извинително. — И аз го глезех повече от другите двама. Така. — Тя подаде чаша чай на Кафъри. — Искахте да говорим за хората горе? От *него* ли се интересувате? Бащата на Томас винаги е казвал, че нормално изглеждащите са най-лошите.

— Мислех, че е имал предвид гадже. — Кафъри се обади на Мадокс от колата веднага, щом напусна дома на Кук. — Когато каза „моята светска секретарка“ реших, че има предвид приятелка. Той обаче е говорел за майка си. Тя идва да чисти дома му три пъти седмично. И не само това, той не може да шофира.

— Кой казва?

— Мама. Казва, че е частично сляп.

— Вярваме ли й?

— Веднага отивам в „Сейнт Дънстан“, за да проверя. Всичко обаче показва, че тази диря е погрешна.

Всички от „Работа с персонала“ бяха на обяд, освен верния мистър Блис. Той посрещна Джак на вратата с протегната ръка, горната му устна закриваше разваленитe зъби, гладкото му лице беше розово и лъскаво, сякаш тази сутрин се беше престарал с бръсненето.

— Вие не обядвате ли, мистър Блис?

Блис размаха пръст насреща му.

— Обядът е за еснафите, мистър Кафъри. Не го ли знаехте? — Посрещна шегата си със странен, хълцащ смях, и прокара длан по главата си, за да приглади редките кичури. — Съжалявам, че не бях тук тази сутрин, за да отговоря на обаждането ви… все още бях навън и водех борба за място за паркиране. Съжалявам, че трябва да го кажа, но положението не се подобрява.

— Да — успя да вземе думата Джак. — Да, спомням си. Аз… — Постави длани върху облегалката на стола. — Мистър Блис, питам се дали бихте могли да ми помогнете. Все още правим някои проучвания.

— А, ужасната история край Милениум дом. — Той се настани на стола и вдигна поглед към своя събеседник. — Все още действате по случая, така ли?

— Да.

— И как можем да ви помогнем *ние*?

— Разполагате ли с медицинската история на вашия персонал?

— Медицинската история ли? Не. Ако са си направили застраховка „Живот“ чрез пенсионния план, може и да пазим копие от лекарския доклад, но това е всичко.

— Но сигурно знаете, ако някой е инвалид?

— Политиката на болницата за даване на равни възможности означава, че наемаме такива служители в нашата квота. Всички попълват въпросник, когато ги вземаме на работа. Този въпрос също трябва да фигурира в него. Но там няма да откриете мистър Х-Хартвълд — той не фигурира в списъка с хората, на които плащаме.

— Това ми е ясно. Имам предвид мистър Кук.

— Служителят в моргата, за когото сте говорили с Уенди ли?

— Същият.

— Тя извади тази сутрин документацията му заради вас. Все още е… — Наклони се опасно назад със стола си, за да се обърне и да погледне към кантонерките в ъгъла. — Не. — Завъртя се, за да огледа шкафовете край другата стена. — А, да, ей там.

Кафъри го проследи с поглед, докато той се приближаваше към кантонерката. Днес в Блис имаше нещо особено, някаква сдържана енергия в походката му, говореща за потисната възбуда.

— Ето! — Върна се до бюрото с папка в ръка и я потупа триумфиращо. — Слава богу, че не я върнах веднага на мястото й. Е, нека хвърлим един поглед.

Прелисти няколко страници и ги прегледа бегло със светлите си очи, като от време на време бършеше длани в сакото си, а устата му се движеше безшумно. Кафъри забеляза млечнобелите отлагания в корените на зъбите му.

— А, да… ето. — Посочи страницата. — Въпрос: „Някаква инвалидност?“ Кук отговаря „Да“. Формулярът продължава: „Моля опишете я“. — Блис облиза устни. — И Кук отговаря: „Ахроматопсия“. — Вдигна поглед към Джак и премигна. — Получава се при липса на конусчета в ретината. И човек не вижда цветове.

— И не може да понася слънцето.

Блис погледна към някаква точка над рамото на Кафъри, сякаш се опитваше да си спомни нещо.

— Да не би да говорим за мъж с доста дълга червена коса?

— Точно така.

— Да. Виждал съм го. Помня слънчевите му очила. Значи работи в моргата, така ли? — Потърка замислено брадичка и се усмихна на събеседника си. — В тази професия работим с толкова много и различни хора, че е трудно да свържем всяко лице със съответното име. — Измъкна от края на папката две копия на формуляри. — Това е лекарското мнение, което потвърждава диагнозата. Ахроматопсия. Регистриран като човек с частично увредено зрение. — Вдигна очи към Джак. — А това изглежда ви е притеснило.

Кафъри разтри уморено лице.

— Не, не. Не ме е притеснило. Просто направи живота малко по-труден. — Подаде ръка на събеседника си. — Благодаря ви за помощта, мистър Блис, съжаляваме, че ви създаваме проблеми.

— Никакви проблеми. Никакви проблеми. — Блис скочи и постави дланта си в ръката на Джак. Беше топла, леко влажна на пипане. — Не се колебайте, ако имате други въпроси. Уенди ще ви помогне, ако аз не съм тук. От утре излизам в годишен отпуск.

— Благодаря ви — каза потиснато Кафъри. — Някакъв специален повод ли?

— Да. — Блис се настани зад бюрото си и протегна ръце, като сплете длани и изпука ставите си. — Рожденият ми ден!

44

Щом детектив инспектор Кафъри си тръгна, Малкълм Блис се облегна назад на стола си и се взря продължително във вратата. Макар да бе изпълнен с нова увереност, въодушевен, преливащ от вълнение, в някои моменти го обземаше временна, идиопатична тревога. Посещенията на детектив инспектор Кафъри не подобряваха положението. Обзет от нов пристъп на тази тревога, той усети, че е вбесен на Хартвълд, задето го бе поставил в подобна ситуация.

— *Но пък, Хартвълд* — промърмори под носа си той, — *към кой друг можеше да се обърнеш, когато се озова с едно добре изчукано мъртво момиче в ръцете?*

— Ти си единственият, който може да помогне. Немислимото се случи.

Беше декември, когато Хартвълд се появи в ранните утринни часове, влезе на заден ход с кобрата в навеса за автомобили и показа на Блис какавидата с човешки размери в багажника. Беше някакво дебело момиче.

— Шотландка. От Глазгоу, струва ми се.

Увита от главата до краката със самозалепващо се фолио.

— Едвам съм я напъхал. Не искам следи в колата.

— Чука ли я?

Определена сума пари смени собствениците си, жената-какавида бе поставена в леглото му. Хартвълд притисна дланите на Блис; той се сгърби при това докосване — *противно*.

— Ти си единственият, който би разбрал. — Хартвълд бе разтърсен от спазми. — Знам, че ти можеш да се оправиш с нея, защото, честно казано, аз не мога.

След като Хартвълд си тръгна, Блис затвори вратата и закрачи из апартамента, като дъвчеше вътрешната страна на устата си и пиеше черешово бренди. Говори си известно време сам с безсмислени, дълги изречения.

Тя лежеше в спалнята по корем, където Хартвълд я бе захвърлил, прилепила длани пред корема, с размазано и сплескано под тънкото фолио лице. Самозалепващото фолио му допадна, допадна му начинът, по който я държеше. Дори ако беше жива, тя нямаше да бъде в състояние да се съпротивлява. Облизвайки устни, с избила по челото пот, Блис се приближи до леглото и започна да развива фолиото, освободи ръцете й, обърна я, огледа я.

Тя имаше татуировка на челото. Сините по него бяха незначителни, кръвта се беше оттекла предимно към задната част на бедрата й, хълбоците и раменете. Хартвълд трябва да я бе държал известно време легнала по гръб.

— Точно така. Вдигни си стъпалата. — Смушка я с пръст по бедрото и се усмихна. — Каква свиня с големи цици си само.

Усети как в корема му се надига вълна на весело оживление. Това му напомни за ОМСУ, когато за първи път, чувствайки се на седмото небе, осъзна, че мъртвите нямат нищо против да бъдат опипвани грубо, мушкани, обиждани, заплювани и чукани. Можеше да се изпразва върху лицето й, в устата й, в косата й. Нямаше нещо, което да му откаже. Голяма кукла с влажна уста, единствено за негова употреба.

Но тогава бе разтърсен от мисълта, че тя вече бе използвана — Хартвълд вече бе направил всички тези неща с нея. От него трябва да бяха останали следи. Отправи се незабавно към банята, за да вземе леген, калъп катранен сапун „Райт“ и кърпа за лице. Снимката на Джони, копирана сто пъти и окачена по стените, му се усмихваше.

Напълни олющения емайлиран леген с вода и намокри кърпата. Зебровите сипки в клетката се движеха по пръчката за кацане, блъскаха се една в друга, разтърсваха пера. Джони го гледаше и това го накара да пристъпи неудобно от крак на крак, да се почеше по врата — всички тези малки очи, които се взираха в него…

И тогава в него бавно се оформи идеята какво да прави с тялото.

Върна се в спалнята, изми момичето, дообмисляйки плана в главата си, внимателно разтвори краката й и изстиска от кърпата вода в нея, като я оставяше да се оттича върху една хавлия, поставена под задните й части. Повтори това многократно, докато се увери напълно, че не е останало нищо от Хартвълд. Искаше я чиста, нова за себе си.

Беше се зазорило, когато приключи. Трябваше да бъде в болницата в девет часа. Лола Велинор, шефката му, беше педант на

тема точност. Щеше да намери начин да я възнагради за непреклонността. Още не знаеше как, но щеше да й плати. Изпотен, въпреки декемврийския мраз, той набута трупа с главата напред във фризерната ракла, като сгъна краката й зад нея, и тръгна за работа.

През годините в отдела за работа с персонала се беше погрижил да има достъп до всеки шкаф, до всеки офис, до всяка сестринска стая. Познаваше „Сейнт Дънстан“ в най-големи подробности и скоро намери това, което търсеше: материали за зашиване на рани, артериални форцепси, хирургическа игла и скалпел. В Луишам купи перука, гримове, комплект четки и фино балансирани ножици „Уилкинсън“.

Щом се прибра, облече хирургически екип, извади момичето от фризера и го остави във ваната, за да се размрази, докато той се приготвяше. Към осем и половина беше готов: вече в леглото му, с поставена перука, гримирана, с отстранени и поставени в един съд окървавени мазнини и тъкани от гърдите, за да бъдат след това отмити през канала с вряла вода и солидна порция течност за миялни машини. Беше се запознал с тази процедура в книгите в библиотеката и смяташе, че се беше справил доста добре. Сините шевове по никакъв начин не подобряваха вида на гърдите й, но бяха за предпочитане пред огромните, месести кравешки вимета. Напомняха му за умишленото разрушение, на което Джони бе подложила тялото си, тялото, което почти бе притежавал през онази нощ в колата си.

Последният щрих, истинско вдъхновение, беше птицата. При отварянето на гръдния кош (не беше нужно разрезът да е толкова голям, колкото в класическия случай) и срязването на месестия ветрилообразен голям пекторален мускул, последван от леко повдигане на стернума отдолу, се откриваха костите в прозрачните си висцерални торбички. Също като овнешка плешка. Също като телата в медицинското училище.

Птицата се бореше, докато я пъхаше вътре — за момент реши, че ще се освободи, че ще запляска с криле под тавана, пръскайки наоколо с нечистотии. Той обаче се приведе, затисна краищата на кожата и побърза да зашие раната.

Допря ухо до студената гръд.

Птицата пърхаше слабо. Също като шепота на сърцето на Джони през онази нощ.

Тогава я изчука, два пъти, като я държеше за студените рамене, облъхвайки с киселия си дъх моравото й лице. В крайна сметка беше ако не перфектно, поне по-добро от собствената му длан.

— Кучка — каза той след това, като захвърли презерватива върху килима. — Кучка. — Беше студена, набита като свинско месо с кости. Не можеше да му отговори. Зашлеви я през лицето и перуката се плъзна встрани, разкривайки линията на гъстата й сивкава коса. — Кучка.

Въпреки опитите да замразява тялото, когато не го използва, то скоро започна да се разлага. Напъха го в две торби от кофа за боклук, взе градинска лопата от навеса за колата и я откара там, където започваше автомагистрала А2. Познаваше добре този маршрут, тъй като го използваше всеки уикенд, за да стигне до едноетажната къща в Кент, която му бе завещана от майка му. Там се простираше парче изоставена мръсна земя, в сянката на новия Милениум дом. Денем то беше самотно, а нощем — пусто. Намери място, където нямаше да го смущават, и направи каквото трябва.

Няколко седмици по-късно Хартвълд се появи отново с непроницаемото изражение на представител на висшата класа и костюм на „Гучи“, а в багажника на колата му отново имаше увито в самозалепващо се фолио същество.

След като тялото беше вече на сигурно в апартамента — осветлението в спалнята на Фробишър не се беше запалило — Хартвълд приседна на ръба на дивана и кръстоса върху коленете перфектните си ръце.

— Пъба, който посещаваш, Блис.

— Да. — Той се почеса по участъка люща се кожа по челото. — „Дъ дог“. Какво за него?

— Никой няма да усети липсата на повечето момичета там. Поне за ден-два. — Челото на Хартвълд лъщеше от пот. — Нали? Ще минат един-два дни, преди някой да забележи липсата им.

— Накъде биеш?

— Там те познават. Никой няма да се изненада, ако зададеш някой друг въпрос, ако опознаеш някои от момичетата. За да откриеш кои са безопасни. Би могъл… ъъъ… — Размърда се нещастно на

мястото си. В Хартвълд винаги бе имало нещо неловко. — Би могъл да ми ги изпращаш.

И така, Малкълм Блис и Тоби Хартвълд сключиха дяволски пакт, уговорка, която устройваше и двамата. Хартвълд никога не се появяваше в пъба, а Блис, който с годините бе станал толкова незабележим за постоянните клиенти на „Дог енд бел“, сякаш бе прозрачен, откриваше кои от жените поддържаха най-слабо връзка с дома си и следователно бе най-малко вероятно за изчезването им да бъде съобщено в полицията през първите няколко дни. В замяна му се плащаха пари и му се даваше възможност след това да използва телата както си иска. Нещо повече, така имаше възможност да предпази Джони от подобна съдба.

Постепенно ставаше все по-самоуверен. Опита се да убеди Хартвълд да му оставя момичетата в Уайлдейкър котидж, къщата на майка му. Това беше идеалното място — спокойно, изолирано, сякаш специално създадено за целите му. Но Хартвълд отказа — искаше да сведе до минимум времето, необходимо за превозване на стоката — и даде да се разбере ясно кой е господарят и кой — слугата. Блис също не желаеше да рискува да прави това четирийсетминутно пътуване, затова се съгласи. За тази цел се налагаше да се забавлява възможно най-безшумно в задушния апартамент със спуснати капаци на „Бразил стрийт“.

Неговото време щеше да дойде. Увереността му растеше.

Започна да поема и други рискове. Остави едно от последните тела цял ден в дневната. Посмъртното вкочаняване я държеше подпряна край телевизора, чисто гола, като манекен в изложбена зала, за да може да мастурбира като я гледа. Когато вкочаняването отмина, тя внезапно се стовари на пода, като го събуди от съня му в другата стая. Коремът й се беше спукал и се наложи да се отърве от нея. Опитът му подсказваше кога тялото ще започне да мирише прекалено силно.

Любимото му удоволствие беше да остави тялото в леглото си, докато той отскочи в „Дог енд бел“ да пийне нещо. Понякога виждаше Джони и й се усмихваше мило. Мъжът, пъбът. Сега и той беше като другите клиенти: излизането беше част от играта, за да гледа как непознати жени си разтварят краката, затоплян от съзнанието, че

студената му съпруга е вкъщи и го чака заедно с новото му сладострастие.

Блис беше щастлив. Чувстваше се силен като орел. През нощта притежаваше подобие на Джони. И бавно усещаше, че докато я притежаваше, намаляваше силата й. Нещо в чувствата му към нея започна да ерозира. Вече не беше толкова важно тя да дойде при него. Има *стотици* начини да се одере една котка, Малкълм. Престана да си прави труда да чисти къщата.

След намесата на полицията се наложи да смени мястото; захвърли последния труп на Хартвълд така, че Лола Велинор да го намери. Стори му се подходящо да остави мулатката на друга мулатка, така си каза, подобното при подобно; всеки милееше за своето. Гордееше се с цялата тази яснота и изящество. А сега, след като Хартвълд беше мъртъв, контролът беше изцяло в собствените му ръце.

Отиде в хипермаркет за железария с думкащо от вълнение сърце. Безжичните бормашини и триони бяха окачени навсякъде, лъскави в пластмасовите си кутии. Цял час обикаля нагоре-надолу, преценявайки в подробности всеки един от тях, докато най-накрая се спря на 7.2-волтовия безжичен електрически трион „Блек & Декър“. Беше предназначен за рязане на малки парчета дърво, използваше зареждаща се батерия, поставена в дръжката, тежеше само три килограма, беше дълъг едва трийсет сантиметра от дръжката до върха на острието и се побираше без проблеми в жабката на пежото. Щом се прибра, пусна един свински джолан в мивката, за да го изпробва; наряза го чисто на тънки парчета само с едно натискане на бутона.

Въоръжен с новия си приятел, той реши да излезе на лов за жив дивеч. Наблюдаваше я от няколко дни и тя се оказа значително по-добра от другите. Беше топла. Кървеше и се мяташе, особено докато използваше грубата аневризмена игла, за да я зашие. Сърцето й се мяташе в гърдите, когато допря ухо до гръдната й кост, и Блис се запита защо беше чакал толкова дълго и не бе започнал да излиза сам на лов по-рано.

Сега знаеше, че е готов. Джони. *Джони.*

Само един ден…

Малкълм Блис се изправи и заглади оредяващата си коса. Беше прекарал стресираща сутрин, заслужаваше да пийне нещо. Върна папката на Кук в картотеката, взе сакото си и излезе от офиса.

45

Жената зад бара винаги му кимваше, поздравяваше го. Беше съсухрена и стара, лицето й не заслужаваше да се хаби грим за него, но тя неизменно го цапаше с достойни за карнавал цветове. Понякога той си налагаше да отговори, но един ден през миналата седмица пристигна по-рано и я завари да разговаря с детектив инспектор Кафъри. Седналият на бара Блис, затоплен и развълнуван, реши, че заради неправилната си преценка тя заслужаваше днес да не й обърне внимание. Отнесе напитката си на една маса.

Джони щеше да се появи скоро и въпреки възбудата си той бе твърдо решен да се държи достойно. След като бе престоял тук толкова време, напрегнат и страдащ, защото тя триеше изкуствените си цици в нечие друго лице, той бе започнал да разбира и да овладява поведението, което се изисква от пияча в пъб. Затова молбата на Хартвълд да му дава информация за жените не го затрудни. Блис никога не предприемаше нищо, просто си купуваше пиене и слушаше. Беше толкова незабележим, че момичетата гледаха право през него, сякаш беше призрак, и споделяха безценните си тайни, докато той научи всичко за тях, като се започне от тежкия им предменструален синдром и се стигне до това кога щяха да усетят липсата им.

Те щяха да се изсмеят, ако опиташе да им намекне нещо или да стисне бедрата им. Затова той си мълчеше и чакаше деня, когато момичетата щяха да дойдат при него, много по-мили в смъртта, отколкото когато и да било приживе.

В пъба нахлу светлина от отворената врата. *Джони.* Възбуден, той се надигна леко от стола, прокара език по задната страна на зъбите си. Тогава, на крачка зад нея, видя приятелката й. Обзе го гняв. Не харесваше тази приятелка. Тя беше кучка с навирен нос, говореше надменно за себе си като за „художничка“, рисуваше момичетата из пъбовете, сякаш можеше да ги възвиси чрез изкуството. И клиентите също; беше рисувала и него самия няколко пъти. Но *той* помнеше много добре времето, когато и тя самата беше едно от момичетата.

Тогава името й беше Пинки. „Вероятно заради начина, по който клиторът ти се подава измежду космите“ — прошепна под носа си Блис. Зае се с участъка суха кожа на носа си и се загледа замислено в нея. Тя се запъти право към бара, с вирнат във въздуха нос, без да си направи труда да го поздрави.

Джони се приближи… имаше отегчен вид. Той се усмихна, сви длани кротко в скута си.

— Здравей, Джони.

Тя въздъхна примирено.

— Здравей, Малкълм. Знаех си, че ще бъдеш тук. Нищо не се променя, нали?

Пусна вещите си на пода и се отпусна върху меката пейка на няколко крачки от него, седнала на ръба, стъпила така, че краката й бяха право пред нея. Носеше високи до коленете кожени ботуши и велурена пола, която стигаше до средата на бедрата й. Русата й коса, хваната с два клипса във формата на сърце над челото, беше подстригана по същия начин, по който явно бяха подстригани всички момичета по улиците. На Блис прическата не му харесваше. Дразнеше се от манията на Джони да поправя нещо, което не е развалено, от непреодолимия й импулс за промяна.

Наложи си да се усмихне.

— Нещо за пиене, Джони?

— Ами… — Тя се загледа в ноктите на ръцете си, издала напред долната си устна. Джони имаше навика понякога да се държи като дете. Не беше го надраснала през всичките години, откакто я познаваше. Това вече не беше сладко — трябваше да й го каже. Щеше да й каже, че не беше готино… че му беше толкова неприятно, че едвам се сдържа. — Вино, струва ми се.

Художничката чакаше на бара да бъде обслужена, с отметната назад глава, като кон с дръпнати юзди. Мислеше, че е прекалено добра за това място. Той се приближи, усмихвайки се учтиво, като си мислеше за клитора й.

— Добър ден.

Тя го изгледа странно.

— Добър ден.

Младата жена взе двете чаши и му обърна гръб. Блис се усмихна сам на себе си. Кучка. Пое напитката от създанието зад бара и

грижливо избърса страните на чашата на Джони, където беше докосвана.

Джони не показа, че го е забелязала, когато той постави напитката й на масата, но той нямаше нищо против. Беше свикнал с това отношение.

— И двете ли сте добре, момичета? — попита учтиво Блис. От вълнението устата му се беше напълнила със слюнка и трябваше да говори внимателно, за да не пръска с нея. — Светът се отнася добре към вас, нали?

— Не, *ни* най-малко. — Джони нацупи устни. — Някаква жена била отмъкната от съседната улица, току на ъгъла с нас.

— О, боже! — Блис отпи от бирата си. — Знаят ли кой го е направил?

— Не.

Тя го изгледа неодобрително, скочи на крака, нетърпеливо преметна сака с вещите си през рамо, пресуши на един дъх и двете чаши и се насочи към стълбите, след като отметна русата си глава.

Блис и Клитор седяха мълчаливо. Тя отпиваше безмълвно от бирата си, по лицето й бавно избиваше червенина. Той остави мълчанието да продължи повечко, преди да заговори.

— Е, трябва да кажа, че никога не съм виждал Джони толкова разстроена.

Клиторът кимна.

— Наистина е притеснена. — Говореше на чашата си, не на него, както правеха повечето хора. — Казва, че смята да се маха от Гринич. Иска да напусне.

Блис усети как кожата по абсолютно всеки сантиметър на тялото му настръхна. Изчака напрежението в корема и слабините му да намалее, преди да каже:

— Така ли? — Погледът му се премести към стълбището. — Питам се къде ли ще отиде.

46

Кафъри не успя да се отпусне и след като се върна в Шрайвмур. Ходеше из стаята с компютрите, обръщаше парчета хартия, взираше се в дъските, стоеше около момичетата зад мониторите и наблюдаваше екрана през рамото им, докато най-накрая Мерилин не се оплака, че така я напряга. Той отиде в офиса си и се обади на Джейн Еймдюр.

— Стигнахте ли донякъде с цимента?

— Дифрактограмата замина за Мериленд. Може да разберем до сутринта.

После измъкна факса със списъка на персонала на „Сейнт Дънстан“, който Блис му беше изпратил миналата седмица, прегледа го с надеждата нещо да привлече вниманието му, да присветне насреща му… и след като нищо подобно не се случи, седна, обхванал глава в дланите си, и седя така, докато навън се стъмни, офисите се изпразниха почти напълно и Мадокс надникна при него, облякъл сакото си, с дипломатическо куфарче в ръце.

— Всичко това е наистина благородно, но какво ще кажеш за мъничко реализъм, а? Знам, че размахах камшика тази сутрин, но не съм имал предвид да се убиваш.

— Да, добре, добре.

— Отивай да поспиш, чуваш ли?

— Отивам.

Обади се отново на д-р Еймдюр.

— Дайте им възможност да дишат, инспектор Кафъри. Обещавам, че утре сутрин първата ми работа ще бъде да ви се обадя. А сега затваряме магазина.

И така, Джак остана да седи в празните офиси, в притихналата сграда, като пушеше на прозореца и наблюдаваше как хората се разотиват по домовете си след дългия ден. Бледото слънце се спусна зад спретнатите къщи, на отсрещния билборд се беше появил нов постер. Толкова беше бързал да докаже вината на Кук, толкова бе уверен в инстинктите си, че откритието на собствената му грешка се

отрази зле върху нервите му. Мадокс беше прав — трябваше да се прибере — но не беше в състояние да се освободи от усещането за присъствието на Птичаря: мощно и почти толкова близко, че сякаш можеше да го докосне, като голяма риба, замотала се около краката му.

На улицата работникът на „Мейдън сайнс“ развиваше и лепеше, развиваше и лепеше, преместваше съоръженията си няколко крачки по-нататък и започваше отново същия процес. Думите „Есте Лаудер“ се появиха най-отдолу на билборда, отгоре изпъкваше лъскавата шия на модела. Наблюдаваше, без да вижда, мислейки за косъма, заплетен в косите на Джаксън. Бяха предположили, че принадлежи на друга жертва — на някоя, с която Птичаря все още не беше приключил или която още не беше открита. Кафъри притисна лекичко горната част на носа си, опитвайки да мисли.

Друго обяснение?

Цветът и дължината отговаряха на космите на перуката толкова точно, че дори Кришнамурти не беше забелязал разликата. Може би косъмът не принадлежеше на друга жертва, а на човека, който Птичаря пресъздаваше. Може би този човек беше ходил в дома на Птичаря. Или се бе озовавал достатъчно близо до него, за да му даде възможност да вземе този трофей.

„Толкова се беше фокусирал върху Кук, че дори не поспря, за да помислиш върху това.“

И нещо… нещо…

Джак вдигна поглед към лъскавото лице насреща си и внезапно разбра.

„Продукт от метаболизма на марихуаната в един-единствен рус косъм. Увеличеното ниво на алуминия на спектрографа на криминалната лаборатория. Джони пръска стаята с дезодорант, миризмата му присъства винаги в апартамента.“

Не беше безпочвено. Джони не отговаряше напълно на картината: месеста и висока. Не си беше представял така Галатеята на Птичаря. Въпреки всичко, докато гасеше осветлението и търсеше ключовете си, като остави книжата пръснати по бюрото, Кафъри усети как възбудата му се събира в юмрук под слънчевия сплит.

Към два следобед Клитор се измириса нанякъде, като взе боите, дъската за рисуване, високомерната си особа, и остави Джони сама да довърши второто си явяване в пъба. Блис знаеше много добре как работи съзнанието на това момиче. Знаеше, че има ли възможност да пие безплатно, Джони не се отказваше лесно. Другите клиенти започнаха да се разотиват и той остана сам с нея, да я черпи с „Лийбфраумилх“.

В три и половина тя повърна на стълбището на път към дамската тоалетна, а когато я закара в апартамента си, на два пъти повърна отново в банята.

Престори се, че не е ядосан. Изчисти пораженията и я остави да поспи, свита като голямо бебе — руса и розова, само по пликчета и тениска — в свободната спалня, за да не се събуди, да не види колекцията от снимки и да направи сцена. Дори строителните работи в старото училище не успяха да я смутят.

Колко пъти беше позволявал търпеливо на Джони да прави това, питаше се Блис, докато седеше в дневната и чоплеше една пъпка на брадичката си. Колко пъти я беше оставял да го използва най-непринудено като детоксикационна база. И никога разумът не го беше подтикнал да направи нещо по този въпрос. Колко пъти беше чистил и търкал, колко пъти беше махал снимките от коридора, банята и дневната, докато тя спеше, и ги бе прибирал на сигурно в една картонена кутия и бе пръскал стаите с приятни миризми? Само за да може тя, като се събуди, да пъхне слушалките на уокмена в ушите си и да си тръгне, залитайки. Отнасяйки се към него като към нищожество.

А как само се бяха променили сега нещата. Все едно животът му беше написан отново. Все едно един ден бе вдигнал поглед и бе открил, че слънцето има различен цвят.

Стана от дивана и приготви кана с чай в кухнята, натрупа върху една чиния цяла купчина сладки „Бейкуел“. В спалнята сложи внимателно подноса на възглавницата до главата на Джони. Тя се размърда и постави длан върху лицето си.

— Събуди се. Приготвил съм ти чай.

Тя източи глава и се взря с кървясалите си очи. Когато го видя, изпъшка и отпусна отново глава върху възглавницата.

— О, не.

— Пийни чай.

— Не. Трябва да се прибирам. — Надигна се на лакти и се огледа мрачно. — Божичко, Малкълм, съжалявам, но изобщо не съм имала намерение да се озова тук.

— Хапни първо тортичка „Бейкуел“.

Езикът му беше надебелял, „т“-тата му не бяха ясни.

— Не, благодаря.

— Настоявам.

— Не, наистина.

— Настоявам!

Очите на Джони се разшириха.

— Съжалявам — измънка Блис и избърса капчиците слюнка от устните си. — Искам да хапнеш нещо. Имаш нужда от сила. Виж се. — Той се пресегна с език между зъбите и попипа корема й. — Само кожа и кости си.

Беше предвидено това да бъде нежен жест, но Джони реагира зле, като се отдръпна рязко към стената.

— Махай се!

— Но, Джони.

— Остави ме, Малкълм.

— Просто ме остави да пипна…

— Колко пъти трябва да ти кажа? Не! — Тя пролази заднишком до края на леглото и се приземи на крака, но Блис се спусна и я хвана за тениската. Тя се извъртя и го стисна за ръцете, опитвайки да го накара да я пусне, вкарвайки в употреба острите си нокти. — Пусни ме.

— Джони.

— Разкарай се, по… — Дръпна ръцете му към устата си и го ухапа, като раздра кокалчето на палеца му. — Разкарай се от мен.

— Не прави това, Джони.

Пръстите му бяха покрити със смес от слюнка и кръв. Той се приведе от кръста, насочи поглед нагоре и стисна здраво. Младата жена загуби равновесие и падна, като удари силно рамото си в перваза на пода.

Той я пусна и се изправи, като я зяпаше глуповато.

Двамата се гледаха един-друг, изгубили ума и дума, шокирани, че се бе стигнало до насилие. Джони лежеше по гръб, тениската се бе вдигнала и бе разкрила корема й, формата на окосмената й част се

очертаваше ясно под светлорозовите пликчета. Приличаше на кукла, изумена, че е била счупена така лесно. За момент като че ли не можеше да си поеме въздух.

Блис пристъпи напред, протегна ръка към нея.

— Джони.

— Разкарай се… от… мен. Разкарай се… по дяволите!

— Но аз те обичам.

— Глупости.

Тя постави длан върху удареното си рамо и трепна.

— Просто прекарай рождения ми ден с мен. Утре. Това е всичко, за което те моля. Дължиш ми го, задето си тръгна така.

— Не съм си тръгвала от теб. Ние не сме имали нищо, шибан *лунатик* такъв. Не си ми бил гадже.

Блис я гледаше все така ококорен.

— Аз бях влюбен в теб.

— Влюбен ли? *Ние за малко* не правихме секс една нощ, *за малко*, преди години и години, и то само защото бях прекалено пияна, за да се възпротивя. Ако бях по-трезва, нямаше да се доближа до теб.

— Не говори така.

— *Наис'на* си жалък.

— Аз се отказах от всичко заради теб. — Стоеше отпуснал глава, ръцете му висяха безсилно край тялото. — Отказах се от мечтата си да бъда лекар.

— О, *мо-о-оля те*. Ти никога нямаше да станеш лекар. — Започна да се изправя, правейки гримаси заради болката. — Погледни истината в очите, Малкълм, ти си шибан държавен служител и винаги ще бъдеш такъв.

— Недей — изскимтя той. — Не ме оставяй. Моля те!

Но Джони го остави да стои там и да трепери, докато тя се изправи мъчително на крака и закуцука из стаята, обу си ботушите, закопча им ципа, намъкна се във велурената пола.

— Това място също е отвратително. — Извади от чантата си аерозолна опаковка и напръска въздуха. — Смърди… тук *смърди* от гадно по-гадно.

Малкълм се отпусна с ридание до стената, свит като топка в ъгъла, скрил глава в ръцете си, а тялото му се тресеше.

— Моля те, не ме оставяй.

— Хайде де. — Този път гласът й прозвуча по-меко. Чу я как се приближи и застана до него, видя крака й върху пода. — Не бъди бебе.

— Не ме оставяй! — Блис погали скрития под кожения ботуш крак. — Не си отивай.

— Трябва да вървя. Виж, успокой се, а? Можем да бъдем приятели.

— Не.

— Малкълм. Хайде де. Вече си тръгвам, а, Малкълм?

Но този път той беше по-бърз.

С едно движение сграбчи крака й и го вдигна високо, над главата си. Джони опита да се хване за нещо, дланите й се хлъзнаха по гладките стени. Тя се стовари на пода, размахвайки ръце. Блис се завъртя бързо на колене и заби лакът в корема й. Вторият удар я улучи странично по лицето и от носа й шурна струйка кръв. Джони изгуби съзнание.

Кафъри постоя пред къщата на Сюзан Листър. Завесите бяха дръпнати, а на портата беше залепена бележка, увита в найлон; мастилото беше размазано там, където влагата бе успяла да проникне вътре.

> Представители на пресата,
>
> Брат ми и неговата съпруга преживяват много труден период. Моля ви, уважавайте желанието на нашето семейство да остане насаме и не утежнявайте още повече този период за нас, като ни преследвате с въпросите си. Казахме всичко, което искаме да кажем.
>
> Благодаря ви.
>
> Т. Листър

Джак прибра ключовете на колата в джоба си, сви покрай ъгъла и застана на прага на магазина за стоки втора употреба, с една ръка върху рамката на вратата, с другата — върху звънеца.

— Да? — прозвуча гласът й по интеркома. — Кой е?

— Детектив инспектор Кафъри. Чудя се дали разполагаш с няколко минути. — Изчака за момент. Тъй като не получи отговор, се приведе по-близо. — Казах, че е Джак Кафъри…

— Да, чух. Изчакай там. Слизам след минутка.

Беше й необходимо доста време, докато се появи.

Той започна да губи търпение и вече се готвеше да звънне пак, когато чу стъпки по стълбището и после — превъртането на ключа в ключалката. Тя беше боса, с къса рокля с цвят на лале.

— Може ли да вляза? — Тя не отговори. — Ребека?

— Да — въздъхна младата жена. — Идвай тогава. — Отстъпи назад в коридора, за да му даде възможност да влезе, затвори вратата, заключи я и посочи към стълбището. — Имам малко „Фиту“, току-що го взех. Надявам се, че няма да откажеш да го опиташ.

Вътре в апартамента беше хладно. Жалузите бяха наполовина затворени, една муха обикаляше лениво около четките за рисуване, сложени в стъклен буркан.

— Сядай… ще го донеса. Извинявай, че е толкова разхвърляно.

Запъти се към кухнята. Джак се повъртя из ателието, оглеждаше купчините рисунки и скици, пръснати из стаята. Недовършената рисунка на Джони стоеше все така върху статива. Косата й беше невероятно руса, почти като на албинос.

— Джони няма ли я? — извика той.

— Още е в пъба.

— В колко според теб ще се прибере?

Усещаше застоялата миризма от дезодоранта й.

— Кого дойдохте да видите, инспекторе? Мен или Джони?

— Теб, разбира се.

От кухнята долетя подигравателният смях на Ребека.

— Да бе, наистина.

— Да, наистина — промърмори под носа си Джак и се върна в коридора.

Банята се намираше отсреща, до нея беше стълбището към стаята на Джони. Вратата към кухнята вдясно беше затворена и от другата й страна се чуваше как Ребека мие чаши. Влезе в банята, заключи вратата след себе си.

Тук беше топло. Цветовете бяха издържани в горещите тропически тонове на ваканционна брошура — пурпурни хавлии и

стени в аквамарин. Черни чорапогащници киснеха в един леген във ваната, а по рогозката пред нея се виждаха отпечатъци от стъпала с бял талк. Пусна кранчето за водата докрай, отвори аптечката и веднага намери каквото търсеше. Бързо извади от джоба си хартията за свиване на цигари, отдели едно листче и обгърна с него зъбите на една четка за коса с червена дръжка. Когато я дръпна, в нея видя четири-пет сребристи косъма. Върна хартията в малкия картонен пакет, спря водата и се върна в ателието.

Ребека му подаде една чаша, без да каже нищо. Обърна се, вдигна сноп рисунки от пода и ги постави на масата.

— Ребека?

— Да?

Не се обърна към него.

— Получи ли съобщението ми? Чу ли какво казах на телефонния секретар?

Младата жена не отговори веднага. Престори се, че вниманието й е погълнато от разделянето на рисунките на по-малки купчини. И изведнъж остави рисунките. Раменете й увиснаха и тя се подпря на масата.

— Да — прошепна тя, като поклати глава. — Да, съжалявам. Всички вестници пишат за това. Те казват… изказват *предположението*, че онази жена от „Малпенс стрийт“ — Махна неопределено с ръка във въздуха, опитвайки се да изясни мисълта си. — Господи, ама как само *обичат* сензациите.

— Аз говорех съвсем сериозно. Трябва да внимаваш.

Тя направи пауза. Обърна се бавно към него. Скръсти ръце, подпря се заднишком на масата и го погледна, извила глава на една страна.

— Той *е* мъртъв, нали? Тоби? Не е било грешка?

— Не.

— Тогава защо? — Говореше тихо. — И кой? С *кого* би трябвало да бъда внимателна?

— Щях да ти кажа, ако знаех. — Въздъхна, като видя изражението й. — Честно, Ребека, щях да ти кажа. Никой от нас не знае със сигурност какво става.

— О, боже! — Младата жена потрепери. — Толкова съм уморена. Така ми е писнало да се страхувам непрекъснато. Гади ми се,

че трябва да живея в парник, защото не мога да отворя прозореца. — Обърна се отново към масата и пак се залови да сортира картините. — От галериите ми звънят непрекъснато. Нещата ми се продават… буквално се разлитат от стените. Искат още и още, а сега дори „Тайм аут“ иска да вземе интервю. „Тайм аут“, за бога. И ти знаеш защо, нали? — Не го погледна и той разбра, че тя не чака отговор. — Заради безценното качество на творбите ми? Защото аз съм следващата Сара Лукас? Защото съм добавила нова дума към лексикона на артистичната интерпретация? — Поклати глава. — Не. Нито едно от тези неща. Те се интересуват единствено заради *него*. Вампири… повечето от тях са истински вампири. И да не мислиш, че аз ще постъпя етично? В никакъв случай. В никакъв случай. Аз не съм по-добра от останалите. Напълно възнамерявам да се възползвам от възможността. Би трябвало да съм щастлива, че тази история все още не е приключила.

Докато тя споделяше собствените си тревоги, напрежението на Джак започна да отзвучава. Другите врати в Лондон вече бяха затворени за него — щеше да отиде в криминалната лаборатория още с отварянето й утре сутрин, но засега нямаше какво друго да прави. Беше момент да сложи точка на днешния си ден. Отпи от виното и остави Ребека да говори.

Блис се беше възстановил от борбата. Прекара вечерта в очакване Джони да дойде на себе си, като на два пъти отиде в банята, за да се облекчи, като еякулира в един презерватив. Поздрави се за предпазливостта си — искаше да изчака, докато приготви както трябва Джони.

В десет вечерта влезе в спалнята, за да се залови за работа. Мушна ръце под задника й и като се отпусна на колене, за да не си натоварва кръста, я вдигна на леглото. Тя се отпусна безжизнено и сега той забеляза, че бе направил нещо неприятно на лявото й око. Дори въпреки подутината можеше да види, че нещо не е наред. Обхвана с длани лицето й от двете страни и се приведе съвсем близко, за да погледне. Беше се подуло неестествено, а ирисът сочеше надолу. Опипа окото експериментално. По-късно щеше да направи справка по въпроса в някоя от своите книги. Засега наплюнчи пръста си и нежно почисти засъхналата кръв отстрани по носа й.

После свали циповете на ботушите й и ги постави внимателно в ъгъла. Издърпа велурената пола и сряза тениската, и големите, подути гърди се отпуснаха встрани.

Стисна експериментално едното налято зърно. Беше се чудил какви щяха да бъдат на пипане тези нови, неестествени неща. Изненада се, защото бяха съвсем топли: грапави и пружиниращи при допир. Стисна дясното зърно между палеца и показалеца и повдигна цялата гърда, разтегна я доколкото позволяваше, цели петнайсет сантиметра над ребрата, изумен от топлата податливост на плътта и силикона.

— Хммм.

Приведе се и огледа леко издадения, лъскав белег, където я бяха срязали, за да поставят силикона. Добре. Нямаше да се налага да реже много.

— И така… — Ребека бе приключила със сортирането на рисунките. Вече беше по-спокойна. Попипа под хартията и боите и откри ръба на някаква рамка, постави я върху една от скиците и премигна, опитвайки да прецени ефекта от това съчетание. — Вероника, нали?

Кафъри вдигна поглед.

— Моля?

— Вероника. С теб ли живее?

— О, боже! — Поклати глава и се облегна на страничната част на касата на вратата. — Да, да. Вероятно тя така си мислеше.

— Какво не беше както трябва?

— Истината ли?

— Истината.

— Аз. — Джак се усмихна. — Аз не съм както трябва. Аз съм истински провал като човек.

— Хммм. — Ребека го съзерцава известно време мълчаливо. — Не личи.

— Не се разбира при гледане, не е видимо за невъоръжено око, така да се каже. Но е тук.

— Какво?

— Една мания. Обсебване.

— Ааа. Някаква жена. — Обърна се отново към картината. — Тогава не мога да виня Вероника.

— Не. Не е жена.

— В такъв случай трябва да е Юан.

— Да… аз… — Шокира го фактът, че чува някой друг да изрича името на Юан. — Запомнила си името му.

— Да не мислеше, че няма да го запомня?

— Така помислих.

— Е, аз пък го запомних. — Ребека остави рамката и започна да подрежда рисунките на малки купчини, които след това слагаше в края на масата. — И съжалявам, че ще те разочаровам, но личното ми мнение е, че това са глупости.

— Моля?

— Напълно глупаво извинение да не живееш твоя живот, нали? Миналото. Искам да кажа, не знам какво точно се е случило, но знам следното: сега, след като вече си напълно пораснал възрастен човек, би трябвало да оставиш станалото там, където му е мястото — в миналото… и да продължиш напред. — Остави последната купчина рисунки и се обърна към него. — Не четеш ли американски поети? „Нека мъртвото Минало погребе своите мъртъвци“ и други от този род.

Кафъри я гледаше, ръката с чашата бе увиснала във въздуха малко пред устата му. Не отговори.

— О, по дяволите! — въздъхна младата жена, видяла изражението му. — Толкова съм груба към теб, нали? — Разтвори длани и огледа стаята, сякаш собственото й поведение бе загадка, сякаш обяснението трябваше да е окачено на някоя от стените. — Това е като непреодолим импулс. Така например не мислиш ли, че беше доста грубо и невъзпитано от моя страна да не отговоря на телефонното ти обаждане? И да ти затворя телефона. Не смяташ ли, че това беше ненужна грубост от моя страна?

— Да — отвърна той. — Наистина беше груба. — Свали чашата и се замисли за миг над това. После попита: — Заслужавах ли го?

Изражението й омекна.

— Да. — Ребека се усмихна. — Да, заслужаваше го.

Джак кимна и въздъхна.

— Така си и мислех.

Блис започна да се дразни, защото не успя да повдигне ханша на Джони, за да й свали пликчетата, и отново се поддаде на гнева, като я блъсна грубо на една страна и я задържа така с цялата си сила. После напъха чифт от собствените си слипове между зъбите й, залепи отгоре скоч и седна на леглото, за да я огледа.

Жената от Гринич беше лежала завързана тук почти двайсет и четири часа. Когато бе дошъл да смени скоча и парцала, омекнали от слюнката в устата й, тя го помоли да й позволи да използва тоалетната. Той отказа и тя се разплака.

— Моля ви, пуснете ме да отида! Моля ви!

Но той бе поклатил глава, бе сменил това, с което бе запушил устата й, и я бе наблюдавал студено, докато, обляна в сълзи, тя се бе изпишкала. Той я би за това, но все пак почисти. В урината имаше кръв. Това вероятно означаваше, че бъбреците й се бореха с инфекцията.

— Така. — Погледна часовника си. — Сега е десет и трийсет, Джони. Ще дойда в единайсет, за да те подготвя. Дотогава просто се отпусни.

Десет и четирийсет и пет. Прозорците на ателието бяха отворени, уличните лампи светеха със същия червен цвят като залеза. Минаващите коли заливаха за момент улиците с музика. Нощта и виното бяха смекчили Ребека; беше пуснала косите си, а кожата й блестеше на слабата светлина. Седеше с лице към него, без да говори. Разговорът им бе замрял доста отдавна — нямаше какво повече да си кажат освен онова, което мислеха в действителност.

В крайна сметка тишината наруши Джак.

— Трябва да вървя — обяви той, но не помръдна.

Младата жена отпи от виното си, но не каза нищо.

— Става късно, а утре сутрин започвам рано. — Остави изречението да увисне във въздуха, очаквайки отговора й. — Така че трябва да вървя.

— Да — обади се най-сетне тя, като остави чашата си. — Да, разбира се.

Заслизаха по стълбите, водеше Ребека. Тъй като беше две стъпала по-високо, той виждаше малките вдлъбнатини в кожата на раменете й, където презрамките на роклята бяха оставили отпечатъци. На входната врата тя спря, застанала на изкуствено голямо разстояние от него, и постави ръка върху резето, но не го дръпна.

— Е… — Ребека се взираше в някакво копче на ризата, за да не срещне погледа му. — Благодаря за съвета.

Отново замълчаха. Очите й бяха все така фиксирани върху копчето и Кафъри вдигна инстинктивно ръка, постави разперените си пръсти върху гърдите. При това движение устата й се отвори. Тя закри лице и се обърна.

— Ребека?

— Боже, съжалявам.

Гласът й звучеше приглушено.

— Ребека? — Джак постави леко ръце на раменете й, върху презрамките, усещайки оставените от тях вдлъбнатини върху горещата кожа под пръстите си. — Защо не се качим обратно горе?

— Да. — Тя кимна, без да го погледне. — Така мисля.

— Хайде тогава.

Опита да я обърне, но тя издаде някакъв тих звук и хвана дясната му ръка, придърпа я към устата си, целуна я, прокара лекичко зъби по всичките му пръсти един след друг. Джак стоеше неподвижно, загледан в тила й, с лудо биещо сърце. Ребека потри пръста му по устните си, вдигна брадичка, придърпа ръката му надолу по шията си, по роклята и внезапно, неочаквано го пришпори непреодолимо желание…

— О, боже…

Завъртя я с лице към себе си, обхвана я отзад за бедрата и я повдигна, нагоре и назад, като я подпря на студения радиатор. Вдигна роклята нагоре по бедрата й, тя си пое рязко въздух, приведе се сляпо напред, опитвайки да го целуне, зъбите й се блъснаха в неговите, ръцете й трескаво се опитваха да му помогнат при свалянето на бельото, без да се усмихва, напълно концентрирана.

Отзивчива.

Босите й стъпала затърсиха инстинктивно някаква опора, намериха маунтинбайка, подпрян до радиатора, и тя притисна едното от тях в колелото, за да си осигури известен баланс. В това време Джак

стъпи здраво на земята и свали ципа на панталона си. Леката светлина от лампите на тавана се движеше по лицето на Ребека, докато той се движеше в нея. Очите й бяха затворени, беше прехапала устни — не го спираше, а повдигаше хълбоци в неговия ритъм. Велосипедът се олюля напред, педалите се врязаха в прасците му, потече кръв, но той не забеляза. Фокусът му се стесняваше, ускорен и напрегнат, докато всеки атом енергия и гняв, и желание бе изолиран в този акт и той забрави как бе започнал.

— Не — обади се внезапно тя, като го погледна в лицето. — Не… недей да свършваш в мен.

— Господи! — Дръпна се рязко, отстъпи назад, изгубил контрол. Гледа я известно време невярващо, после закри лице с длан и се отпусна на долното стъпало, клатейки глава. Дишаше тежко. — О, боже! Съжалявам, съжалявам.

Ребека се отблъсна от радиатора и се намести на стъпалото до него, гърдите й се движеха нагоре-надолу, потните коси бяха полепнали по лицето й. Роклята бе все още вдигната до кръста й, прилепнала към кожата, оголила тъмното петънце на пъпа.

— Съжалявам. Не трябваше да го правя.

— Не… това е… — Младата жена избърса уста и погледна встрани, лицето и шията й бяха пламнали. — Наистина… аз… всичко е наред. Можех да те спра.

— Трябваше да използвам нещо. Никога не съм правил това преди. Обикновено не…

Внезапно тя закри очи, поклати глава и започна да се смее.

— Какво? — Сега той видя, че кракът му кърви — дълга тънка следа стигаше до навитите около глезените му крачоли на панталоните. — Какво е толкова смешно?

— Това ли имаше предвид? Провал като човек? — Разтвори пръсти и надникна през тях към него, все така усмихната. — Това ли вбеси Вероника?

— О, господи! — измърмори Кафъри. — Казах ти, че никога не се е случвало преди. Сериозно.

— Можеш ли да го докажеш?

— Да. Мога да го докажа.

— Какво? Веднага ли?

— Веднага.

— Не, сериозно… *веднага*? Искам да кажа, сигурен ли си, можеш ли наистина?

— Да. — Огледа се за нещо, с което да избърше обувките си, крака си, пода. — Да, мога. Това е един от моите парти номера.

— Боже! — Ребека въздъхна, пусна ръце, откри лицето си и се усмихна. — Това може да е любов.

* * *

В единайсет часа беше готов.

В спалнята Джони лежеше съвсем неподвижно. Той мислеше, че е още в безсъзнание, докато се приближи и видя, че здравото й окото наблюдава, оглежда дрехите му, маската, шапката. Реагира едва след като той извади скалпела, дръпна се рязко, изви гръб, замята глава наляво-надясно, от гърлото й започнаха да излизат приглушени звуци.

— Успокой се. — Постави меката си успокояваща длан върху рамото й и я натисна към матрака. — Спокойно.

Младата жена изви глава назад и изръмжа насреща му иззад слиповете в устата си.

— Кучка — рече тихо той и я възседна. — Млъквай, кучко. Бях добър с теб, но ти ме предизвикваш. — Блъсна я надолу в леглото и тя замря под ръцете му, като го наблюдаваше внимателно със здравото си око. — Добре. — Премести тежестта на тялото назад върху петите и избърса потта от лицето си. — Сега ме чуй. Няма да те убивам. — Приведе се и без да обръща внимание на тръпката, която премина през тялото й, постави нежно лице върху шията на Джони. — Искам само да бъде така, както беше през онази нощ. Разбираш ли ме?

По самотната сълза, която капна от нейната буза на челото му, си даде сметка, че бе приела това. Тя престана да се съпротивлява. Но за да бъде напълно сигурен, той привърза допълнително торса й към леглото, като кръстоса лентата върху хълбоците й. От опита си с жената от Гринич знаеше, че дори когато е в безсъзнание, човешкото тяло реагира бурно на болката.

Взе молив с кръвоспиращо вещество.

— Това няма да отнеме много време.

Изплезил език между зъбите, изрисува особено грижливо линия непосредствено над стария белег, където щеше да бъде новият разрез. Джони поемаше отчаяно и забързано плитки глътки въздух през носа си, когато той се изплю върху скалпела и го избърса в туниката си.

— Не трябва да се реже много тук отдолу, Джони. — Той направи гримаса и меката плът покри острието като сирене, опъна се, после поддаде и се разцепи като тежък плод. Приглушен вой като на умряло излезе изпод превръзката на устата й. Тазът на Джони се заблъска френетично в матрака. Кръвта, опръскала луничавия й корем, бе съвсем малко. Блис се приведе, за да огледа раната. Покрай кървавата жълта мазнина видя имплантите, които проблясваха насреща му насред обвивката си от плът. — Късметлийка — прошепна той и потупа Джони по коляното. — Сложени са над мускула. Потрай само миг…

Прехапа устна и бавно пъхна пръсти в дупката, плъзна ги вътре в нея, в гърдата.

Единственото здраво око на Джони се разшири, когато показалецът му обхвана силиконовата торбичка. Главата й се мяташе наляво-надясно.

— Спокойно сега. Не се извивай. — Палецът и показалецът му стиснаха торбичката. Уверено я дръпна. — Спокойно. Спокойно.

Стъпалата на Джони се забиха в леглото, мускулите на бедрата й се опънаха като кожата на малък барабан, докато имплантът се плъзна навън заедно с малко течност.

Блис го постави нежно на корема й.

— Свършихме. Лесно беше, нали? — Избърса ръце в дрехите си. — Да видим сега. Оправихме едната, остава другата.

47

Внезапно, без предупреждение, лятото обърна гръб на Англия и се настани самодоволно на Иберийския полуостров. Над Лондон отново заваля дъжд. Когато се събуди със спящата до себе си Ребека, Джак помириса промяната във въздуха, усети влагата с кожата си. Полежа известно време, с ускорен пулс, с бързо връщащи се усещания, опитвайки се да реши какво го беше събудило. Нещо в апартамента? Връщането на Джони? Или просто някакъв сън? Заслуша се напрегнато в тишината, докато сърдечният му ритъм се нормализира. Ребека лежеше на една страна, преметнала дясната си ръка през ръба на леглото, свила лявата така, че да докосва рамото й, сякаш позираше за класическа скулптура. Лицето й беше обърнато на другата страна. Той се надигна на лакът, за да я погледне. Лежеше абсолютно неподвижно. Неподвижно и…

„Божичко, Джак, не прави това.“

За малко не се разсмя. За момент помисли, че е мъртва. Но малкият й гръден кош се движеше нагоре-надолу, а когато доближи лице до гърдите й чу успокояващото, почти недоловимо свистене на въздуха в белите й дробове, пърхането на сърцето й като птица.

Умираща птица.

Седна рязко, стана от леглото, отиде в кухнята и завря лице под кранчето на мивката. Не искаше да мисли за Птичаря, за това, което беше направил. Не и когато Ребека спеше до него.

Изправи се, със стичаща се от главата вода, картината в съзнанието му избледняваше. Джони не се беше прибрала. Снощи, преди да отведе Ребека до леглото, беше сложил веригата на входната врата. Тя трябваше да го събуди, за да влезе в апартамента. Кафъри включи чайника, наля си чаша вода и я изпи бързо, загледан в снимките на полицата над фризера.

На някои от тях се виждаше Ребека: облечена в изцапана с боя престилка, с четка в ръка; или с гуреливи очи върху намачканата възглавница, протегнала длан към обектива в знак на протест; трета

беше направена на покрит с дребни камъчета плаж и там Ребека беше по шорти, с изплезен език, гледаща накриво изпод голяма за нея, увиснала шапка.

Кафъри остави чашата на ръба и взе снимка на Джони. На нея му се стори по-хубава, отколкото си я спомняше, вероятно защото не се беше снимала надрусана. Погледът й, насочен към обектива, беше ясен, в едната си ръка държеше цигара, устата й беше отворена, докато изричаше нещо, протегнала пръст към фотоапарата, сякаш опитваше да обясни нещо важно, да подчертае нещо. Косата й беше отрязана на черта и стигаше до раменете, нисък бретон покриваше челото й.

Джак занесе снимката до масата и седна, подпрял лакти от двете й страни. Джони го гледаше, опитвайки *да обясни онова нещо*. Той прокара пръст по бретона.

Белезите по главите на жертвите образуваха съвършени кръгове, като се започне отзад и се свърши отпред. Светлорусите коси на Кейли Хач и Сюзан Листър бяха с бретон. Кафъри прокара длан по своето чело. Белезите на жертвите бяха под ръба, от който започваше косата, върху челото. Това не беше естественото място за една перука. Беше прекалено ниско…

Освен ако…

Освен ако е била с бретон. Като Джони.

Той скочи на крака, сърцето му удряше като чук.

„Не Джони сега, а Джони тогава… преди да се подстриже по новия начин. Преди, боже мили, разбира се, преди да си беше сложила имплантите. Той иска предишната Джони.“

— Беки? — Целуна я по шията. — Беки. Събуди се.

Ребека се размърда и се събуди.

Джак. Беше мислила за него: снощи, в коридора и после, в леглото… за нещата, които бе правил с нея. Сънено протегна ръка изпод чаршафа си, търсейки опипом ерекцията му. Щом осъзна, че е с панталони и си закопчава ризата, младата жена отвори очи.

— Тръгваш ли?

— Налага се.

— Какво има?

— Джони не се прибра. Знаеш ли къде е отишла?

— Не се прибра ли? — Ребека се завъртя в леглото, разтърка очи. — О, не знам… прави го понякога.

Джак прибра бретона от челото й и я целуна по бузата. Косата й миришеше на бебешки шампоан.

— Ребека, позволи ми да те питам нещо за нея… Важно е.

— Хмм?

— Прав ли съм, че Джони има импланти?

Доловила особения му тон, тя вдигна поглед.

— Да. И?

— Това. — Показа й снимката. — Кога е правена?

— Ами, не знам, преди три години. Защо…?

— А имплантите?

— Боже! — Младата жена премигна срещу снимката. — Не съм сигурна, непосредствено след като се запознахме, така че може би има шест години.

— Добре. Слушай. — Изправи се, прокара длан по ризата си. Опитваше се да заглади гънките от снощи. — Имам нужда от рисунката. Онази на статива.

— Защо?

— Ще я върна.

— Вземи я. Писнало ми е да я гледам. — Тя се завъртя и се надигна на лакти, като го гледаше със сериозно изражение. — Джак, нали не мислиш…?

— Не, аз… — Замълча. — Ребека, не ме гледай така. — Сложи вратовръзката, приглади я с пръсти, като я притисна към гърдите си. — Няма причина за тревоги. — Обхвана раменете й и я целуна по топлата глава. — Честно. Просто кажи на Джони да ми се обади като се прибере. А ти… ти внимавай, окей? Говоря сериозно. Ако трябва да излезеш, първо ми звънни. Нека знам какво си намислила.

След това Ребека седна на кухненската маса, като навиваше сънено кичури коса около пръстите си, загледана във фасовете от ръчно свитите цигари на Джак в пепелника, в очакване кафеварката да приготви двете чаши еспресо. Дъждът се лееше на мръсни вадички по прозореца. Гърлото й беше напрегнато и я болеше.

„Това няма да е първият път, когато не се прибира. Нищо необичайно, абсолютно нищо необичайно. Просто е изгубила контрол след като си тръгнах от пъба и се е отклонила в село Адреналиново или в някое мръсно скривалище за наркомани в Камдън. Или е прекарала нощта при някой и не след дълго ще се върне с подвита опашка.

Но защо тогава Джак проявява такъв внезапен интерес?“

— Боже.

Изправи се, ядосана на бурното си въображение, и отиде в ателието, търсейки нещо, което да й подобри настроението. По улицата долу се движеха чадъри с ярки цветове: розови, виолетови и жълти. По покрива тупкаха дъждовни капки с тропически размери. Ребека закрепи нова хартия към статива и направи пауза.

„Той взе рисунката — мисли, че е загазила…“

Остави щипките за прикрепване към статива и, като остави хартията незакрепена, отиде към телефона в дневната.

Блис стоеше на прага на банята и гледаше към Джони. Главата й бе отпусната на една страна, бледите, покрити със слуз импланти бяха оставили кървави петна върху гръдния й кош. Беше изгубила съзнание, докато я ши, и той остави имплантите на корема й, за да ги види, като дойде на себе си. Той самият спа в друга стая, твърдо решен да изчака до рождения си ден. Но мисис Фробишър го беше събудила рано, дори преди строителните работи да започнат, *тракайки* из горния етаж като стара дървена кукла.

Тя го нервираше — все се оплакваше, все слухтеше и не го изпускаше от погледа си. Много по-безопасно и удобно беше да организира партито в къщата на майка си, но не можеше да рискува да измине цялото това разстояние с кола. Не и с Джони, както беше окървавена и нестабилна.

Захвана се да надува балони.

Острото като нож усещане на Кафъри, че трябва да се действа бързо, се беше върнало. Еймдюр също го забеляза, когато го посрещна в рецепцията и пое от ръката му сгънатата цигарена хартия.

— Добре ли сте?

— Супер съм.

— Какво ми давате? Трябва да попълня формуляра за приетите неща.

— Можете ли да го сравните с косъма от последната мъртва жертва?

— Вероятно. Но формулярът трябва да се попълни непременно и Шрайвмур да бъде информиран за предаването на космите.

— Оттук отивам направо там. Колко ще ви отнеме това?

— Половин ден. По-малко, ако сте любезен.

— Някакви новини за цимента?

— А. — Тя се усмихна. — Ето един човек, който още не се е виждал с екипа си тази сутрин. Резултатите са получени. И са съобщени по телефона на Мерилин Криотос. — Но той вече бе излязъл, бързаше надолу по стълбите, като междувременно търсеше ключовете на колата в джоба си. — В такъв случай аз ще попълня вместо вас формуляра на лабораторията — промърмори под носа си д-р Еймдюр и се върна към асансьора.

Беше все още рано, но Бети звънеше вече в „Дог енд бел“. Някъде от задния двор се чуваше лаят на вълчака.

— Тръгна с онзи от болницата. Онзи, дето все въздиша по нея. Който седи в залата и пие халби бира.

— Малкълм ли имаш предвид?

— Точно така.

„Слава богу!“

— През обедната почивка вчера той похарчи цели четирийсет лири. Купи й един господ знае колко „Блу нън“, след което тя премина на скоч. Мисля, че към три часа вече не си знаеше името. Защо си причинява това, Пинки? Прекрасно момиче като нея? Няма никаква логика.

„Виждаш ли — каза си Ребека, след като остави телефона. — Проклета параноичка. Просто Джони си е Джони.“

Горе, сред кърпичките и семената от марихуана, пръснати под завивката на Джони, намери сребристочерния органайзер „Кокай“ — страниците бяха изпомачкани и надраскани, изрисувани със сърчица и

усмихнати личица в меки, сладоледени цветове. Джони отбелязваше приятелите си с първите им имена. На буква „М“, до името „Малкълм“, беше надраскала едно от малките си захаросанорозови личица. То се прозяваше и от устата му излизаше поредица от черни Z.

Телефонът на Блис даваше заето. Този на Джак също — отговори й телефонният секретар. Ребека остави безмълвно слушалката и седна в ателието, загледана в адреса и телефонния номер на Малкълм, като си повтаряше, че това може да почака, да остави цялата тази работа, като изнамираше всевъзможни доводи в рамките на познатия до болка стар стереотип, докато усети, че не може да стои неподвижно нито секунда повече.

Скочи и отиде в спалнята си.

— Така — рече си тя, докато слагаше шорти, тениска, кафяви обувки. — Ти си такъв тип, нали така? Никога не оставяй нещата на самотек, какво ще кажеш?

Вече в ягуара, Кафъри бе набрал номера на Шрайвмур на нокията и слушаше звъна на телефона. Чакаше на светофара, зад запотеното от дъжда стъкло, притиснал телефона до ухото си, гледайки разсеяно към рисунката, оставена на съседната седалка.

На заден план се виждаше Джони на сцената, вдигнала ръце, леко привела глава, зад нея бяха сценичните завеси и прозорците на пъба. А в центъра на преден план, с леко разтворени устни, в профил към гледащия, бе нарисувано лице, което накара кръвта на Кафъри да замръзне във вените му.

Взе хартията и я завъртя към прозореца. Лицето — тези развалени зъби, странно раздалечени, като на дете, което сменя млечните с постоянните зъби — всичко това му беше до болка познато.

„Аз те познавам, познавам те. Познавам гласа, който излиза от устата ти, стискал съм ръката ти…“

— Ало? Криотос на телефона.

Джак пусна рисунката и изправи гръбнак.

— Да, Мерилин, здравей, Мерилин.

— Джак… Боже мой, Мадокс получи епилептичен припадък заради теб. Пропусна утринната среща, пръч такъв.

— Знам, знам. Извини му се от мое име. И, Мерилин? Тази сутрин да са се обадили от САЩ?

— Аз съм твоята вълшебна кръстница, Джак, не го забравяй. Работих по въпроса, докато ти пребиваваше все още в страната на сънищата.

— И?

— Не се продава на юг и само един строител в Лондон го използва — „Корнър-Макълсън“. Говорих с жизнерадостната им секретарка. Те имат един строеж в Белмарш, един в Канинг таун и един в Луишам.

— *Луишам?* — Кафъри погледна към светофара. — Добре. Къде в Луишам?

— На границата на Гринич — „Бразил стрийт“. До „Блекхийт хил“. Стара училищна сграда. Преобразуват я в галерии.

Светлините на светофара се смениха. Джак провери положението за левия завой, завъртя се и изпревари предната кола. Шофьорът й легна върху клаксона.

— Мерилин? Там ли си?

— Както винаги.

— Предай на Мадокс от мое име, че закъснявам. Нали ще го направиш? На около половин час път съм. И, Мерилин? Извини се, окей?

Днес Гринич й напомняше Париж с опънатите тенти на сини линии. Колите пръскаха краката на пешеходците, магазинерите гледаха през витрините с осветени от странната, зелена, тропическа светлина лица. Тя въртеше бързо педалите, сякаш тревогата, която не й даваше мира, можеше да бъде изхвърлена от тялото й заедно с потта.

Движението в Луишам беше натоварено. Намери лесно „Бразил стрийт“. Строителните работници, прислонени под скелето на старото училище, започнаха да й махат и да подсвиркват подире й, както караше колело под дъжда по тениска и шорти. Подпря велосипеда си под навеса на номер 34А, до пежото на Блис. Натисна звънеца, а дъждът барабанеше по пластмасовия покрив.

— Да? — Блис премигна нервно, когато отвори входната врата и я завари на прага си. — Да? Какво искаш?

— Джони. — Тя избърса дъждовните капки от лицето си и погледна покрай него навътре в апартамента. Самотен зелен балон се носеше като призрак в коридора. — Тук ли е? Искам да говоря с Дж…

— Да, чух те. К-какво те кара да мислиш, че е тук? А?

— Не знам. Понякога се озовава тук, след като пийне.

— Хммм…

— Виж… — Ребека разтърси изнервено глава. — Малкълм, важно е. Знаеш ли къде е отишла?

— Слушай, Пинки. — Езикът се движеше под дебелите му устни така, сякаш дъвчеше нещо. Загърна се плътно с жилетката, за да прикрие издутия си корем. — *Знаеш много добре*, че Джони няма време за мен.

— Добре. — Младата жена вдигна длани и се обърна. Самосъжалението му я дразнеше. — Добре, извинявай. Ако я видиш, кажи й да ми се обади. Важно е.

Беше се приближила до велосипеда, когато усети, че Блис продължава да я наблюдава от прага на дома си.

Ребека вдигна поглед.

— Да?

— Аз… — Погледна загрижено навън към улицата. — Не съм казал, че не е тук. Не съм *казал* това.

Младата жена се намръщи.

— Моля?

— Не разбра правилно какво ти *казах*. — Блис отстъпи от вратата и я покани с жест да влезе. — Все още спи. Влез и ще й кажа, че си тук.

Ребека бавно подпря велосипеда отново на стената.

„Боже мой, Малкълм, ама наистина си цар на особняците. Наистина.“

И тръгна обратно към вратата, клатейки глава.

„Бразил стрийт“ беше добре озеленена застроена улица, от двете страни на която се издигаха капещи сливови дървета. Залепените две по две викториански къщи стояха гордо зад окичените с храсти предни градини и алеите в тях. Повечето имаха просперираш вид, бяха с добавени гаражи, скрити под бръшлян и орлови нокти, с паркирани

отпред автомобили втора ръка, но от висока класа. Кафъри остави ягуара в горната част на улицата и, като метна сакото си върху главата, за да се прикрие от дъжда, последва сложната диаграма от следи от гуми към портите на „Корнър-Макълсън“.

Две жълти бетонобъркачки стояха като лъвове пазители от двете страни на алеята, а зад тях се виждаше булдозер без човек в кабинката. Дъждът оставяше следи по залепналата по корпуса му кал. Мястото се простираше на около стотина метра, до ъгъла на червено тухлено училище, откъдето продължаваше почти една трета миля покрай градините.

Джак обви пръсти около преградата и се загледа в работниците, които, свити под скелето, пушеха и пиеха кафе от термоси, в очакване дъждът да спре. Пулсът му се ускори само при мисълта, че се намира тук, близо до, може би даже докосвайки скритото жизненоважно „електрозахранване“, водещо до Птичаря. С доказателството от научната криминална лаборатория нямаше да бъде трудно да получи заповед за отваряне файловете на персонала на компанията, Мерилин щеше да направи нужните справки и сравнения, щеше да види какво ще даде HOLMES, но в този момент, докато стоеше тук под дъжда, Кафъри беше толкова близко до него, колкото не се беше приближавал никой досега: нос до нос.

Изкушението, както винаги, беше да вземе нещата в свои ръце, да действа незабавно, а не да чака и да прави всичко според правилника. Отдели се от оградата, запъти се право към ягуара с намокрени чорапи и риза, отключи вратата му, влезе вътре, пъхна ключа в таблото и тогава ненадейно, с бързо движение, отвори отново вратата и изскочи на улицата.

Приближи се директно до зеленото „Поло“, паркирано зад ягуара, и се вглежда известно време в предното му стъкло. След това се обърна и заоглежда другите коли в съседство, като се взираше напрегнато във всяка една подред: „Волво“, „Корса“, стар „Ленд ровър“.

Всички бяха стояли тук паркирани много по-дълго от неколкоминутния престой на ягуара. Върху всяка от тях дъждът бе изрисувал сложна мозайка. Прах от цимент. Той се носеше наоколо във въздуха от строежа и се запечатваше като рисунка от дъжда.

Кафъри прокара пръст по ръба на вратата на полото, огледа го, умът му препускаше бясно, после се обърна и тръгна обратно по „Бразил стрийт“.

Вътре беше мръсно, стените лепнеха. Все едно бе включил отоплението през този влажен, ранен летен ден. Блис стоеше на прага, отпуснал странно длани, блокирайки достъпа й към задната част на апартамента.

— Не… не тук. Там, в кухнята.

И отвори вратата натам.

— Всичко е наред. Искам само да говоря с Джони. — Ребека понечи да мине покрай него. — Няма да оставам.

Но той отново разпери ръце.

— Да, да, само че тук. Влез тук.

Младата жена въздъхна. *Божичко.* Поклати глава и влезе. В кухнята беше горещо, миришеше на вкиснато мляко. Кондензът по стъклото бе образувал локвички върху перваза, в който плуваха няколко умрели мухи. Около малката маса бяха струпани три стола, отгоре й се валяха мръсни чинии, чаша чай, купи, и всичко беше покрито със ситна прах, напомняща пепел. Други мухи жужаха около тавана.

Блис взе един от столовете и започна да се суети с него, пъхна пръст в пробитата пластмаса.

— За нищо не става това — счупен стол. Не мога да те оставя да седиш на него. — Остави го и затършува из едно от чекмеджетата. — Ето я. — Обърна се, хванал ролка дебел кафяв скоч, като драскаше по нея с мръсните си нокти, опитвайки да открие началото й. — Вечно имам проблем с тях. — Подаде й ролката. — Ще опиташ ли… може би ти ще се справиш? Заради ноктите, нали се сещаш.

Ребека изпусна нетърпелива въздишка.

— Дай ми я. — Грабна я от него, отдели края й с дългите си нокти, обели два-три сантиметра и му я върна. — А сега — Джони.

— Добре! Добре! — Бързо притисна лентата върху пукнатината на стола, пъхна ролката в джоба на панталона си и бутна стола към нея. — Отивам. Отивам! — Вдигнал ръце в знак, че се предава, Блис побърза да излезе от стаята. Ребека видя как малката му глава минава

край матираното стъкло на прозорчето над мивката и се готвеше да го последва в коридора, когато странното му лице с дебели устни се появи отново зад прозорчето и той задраска по него, като я стресна. — Имаш ли… ъъъ… имаш ли нещо против? — Отвори стъклото няколко сантиметра, пъхна глава в отвора и кимна към касата. Имаш ли нещо против? Направих й чаша чай. Ей там е. Забравих да я взема.

— Тя будна ли е?

— Да, да. Но ще иска чай. Чая, ако обичаш.

Ребека завъртя очи към тавана. „Просто ми спести това, Малкълм, за бога.“ И му подаде чашата.

Той я грабна от ръката й.

— Благодаря ти. И онези бисквити. Извинявай, само онези бисквити, ако нямаш нищо против. — Избърса длан в главата си. — Джони не е лесна госпожичка.

— За бога, Малкълм. — Ребека му подаде пакета с бисквити. — *Би ли я събудил просто?*

— Разбира се, разбира се — отвърна учтиво той, сграбчи я за китката и я изви силно.

48

В Шрайвмур организираха огледа на домовете. Миришеше на кафе, прясно изпрани ризи и афтършейв. Криотос и Есекс бяха с Мадокс в офиса му, когато Джак пристигна — с мокра коса и намачкан костюм. Без да обръща внимание на физиономиите им, той извади от бюрото карта на града и се спря на частта за Луишам. Отговорът беше току до него, близо като пулса му. Просто трябваше да насочи светлината в правилната посока.

Бързо надраска пет имена — на улиците, които се намираха в радиус от сто метра от строежа на „Бразил стрийт“.

— Мерилин — каза той, като стана и й подаде хартията. — Прекарай това през HOLMES и ми дай това, на което се натъ…

Спря.

Изпратеният от „Сейнт Дънстан“ факс все още лежеше на бюрото му от снощи. Най-отгоре беше страницата на служителите, чиито имена започваха с буквата „Б“: Бастин, Бийл, Бенет, Бергасян, Бингам, Блис, Баумън, Бойл.

— Джак?

Но изражението на Джак се беше променило. Погледът му беше прикован върху адреса под името на Малкълм Блис: „Бразил стрийт“ 34А.

Лицето на рисунката… разваленитe зъби. Оплакването на Блис от строежа при първата им среща в „Сейнт Дънстан“. Боже… *Божичко!*

— Джак. Къде си?

Той вдигна поглед. Мадокс, Есекс и Криотос го гледаха.

— Тук ли си?

— Да, аз…

— Точно казвах, че можеш да ръководиш днешния оглед на къщите. — Мадокс скръсти ръце. — Но първо с Мерилин ще трябва да сглобите въпросника.

— Не. — Кафъри откъсна горната страница и я пъхна в джоба си. — Нуждая се от един човек от екипа.

Мадокс въздъхна.

— Върви тогава. Вземай когото искаш. — Вдигна брадичка към Есекс. — *Него*, предполагам.

Блис я дръпна с всичка сила към прозорчето, през дъската за отцеждане на съдове, изпъкналата предна кост на таза й се блъсна в мивката. Един чайник се стовари на пода и опръска краката й със студен чай.

— *Какво по…?*

— Млъквай — изсъска той. — Млъквай и не викай.

— Малкълм!

Топлите му длани стиснаха ръката й.

— *Какво, по дяволите, правиш?*

— Казах да млъкнеш.

И тогава скочът — *проклетият скоч, шибаният скоч, който му отворих аз* — бе увит около китката й. Облегна се на мивката, провря другата си ръка през прозорчето. Затърси ръцете му. Откри ги. Заби ноктите си в тях. Заудря ги. Но той не трепна.

„Силен е. Силно е копеленцето — човек никога не би предположил, като го гледа. Той те хваща като в капан…“

Сега розовите му очи се доближиха до нейните, ръцете му се опитваха да залепят дебелата лента около устата й. *Не!* Тя отметна рязко глава встрани, но скочът се лепна неочаквано и внезапно Блис изчезна, нататък по коридора.

Божичко. Ребека изви бясно длан. Лентата се сви и се впи по-дълбоко в китката й. „Какво, по дяволите, прави той?“

Затръшна се някаква врата. Апартаментът потъна в тишина.

Младата жена лежеше връз мивката, дишайки тежко през носа, изведнъж изпаднала в състояние на свръхнапрегнатост. Отлепи лентата от устата си. Събра я на топка и я хвърли в мивката. Той беше залепил ръката й към — протегна се през прозорчето и опипа мястото със свободната си ръка — към някаква тръба: свитите й пръсти обхващаха плътно някаква водопроводна тръба, прихванати плътно от скоча към нея. Ребека качи едното си коляно на мивката, повдигна се

върху дъската за отцеждане на съдове. Алуминиевата конструкция възвърна с трясък първоначалната си форма, когато запълзя по колене към прозорчето.

— *Джони!* — извика тя към коридора. — *Джони!*

Мълчание.

— Джони!

Мълчание.

Младата жена отпусна глава, дишайки тежко.

„Така, хайде сега се успокой и опитай да помислиш. Какви ги върши дребният пръч? Какво, по дяволите, си мисли, че прави?“

Мисълта изплува сама, ясна и студена. И дъхът й секна.

О, боже мили, не!

Ребека замръзна, както беше коленичила върху дъската за отцеждане на съдове в мокрите си дрехи, с широко отворени очи, с окървавени колене, престанала да диша за няколко безкрайни секунди, като единствено пулсът й ехтеше.

Не ставай смешна, Беки — не и той, не и той, определено не.

И защо да не е той? Джони дори не е тук. Той излъга. Излъга, за да те накара да влезеш в апартамента.

Но Малкълм?

А защо не Малкълм?

И тогава адреналинът, нажежен до бяло, препускащ из тялото й, я накара да скочи отново. Изви трескаво ръка, дърпайки лентата. Беше готова да изтръгне ръката от рамото си, вместо да стои като в капан тук.

„И ти, такова голямо, видяло какво ли не, познаващо улицата момиче, шибана идиотка такава, да се набуташ право в това.“

— Стой мирно и тихо — прозвуча шепот току в ухото й. — Дръж си проклетата уста затворена или ще използвам това.

Детектив инспектор Басет седеше зад бюрото си, протегнал напред крака, наклонил леко стола назад, поставил длани върху корема си. Беше прекарал така повече от час, загледан през прозореца в пазаруващите по „Ройъл хил“ хора, чоплейки мръсотия изпод ноктите си с един кламер. Мислеше си за Сюзан Листър и нейния съпруг. Тази

сутрин старшият детектив му беше изнесъл лекция на тема завързване на по-тесни отношения с АМІР.

Телефонът на бюрото му звънна.

— Детектив инспектор Басет, криминален отдел.

— Моля ви. Моля ви, направете нещо, инспекторе. Не издържам повече. Ей сега викаха и крещяха. Не си въобразявам.

Басет върна стола си напред, за да заеме нормалното си положение.

— Ало? Кой е?

— Вайълет. Вайълет Фробишър.

Ребека се извъртя рязко. Задъхана, с подивял поглед, оголила зъби.

Той стоеше на една предпазлива стъпка от нея, точно колкото да не може да го достигне, допрял изправения си пръст до подутите устни. Разтвори жилетката си и, като извърна поглед, сякаш това, което показваше, бе толкова неделикатно, че не можеше да се застави да го погледне, посочи надолу към слабините си. И там, пъхнат в колана на панталоните му, притиснат като маймунче към косматия му корем, видя тъмносин безжичен електрически трион.

Блис го погали нежно и въздъхна, сякаш той бе част от собствената му плът.

— Спомням си клитора ти, Пинки. Виждал съм малкото ти розово клиторче.

— *Не се доближавай до мен.* — Тя се сви назад. Кранчето се заби в гръбнака й, по гърба й покапа вода.

— Ако си добра и пазиш тишина, по-късно ще ти оближа *клитора*. — През празнините между зъбите му се виждаше мокрият му подут език. Като мъжки котарак, душещ въздуха, усетил миризмата на женска. Вдигна ръка с длан към устата си, изплези силно напред език и започна да ближе дланта си, от китката до основата на пръстите. — Мммм. Розово *клиторче*. Ще ти хареса ли? — Усмихна се, явно наслаждавайки се на думите си. — Розов клитор. *Прекрасно розово клиторче.*

— Майната ти. — Ребека опъна отчаяно ръка. — Майната ти.

— Не! — Блис стовари длани върху дъската за отреждане на съдове. — *Майната ти!* Кучка! — Грабна триона от колана си и го притисна в лицето й. — Шибана кучка!

Младата жена се отдръпна ужасено, изви се трескаво. Залепващата лента около ръката й се разтегна и се протри. И внезапно тя се почувства свободна. Инерцията я запрати напред и тя падна от мивката, следвана като сянка от Блис. Не беше дори успяла да възстанови равновесие, когато тежката дръжка на триона, където се намираше батерията, се стовари силно върху тила й.

Кафъри намали скоростта, сега ягуарът вече се движеше почти пълзешком. Промъкваха се по „Бразил стрийт“.

10, 12, 14.

Минаха покрай дворната порта за училището. Дъждът беше намалял и сега булдозерът се движеше нагоре-надолу по оставените следи.

28, 30, 32.

34.

По прозорците на горния етаж се виждаха сивеещи дантелени пердета. Отпред нямаше поляна, алеята за автомобили беше удължена, встрани бе залепен грозен навес за коли. Празен.

— Познавам го — заяви Есекс, когато Кафъри подмина входната врата.

На алеята беше паркиран бутилковозелен „Ровър“, полускрит от ниската тухлена стена, и един висок мъж със сивеещи коси в тъмен костюм излезе от него, погледна към навеса за коли и оправи вратовръзката си. Джак спря ягуара на тротоара.

— Това е детектив инспектор Басет. Криминален отдел Гринич. Хайде.

Забързаха обратно по улицата, докато обличаха саката си, спряха край алеята за автомобили на съседния вход, където не можеха да бъдат видени от прозорците на долния етаж. Когато забеляза жестикулиращия от портата на съседната градина Есекс, той погледна озадачено. И после — притеснено.

Забърза към тях.

— Боже всемогъщи — прошепна Басет. — Нали не стъпвам на ничия територия тук? Трябваше да направя справка при вас, но по всичко изглеждаше, че вие няма да отидете при нея, а тя направо ме влудяваше по телефона.

— Чакай малко — прошепна на свой ред Кафъри, като го хвана за ръкава и го придърпа по-близо до оградата. — Сега би ли обяснил какво искаш да кажеш?

— Става въпрос за Фробишър, същата, за която вече ви съобщих.

Кафъри и Есекс се спогледаха.

— Същата, за която си ни съобщил ли?

— Да, онази със съседа.

— Напълно се обърках — прошепна Есекс.

— Аз ви се обадих. Спомняте ли си? Оставих съобщение на един детектив инспектор и вие трябваше да сте го научили. Тъй като не се обадихте, предположих… — Раздвижи се смутено, местейки поглед от единия към другия. — Правило номер едно, а? Никога не предполагай. Доколкото разбирам, не сте чували за мисис Фробишър и нейния съсед? За миризмите? За течащия фризер? — Той се надигна на пръсти и надникна над оградата. — За мъртви птици в кофата за боклук и че сега някой крещял в апартамента?

Кафъри затвори очи и постави ръка на главата си.

— Имаме заподозрян на номер 34А. В онази къща.

— Фробишър е на номер 34Б. Съседката от горния етаж.

— И вие казахте всичко това на нашия детектив инспектор… *кога*?

— Преди около седмица. Горе-долу по същото време, когато пресата разпространи историята за Хартвълд.

— По дяволите!

Кафъри погледна към Есекс, който се взираше в обувките си.

— Дайъмънд — рече той.

— Същият — въздъхна Джак. — Добре. — Изправи гръбнак. — С каква информация разполагаме? Говорил ли си с някой там?

— Вътре няма никой.

— Ти влезе ли?

— Не. Мисис Фробишър се обади преди двайсетина минути, почти истерична, каза, че чула викове. Бедната стара крава се е

побъркала от страх. Не искала да ни притеснява отново, защото мислела…

— Мислела, че работим по въпроса?

— Да. — Басет погледна смутено. — По дяволите, на главния това ще му хареса много.

— Съжалявам.

— Няма какво да се направи. Няма какво да се направи.

От къщата се чу шум. Басет се наведе през разделящата ограда и им даде знак да го последват. Входната врата се беше отворила и на прага й стоеше мисис Фробишър, в синя рокля и домашни мъжки чехли. Котка на кафяви, черни и жълти петна се увиваше около краката й.

— Мисис Фробишър. — Басет се приближи с протегната напред ръка. — Приятно ми е да ви видя. — За момент тя премигна насреща му, после пое ръката, като погледна през рамото му към Кафъри и Есекс. — Съжалявам, запознайте се с моите колеги. Детектив инспектор Кафъри и детектив сержант Есекс.

Възрастната жена кимна на двамата мъже със сериозни изражения.

— Тъкмо правех чай.

— Прекрасно — заяви Есекс и пристъпи вътре.

Апартаментът беше чист, но в безпорядък, в ъглите бяха струпани списания, освен освежителя с боров аромат се долавяше миризмата на храна. Мъжете седнаха в съседното на кухнята помещение върху овехтели фотьойли и се загледаха в безсистемната колекция от орнаменти на мисис Фробишър: пухени играчки, чаени и кафени чаши от крайпътни бензиностанции, снимки на Грегъри Пек, изрязани от списания и сложени в имитиращи сребро рамки.

В кухнята мисис Фробишър си говореше сама, докато търсеше чинийките на линии за сините чаши за чай. После взе розов дантелен калъф за порцелановия чайник и отвори пакет сладки с млечен крем.

— Беше вчера следобед, някъде към четири, защото гледах „Съдията Джуди“ и тъкмо си бях направила чай. — Остави подноса. Котката се бе наместила под масата, поставила спретнато лапички една до друга, затворила благодушно очи. — Извиках Типи и й напълних

паничката с мляко, когато чух някаква суматоха. Той беше отвън с някаква млада дама.

— Как изглеждаше младата дама?

— На мен всичките ми изглеждат еднакви. Руса. С пола ей до тук. Тя повърна малко на алеята и се наложи той да я занесе на ръце вътре. Повече нито я видях, нито я чух. Бях забравила за това. Докато тази сутрин, най-ненадейно чух… — Чаената чаша в ръката й трепна. — Чух я да вика. От такъв вик кръвта във вените ти се смразява.

— Имате ли ключ за долния етаж?

— О, не. Не аз съм наемодателят. Но…

— Да?

— Забелязах, че е оставил отворен един прозорец, толкова бързаше да се махне оттук.

— Да имате някаква представа къде може да е отишъл?

— Той има друга къща, това го знам. Някъде недалеч от Лондон, струва ми се. Може да е отишъл там. Тръгна с колата. — Тя погледна към детектив инспектор Басет. — Казахте ми да видя марката на колата.

— И видяхте ли я?

Тя кимна.

— „Пежо“. Трябваше да го позная, снаха ми също кара „Пежо“.

Есекс мина през прозореца, докато Кафъри чакаше отвън, под навеса за автомобила, като си мислеше колко е закътан, колко лесно би било да доближиш колата на заден ход до входната врата, да отвориш багажника и…

— Джак. — Есекс се появи на вратата. Лицето му беше бяло като платно. — Той е. Открихме го.

49

Помещенията в апартамента бяха тъмни, завесите — плътно дръпнати, въздухът — застоял. Бяха взели найлонови торби назаем от мисис Фробишър, за да ги сложат върху обувките си. Всяка тяхна стъпка обелваше люспи засъхнала материя от лепкавите мокети.

— Виж това. — Есекс застана на прага на голямата спалня. — Можеш ли да повярваш? — На всеки сантиметър от стената бяха залепени снимки, някои от които — откъснати от списания. Много бяха на Джони, други бяха изрязани от холандски или немски порносписания. На една се виждаше дете, смучещо набъбнал пенис, жена, яхнала някакъв елзасец, а на друга, доста неясна, Кафъри реши, че вижда тийнейджър от азиатски произход, опънат на едно легло с разкрачени и завързани ръце и крака и кръв по бедрата.

От единия от гардеробите се дочу тихо пърхане на криле. Есекс го отвори и двамата мъже се взряха безмълвно в клетката. На пръчката за кацане стоеше самотна зеброва сипка с влажни увиснали пера. Тя премигваше насреща им, без да издава звук. На пода, сред мръсотията, лежаха четири трупа, нападнати от личинки.

Двамата оглеждаха стаите. Есекс хвърли поглед към дневната, към онова, което беше залепено по стените, и се обърна към Джак — лицето му беше пребледняло.

— Болен е — промълви той. — Този човек е болен.

Това бяха снимки на жертвите, мъртви.

Кро, Уилкокс, Хач, Спасек, Джаксън. Изнасилени, обезобразени. Едната изобразяваше Шелин Кро закрепена права, като манекен на витрина, между телевизора и стената, с отворени очи, с вдървено стърчащи напред ръце.

— Перуката — прошепна Кафъри, като кимна към снимката.

Есекс се приближи, застана зад него и подсвирна между зъбите си.

— Ти беше прав, Джак. Напълно прав.

На далечната стена се изправиха пред снимка на Сюзан Листър, гола и окървавена, завързана и със запушена уста, с насинени и подути очи.

— О, дяволите да го вземат.

Размазани дъги пресичаха снимката и минаваха покрай лицето й. В долния ъгъл имаше някаква бяла форма. Кафъри разбра. Блис се беше заснел, докато еякулира върху смазаното от бой лице на Сюзан Листър.

На дъската за отцеждане на съдове в кухнята откриха прясна кръв. Инспектираха фризера, набора от хирургически инструменти в едно от чекмеджетата. Щом влязоха във втората спалня, Джак постави длан върху ръката на Есекс.

— Виж.

Стената над леглото бе опръскана със ситни капки кръв и напомняше орнаментирана лицева дъска. Чаршафите бяха изцапани с кръв, а в жълтеникавата хавлиена кърпа в средата на леглото бяха загърнати две желеподобни форми.

— Какво е това? — Есекс се приближи предпазливо. — Приличат на…

— Аз знам какво е. — Кафъри се взираше в двата импланта; по издатината от долната страна на единия беше полепнала засъхваща кръв и мазнина. — Джони. Отрязал ги е от нея.

Светът беше изсъхнал, когато синьото „Пежо“ стигна до Уайлдейкър котидж. Едноетажната къща се намираше до селскостопанска пристройка, разделяща на две царевичната нива, дълга, гладка и мека, като мократа коса на русокосо момиче. Къщата беше достатъчно изолирана, за да няма опасност някой да го види, докато издърпа двете жени, с пъхнати в калъфки за възглавници глави, в тъмната сграда, и ги остави в коридора, подпрени на матовото стъкло до вратата.

Щом Клитор се разкрещя, нервите на Блис не издържаха. Той разбра, че трябва да рискува и да извърши това пътуване. Натоварването им в колата беше сравнително лесно — напъха едната под задната седалка, а другата — в багажника. Покри ги с анораци и стар спален чувал. Макар да оглеждаше възбудено улицата, очаквайки

полицията да се появи всеки момент, знаеше, че в този дъждовен ден и то насред обедната почивка, малцина биха проявили такъв интерес, че да спрат и да погледат как един с нищо незабележителен човек товари автомобила си.

Добре закътаният навес за колата му бе оказал безценна помощ. Както и фактът, че бе пребил и двете жени до безсъзнание с дръжката на електрическия трион.

Върна се до автомобила, взе четири торби от багажника и ги внесе в къщата. Вратата с мрежа против комари изтрака след него. Не спря да мърмори на двете жени, докато разтоварваше чантите, пълнеше купички с „М & М“ и „Уайн гъмс“, закачаше хартиени гирлянди по прозорците и надуваше балон в пастелни цветове. Обясняваше им, че днес е рожденият му ден, споделяше плановете си за него. Нито едната, нито другата можеше да го чуе, но той продължаваше да мърмори, като се почесваше по лицето.

Когато Есекс излезе от апартамента, дъждът беше спрял. Отиде в градината, откъдето крановете на строежа се очертаваха на просветващото небе, и откри Кафъри насред поляната, загледан в нещо във високата трева.

— Джак?

Той не отговори.

— Джак? Какво има?

Кафъри вдигна очи; погледът му беше празен. Безмълвно посочи към предмета в тревата.

— Какво е това? — Есекс се приближи. В мократа трева до краката на Джак лежеше велосипед, боядисан в бяло и сиво. Лежеше на една страна, сякаш захвърлен там. — Колело?

— На Ребека — поясни едва чуто Кафъри. — На Ребека е.

На връщане към колата позвъни в апартамента й. Отговори му телефонният секретар. Остави съобщение и се обади в Шрайвмур.

Телефона вдигна Мерилин.

— Джак, добре че се обаждаш. Току-що говорих с Еймдюр. Косъмът… съвпада. Тя иска да й се…

— Мерилин, чуй ме. Кажи на Стив, че открихме нещо. Ще имам нужда от подкрепление. И от екип за събиране на материали за криминалната лаборатория — Куин, Логан. Намираме се на „Бразил стрийт“.

— Добре, добре… почакай.

Чу я да говори тихичко на някого. После телефона взе Мадокс.

— Джак? Къде си?

— Луишам. „Бразил стрийт“.

— Кой номер на „Бразил стрийт“?

— Трийсет и четири А.

Мадокс помълча за момент. На заден план се чуваше как някой вика развълнувано. Мадокс се изкашля.

— Джак, вече сме попадали на този адрес. Виждали сме го и преди. Телефонните сметки на Хартвълд. Беше се обаждал на някой на „Бразил стрийт“ 34А два пъти на сутринта след изчезването на Кро и два пъти през седмицата, в която се хвърли. Логан и Бетс тръгват натам.

— Това е той, Стив.

— С какво разполагате?

— Със снимки, хирургически инструменти, скалпели. Името е Малкълм Блис. Явно се е уплашил. Синьо „Пежо“. Не е сам.

— О, боже!

Гласът на Мадокс прозвуча уморено.

— Мисля, че е тръгнал към близката провинция. След десетина минути ще разполагам с адрес. Искам с нас да действа и Териториалната група за поддръжка.

— Добре. Мерилин ще се свърже с оперативните части. Сборен пункт в Гринич за указания след колко? Да речем трийсет минути?

— Нека бъдат двайсет.

50

Кафъри и Есекс се изненадаха, като завариха Лола Велинор със събрана на кок красива тъмна коса и дискретна перлена огърлица върху морскосиния ленен костюм, седнала в офиса на „Сейнт Дънстан“. Сега разбраха, че тялото на Пийс не е било оставено случайно в нейната градина.

— Не ми казахте, че сте от персонала.

— Вие не попитахте.

— Кой е по-високо в йерархията?

— Аз.

— А Блис?

— Малкълм ли? Малкълм ми е помощник. Той е в отпуск.

— Познавал е Хартвълд.

Тя наклони глава на една страна и се намръщи.

— Да. Казах ви го по време на разговора ни. Е, и?

Есекс седна на бюрото й и се наведе напред, говореше меко, наклонил уверено глава. Но Кафъри беше нетърпелив.

— По дяволите, не й разказвай историята на живота, Пол. Нуждаем се от един адрес.

Лола Велинор вдигна погледа си към него, чертите на лицето й се изопнаха, продълговатите й очи се присвиха.

— Не съм длъжна да ви давам нищо, инспекторе.

— Тук грешите. Раздел 17, член 19. Мога да ви взема документацията още сега, ако реша.

— Добре, добре. — Есекс вдигна ръка. — Джак, нека да действаме по-спокойно.

Лола Велинор сви устни и наклони грациозно глава. Изправи се бавно и ги отведе в най-тъмната част на офиса, където Уенди, върната обратно в „Работа с персонала“, седеше тихичко като мишка и отпиваше от чая си, изглеждайки по-дребна в обкръжението на кантонерките.

— Инспектор Кафъри! — Тя се изправи. — Нека да ви направя една чаша хубав чай от…

— Уенди. — Ъгловатата челюст на Лола Велинор се движеше лекичко под кожата на лицето й. — Дай на инспектор Кафъри всички подробности за Малкълм.

— Малкълм ли?

— Точно това казах.

— О! — Уенди се обърна към най-близката кантонерка и издърпа някакво чекмедже. Дребното й лисичо лице придоби затворено изражение, а от основата на врата й нагоре бавно запълпли червенина. — Ето. — Отвори папката. — „Бразил стрийт“ 34А, това е в Луишам. А това е някогашният дом на майка му. Тя почина миналата година и му остави къщичка в Кент: Уайлдейкър котидж. Ето адреса, и телефонния номер, ако имате нужда.

Есекс записа информацията и Уенди премигна насреща му иззад дебелите си очила.

— Той имаше навик да си разкопчава ципа зад бюрото — избъбри внезапно тя, като седна рязко. — Ако знаете какво имам предвид. И се триеше, докато разговаряше с жени. Те не можеха да го видят от другата страна на бюрото. — Измъкна носната кърпичка от ръкава и я притисна за момент до устата си. Ръката й трепереше. — Затова ли има неприятности?

— Нещо такова — отвърна Есекс. — Нещо такова.

Дръжката на електрическия трион беше образувала малък субдурален хематом в тила на Ребека. Кръвта се процеждаше в него много бавно, което беше причина за миговете на сънливост, за болката, когато наведеше надолу брадичка. Но мисловният й процес не беше нарушен. Още щом дойде на себе си, й стана ясно какво се случва.

В началото лежа неподвижно, със затворени очи, опитвайки да си представи как изглежда и какво точно бе направил Блис. Беше свалил шортите и бельото й и, вероятно с помощта на същата залепваща лента, беше овързал краката й от пръстите до средата на бедрата. Беше й оставил тениската и я бе сложил да легне на пода, на една страна, с притиснати към корема длани. Щом ги размърда,

осъзна, че пръстите й също бяха завързани едни към други, всеки увит поотделно, за да бъде разделен от останалите.

И Блис беше тук. На четири-пет метра от лицето й. Леко вдясно. Чуваше го и усещаше миризмата му. Мърмореше си нещо, редеше някакво изречение, повтаряше го монотонно, налудничаво.

„Побъркан. Той е побъркан, Беки. А ти ще умреш.“

Чуваше поредица от проклятия, въртене в кръг от едни и същи мисли, ободряващи, успокояващи, убедителни; монолог, в който Блис следваше извратения ход на своята логика.

Ребека насочи вниманието си напред, отвъд неговите празнословия, опитвайки да се ориентира по звуците за размерите и другите особености на помещението. Вече не бяха в апартамента. Разбра го по промяната във въздуха, по акустиката. Тук беше тихо. Отвън се чуваха само птичи песни. Нямаше коли, нямаше обществен превоз, нямаше го характерният за града шум. Беше тихо и спокойно, като в спалня от детството. Значи бяха някъде в предградията? Или още по-далеч? Възможно беше от най-близките къщи да ги делят мили и никой да не знае, че тя е тук…

Мърморенето престана. Младата жена затаи дъх и се вслуша още по-напрегнато. Щом се увери, че Блис е излязъл от стаята, отвори очи и си позволи да издиша.

Помещението тънеше в полумрак… и беше приблизително с размерите, които си бе представяла. Слънчевата светлина подчертаваше мотивите по дръпнатите пердета — големи рози-зелки, птици, паунови пера. Зад стъклените врати на хола зърна тъмна кухня. На преден план, на по-малко от два метра от мястото, на което лежеше, шест бледорозови стола заобикаляха маса от бамбук и стъкло, върху която бяха подредени чинии за еднократна употреба, бутилка черешово бренди, хартиени шапки за парти, полуизядена торта, на която пишеше „Честит рожден ден“. Над главата й, шепнейки и потръпвайки като тълпа омагьосани от гледката случайни зрители, се носеха балони. Яркорозови, лавандуловиолетови и слънчевожълти, блъскаха се за място под тавана, вирнали лениво опашки в прохладния въздух. А Джони, по-точно онова, което бе останало от нея, беше наместена в един от бамбуковите столове. Закрепена за него с помощта на скоча, но мъртва.

„Мъртва? Трябва да е мъртва… щом изглежда така, трябва да е…“

Блис се появи от кухнята, гол и противен.

Ребека замръзна — беше я заварил с широко отворени очи. Но той не гледаше към нея. Приближи се до Джони, като си тананикаше и попипваше малкия си, капещ пенис, червен като череша на фона на меките му бели бедра. Спря до масата, отпи от брендито и погледна замислено към Джони. После избърса уста, остави бутилката и с едно бързо движение, ловък въпреки размерите си, се покачи върху масата, коленичи пред Джони, обхвана главата й зад тила и натика члена си в устата й.

Ребека лежеше ужасена, парализирана. Беше принудена да наблюдава как Блис действа, как се блъска в лицето на Джони, ставайки все по-груб и невъздържан.

„Виждаш ли? Той не е човешко същество, не можеш да разговаряш разумно с него.“

Джони повърна в резултат на атаката: гърлото й бе обхванато от конвулсии, спазмите се издигаха от корема й, сякаш мускулите й бяха отделени от нервната система, но той продължаваше да си върши работата, издавайки тихи пискливи звуци, обърнал сладострастно нагоре очи. Когато приключи, издърпа бавно члена си от устата на Джони и поспря за момент, както беше обхванал лицето й с меките си пръсти, за да се вгледа в очите й. После кимна сам на себе си, бавно пусна главата й така, че брадичката й се допря до гърдите и след като изпълзя от масата, напусна стаята.

Ребека не помръдваше. Лежа няколко минути абсолютно неподвижно. А после повика шепнешком:

— Джони?

Не получи отговор. Приятелката й седеше в профил към нея, гола и насинена, с увиснала пред гърдите глава. На масата имаше недокоснато парче от тортата и тънка и висока чаша за шампанско. На скута й бе разгъната хартиена салфетка за парти, а косата й беше отрязана на черта. Под бретона, където трябваше да се намират естествените вдлъбнатини и извивки на окото, бузата и челото, се виждаше кървав мехур на петна.

— *Джони?* — Ребека се потътри мъчително и така се придвижи няколко сантиметра по-напред. — Джони?

Джони завъртя леко глава. За миг като че ли не позна приятелката си, после езикът й потрепна.

— *Моля…* — Гласът й едва се чуваше. В здравото й око се появи сълза. — *Моля те, не гледай.*

— Няма проблем. — Ребека облиза устни и се надигна на лакът, като потрепна от болката в главата и врата си. — Няма проблем.

Опита се да напипа края на лентата, за да освободи краката си, но Блис беше постъпил умно, като й бе „изплел“ тези своеобразни „ръкавици“ от скоч — когато тя опита да ги разкъса със зъби, те се впиха още по-здраво в плътта й. Младата жена отпусна длани, задъхана от усилието.

„Все трябва да може да се направи нещо. Хайде, Беки, има начин да се измъкнеш. Всичко е тук, пред очите ти, и чака. Мисли.“

Започна внимателно да оглежда помещението и да си набелязва обектите, които биха могли да й бъдат от полза. Край газовата печка имаше посребрена поставка, където седяха машата, ръженът и една лопатка. Върху пластмасовите повърхности в кухнята, близо до тъмния ъгъл край закрития от пердето прозорец, се виждаше чиста дървена дъска за рязане. А на масата? Не можеше да види добре от този ъгъл. *Но ножовете… все трябваше да има ножове, дори вилица щеше да свърши работа. Отиването до масата и връщането няма да отнеме повече от двайсет секунди. Ще го чуеш, ако се върне.*

Пое дълбоко въздух и се завъртя така, че да легне по корем, присви лице от връхлетялата я болка и желание да повърне. Подпря длани на пода и затътри долната част на тялото си. Внезапно си се представи — с подути очи, полугола, смазана и окървавена, как се мъкне по пода като осакатено от автомобил куче. Стисна зъби, защото нямаше намерение да съзерцава повече тази картина. От масата я делеше само метър — почти беше стигнала до нея. Издърпа краката си напред и…

Чу се пускане на сифон на тоалетна. Затвори се врата.

Ребека замръзна на мястото си — сърцето блъскаше бясно в гърдите й, очите й бяха широко отворени.

Уенди Дилейни се смяташе за лоялен човек. Гордееше се с репутацията на „Сейнт Дънстан“. Гордееше се, че е част от нея. И

беше *вбесена*, ама истински *вбесена*, че Малкълм Блис ги бе посрамил допълнително. Седеше на бюрото си, взираше се в папката му, треперейки, отпиваше чай и поемаше дълбоко въздух.

— Имам добра памет за…

Вдигна телефона.

— Уенди? — Лола Велинор вдигна рязко глава. — Какво правиш?

— Ще му кажа точно какво мисля за него. Той е мръсно, мръсно, гадно човече.

— Не, не, не. — Лола се изправи и внимателно измъкна слушалката от пръстите й. — Не се меси. Не знаеш доколко е сериозно. Нека полицията да действа както си знае.

Уенди я погледна уплашено с малките си очички и се сви отново в ъгъла, опитвайки се да изчезне зад щампованата си рокля. Десет минути по-късно, когато Лола Велинор излезе, за да посрещне болничния регистратор и да го информира за посещението на полицията, инцидентът беше забравен. Уенди изчака вратата да се затвори, после посегна към телефона.

Блис стоеше над нея. Гледаше я с любопитство, сякаш беше малък охлюв, който бе видял да пълзи по пода на дневната му стая.

— Събуди ли се? — попита безгрижно той.

— Тя умира. — Ребека опита да свие крака, за да добие известна опора, но лентата се впи в плътта й, прекъсвайки кръвообращението. Младата жена се отказа и се отпусна задъхана назад. — Ако не престанеш, ще я убиеш.

— Да. — Блис бръкна замислено в лявата си ноздра. — Да.

Постави длани върху коленете си и се приведе, за да види по-добре Джони, чиято глава висеше безсилно върху гърдите. Блис кимна и се изправи.

— Да — повтори той и избърса ръце в дебелите си бедра. — Права си. А сега ти. Отново ли искаш?

Разтърсена, обзета от болка, Ребека протегна ръка напред.

— Не ме докосвай.

— Прекалено късно. Вече го направих.

— Лъжеш.

— Не — отвърна любезно Блис. — След като те *проснах* в кухнята си, изчуках това, което бе останало. Ти беше в безсъзнание.

„Не е *вярно*.“

— Гледай. — Той притисна върха на пениса си, влажен и разтегнат, между пръстите си и се усмихна. — Виждаш ли? Готов съм. Ще ти срежа лентата, за да можеш да си разтвориш краката за мен.

— Те знаят, че съм при теб. Обадих им се, преди да дойда в апартамента ти… казах им къде отивам. Те са на път.

— Млъквай.

— Така е. — Гласът й трепереше, но тя държеше главата си високо. — Първо ще се обадят по телефона, а после ще се появят на вратата.

— Казах да млъкнеш. — Малкълм завъртя език в устата си. — Сега легни тихичко и…

Внезапно и шокиращо телефонът от коридора иззвъня. Блис трепна спазматично, погледът му се премести неохотно към вратата и Ребека разбра, че го държи в ръцете си.

Той й бе повярвал.

— Това са те — прошепна тя, възползвайки се от тази невероятна случайност. — Те се обаждат по телефона.

— Млъквай.

— Хайде де. Отиди да отговориш и ще видиш. — Махна с ръка към вратата. — Това са те. Ще искат да се спазарят с теб — ще те накарат да повярваш, че си в безопасност, но каквото и да се случи, ще те хванат, Малкълм.

Трябваше да усети какво ще се случи, но Блис беше човекът с хищническо сърце, не тя.

— Млъквай, курво!

И я ритна в корема.

Тя се извъртя настрани, дишайки тежко, полагайки усилия да не повърне. Балоните отгоре се раздвижиха, като шепнеха и подскачаха, сякаш искаха да видят по-добре какво става. Тя чу как Блис затършува из кухненските чекмеджета, в чекмеджето, на което бе поставила в ума си етикета „ножове и ножици“. Обърна поглед към кухнята и успя само да види как проблясва слабо, сякаш от нетърпение, забитата в тавана касапска кука. В този момент Блис се появи с електрически

кабел и самозалепващо се фолио в ръце. Пъхна един скалпел между бедрата й и сряза лентата.

— А сега си разтвори шибаните крака, курво!

Ребека заскимтя пряко волята си.

51

Уайлдейкър котидж изобщо не беше крайградска вила, а грозна бетонна постройка с червен керемиден покрив и закрепен отзад генератор. Намираше се над естуара на Темза на края на борова гора сред пожълтели от рапица поля източно от Дартфорд. Въздухът тук беше възсолен, полетата бяха осеяни с тисови дървета, родени и израснали на морския вятър, чиито клони се простираха като коси на харпии. Две мили по̀ на север, от другата страна на синия естуар, мълчаливият хоризонт се сгъстяваше в пясъчножълтия Саутенд.

Кафъри спря ягуара в някакъв закътан междуселски път. Тримата с Есекс и Мадокс се обърнаха на местата си, при което кожата на тапицерията изскърца, за да видят спиращите три бронирани вана „Шерпа“ на Териториалната група за поддръжка, последвани от пожарна и линейка.

Именно Есекс забеляза отражението на слънчевата светлина в предното стъкло на някакъв автомобил зад тях.

— Какво, по…?

Сиерата спря току пред ягуара. От нея излезе Дайъмънд, разкопча сакото си и измъкна от джоба му цигари.

— Хей. — Мадокс отвори вратата. — Какво правиш тук? Казах ти да стоиш в щабквартирата.

— Да не би да преча?

Кафъри изскочи от колата и стовари длан върху капака на сиерата.

— Той те попита нещо. Попита те какво, *по дяволите*, мислиш, че правиш тук?

— Детектив инспектор Джак Кафъри. — Дайъмънд плъзна ръка надолу по вратовръзката си и приглади гънките на ризата, докато заобикаляше автомобила, като се усмихваше широко. — Ти… какво? Стресиран ли си? Нещо лично ли има в това за теб?

— Преди повече от седмица от Гриничкото управление са се обадили с информация за Блис и ти, детектив инспектор Мел

Дайъмънд, ти си я захвърлил в кошчето за боклук…

— О, хайде де — прекъсна го Дайъмънд. — Струва ми се, че си позволил на въображението си да се развихри малко повечко, а?

— Моето въображение няма нищо общо. Става дума за факти. А сега закарай тази кола в другия край на този път и я паркирай странично.

— А?

— Спри всякакво движение.

— Почакай, почакай…

— Ще стоиш там, докато дойда и те освободя.

— Чакай една секунда — аз не съм ти подчинен, по дяволите. И ти не си ми шеф, колкото и да си нахален и самодоволен. — Погледна към Мадокс. — Е? Няма ли да направите нещо?

— Чу го. — Мадокс си облече сакото и се обърна. — Вземай колата и ми се махай от очите.

* * *

Екипът за въздушна поддръжка пристигна с черно-жълтия си двумоторен хеликоптер B0105, направи кръг над къщата, вятърът от перките му долепи тревата до земята, понесе се гореща миризма на гориво. Когато достигна най-далечната точка на маршрута си, детектив инспектор Дайъмънд, застанал под един стар дъб в началото на междуселския път, бе в състояние да чуе отново жуженето на насекомите. Тъкмо заопипва джоба си за цигара, когато нещо привлече погледа му.

Дребен мъж в изцапани панталони и сако и мръсна, поклащаща се на китката му чанта, се появи на пътя като по магия.

— Добър ден.

Ръцете му в джобовете се движеха постоянно. Усмихна се припряно и разкри дребни, изцапани в оранжево зъби.

— Добър ден.

— Доста полиция има насам, както виждам. Има ли причина да се притесняваме за нещо?

Дайъмънд сви рамене.

— Не, не. — Обърна се, за да си запали цигарата. Изправи се и издуха дима на тънка струйка. — Няма да отнеме много. — Взе от устната си полепналата трошица тютюн и като видя, че дребният човек продължава да го гледа, додаде: — Ако желаете да се придвижите сега, сър, върнете се към главния път. Екипите ни оглеждат района оттук до естуара, така че се придържайте от тази страна.

Блис се мъкнеше бавно, като се чешеше по челото и си мърмореше. Заобиколи завоя на междуселския път и изкачи тревясалия бряг, като внимаваше да не стъпва по калните и покритите с коприва места. Потенето му беше по-скоро резултат от гнева, отколкото от физическото натоварване.

Когато телефонът — беше забравил дори за неговото съществуване — бе започнал да звъни в коридора, разбра моментално, че онази кучка не лъжеше. Направи бързо и ловко каквото трябваше с нея. Телефонът спря, но той продължи: облече се и тихичко напусна къщата преди пристигането на полицията. Ушите му пищяха, главата го болеше, но той напредваше през капещата гора, за да се отдалечи колкото може повече от къщата. Най-сетне откри влажна, обрасла с трева дупка, в която клекна. Дъждът беше спрял и солта във въздуха щипеше ноздрите му. Лежеше на земята и слушаше събиращите се полицаи.

Сега, само на стотина метра от сиерата, той се поколеба, погледна към небето и подуши въздуха. Тук, горе на брега, зад редицата глогови храсти, беше напълно скрит от пътя. Просто трябваше да продължи нататък и да вземе автобус от главния път. Но знаеше, че за него всичко е свършено — смъртта на Джони беше скъсала нещо вътре в него. А щом с него беше свършено, желанието му беше да остави кървавия си отпечатък на тази планета. Искаше да *атакува*.

Помисли си за притихналото творение от плът, което беше оставил в къщата. Затвори очи и се усмихна. Да, това бе добро начало.

Като си тананикаше разсеяно и се почесваше по врата, той се обърна и се запъти обратно нагоре по пътя, докато вляво видя покрива на сивата „Сиера“. Слънцето се беше показало отново иззад облаците, но докато се изравни с автомобила, покапаха няколко капки дъжд.

Забави крачка, спря зад един висок, обрасъл с бръшлян дъб. Беше му дошло наум нещо интересно. Задъвка замислено долната си устна, бръкна в торбата, за да докосне острието на триона с върховете на два от късите си розови пръсти. Отдолу, в близост до сиерата, се издигаше тънка струйка цигарен дим.

В черния си суичър и сако „Кевлар“, сержант О’Шей от Териториалната група за поддръжка, изглеждаше толкова не на място на този красив междуселски път, колкото би изглеждал някой хищник от джунглата. Хората от екипа му стояха с мрачни физиономии, издали напред таз, кръстосали ръце, притиснали длани към подмишниците, и го наблюдаваха как крачи между тях.

— Местните униформени направиха оглед. Знае се, че от тринайсет часа отпред на алеята има синьо „Пежо“. Опитваме се да установим контакт от десет минути, но никой не вдига телефона, така че консултантът ни по въпросите на менталното здраве е съгласен, макар да не искаше да се стига до това. Не знаем с какво оръжие разполага мишената; няма информация за огнестрелно оръжие, по-скоро става въпрос за хладно, затова бъдете нащрек: пазете вратовете и ръцете си. Не вдигайте визьорите си и се придържайте към протокола за арестуване при отделянето на мишената от оръжието.

Кафъри стоеше няколко крачки по-нагоре по пътя, пушеше, надничаше през живия плет към едноетажната къща. Не минаваха коли, само хеликоптерът бучеше над главите им. Беше сигурен, че от време на време чува звъна на телефона.

— Виж, Джак. — Есекс посочи в далечината. Над устието се събираха черни облаци, сякаш опитвайки да препречат входа. — Звучи като адски неприятно пророчество.

— Той имаше време да го направи, Пол. Тя може вече да е…

Есекс се вгледа в лицето на Кафъри и прехапа устна.

— Да. Трябва да бъдеш подготвен.

— Рутинна радиосверка. — О’Шей изви татуираните си ръце. — Екипът продължава да звъни по телефона. Ако нещата не тръгнат както трябва, знаете каква е процедурата за спешни ситуации.

Дайъмънд наблюдава дребния мъж известно време, докато се изгуби нататък по пътя. После се прозя и се почеса по носа, довърши цигарата и се отпусна на асфалта. Беше започнало да вали. Попипа джоба си за ключовете за сиерата — нямаше смисъл да прогизва тук; щеше да остави това на героите. Дланта му беше върху вратата на колата, когато Блис, силно изпотен, се стовари от високия бряг върху раменете му.

— Здравей — прошепна той.

Дайъмънд изтърва ключовете и се блъсна в автомобила, издавайки някакви нечленоразделни звуци, а очите му заплашваха да изскочат от орбитите си от болка: Блис го стискаше безмилостно за гениталиите. Той подскачаше край него, без да го пуска; жълтите му очи бяха само на сантиметри от лицето на Дайъмънд.

— Бавно, бавно, ще се нараниш.

— Аз съм полицай. Полицай. — Беше сграбчил ръката на Блис, опитвайки да се освободи, но трионът изведнъж завибрира и мина невъзмутимо покрай кокалчетата на пръстите му, не дълбоко, но достатъчно, за да отприщи кървави изворчета. Дайъмънд изпищя, отстрани рязко ръка. — Не ме режи, не ме режи. Аз съм полицай.

— Обещаваш ли да си държиш ръцете неподвижни? Да ги държиш на главата си?

— Да, да, да. — Дишайки тежко, той вдигна ръце и ги опря в дървото. — Да.

— Кажи. Кажи: „обещавам“.

— Божичко! Да… обещавам. — Дайъмънд започна да трепери. — Какво смяташ да правиш с мен?

— Млъквай. — Блис премигна вбесено насреща му. — Просто млъкни.

В ъгълчетата на устата му се събра слюнка. Не можеше да я обърше — едната му ръка стискаше здраво дръжката на триона, а другата бе сграбчила меката плът на гениталиите на детектив инспектора. Очите им бяха на едно ниво и Блис подуши студения ужас в дъха му.

— Слушай. — Дайъмънд трепереше. — Аз съм никой в цялата тази работа. Не аз ги доведох тук. Те дори не ме пуснаха да се доближа до къщата. Затова ме оставиха тук.

— Кой взема решенията?

— Решенията ли? — Дайъмънд облиза устни. — Решенията? Това трябва да е нашият… нашият…

— Да?

Дайъмънд се поколеба. В погледа му просветна разбиране. Успокои се видимо.

— Трябва да е нашият детектив инспектор. Кафъри. Джак Кафъри.

— Той ли? — попита Блис, като оголи мръсните си зъби. — Къде е той?

— В подножието на хълма. Да ти покажа ли?

— Би било мило.

— Ще ме пуснеш ли да си вървя?

— Ще видим. А сега ми дай радиото си.

Дъждът набираше сила. Стичаше се отзад по яката на Кафъри, пълнеше обувките му. Мастилените облаци бяха прекосили естуара и сега като че ли се бяха застопорили над къщата. Прозорците оставаха тъмни, затворени.

— Отговори на телефона, копеле такова.

Двамата с Есекс стояха на известно разстояние насред нивата, с притихнало радио. Джак рядко се беше чувствал толкова безполезен. Знаеше, че Ребека е вътре и въображението му го снабдяваше неуморно с какви ли не ужасяващи възможности. Оттук успяваше само да зърне хората от Териториалната група за поддръжка край пристройката, които слагаха ръкавици и нарамваха червеното устройство за отваряне на врати.

Есекс се обърна. Детектив инспектор Дайъмънд стоеше в края на гората, блед и безмълвен, и му правеше знаци.

— Онзи некадърник. Какво иска, по дяволите? — Запъти се пъргаво и безшумно към дърветата. — Какво правиш там? — прошушна той.

— Оттук — прошепна Дайъмънд и се запъти обратно в гората.

Есекс го последва.

— Ти трябваше да стоиш на пътя.

— Оттук.

— Какво ти има на ръката? Кървиш.

От мястото, където лежеше, свит насред миналогодишните листа, Блис си свърши работата бързо и точно. Само с едно движение преряза дясното ахилесово сухожилие на Есекс; чу се само меко пукане.

— Боже милостиви!

Той се стовари като старо дърво, прекалено изумен, за да извика, рухна върху рамото си, радиото му излетя встрани, когато сграбчи окървавения си крак, за да събере краищата на пострадалото сухожилие.

— И другия.

Блис, с насълзени от възбуда очи, се хвърли отгоре му с бръмчащ трион в ръка. Но Есекс беше по-бърз, отколкото изглеждаше. Ръмжейки, той се завъртя на гръб, изви ръка в здрава, точна дъга, и я стовари върху гръбнака на Блис.

Той изтърва триона и се търкулна сред мокрите листа с изненадано „Уф“, шокиран и останал без въздух.

— *Ти ли си, лайно такова, Блис!* — извика Есекс и се завъртя още веднъж, като затисна Блис под тежестта си. — *Лайно мръсно!*

Като ръмжеше силно, той се намести, докато легна, задъхан като изскочила на брега риба, върху гърба на Блис. Радиото му го нямаше и знаеше колко е пострадал. Знаеше, че стъпалото му виси, че мускулите и кръвоносните му съдове са срязани. Единственото оръжие беше тежестта му, достатъчна, за да задържи Блис, докато дойде някой друг.

— Дайъмънд — извика той. — Използвай моето радио, Дайъмънд. Всички части.

Но Дайъмънд се тресеше, хванал главата си.

— Копелето ме сряза — измънка той. — Трябва да е срязало направо някоя артерия.

— Дайъмънд!

— Тя така или иначе е мъртва. — Блис се изплю в полуизгнилите листа. — И двете са мъртви, кучки такива.

Есекс стисна ризата му над лопатките.

— Какво каза, лайно мръсно? — Но лицето на Блис беше спокойно, блажено безметежно и безмълвно. Есекс заби лакътя си в месестия му гръб. — Уби ли ги? — Стовари отново лакът, без да обръща внимание на лекото дразнене в сухожилията на стъпалото. Блис не трепна. — Какво си направил, глупако? Уби ли ги?

— Есекс?

Кафъри разбра, че нещо не е наред в момента, в който се обърна и видя само дървета там, където Дайъмънд бе стоял само допреди миг. Направи няколко крачки към края на гората, с готово радио в ръка. Спря.

От дълбините на гората прозвуча тих, почти недоловим вик. Нечовешки. И — с прекъсване — кратко, обезпокояващо механично бръмчене.

— Есекс? — Нищо. — Пол? Добре ли си?

Тишина.

„Мирише на гнило, Джак. Наистина на гнило.“

Бавно, с радиото до устните, тръгна напред. Бръмченето престана. Страхът се впи във вътрешностите му.

— Браво шест-нула-две до всички отделения.

Подмина група сребристи брези и спря.

Дайъмънд се бе подпрял на един паднал дънер, притиснал гърдите си с едната ръка, вперил поглед в Есекс, който лежеше десетина метра по-нататък насред гората, със замръзнало и посиняло лице, притиснал Блис към земята. Едната ръка на Блис бе извита зад гърба му. Клепачите му бяха обърнати назад, разкривайки розовите ъгли на очите. Сантиметри по-нататък, сред листата, електрическият трион се въртеше работливо, като уморено куче, преследващо опашката си.

— *Боже*… Пол.

Есекс вдигна очи.

— Казва, че ги е убил, Джак.

— Добре, дръж го. — Тръгна предпазливо към тях, протегнал напред ръка. — Дръж го.

Но Дайъмънд посегна и го стисна за лакътя.

— Не можах да направя нищо. Не можах. Виж. — Протегна ръка. — Виждаш ли кръвта… виждаш ли цвета? — Бледите му устни потрепваха. — Прекалено е червен. Стигнал е прекалено дълбоко.

— Дайъмънд. — Кафъри се хвърли отгоре му. Без да помисли или дори да намали крачка, той счупи малкия нос на Дайъмънд на две места. — Предупредих те.

Дайъмънд се свлече с вик, притиснал длани върху лицето си.

— За какво, по дяволите, го направи? За какво, по дяволите?

И намиращият се двайсетина метра по-нататък Блис видя в това своя шанс.

Издърпа електрическия трион и с почти неуловимо перване свали дясната ръка на Есекс до него, за да среже китката. Кръвта рукна като фонтан, устата на Есекс се отвори и се чу рев.

Кафъри скочи напред.

— Пол!…

Но Блис беше бърз.

Примигвайки, концентриран върху сложната операция, той се извъртя насред виковете и яркочервените пръски и се намести до другата ръка на Есекс, прокара умело триона по уязвимата мрежа от кръвоносни съдове и тъкани. Преди Джак да успее да вземе делящото ги разстояние, Блис беше вече прав, изстреля се като куршум напред, боядисан с артериалната кръв на Есекс. Олюля се, плъзна се върху мокрите листа, възвърна равновесие и се насочи към края на гората, размахвайки късите си ръце.

— Пол? — Джак се хвърли до Есекс, притисна лице в студената му буза. — И двете ти ръце ли?

Есекс кимна, с оцъклен от болка поглед. Струи яркочервена кръв бликаха върху ризата му.

— Дайъмънд! Действай по-бързо. — Джак скочи на крака, сграбчи Дайъмънд за гърба на сакото и го издърпа до Есекс. — *Действай!* Подай ми ръце…

— Нека се махаме…

— Подай насам ръцете си. Сложи ги тук. — Отдели пръстите на Дайъмънд от окървавения му нос и ги притисна в големите брахиални артерии в подмишечните ямки на Есекс. — Натисни. Натисни по-силно. — Раздра сакото и вратовръзката си, откачи радиостанцията и я хвърли в краката на Дайъмънд. — Направи притискащи компреси на артериите, после се обади по радиостанцията за помощ.

Дайъмънд завъртя налетите си с кръв очи към него.

— Копеле.

Джак се изправи, стисна ухото на Дайъмънд и така му повдигна главата.

— Чуваш ли ме?

— Добре, добре. Пусни ме.
— Направи го.
Кафъри го пусна рязко и се устреми след Блис.

Беше стотина метра по-нататък — където дърветата започваха да се сливат в едно — розово-бяло човешко очертание, тичащо под дъжда. Движеше се бързо. Но Кафъри беше по-лек. По-силен и по-бърз. Той спринтираше сред гъсталака, насаме със звука на собственото си дишане и шума на дъжда, падащ върху клоните над главата му.

Не извика нито веднъж. За това трябваше прекалено много енергия. Вдигаше фонтан от кал и листа зад себе си. Разстоянието помежду им се топеше бързо. Скоро вече можеше да чува дишането на Блис, да вижда размахването на малките му ръце.

„По дяволите! — Измежду дърветата пред него се мяркаше черният асфалт на крайбрежния път. — Това е обществен път — дали движението по него е спряно? Къде е местната полиция? А Териториалната група за поддръжка? Насам би трябвало да гъмжи от подкрепления.“

Внезапно Блис се шмугна под някакъв нисък клон, стрелна се под капещите листа и пропълзя мъчително в една канавка. Плъзна се надолу по брега и продължи да набира скорост, докато се блъсна в преградата от бодлива тел в най-ниското.

Есекс лежеше на една страна, с лице в листата, с безсилно отворена уста. Знаеше, че няма да бъде още дълго в съзнание. Студът бе проникнал дори в костите му.

„Странно, странно е да ти е толкова студено през юни…“

Сведе поглед натам, където се намираха ръцете му — отпуснати пред него, сякаш принадлежаха на някой друг. Дайъмънд работеше върху тях, правеше притискащи компреси от накъсаното сако, като спираше от време на време, за да вдигне окървавените си пръсти и да попипа неуверено смазания си нос. Няколко крачки по-нататък радиостанцията на Кафъри лежеше в калта. От нея се носеше гласът на Мадокс, далечен и металически:

— Браво шест-нула-две, тук е Браво шест-нула-едно.

Хеликоптерът висеше над къщата. Териториалната група за поддръжка се готвеше да проникне в нея. „Прекалено късно — помисли си Есекс. — Момичетата са мъртви. Вече нищо не може да се направи за тях. А Джак е с Блис. Някъде сред гората — без радио.“

— Дайъмънд… — Усилието беше огромно. От него в главата му заудряха чукове. — Дайъмънд… радиостанцията…

Дайъмънд не реагира.

— Дайъмънд!

— Какво? — Той вдигна поглед. Ядосан. — Не съм глух, ако искаш да знаеш.

— Радиостанцията…

— Да,_ знам_. — Затегна краищата на превръзките около китките на Есекс. — Правя всичко каквото мога.

Извъртя се, гримасничейки, покрил лице с едната си ръка, придърпа радиостанцията през шумата и натисна оранжевия бутон, с което предизвика десетсекунден сигнал за тревога, прекъсващ всички канали.

— Браво шест-нула-три до всички части. Спешна нужда от помощ. Повтарям — спешна нужда от помощ.

Есекс, изтощен, отпусна глава. По крайниците му пълзеше предизвикваща треперене болка. Зрителното му поле — това, което виждаше от дърветата, небето, нападалите клони, говорещия припряно и вбесено по радиостанцията Дайъмънд — се разми, разкриви се, сякаш самият въздух се разду и се отправи като вълна към него. Осъзна като през мъгла, че дневната светлина също се променя: ставаше все по-сива и по-студена.

„Сърцето ти отслабва, Пол — помисли си някак дистанцирано той. — Стар мърляч такъв, това ще ти бъде за урок. Презряното ти сърце се предава.“

Плъзгаше се по инерция в канавката, прострял длани напред, а оградата летеше към него. Заби пети и пръстите му напипаха гладката тел между бодливите връхчета. Спря само на сантиметри от бодливата тел, с бясно тупкащо сърце. Моментално възвърна равновесието си и рязко се извърна, задъхан, готов за бой.

Но Блис, който се намираше само два метра по-нататък, не бе имал този късмет.

Беше се стоварил с цялата си тежест върху преградата; олюляваше се леко, стъпил на земята, с едва присвити колене, с вдигнати ръце. Бодлите се губеха в кожата му, в косата му, влизаха дълбоко под чувствителните сухожилия. Той не издаде звук, само премигна веднъж-дваж; изражението му беше спокойно, концентрирано.

Кафъри свали бавно ръце.

— Блис?

Не получи отговор.

„Боже, ами сега какво?“

Направи колебливо една крачка към него.

— Блис?

„Защо не се съпротивлява?“

Лицето на Малкълм Блис издаваше търпение, умиротворение — само челюстта му потрепваше, сякаш се концентрираше, сякаш полагаше големи усилия, за да стои абсолютно неподвижно. И Джак разбра, потръпвайки.

„Движението означава болка за него. Той е в капан.“

Изпусна въздуха от дробовете си.

Блис стоеше пред него — хванат в капан, в ръцете му. Този, когото преследваше толкова упорито. Птичаря.

Избърса, треперейки, потта от челото си и се приведе, като си напомняше да не се отпуска, да не се доверява прекалено на този ненадеен обрат. Блис, окован в теления си оглавник, се взираше кротко пред себе си, докато Кафъри го огледа, бързо, точно, като прокара поглед по решетката от бодлива тел, изясни си кое причинява болка, защо причинява болка и какви възможности дава на него самия. Изброи безчет дребни рани, малки, но сериозни, преди да открие фокусната точка — шипа, забит дълбоко в тила на Блис. Все още не беше избила кръв, но розовата плът около него пулсираше леко. Каротидната артерия — готова да бъде отворена и пресушена.

— Така — прошепна той в лицето на Блис, като постави пръсти върху телта. — *Това* е ключът.

Дръпна внимателно надолу, за да провери откъде започва болката. Блис дишаше през носа, изтърпявайки този детински жест —

беше затворил търпеливо очи, сякаш не трябваше да понесе болка, а просто унижение, нанесено от инфантилен грубиян. Джак отпусна за момент натиска и после изви бодливата тел в противоположната посока.

— Това е начинът на страхливеца, мистър Кафъри — заяви внезапно Блис; гласът му прозвуча напрегнато и някак лепкаво. — Начинът на страхливеца.

Джак приближи още повече лицето си към него.

— Направил ли си го? Вярно ли е? Уби ли ги?

— Да. — Блис затвори очи. — И ги изчуках. Не забравяй това.

Кафъри го гледаше, пръстите му бяха замръзнали върху телта. Над върховете на дърветата хеликоптерът ненадейно направи завой и се отправи към пътя, изоставяйки къщата. Шумът му се усилваше, разтърсваше земята и разсипваше дъждовните капки от дърветата, но Джак не помръдваше, неспособен да осъзнае нищо друго, освен собствения си гняв, впил поглед в лицето на Блис, усещайки, че предоставилата му се възможност е безкрайно обемна и жива, и от тази мисъл очите му се напълниха със сълзи.

И тогава, внезапно, всичко изчезна. Като дим.

Той изпусна въздуха от дробовете си, избърса потта от лицето и поклати глава с натежало сърце. Измърмори нещо под носа си, пусна бодливата тел и, без да погледне повече към Блис, се заизкачва нагоре по канавката.

Хеликоптерът отмина. Есекс се взираше нагоре в сивото небе, над движещите се сребристи листа. Някаква птица закръжи наоколо, като изви очи, за да го види. Сърцето му следваше клетъчния си инстинкт и се бореше, изпомпвайки последните безполезни струи телесен сок през дупките в китките му.

„Странно — помисли си той — не усещам дъжда по лицето си. Защо не мога да усетя дъжда върху лицето си?“

Двайсет секунди по-късно сърцето му, със слепени вътрешни стени, почти сухо, потрепери леко и спря. Дъждът падаше на чисти капки, твърди като стъклени топчета, които отскачаха от отворените му очи.

Хеликоптерът пропусна Кафъри и Блис. Отмина с четвърт миля канавката, продължи нататък, следвайки пътя към естуара.

Далече долу, под прикритието на дърветата, Кафъри бе стигнал до високия край на канавката, когато нещо го накара да спре.

Притисна слепоочията си, сякаш можеше да премахне с масаж болката под кожата. Обърна се и се взира няколко секунди в Блис, който чакаше търпеливо, подгизнал в кръв и вода. Една червенушка, привлечена от замотания в бодливата тел предмет, кацна на около метър върху младо смокиново дръвче. Не беше по-голяма от детско юмруче. Премигна, търсейки храна, наклонила глава на една страна. Кафъри я наблюдава продължително, преди да си поеме дълбоко въздух, да се плъзне отново надолу в канавката, да намотае краищата на ръкавите на ризата около пръстите си и да хване бодливата тел.

Тънка, силна струйка бликна във въздуха — кръвоносният съд беше пробит. Блис изпищя и направи рязко движение; краката му затанцуваха, ръцете му политнаха рефлекторно към врата. Джак затаи дъх, хвана още по-здраво телта и кръвоносният съд изпука ясно, като обля в червено белия врат и косата на Блис.

Кафъри се отдръпна назад, наблюдавайки спокойно, като притискаше разсеяно черния нокът на палеца си в дланта, докато жизнената сила на Блис се лееше и попиваше в земята. До съзнанието му не достигаше подробността, че това бе краят на един живот; изпитваше само опияняващ триумф.

След това преброи до сто, за да се увери, че всичко е приключило. После се обърна, оправи ризата си и изкачи отново канавката.

Хората на сержант О’Шей откриха тялото на Джони, запречило тесния коридор. Един поглед им беше достатъчен, за да се уверят, че е мъртва. Никой не би могъл да остане жив с подобни наранявания. Гръбнакът й беше видимо пречупен, а във влагалището й беше пъхната счупена бутилка. Куин влезе в къщата заедно със снимачния екип. След двайсет минути се появи отново, с посивяло лице, за да придружи Кафъри и Мадокс вътре.

— Оставил е другата там. — Освети с фенерче тъмния коридор. — В дневната. — Спря и се обърна към тях. — Сигурни ли сте, че

искате да видите това?

— Разбира се — измърмори Джак. Ризата му беше мокра от кръв и дъжд. — Разбира се.

Куин отвори вратата.

По всичко личеше, че сградата се използва само през ваканциите. Жалузите бяха затворени. Върху камъшитовите столове бяха поставени възглавници на ярки цветя. Някой беше празнувал рожден ден, детски рожден ден. Празничната торта беше размазана по масата. Балоните по тавана бяха опръскани с кръв.

— Ето. — Куин влезе в стаята. — Обърнете се и ще видите.

— Къде?

Куин насочи фенерчето към стъклените врати и нагоре към тавана на кухнята.

Дъхът на Мадокс секна.

— О, боже!

Тя беше увесена с лицето надолу, като поклащаща се над кухнята мушама. Около китките й беше намотан електрически кабел, преметнат през единствената халка на тавана и след това оплетен около глезените й. Беше гола, само около главата и раменете й беше увито самозалепващо се фолио. Мумифицирана. Тънка ивица дневна светлина преминаваше по изцапаните й с кръв бедра.

Куин постави длан върху ръката на Кафъри.

— Криминалната лаборатория, сър.

— Не.

Младият мъж влезе в стаята.

— Джак — обади се предупредително Мадокс. — Джак. Първо трябва да дойдат хората от научната лаборатория. *Джак!*

Кафъри прекоси бавно помещението, големите мускули в горната част на гръдния му кош бяха свити конвулсивно, тялото му потискаше инстинктивните си реакции. Балатумът под краката му беше лепкав. Пръстите му докоснаха металния разделител в пода и той спря, поставил длани върху стъклената врата.

Гротескното създание се залюля леко, сякаш докоснато от полъха на вятъра. Лицето на Ребека под самозалепващото се фолио беше смазано и подуто.

Кафъри си позволи да диша, бавно, на съвсем малки глътчици.

„Твоето въображение, Джак. Виж, това не е голиатът, в който вярваш. То никога не би могло да измисли нещо подобно. А ти наистина вярваше, че искаш да намериш Юан. Наистина мислеше, че искаш да видиш.“

Една-единствена потрепваща капчица се процеди от фолиото под носа на Ребека.

— Беки? — Капката падна върху балатума. — *Беки?*

Една вена на врата й потрепна.

52

Лекуваха Ребека в „Луишам Дженеръл“. Кафъри отказа да я пусне в „Сейнт Дънстан“. Правиха й всевъзможни изследвания, ангиографии, преливаха й кръв. Изминаха деветдесет и четири мъчителни часа, преди консултантите в интензивното отделение да се уверят, че тя ще живее. Щом научи новината, Джак взе решението, което обмисляше. Беше приел ролята на бог и на съдебен заседател, беше издал присъдата в личната си съдебна зала и реши, съвсем спокойно, да не признава, че е убил Блис.

В продължение на четири дни беше обмислял своите възможности: дисциплинарно съдопроизводство, дела, вътрешни разпити. Уволнение поради престъпно поведение и независим съдебен процес. Другият вариант беше да не казва нищо, да остави света да мисли, че Блис беше умрял при злополуката, преди да стигнат до него.

Сега си казваше, че този избор, продиктуван от стремежа за самосъхранение, му даваше, колкото и парадоксално да звучеше, ново оръжие. Беше убил и не го беше признал — сега той беше хищникът, който *познаваше* плячката си. Можеше да се изправи невидим в амфитеатъра на самите убийци. Щом веднъж взе решението си, той се изненада от бързото си адаптиране. Следствието по случая на Блис течеше и Кафъри лъжеше без усилие, гледайки право в очите съдебния лекар, докато изричаше подредената си поредица от неистини.

„Странно, колко си спокоен. Нима това е всичко? Нима е толкова просто да излъжеш и да ти повярват?“

Но колкото и успешно да му се струваше всичко, не успя да заблуди Ребека. Тя забеляза веднага, че той носи някакъв нов товар. Докосна лицето му през първия ден, в който дойде в съзнание, и попита простичко:

— Какво?

Той придърпа дланта й към устните си и я целуна.

— Когато се оправиш — отвърна шепнешком Джак. — Веднага, щом се оправиш, обещавам.

Но това ставаше бавно. Трябваше да й прелеят още три пъти кръв, преди да може да се каже, че е вън от опасност, а десет дни по-късно все още беше прекалено слаба, за да може да го придружи на погребението. Затова той отиде сам до малката църква в Съфолк и седна на една студена пейка до Мерилин Криотос, чувствайки се некомфортно във взетия под наем костюм.

Два реда по-напред майката на Есекс седеше със сухи очи, прекалено зашеметена, за да плаче, а две малки, забодени с карфица панделки-пеперуди потрепваха в тюла на шапката й. Кафъри остана смаян, когато видя колко грижливо чертите на Есекс бяха разпределени между нея самата и съпруга й. Зачуди се дали щеше да разпознае собственото си лице като смес от чертите на своите родители, ако ги види някога отново. Запита се каква шапка би сложила, за да отиде на погребение собствената му майка и настръхна целият, когато осъзна, че не знае какъв е отговорът, че даже няма представа.

Песнопенията започнаха. Криотос се измести още по-напред на пейката, на самия й ръб, като подпря лакти върху ръба за молитвеника. Отпусна глава.

— Мамо? — Джена, в малка кадифена черна рокля, в черен чорапогащник и лачени обувки, се плъзна от пейката и се вкопчи в крака на Мерилин, като впери разтревожения си поглед нагоре към лицето й. — Мамо?

Дийн стоеше тихо от дясната страна на Криотос и подръпваше яката на първата си риза за големи. Беше смутен. И двете деца не можеха да се преструват, че не забелязват сълзите, от които беше потъмняла възглавничката за коленичене в краката на Мерилин.

Кафъри помнеше това чувство: също като Дийн се беше взирал в капещите сълзи на майка си изпод дългия бретон, беше усещал как трепери, докато се молеше, докато молеше Господ да намери Юан.

„Глупаво извинение да не живееш своя живот.“

Думите прозвучаха толкова ясно, че той се докосна по челото, задържа длан на лицето си, да не би някой да види изражението му.

„Би трябвало да оставиш станалото там, където му е мястото — в миналото, и да продължиш напред.“

„Всъщност — помисли си Кафъри — не е ли това, което казваха всички те през годините, приятелките ми, всяка по своя начин?“ Може би гневът им беше напълно основателен, може би знаеха по-добре от

него самия какво би трябвало да задържи и на кое да позволи да си отиде. Беше вече на трийсет и четири години. На трийсет и четири и все още не знаеше как да играе играта, голямата, важната игра. Сякаш не беше живял напълно живота си, а беше стоял и гледал в противоположната посока, беше наблюдавал и планирал, опитвайки се да поправи станалото, опитвайки се да хване миналото, докато животът му течеше покрай него. Можеше да продължи в същия дух, да се хваща на въдиците на Пендерецки, да му позволява да измисля все нови и нови начини, за да подновява мъчението… и да продължава нататък в живота си, сам и подобен на дете. Или пък…

Или да изостави битката.

Когато свещеникът започна словото си, Кафъри се приведе напред толкова внезапно, че Криотос избърса носа си и вдигна поглед.

— Какво? — прошепна тя, като постави длан върху ръката му. — Какво има?

Той се взираше право пред себе си, сякаш виждаше призрак.

— Джак?

След няколко секунди лицето му се проясни. Отпусна се назад на мястото си и я погледна.

— Мерилин — прошепна той.

— Какво? — От него миришеше на чисто. Тя изчака всички тези дребни факти от живота, за които той я караше да съжалява, да се уталожат. — Какво има?

— Нищо. — Кафъри се усмихна. — Нещо побъркано.

След заупокойната служба се върна в Лондон, карайки бързо през равните слънчеви поляни на Съфолк. Когато се прибра, денят бе навлязъл в ранните си вечерни часове: небето над малката къща бе нашарено в оранжево.

Джак не беше влизал в стаята на Юан повече от две седмици. Сега отиде в нея, без да се поколебае, сложи всички празни кутии в голяма торба за боклук, изнесе я на улицата и я хвърли в контейнера. Избърса ръце, върна се в къщата, свали сакото, намери в шкафа под стълбите чук с разцеп за вадене на гвоздеи и отключи задната врата.

Градината бе намерила своя ритъм сега, когато до юли не оставаше много време. Разбудена от слънчевата светлина, тя кипеше от

живот. В лехите растяха цветя в ярки нюанси; розовият храст, засаден от майка му, който караше трийсетата си година, стоеше безмълвно край оградата, а розовите цветове се разтваряха като бебешки ръчички. Джак се приведе, за да мине под върбата, приближи се право до стария бук и пусна чука в тревата до краката си.

Направи го. Направи го. Ако се размислиш за това сега, ще се разколебаеш.

Нави ръкави, пое дълбоко въздух и стисна най-ниската дъска, повдигна я. Беше прогнила. Почти отскочи от дънера и посипа ризата му с облак от дървесина и сух лишей.

Никакво колебание.

Пренесе дървения материал няколко метра по-нататък край оградата и го пусна сред избуялата растителност. Избърса чело, върна се при бука и се зае със следващата дъска.

Чукът лежеше неизползван на земята, сенките ставаха все по-дълги. Не след дълго дланите му се разраниха, беше се изпотил, ризата му се покри с мъх, а на дървото се поклащаше самотна дъска. Джак я хвана, направи крачка назад и напрегна мускули, но нещо го накара да спре. На хоризонта се бе появил нов елемент и това промени вечерта само за миг.

Кафъри пусна дъската и вдигна очи.

Привлечен навън от дома си от някакъв банален инстинкт, от някакво старо чувство, сякаш усетил промяната в намеренията на Джак, Пендерецки се беше появил в градината от другата страна на железопътната линия. Стоеше край оградата с вечните тиранти и изцапана жилетка, като предъвкваше и се чешеше по главата, а блестящите му като скъпоценни камъни очи премигваха и наблюдаваха.

Кафъри пое дълбоко въздух и се изправи. Обикновено в подобна ситуация щеше да се отдалечи или, още по-зле — да се скрие. Но сега остана изправен в цял ръст, невъзмутим и срещна погледа на Пендерецки. Контролирайки се напълно.

Не минаваха никакви влакове. Не се чуваха никакви звуци. Отразени в прозорците на съседните къщи, оцветените от залеза облаци се носеха над дърветата. Една чайка, отклонила се от курса си по Темза, кръжеше високо горе, оглеждайки двамата мъже. И тогава очите на Иван Пендерецки трепнаха.

Беше просто сянка, но Джак го забеляза.

То означаваше, че везните се бяха наклонили.

Той се усмихна. Усмихна се бавно, сърцето му се ободри. Отстъпи назад и с едно-единствено движение откърти дъската. Занесе я до оградата, спря, за да се увери, че Пендерецки все още наблюдава, и я метна на не по-малко от три метра нататък в храсталака. По протежение на „пътеката на смъртта“. Последното място, където бе видял Юан.

Дъската се приземи, подскочи два пъти, като се показа за миг над върховете на тревите и игликата, завъртя се за последен път и притихна под зеленината, където не можеше да се види. Джак избърса очи и вдигна поглед.

Добре.

Изражението на Пендерецки се беше променило.

Той се поколеба за момент, барабанейки с пръсти по оградата, сведе гущеровите си очи, пристъпвайки смутено от крак на крак. Внезапно дръпна тирантите си, изплю се към железопътната линия, избърса уста и, без да вдигне поглед, се отдели от оградата. Обърна се — сега гърбът му изглеждаше вдървен, ръцете му висяха неестествено от двете страни — и се запъти с научна прецизност право към къщата. Затвори тихо вратата след себе си.

От другата страна на железопътната линия Джак, облечен във втория жалеен костюм в живота си, с потъмняла от пот риза, разбра, че това бе краят. Сведе глава и остана още известно време край оградата, сплел пръсти в телта. Пулсът му се успокояваше, докато вечерта се спускаше над земята.

Внезапно край къщите профуча един от влаковете, свързващ Лондон с предградията, превозващ работещите в града хора, които се прибираха по-късно. Джак вдигна учудено глава. Сякаш влакът бе последното нещо, което очакваше да види на една железопътна линия. Изпъна се напред и проследи с поглед отдалечаващата се жълта задна част. Дори след като влакът се скри под „Брокли бридж“, той продължи да следи с погледа си едва забележимото движение, докато изгуби представа дали гледа небето или вечерната жега, или някакъв трик на светлината.

Върна се в къщата, съблече костюма, изкъпа се и тръгна към болницата в Луишам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.